

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOME TOWN KNIGHT

HANNAH SHIELD

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Memleket Şövalyesi
SON SIĞINAK KORUYUCULARI
KİTAP 3

HANNAH SHIELD

Telif hakkı © 2024 Hannah Shield'e aittir.

MEMLEKET ŞÖVALYESİ (Son Sığınak Koruyucuları Kitap 3)

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu bir kurgu eseridir ve gerçek olaylarla veya yaşayan ya da ölü kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüftür.

Kapak Fotoğrafı: Wander Aguiar

Kapak Tasarımı: Angela Haddon

Diana Road Books tarafından üretilmiştir.

İçindekiler

1. Genevieve
2. Owen
3. Genevieve
4. Genevieve
5. Genevieve
6. Owen
7. Owen
8. Owen
9. Genevieve
10. Owen
11. Genevieve
12. Owen
13. Genevieve
14. Owen
15. Genevieve
16. Genevieve
17. Owen
18. Genevieve
19. Genevieve
20. Owen
21. Genevieve
22. Owen
23. Genevieve
24. Owen
25. Genevieve
26. Genevieve
27. Owen
28. Owen
29. Genevieve
30. Owen
31. Genevieve
32. Owen
33. Genevieve
34. Owen
35. Genevieve
36. Genevieve
37. Owen
- Epilog

Hannah'dan Bir Not
Hannah Shield'in diğ er eserleri
Yazar Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

Genevieve

Colorado'daki Hart County'nin birkaç artısı vardı. Her şeyden önce, arabayla giderken gördüğüm muhteşem manzaralar. Karlı zirveleriyle görkemli, sarp dağlar.

İkincisi, ilçenin dolambaçlı yollarını süsleyen büyüleyici ana caddeler. Tıpkı bu cadde gibi, geceyi geçirmek için durduğum, şehrin eteklerindeki neredeyse kasaba sayılabilecek küçük yerleşim yerindeki cadde gibi.

Peki ya üçüncüsü?

Otelin kalabalık barında yanıma oturan yakışıklı adam.

Ona dik dik bakmadım, çünkü bu kadar açık sözlü olmak için fazla hanımefendiydim, ama onu göz ucuyla inceledim. İri yapılı, keskin çene hattı. Kenarları gözlerinin üzerine kadar çekilmiş bir Carhartt şapka takıyordu. Rahat görünümlü lacivert bir kazak. Parmak boğumlarını hafifçe bar tezgahına vurdu, etrafına bakındı. Sonra uzun ve sinir bozucu bir gün geçirmiş gibi iç çekti. Anlayabiliyordum.

"Barmen daha fazla limon almak için arkaya gitti," dedim. "Eminim kısa süre içinde geri dönecektir."

Yakışıklı beyefendi bana baktı. Şapkasının altında saçları kısa kesilmişti ve çenesinde hafif sakal izleri vardı. "Ne için limon?"

"Arkadaki masa ikinci tur Mai Tai siparişini verdi. Anlaşılan çok eğleniyorlar." Baş parmağımı omzuma doğru uzattım. Dört adam kahkaha atıyordu, boş bardaklar masanın her yerine dağılmıştı. Kamuflaj av kıyafetleri koyu

bir desendi, dağlardaki bunca karı göz önüne alırsak pek de iyi bir seçim değildi. Belki de bir moda ifadesiydi.

Gözleri etrafta gezinip takip etti. "O zaman onları kışkanıyorum. Ama bu havada Mai Tai mi?"

"Haklısın, değil mi? En azından buz gibi tropikal içecekler yudumlarken jakuzide keyif yapmalılar."

"Bahse girersin, mayoları da kamuflaj desenlidir, değil mi?"

"Hayır," diye karşılık verdim, "kesinlikle kamuflaj desenli Speedo mayoları tercih ederim."

Bana sırtarak kahkaha attı. İçerisi birden birkaç derece daha ısınmıştı. Sıcak yeşil çaydan bir yudum aldım, bu da cildimin daha da kızarmasına neden oldu.

Bu bir iş gezisi olacaktı ve o sabah Denver'dan ayrılırken karışık duygular içindeydim. Bahar fırtınası buraya gelme yolculuğumu olması gerekenden saatlerce uzatmıştı. Bu da seyahatim için rezervasyon yaptırdığım, Last Refuge Inn & Tavern adlı şirin pansiyona gidemediğim anlamına geliyordu. Pansiyon, ilçe merkezi olan Hartley'de bulunuyordu.

Ama o kadar da ilerlememiştim. Geceyi geçirdiğim Alpine Oteli, sıradan ve kurumsal bir yerdi. Barda benim gibi yalnız seyahat eden birçok insan vardı, bir de her dakika daha da sarhoş olan, belki de avcı olan gürültülü bir grup.

Normalde otel barlarında erkeklerle tanışmaktan çekinirdim. Ama yanımdaki yakışıklı adam dik dik bakmıyordu ve iyi bir espri anlayışı vardı. Belki de bu olumlu bir işaretti. Hart County, umduğumdan daha misafirperverdi.

Yakışıklı beyefendi önümdeki tabağa başıyla işaret etti. "Bu akşamki özel yemek nasıl? Lezzetli mi?"

Demek ki o buralıydı. Ya da en azından buradaki yemekleri yeterince iyi biliyordu ki benim özel yemeği sipariş ettiğimi anlayabilsin. Menülere baktığını hiç görmemiştim.

Bu da beni bir sonraki soruya götürdü: Ondan bilgi alabilir miyim? Bir iki alıntı?

Hayır, olmaz. Çalışma modunda değildim. Dinlenmek, akşam yemeğimi yemek ve erken yatıp yarınki toplantıma iyi dinlenmek istiyordum.

"Kremalı polenta ve sotelenmiş yeşillikler üzerinde baharatlı narenciye soslu kısa kaburga. Gerçekten muhteşem."

"Öyle görünüyor. Buradaki yemek kalitesini yükseltmişler."

"Sık sık geliyor olmalısınız."

"Bazen," diye geçiştirdi yakışıklı bey. "İlçenin bu tarafındayken. Burası büyük bir yer." Çivit mavisi gözleri bana kaydı, dudakları söyleyeceği şeyi bekleyerek aralandı.

Tam o sırada barmen elinde plastik bir kap dolusu limonla tekrar ortaya çıktı. Yanımdaki adamı görünce gülümsedi. İki adam yumruk tokuşturdu. "Hey, Tex. Hemen geliyorum."

"Tex mi?" diye sordum. "Uygun." Yakışıklı beyefendinin konuşmasında yumuşak bir aksan ve taşralılara özgü bir hava vardı. Şehirli bir kız olarak ben ancak bu şekilde anlayabiliyordum.

Güldü. "Eski telsiz kodum. Buradaki Dean, Deniz Piyadelerinden eski bir dostum ve ondan kurtulamadım. Adam beni buraya kadar takip etti."

"Bu konuda egonuz biraz yüksek," dedi barmen. "Batıya snowboard yapmak için geldim, sizin için değil."

"Deniz piyadeleri günlerinden kalma bir çağrı işaretiniz yok mu?" diye sordum.

Gülümsemesi kısa bir anlığına söndü. "Tam isabetti. Ama artık o ismi kullanmıyorum. Sadece Dean diyorum."

Daha fazla soru sormak istedim ama ses tonu bana sormamamı söyledi, bu yüzden konuyu uzatmadım. Her şey beni ilgilendirmiyordu.

Bronzlaşmış teni, dağınık saçları ve rahat tavrıyla Dean'i kesinlikle snowboard yaparken hayal edebiliyordum.

Sevimliydi ama yanımda duran adam kadar etkileyici değildi. İkisi de otuzlu yaşlarının başlarındaydı, uzun boylu ve kaslıydılar, ama yakışıklı beyefendi benim tipime daha uygundu. Onda yoğun bir şey vardı. Sert bir havası vardı.

"Bu gece seni göreceğimi beklemiyordum," dedi Dean. "Hâlâ büyükannen ve büyükbabanı ziyaret ettiğini sanıyordum."

"Birkaç gün erken dönmek zorunda kaldım. Karlı havada şehre kadar araba sürmektense burada durup selam vereyim dedim."

Sizi duyuyorum. Ne ikram edebilirim?

"Muslukta hangi IPA varsa onu ve akşam yemeğinde onun menüsündeki aynı özel birayı mı sipariş edersiniz?"

"Üzgünüm dostum. Özel ürünümüz bitti. Sonuncusunu o aldı."

İkisi de bana baktı. "Daha erken gelmeliydiniz," dedim.

Bu, normal bir günde aldığım erkeklerden gelen ilgiden çok daha çekici bir ilgiydi. Neyse ki kolay kolay telaşlanmıyordum. Yoksa muhabir olarak pek ilerleyemezdim.

Günüm bundan çok daha kötü başlamıştı. Düne kadar Boulder'da bir kamu yolsuzluğu davasını takip ediyordum. Rüşvet alan, kayırmacılık içeren sözleşmeler dağıtan yetkililer vardı. Öğleden sonra suçlu kararı verilmişti ve ben de saatlerce avukatlarla, hatta benimle konuşmak isteyen bazı jüri üyeleriyle röportaj yapmıştım. Bu sabah teslim ettiğim makale muhteşemdi. Kendi kendime söylüyorum.

Peki editörüm etkilendi mi? Pek sayılmaz. Onun tek öğrenmek istediği, sırada ne olduğuydu. Çünkü her şey içerik ve tıklamalarla ilgiliydi ve benim de günlük kotamı doldurmam gerekiyordu.

Şunu biliyordum ki, bir gazetede gerçek bir işim vardı. Bu günlerde böyle işler bulmak zordu. Ama editörüm sadece Denver Daily web sitesi için yeni içerik üretmekle

ilgilenirken, araştırmacı bir gazetecinin gerçekten araştırma yapması zordu.

Yani, üzerinde ara ara çalıştığım bir hikayeye geri döndüm. Eyaletin diğer tarafındaki Hart County'de bazı şüpheli olaylar yaşanıyordu.

Geçen yıl şerif departmanı hakkında birkaç makale yazmıştım. Hartley'de, şerifin kendi ailesini de içeren bir suç komplosu da dahil olmak üzere, birden fazla şüpheli olay yaşanmıştı. Ardından, insan kaçakçılığı yapan bir tarikatın ortaya çıkmasıyla ilgili şok edici açıklamalar geldi; tarikatın lideri, polis baskınından önce ortadan kaybolmuştu. Şerifin ayrıca arkadaşlarını vekil olarak görevlendirme gibi kötü bir alışkanlığı vardı; bu da faaliyetlerini düzgün bir kolluk kuvveti faaliyetinden ziyade kendi amaçları için kanunsuzlar kullanmaya benzetiyordu.

Sonra, yakın zamanda, güvendiğim kaynaklarımdan biri şüphelerimi destekleyecek belgelenmiş kanıtlar iletti. Burada çürümüş bir şeyler vardı. Derinlere işlemiş bir şeyler. Bu da ortaya çıkarmanın kolay olmayacağı anlamına geliyordu. Hikayeye yeni ipuçları ve ivme kazandırmak için Hart County'ye gelmiştim. Bu gezinin, tıklamalardan çok içeriğe önem veren daha büyük bir gazeteye terfi etmemi sağlayacak kadar ilgi çekici bir ifşaatla sonuçlanması için dua ediyordum. Bu gezinin iyi gitmesine gerçekten ihtiyacım vardı.

Kendimi bir barda, lezzetli bir akşam yemeği eşliğinde ve yan koltukta daha da çekici bir adamla otururken bulacağımı hiç beklemiyordum. Yine de erken yatmayı planlıyordum. Derin mavi gözler ve kare çene... ya da o kot pantolonu inanılmaz derecede dolduran kalın bacaklar beni dikkatimi dağıtacak şekilde etkilemeyecekti.

Ama bu, seyahatim için hiç de kötü bir başlangıç değildi. Hiç de değil.

Zor durumda olan muhabir Genevieve Blake için işler yoluna girebilir mi? Saat on birde öğrenin.

Kısa kaburgadan bir ısırık daha aldım. "Dean, bunu düzenli menüye eklemelisin. Denver'dan buraya kadar gelmeye değer."

"Hadi ama, biraz da dalga geçelim bakalım," diye iç çekti Tex. "O zaman hamburgeri yiyeyim bari."

Barmen Tex'in birasını doldurdu, sonra başıyla onaylayarak bardağı uzattı. İkisi de konuşmaktan çok sessizlikleriyle iletişim kuruyor gibiydiler. Aralarındaki konuşmayı inceledim, ama benim için bir gizemdi.

Köşe masadaki adamlardan biri, "Hey, bu içkileri bu yıl içinde bir ara içelim mi?" diye bağırdı.

"Hemen geliyor," dedi Dean yüksek sesle. "Önce şu köşedeki gürültücü aptallar için Mai Tai'leri bitirmem lazım," diye mırıldandı kendi kendine.

Tex omzunun üzerinden onlara sert bir bakış attı, sonra tekrar bara döndü. "Bu grup bu gece sorun mu çıkardı?"

Dean, çalkalayıcıya rom doldururken omuz silkti. "Sadece gürültücüler. Birkaç gün önce geldiler. Bir şeyler avlamaya çıkmışlar ama başaramamışlar. Bu turdan sonra onlarla ilişkiyi kesmeyi planlıyorum."

"Akıllıca bir seçim." Sonra Tex bana başıyla onay verdi. "Seni rahatsız etmediler, değil mi?"

"Hayır, bana tek kelime etmediler. Ama kendime bakabilirim." Pembe sivri tırnaklarımı göstererek elimi kaldırdım. "Gerekirse pençelerimi çıkarırım."

"O zaman kendime dikkat etmeliyim." Tex elime baktı, bakışları orada oyalandı ve neyi kontrol ettiğini anladım. Evlilik yüzüğü. Ve sonsuz merakım yüzünden, sol eline baktım. Yüzük yoktu. Bronzlaşma izi de yoktu.

Aman Tanrım.

Erken yatmam gerektiğini hatırlayarak yeşil çaydan bir yudum daha aldım.

"Yani Colorado'ya snowboard yapmak için mi geldin?" diye sordum Dean'e, o da Mai Tai kokteyllerini hazırlarken sırttı.

"Aşığı yukarı öyle. Kışları bir o yana bir bu yana savruluyorum. Bazen Park City veya Jackson Hole'a, sonra tekrar Vail veya Monarch'a. Ama Ocak ayında ayak bileğimi kırdığımda sezonum aniden sona erdi. Teksas'ın civarına daha yakın bir yerde takılmaya karar verdim. Ve bu otel barmen arıyordu."

"Sana Last Refuge Tavern'e başvurmanı söylemiştim," diye homurdandı Tex. "Seni hemen işe alırlardı."

"Son Sığınak mı?" diye sordum. "Orada bir kulübede kalmak için rezervasyonum var. Bu gece orada olacaktım ama hava şartları yüzünden geciktim. Geceyi burada geçirmenin daha güvenli olacağını düşündüm. Son Sığınak internette çok güzel görünüyor. O dağ yamacında mı?"

Tex beni işaret ederek, "Bak, zevki iyiymiş," dedi.

"Öyle. Bu yüzden son özel menüyü senden önce kaptı." Dean bana göz kırptı, ama bu flörtözden çok dostça bir bakıştı. Çalkalayıcısının içindekileri birkaç bardağa boşalttı ve üzerlerini vişne ve limon dilimleriyle süsledi.

"Hart County'ye ilk defa mı geliyorsunuz?" diye sordu Tex.

"Öyle."

"Şimdiye kadar ne düşünüyorsun?" diye sordu, ses tonunda hafif bir gurur vardı, sanki cevabım onu da etkileyecekmiş gibi.

"Henüz bir şikayet yok."

"Yarın Hartley'e yolunuz düşerse, Jessi's Diner'a uğramalısınız. Last Refuge Inn & Tavern ile aynı sahiplere ait. Harika yemekleri var."

"Belki de öyle yaparım, teşekkürler."

"İş seyahati mi? Yoksa tatil mi?"

Tabağımdaki polentayı karıştırdım. Genellikle soruların diğer tarafında olan ben olurdum. Ama gazeteci olduğumu söylemekte tereddüt ettim. Neden burada olduğumu, neyi araştırdığımı bilmek isteyecekti.

Tex'in daha önce de belirttiği gibi, burası büyük bir ilçeydi. Ama nüfusu fazla değildi. Araştırmalarıma göre,

yaklaşık on iki bin daimi sakini vardı. Muhtemelen bunların her biri Şerif Owen Douglas'ı tanıyordu veya ondan haberdardı.

Ben dışarıdan biriydim. Şerif hakkında pek bir şey bilmiyordum ve bu bile beni rahatsız ediyordu. Birçok makalede ve basın bülteninde alıntılanmasına rağmen, sosyal medyada hiç varlığı yoktu. Ofisinin bir web sitesi ve bir Facebook sayfası vardı, evet. Ama Şerif Douglas'ın kendisi gözden uzak kalmayı tercih ediyor gibiydi. İnternette tek bir fotoğrafını bile bulamamıştım. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Geçmişi hakkında da pek bir şey bulamadım. Sadece birkaç yıldır şeriflik yapıyordu ve genç olduğunu biliyordum. Yine de, sürekli alaycı bir ifadeyle, halktan çok yandaşlarını korumayı önemseyen bir zorba olduğunu varsaydım. Kaynağım bana rüşvet alan bir kamu görevlisinin kanıtlarını göstermişti. Tam da araştırmayı planladığım şey buydu.

Yarından itibaren. Bu gece mesai dışımdaydım.

Çok uzun süre sessiz kalmıştım ve o, "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Yemeğini bölüyorum. Keyfini çıkarmana izin vereceğim." dedi. Kibar bir gülümsemeyle arkasını dönmeye başladı.

"Hayır, sorun değil. Sadece işle ilgili düşüncelere dalmıştım. Ama bu akşam çalışmıyorum ve odaklanmayı tercih ettiğim şey de bu."

"Ben de öyle." Gülümsemesi çarpık ve göz kamaştırıcı bir hal aldı. Ve vay canına, tam göğsüme vurdu. Göğüs kemiğimdeki gerginliği ovuşturma isteğine direndim.

Aniden, arkamızdan bağırışlar ve cam kırılma sesleri yükseldi.

Bar taburesinden fırladım, karşımda kamuflaj kıyafetli iki iri adam doğrudan bana doğru geliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Owen

Bu gece olaylar pek de beklenmedik bir şekilde gelişmemişti. Bir an yanımda duran güzel sarışına gülümsüyordum, bir sonraki an ise arkamıza bir kavga çıkmıştı.

Bakmaya bile gerek kalmadan, köşedeki masanın baş belasıların masası olduğunu anladım. Ben geldiğimde o adamlar çoktan iyice kendinden geçmişti. Arkadaşım Dean onları yeterince hızlı durduramamıştı.

İşten izinli olduğum bir günde uğraşmak istediğim türden bir şey değildi.

Cam kırılma sesini duyunca arkama baktığımda iki iri yarı adamın birbirleriyle boğuştuğunu gördüm. Benzer yapıları ve giyim tarzları nedeniyle kardeş olabiliyorlardı. Birinin elleri diğerinin boğazındaydı. Bir masayı ve birkaç sandalyeyi devirmişlerdi bile, hızla benim yönüme doğru geliyorlardı.

Hayır, benim tarzım değil. Kahretsin.

İki kavgacı, ben onları durduramadan yanımda duran kadına doğru hızla ilerledi. Daha ağır olanların ağırlığı kadını yere serdi ve tahta zemine düşürdü.

“Dikkat et!” diye bağırdım, Birinci Aptalı yakalayıp geri çekerek. Neon sarısı bir bere takıyordu, bere yere düştü. Onu bir kenara atıp İkinci Aptala yönelmek üzereydim; onun da üst dudağından silmeyi unuttuğu ince bir bıyığı vardı.

Ama kadın onu çoktan itmişti, üstelik süslü, polar astarlı kar botuyla da karnına bir tekme atmıştı. "Pislik! Çekil üzerimden!"

Sendeleyerek geriye düştü ve öfkeyle yüzüne baktı. Ama kadının bakışları da aynı derecede tehditkardı. "Dene bakalım bakalım," diye uyardı.

Birkaç adım geriye çekildi ve son derece centilmenliğe yakışmayan sözler mırıldandı.

Yeni arkadaşım ona orta parmağını göstererek karşılık verdi.

O sırada Dean barın etrafından dolaşp İkinci Aptalı yakalamıştı. Ben hâlâ Birinci Aptalı sıkıca tutuyordum ve içgüdüsel olarak kelepçelerimi aramak için kemerime uzandım. Ama tabii ki kelepçeler orada değildi. Üniformam yoktu.

"Lobiye geçelim," dedim arkadaşşıma. "Onlarla orada ilgileniriz." Diğer müşterilerin, özellikle de birkaç metre ötede ağızları açık kalmış bir şekilde duran bu iki aptalın arkadaşlarının yakınında daha fazla sorun istemiyordum.

Ama Dean başını salladı. "Ben hallederim, Tex." Kavg eden iki adamı da yakalayıp lobiye doğru itti. "Bu ikisi odalarına gidiyor. Siz de öyle değil mi beyler?"

Demek ki Alpine Otel'de kalıyorlardı. Muhtemelen odalarının hesabını ödemişlerdi, bu da Dean'in ödemeyi halletmekle pek ilgilenmemesini açıklıyordu. Tek istediğı onları barından çıkarmaktı.

"Otel dava açmak istemez mi acaba?" diye fısıldadım arkamdan. Alpine, ilçe sınırları içinde, belediye sınırları dışında bir bölgedeydi, dolayısıyla burası açıkça benim yetki alanım içindeydi.

Sarhoş kavgacıların başına genellikle geldiğı gibi, iki avcının da tüm mücadele azmi tükenmişti. Ben de elbette benzerleriyle daha önce uğraşmışım. Ama bunlar benim bölgemde ortalığı karıştırmışlardı. Eğer bu onlara biraz akıl verecekse, bu serserileri ilçe hapishanesinde ücretsiz tutmaya fazlasıyla razıydım.

"Anladım," dedi Dean sakince. Deniz piyadelerinden ayrıldıktan sonra, benden tamamen zıt bir yol izlemiş, barış, sevgi ve uyuma yönelmişti. Silahlardan nefret ederdi ve benimle olan dostluğuna rağmen, kolluk kuvvetlerinin de hayranı değildi. "Barda oturan o güzel hanımefendiye bir bak. İyi olduğundan emin ol."

Ona sert bir bakış attım. "Bence iyi durumda." Ve ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Bana yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Git bakalım Şerif. Basit bir kavgadan federal bir dava çıkarmaya çalışmaktan vazgeç."

Neredeyse eyalet ve federal yasalar arasındaki farklar ve yargı yetkisinin incelikleri hakkında bir ders verecektim ama o sadece beni sinirlendirmeye çalışıyordu. Dean beni çoğu insandan, hatta buradaki arkadaşlarımdan bile daha iyi tanıyordu. Bin kilometrekarelik bir alanda başka hiç kimse bana Tex diye seslenmezdi. Ayrıca beni önemsiyordu ve akşamımı kurtarmaya çalışıyordu. O pislik. Bu akşamki kaygımın tam nedenini bilmiyordu ama bunu anlamıştı.

Ben de arkamı dönüp bara geri girdim.

Bayan Snowboots'un diğer müşterileri sandalyeleri düzeltirken ve kırık camları toplarken denetlediğini tam zamanında gördüm. Tezgahın arkasından süpürge ve faraş almış olmalılar. Yardımcılarından birini çöp kutusuna doğru işaret ettiğinde şüphem doğrulandı. Diğer iki avcının da ayrıldığını fark ettim, muhtemelen arkadaşlarına katılmak için. Aptal Bir Numara'nın yere düşmüş örgü şapkasını almışlardı.

Yapabileceğim başka bir şey kalmamıştı. "Teşekkürler," dedim. "Görünüşe göre sorumluluğu sen üstlendin."

"Dağınıklığa tahammül edemiyorum. Hele de düzeltmek için bir şey yapabiliyorsam."

"Tam benim kafa dengim kadın." Bunu söylerken içimden homurdandım, çünkü çok klişe bir cümle gibi gelmişti. Ama o sadece gülümsedi ve omuz silkti. İkimiz de

bar taburelerimize geri döndük. "Peki, iyi misin?" diye sordum.

Soruyu elini sallayarak geçiştirdi. "Bütün bunlar neydi? Kavga."

"Kim bilir. Bazı insanların sarhoş olup taşkınlık yapmak için bir bahaneye ihtiyacı yok. Umarım daha fazla sorun çıkarmazlar. Dean onları geceyi sarhoşlar koğuşunda geçirmek yerine rahat otel yataklarına gönderiyor, bu yüzden ona teşekkür etmeliler."

"Bence doğru düşünüyor." Bir an bana baktı. "Tabii ki, eğer içlerinden biri tırnağımı kırmış olsaydı, Ulusal Muhafızları çağırmak zorunda kalırdım."

Güldüm ve içimden "Onu sevdim" diye düşündüm.

Belki Dean bu gece diğerkonularda da haklıydı.

İçeri girdiğim andan itibaren onu fark etmiştim. Sırtına doğru gevşekçe örülmüş altın sarısı saçları, koyu renk kot pantolonlu uzun bacakları ve boynuna dolanmış renkli bir fuları vardı. Belki otuzlu yaşlarındaydı. Aslında belirli bir fiziksel tipim yoktu ama oturduktan sonra benimle yaptığı o hızlı şakalaşma dikkatimi çekmişti.

Benimle flört mü ediyordu? Etmese bile, onunla sohbet etmekten keyif alabilirdim. Yeter ki o da istekli olsun. Tanrı biliyor ya, kendime bu kadar eğlenmeye izin vereli epey zaman olmuştu. Yarın muhabirle planladığım görüşmeyi düşünüp durmaktansa bu daha iyiydi.

Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez moralim bozuldu.

Aman Tanrım, böyle kan emici bir gazetecinin peşime düşmesini hak edecek ne yapmıştım ben?

Sanırım bazı sırlarım vardı. Arkadaşlarım Aiden Shelborne ve Trace Novo, çaresiz insanlara yardım etmeye adanmış eski askerlerden oluşan Son Sığınak Koruyucuları adında bir ekip kurmuşlardı. Trace'in eski CIA meslektaşısı River Kwon onların en yeni üyesiydi ve beni de onursal Koruyucu ilan etmişlerdi. Bu unvanı ancak gönülsüzce kabul etmiştim.

Onları kardeşlerim gibi görmeye başlamıştım. Ama bilgimle onların faaliyetleri arasında bir engel kurmak zorundaydım. Çünkü bu faaliyetler her zaman... yasal değildi.

Bazı ayrıntıları bilmek istemediğim için bilmiyordum. Onları dizginlemeye çalışsam da, birkaç kez de göz yummuştum. Bazen kuralları o kadar esnetmişim ki neredeyse kopacaklardı. Ama sadece hayat kurtarmak ve en kötü suçluları yakalamak için. Şerif olarak ettiğim yeminlerimi asla bundan daha azı için tehlikeye atmazdım.

Ne yazık ki, geçen yıldan beri bazı gazeteciler departmanım hakkında makaleler yazıyor ve son tartışmaları ele alış biçimimi sorguluyorlardı. Evet, sınırları zorlamıştım, ama o beni olabildiğince kötü göstermek için her küçük ayrıntıyı çarpıtmıştı. Ona göre, Hart County'yi kendi kişisel derebeyliğim gibi yönetiyordum. Sanki kötü adamları yargılanmaktan koruyor ve yaygın yolsuzluğu gizliyormuşum gibi. Hiçbir kanıtı olmaması önemli değildi. Gerçek karmaşıktı, ama o bunu umursamıyordu. O, okuyucularını tatmin edecek sansasyonel bir hikaye yaratmakla ilgileniyordu.

Bu sabah ofisimi arayıp yüz yüze görüşme talep etmişti. Bu yüzden izin günümü kısaltıp aceleyle buraya geri dönmek zorunda kalmıştım. Görüşmeyi reddederek onun ateşine benzin dökmek istememiştim. Belki de ailemden ve tüm o garip durumdan uzaklaşmak için bir bahane bulmak da hoşuma gitmişti. Ama bu pek de bir rahatlama sayılmazdı.

En son istediğim şey o Blake denen kadınla aynı odada oturmaktı.

Neler olacağından korkmak için yeterince şey biliyordum zaten. Polis memurlarını ve kamu görevlilerini alt etme geçmişi vardı. Onunla hiçbir ilgim olsun istemediğim için internette biyografisinin geri kalanına bakmamıştım. Ama orta yaşlı bir kütüphaneci tipi hayal ettim. Kabuslarımın Pazar Okulu öğretmeni gibi, çocukken

parmak boğumlarıma cetvelle vuran ve bundan yersiz bir zevk alıyor gibiydi. Bu anı ayak parmaklarıma kadar ürperti verdi.

Yanımda oturan hoş kadın, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Ve ben de onunla vakit geçirmek yerine yarınki toplantıyı kafama takmıştım. "Hiç sorun değil. Aklım başka yerlerdeydi. Size bir içecek daha ısmarlayabilir miyim? Çayınız soğumuş olmalı."

Soruma kafa yordu, başını yana eğdi ve altın sarısı saç tutamları kusursuz yanaklarına düştü. "IPA içiyorsun, değil mi? İyi mi?"

"Öyle. Size bir tadımlık ikram ederdim ama bu belki de fazla cüretkarlık olurdu."

Şaşırtıcı bir şekilde, bardağımı aldı ve bir yudum aldı. "Beğendim. Ben de bir tane alayım." Alt dudağını yaladı, bardağımı barın üzerine bırakırken çıkan ses midemde hoş bir his uyandırdı.

Arkadaşım barın arkasındaki yerine yeni dönmüştü. Dean, ona bira doldururken küstahça sırttı, ben ise bunu görmezden geldim.

Ona teşekkür ettikten sonra, "Lobide kavga edenler sakinleştiler mi?" diye sordu.

Dean başını salladı. "Evet. Özellikle gece müdürü çıktıktan sonra. Tartışmanın nasıl başladığını sordu ama hepsi sustu. Sarı bereli kavgacı özür dilemek için bana yüklü bir bahşış verdi. Ceketinde bir tomar para vardı." Sanki bu sadece hafiften ilginçmiş gibi omuz silkti.

Ama Bayan Snowboots kaşlarını çattı, görünüşe göre benim kadar şüpheliydi. "Rüşvet mi dağıtıyordu?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Gerçekten üzgün görünüyordu. Belki bir miras aldı ve kutlama yaparken biraz fazla ileri gitti. Bence zararsızlar. Gürültülüler ama zararsızlar."

Biramı yudumlarken homurdandım ama itiraz etmedim. Dean, rozetimi gösterip durumu tırmandırmamı istemiyordu. Bu yüzden konuyu uzatmamalıydım.

Bayan Snowboots, omzunun üzerinden lobi kapısına doğru bir bakış attı. "Acaba ne avlıyorlardı? Nisan ayında avlanacak pek bir şey yok. Çoğunlukla yırtıcı hayvanlar."

Ben de bunu merak etmişim. Eğer onları tutuklasaydım, lisanslarını görmek isterdim. Colorado'da geyik ve karaca gibi büyük av hayvanları sonbahar ve kış aylarında avlanırdı, ilkbaharda değil. Bunu bildiğine şaşırdım, ki bu muhtemelen benim haksız bir varsayımımdı. "Avlanıyor musun?"

"Babam avcıydı. Sonbaharda onunla birlikte ava çıkardım."

Geçmiş zaman kipini fark ettim. Hüzünlü tonu. "Babam da avcılık yapardı. Güneş doğarken onunla birlikte dışarıda geçirdiğim zamanlara dair harika anılarım var. Dağların üzerindeki sis. Toprak, çam ve bir de... evcilleştirilemez bir şeyin kokusunu taşıyan buz gibi hava."

Bardağı dudaklarına götürürken dondu. "Aynen öyle. Çok uzun zamandır böyle ormanda bulunmadım. İşlerim çok yoğundu."

"Ne yapıyorsun?"

Dean başını salladı. "Sanırım Tex, 'Adın ne?' diye sormak istedi. İş, bir insanın her şeyi değildir. Bunu ona sürekli hatırlatıyorum."

Meraklı arkadaşşıma kaşlarımı çattım. Ama o güldü. "Sorun değil. Ben Jen." Tereddüt etti. "Ben bir yazarım."

Jennifer'ın kısaltması olduğunu düşündüm. Bu isimde yanlış bir şey yok. Klasik bir isim. Yine de onun için daha özgün bir şey bekliyordum.

Dean selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jen."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye tekrarladım elimi uzatarak.

"Sen de."

Parmaklarını avucumun içine kaydırды, teni yumuşak ve hafif serindi. Pembe tırnağı avucumu gıdıkladı. Nefesim kesildi, zekice cevabım sinir hücreleri arasında kayboldu.

Jen benden daha çabuk kendine geldi. Ya da dokunuş onu etkilememiştii. "Peki, çağrı işaretiniz neden Tex?"

"Çünkü üniforma giymediğimiz her an kovboy şapkası takardı," diye ekledi Dean. "Ve bir sığır çiftliğinde büyüdü."

Dirseklerimi bar tezgahına yaslayıp yerime oturdum. "Yazlarımı orada geçirdim. Ama büyükannem ve büyükbabamın çiftliği Teksas'ta değil, Colorado'da. Arkadaşlarımın coğrafya bilgisi pek iyi değildi."

"Evet, yaptık. Ama Tex, diğer alternatiflerden daha komikti." Burnunu buruşturdu. "Colorado çok uzun. Ve 'Rado da kulağa tuhaf geliyor."

Kıkırdadım. "Bu kesinlikle daha kötü olurdu."

"Çok daha kötü," diye onayladı Jen. "Ama kovboy şapkası şimdi nerede?"

Şapkamın siperliğini düzelttim. "Farklı tarzlar denemeyi severim."

En sevdiğim Ariat keçeli şapkam, şerif departmanına ait SUV aracımın arka koltuğunda, otoparkta, tepesi aşağıya dönük şekilde duruyordu. Nedense onu çıkarıp yerine şapkamı takmıştım. Sebebini söyleyemem.

"Ne tür bir yazarsınız?" diye sordum.

"Kurgusal Olmayan Eser."

"Eyvah. Buraya araştırma yapmak için mi geldiniz?"

"Buna benzer bir şey."

"Acaba bir kitapta anılan bir öykü mü olacağım? Bunun için yeterince ilgi çekici olduğumu sanmıyorum."

"Bu konuda seninle aynı fikirde olmayabilirim ama hayır. Barda yanımda oturan, Tex lakaplı yakışıklı eski denizci hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğim." Birasını yudumladı ve utangaç bir şekilde gülümsedi, bu da sinir hücrelerimin tekrar yanlış çalışmasına neden oldu. "Peki ya sen? Ne iş yapıyorsun?"

Dur, az önce bana yakışıklı mı dedi?

Ağzımı açtım ama Dean sözümü kesti. "O, yaban hayatı yönetimi alanında çalışıyor."

“Öyle mi? Bunun ne olduğunu hep merak etmişimdir.”
Kaşlarını kaldırdı, bu da bana açıklama yapmamı sağladı.

Harika! Benim sözde dostum ne yapıyordu acaba?

“Yani yerel yaban hayatını kontrol altında tutmaya çalışıyor,” diye devam etti Dean, bardağını kurularken. Bundan keyif alıyordu. Kendini çok zeki sanıyordu.

"Mai Tai içip sarhoş olan o kaba saba tipler gibi mi?"

Ona işaret etti. "Aynen öyle." İkisi de güldü, ben de konuyu uzatmamaya karar verdim. Şaka yaptığını biliyordu.

Doğrusu, ona şerif olduğumu söylemek istemiyordum. Kadını yanıltmak niyetinde değildim. Ama önemli değildi, değil mi? Kısa bir süre önce bu gece işten uzaklaşmak istediğini söylemişti. Geçirdiğim berbat günün ardından, benim de aynı şeye ihtiyacım vardı.

Pazartesi sabahımı gölgeleyen sadece o aptal muhabirle olan görüşme değildi. Büyükanнем ve büyükbabamı ziyaret etme gezisiydi. Babamın ailesi. O ziyaretin ters giden tüm yolları. Tıpkı tahmin ettiğim gibi.

Bu yüzden imzalı Ariat saatimi çıkarıp SUV'de bırakmıştım.

Bir akşamlığına, Şerif Douglas olmak istemedim. Aile geçmişimi ve sorumluluk yükünü istemedim. Sadece Owen Tex olmak istedim. Otuz iki yaşında, bekar, izinli bir adam. Ve yan bar taburesinde oturan muhteşem bir kadın onunla flört ediyordu.

Bu gecenin nereye varacağını öğrenmek istedim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Genevieve

Tex'e gerçek mesleğimi söylemediğim için kötü müydüm?

Her açıdan bakıldığında, kurgusal olmayan bir yazardım. Gerçeği yazdım ve bunun için para aldım. Yine de, tamamen doğru değildi. Her şeyi açıklığa kavuşturmaya hazırdım. Tex'in sandığı gibi bir kitap üzerinde çalışmadığımı ve bir gazete için yazdığımı itiraf edecektim. Ancak ne Tex ne de Dean yazılarımla ilgili daha fazla soru sormadı, bu yüzden durumu düzeltmedim.

Tex'in de, ne iş yaparsa yapsın, işi hakkında konuşmak istemediği izlenimine kapıldım. Yaban hayatıyla ilgili olsun ya da olmasın.

Yemeği geldi ve yemeye başladı. Ben de biramı yudumlarırken, Dean'in başının üstündeki ekranda oynayan 2000'ler aksiyon filmini izledik. Çılgın gösterilere sırayla hayretler içinde kaldık ve esprili repliklere göz devirdik. Boş tabağını öne itti. Bize birkaç bira daha sipariş etti.

Saat sekiz geçti. Sonra dokuz. Erken yatma saatim gittikçe gecikiyordu ama bu noktadan ayrılmak istemiyordum. Henüz değil.

Tex'le ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar sevimli geliyordu. Belki de kovboy şapkası takma fikriydi, bu onun havasına mükemmel uyacaktı. O kaba, boğuk ses. Sessizdi, gereksiz gevezeliklerle boşlukları doldurmuyordu, ama yine de işleri ilginç kılacak kadar da hırçındı. Dean'in ona olan

bariz ilgisi tatlıydı ve aynı zamanda çok şey anlatıyordu. Askeri bağlantılarının ne anlama geldiğini biliyordum.

Babam Hava Kuvvetleri gazisiydi ve filo arkadaşları, suçlamalardan sonra neredeyse herkes babamı terk etmişken bile, sonuna kadar ona şiddetle destek olmuşlardı. Tabutu taşıyanlar arasındaydılar ve birçoğu tabutu koridordan taşırken açıkça ağlıyordu.

Tex kollarını bara yasladı ve bana döndü. Omzuma hafifçe dokundu. "Kaşlarını çatmışsın. Dean'den kanalı değiştirmesini isteyeyim mi?"

"Hayır, film değil. Başka bir şey düşünüyorum. Birkaç biradan sonra duygusallaşıyorum."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Konuşmak ister misin?" Dizlerimiz birbirine değdi, sonra temas halinde kaldı. Onun daha büyük uyluğu benimkine karşı sert ve sıcaktı.

"Ailevi meseleler. Ve hayır, oraya gitmeyi tercih etmem. Bu gece değil."

"Ah." Başını yana eğdi, böylece şapkasının kenarının altından koyu mavi gözlerini görebildim.

O bakış göğsümde bir şeyleri yakaladı. Beni mıknatıs gibi kendine çekti. Başka bir yere bakmam mümkün değildi.

"Şöyle yapalım," dedi. "Sen bana ciddi konulardan bahsetmeme izin verme, ben de sana aynısını yapayım. Sohbeti hafif tutalım. Birbirimizin arkadaşlığından keyif alalım. Ta ki iyi geceler demeye hazır olana kadar."

Sadece o birkaç cümleyle kontrolü benim ellerime vermişti. Ve bu gece nasıl hissettiğimi tam olarak yakalamıştı. Sıradan günlük hayatımdan, iş yerindeki sorunlarımdan ve hâlâ peşimi bırakmayan geçmişten kaçmak istiyordum.

Ve içimde bir his vardı, bu adam, diğerlerinden daha çok, unutmama yardımcı olabilirdi. En azından yarına kadar, gerçek hayata geri dönene kadar.

Boğazım kurumuştu, bu yüzden bir yudum bira içtim. "Yanına da paylaşmak için bir tava kurabiyeli dondurma eklersen, anlaştık demektir."

Elini uzattı ve ben de elimi onun avucuna attım. Parmaklarımı kavradı, nasırlı başparmağı hafifçe okşadı. Bu gece çıplak tenlerimiz ikinci kez birbirine değmişti ve ilki kadar yoğundu, yine de üzerimdeki etkisini gizlemek için çok çaba sarf ettim.

Biliyordum. Tam o anda.

Erken yatma planım suya düştü.

Birkaç saat sonra, kurabiyeli dondurmayı bitirdik ve bir film daha izlerken şakalaştık. Sonra da müzik hakkında tartışmaya geçtik. İkimizin de yüzü, saatler geçtikçe loşlaşan ve sessizleşen odayı aydınlatacak kadar büyük sırtışırlarla doluydu. Dean arka plana çekilmişti, ta ki artık barın arkasında bile olmadığını fark edene kadar.

Konuşmamız ne kadar canlanırsa, o kadar birbirimize yaklaşıyorduk, ta ki aramızda bir santimetre bile boşluk kalmayacak şekilde yanlarımız birbirine yapışana kadar. Omuzum onun pazı ve deltoid kaslarının arasındaki kıvrımdaydı. Kot pantolonumun yan dikişi onunkinin üzerine geliyordu. Bacaklarımı çaprazlamıştım ve sallanan ayağım onun botunun üzerindeydi. Güzel kokuyordu. Taze, temiz ve erkeksi.

Sonra otelin barının geri kalanının boşaldığını fark ettim. Dean masaların üzerindeki sandalyeleri ters çeviriyordu. En az bir saattir Tex'i ve beni rahatsız etmemişti.

"Bar kapanıyor mu?" diye sordum.

Tex, omzunun üzerinden arkadaşına baktı; arkadaş ise bize değil, temizliğe odaklanmıştı. "On dakika önce kapandı. Ama sorun değil. Dean bizi dışarı atmaz. Yoksa... başka bir yere mi gitmek istersin?"

Arkama yaslandım ve ona baktım. Açlık bakışlarını keskinleştirmişti. Çıplak, gizlenmemiş bir arzu.

Şimdiye kadar Tex, her şeyin hafif kalması gerektiği konusundaki sözünü tutmuştu. Flörtleşıyorduk ama ortada hiçbir baskı yoktu. Zorlayıcı bir satış çabası da yoktu. Birlikte otururken tüm dikkati üzerimdeydi ama beni etkilemeye ya da zorlamaya çalışmıyordu. Söylediklerinin gerçekten doğru olduğuna güveniyordum. Hazır olduğumda iyi geceler diyeceğimize inanıyordum.

Bu onun şansını denemesiydi. Birbirimizden çok daha samimi şekillerde keyif almak istediğini bana bildiriyordu.

Göğüs uçlarım gerildi. Damarlarımda bal viskisi gibi yoğun, tatlı ve güçlü bir arzu aktı. O koyu mavi gözlerde kayboldum.

“Aslında çıkmaya hazırım. Çok eğlenceliydi.” Akşam yemeğimi odaya yazdırmıştım ve Tex de içeceklerimin çoğunu ödemişti. Oda anahtarımı ve telefonumu aldım. Eşyalarımın geri kalanı zaten yukarıdaydı.

"Sorunlarımdan aklımı uzaklaştırdığınız için teşekkürler."

“Sana da aynısı.” Sandalyemden kalktım ve Tex de yavaş ve isteksiz hareketlerle ayağa kalktı. Hayal kırıklığını küçük bir gülümsemeye gizlemeye çalışıyordu ama ben bunu anladım.

Adam vuruş yapamadığını sandı.

Lobiye girdik, orası da bar kadar sessizdi. Dışarıda beton zeminde kar birikmişti ve ağaçlar ile dağlar koyu gri gökyüzüne karşı siluet oluşturunuyordu. Asansörün yanında durdum, sonra ona doğru döndüm. O çoktan paltosunu giymişti.

“Bu yolculuğa hiç hevesli değildim, ama siz durumu değiştirdiniz.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüştü. “Benim için bir zevkti.”

Düğmeye bastım ve asansör kapıları açıldı. İçeri adım attım, kapanmasını engellemek için elimi bir kapıya

bastırdım. "Yukarı geliyor musunuz?"

Kendinden emin ve rahat görünüyordum ama tüm vücudum gerginlikten kasılmıştı. Onun da bunu istediğinden emindim.

Uzun bir süre orada durdu. Sonra dişlerini alt dudağına geçirdi. Cevap olarak zekice bir laf bekliyordum. Flörtöz ve sevimli bir şey, çünkü biliyordum ki içinde böyle bir şey vardı.

Ama o, kibar ve samimi kovboya geri döndü. "İsterseniz, evet. Bunu çok isterim."

Başımı salladım ve adrenalin vücudumu sardı.

Gerçekten de bunu yapıyorduk.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Genevieve

Owen asansöre girdi ve ben de yer açmak için geri çekilmek zorunda kaldım. Kapılar arkasından kapandı. "Hangi kat?" diye sordu.

"Üç."

Düğmeye bastı ve ayak bileklerini çaprazlayarak, gayet rahat bir şekilde duvara yaslandı. Ama gözlerinin beni süzdüğünü hissettim. Katıma ulaşmamız sadece birkaç saniye sürdü ve ben önce koridora çıktım. Oda anahtarı elimde titriyordu.

Kapımın önünde durdum. Ama kapıyı açmadan önce Tex nazıkçe anahtarı elimden aldı. "Hey. İyi misin? Endişeli görünüyorsun."

"Ben... bu tür şeylerle pek ilgilenmem. Tek gecelik ilişkiler."

"Bunu yapmak zorunda değiliz."

Sırtımı otel odasının kapısına dayamış, ona bakıyordum. "Biliyorum. Ama mesele şu ki, gerçekten, gerçekten istiyorum."

Gözleri ışıldıyordu. Safir alevinin iki kıvılcımı. "Seni öpeyim mi? Hoşuna giderse içeri girerim. Gitmezse, defolup gitmemi söyleyebilirsin ve bir daha asla o çirkin suratımı görmek zorunda kalmazsın."

Güldüm, gerginlik azaldı. "Sana yakışıklı olduğunu düşündüğümü söylemiştim. Unutmuş gibi davranma."

“Beni yakaladın.” Kolunu başımın yanındaki kapıya dayadı. Eğildi. Nefesi yanağıma değdi. Nane kokulu, Dean'in hesapla birlikte verdiği şekerler gibi. “Ama bence sen gerçekten nefes kesicisin.”

Yavaşça, sanki pekmezde ilerliyormuş gibi, dudaklarını benimkine yaklaştırdı.

Yakasının arkasından tuttum, parmaklarımın altında boynundaki tüyler yumuşadı. Dudaklarımız önce hafifçe buluştu. Sonra her geçişte daha da aceleci bir şekilde. Ta ki ikimiz de açılana, dillerimizin uçları ortada dans edene kadar.

Tatlı bir his beni sardı. Nane, ama sonra daha vahşi bir şey. İnledim. Tex geri çekildi ve ben de otomatik olarak öpüşmenin peşinden koşmaya çalıştım, bitmesini istemiyordum. Ama o başını salladı, sırtarak.

“Önce bir cevaba ihtiyacım var. İçeri girmem için hazır mısınız?”

Elindeki kartı kaptım, kilidin üzerinde salladım ve onu ceketinin kolundan sürükleyerek içeri ittim.

Kapı kapanır kapanmaz, Tex beni kapının iç yüzeyine doğru sıkıştırdı ve tekrar öptü. Öncekinin aynısıydı. Ama şimdi o kadar nazık değildi. Ağzı benimkinin üzerine eğildi, dili dudaklarımın kenarını yaladı, ta ki tekrar içeri girmesine izin verene kadar. Artık alaycı bir dans yoktu. Bu öpüş derin ve buyurgandı, daha sonra yatakta çıplak olduğumuzda ve onun farklı bir kısmı içimde hareket ettiğinde nasıl olacağının bir ön gösterimiydi.

Hayal ederken inledim. Ve bunu ne kadar çok istediğime inanamadım. Sadece birkaç saattir tanıdığım bu adamı ne kadar çok istiyordum. Belki de ikimiz de bu gece bir kaçışa özlem duyuyorduk ve birbirimize bunu veriyorduk. Onun tam adını bile bilmiyordum, o da benimkini bilmiyordu, yine de ikimiz de bunun ne olduğunu biliyorduk. Yollarımız ayrılmadan önce sadece mükemmel bir tatmin gecesi.

En azından öyle umuyordum. Ve Tex'in beni öpme şeklinden, bunu başarabileceğine inanmak zorundaydım.

Bizi geriye doğru, odanın daha iç kısımlarına doğru götürdü. Basit bir otel odasıydı. Gösterişsizdi. Sadece bir yatak, bir komodin, bir masa. Ama yer yeni ve temizdi, bembeyaz çarşaf ve duvarlarda zevkli soyut baskılar vardı. Aklımızdakiler için süslü bir dekorasyona gerek yoktu.

Sonra hatırladım. Bavulumda sadece kıyafet ve temel kişisel bakım ürünleri vardı. Buna hazırlıklı değildim.

Nefes almak için su yüzüne çıktığımızda kekeleyerek, "Benim, şey, benim hiçbir koruyucu ekipmanım yok," dedim.

"Sorun değil. Hallettim." Öpüşmeye devam etmek için tekrar yaklaştı.

Belki de Tex tek gecelik ilişkiler konusunda daha deneyimliydi. Bu yüzden bu durum karşısında bu kadar rahat ve kendinden emin olması şaşırtıcı değil. Bunu hiç düşünmemiştim. Ama gerçekten önemli değildi, değil mi? Günlük işlerimiz, geçmişimiz, bunların hiçbirisi bu gece önemli değildi. Sadece ikimiz ve burada, şimdi ne istediğimiz önemliydi.

Eşarbımı çözüp bir sandalyenin üzerine serdi. Parmakları örgümü okşadı, sinir uçlarımı harekete geçirecek kadar hafifçe çekti. Bu hisle gözlerim kapandı, başım geriye doğru eğildi. Kafa derim her zaman dokunmaya karşı hassastı.

"Sanırım bundan hoşlanıyorsun." Saç örgümü tekrar çekti ve öpücüklerini açıkta kalan boynuma kaydırды.

"Hımm." Yaptığı her şey hoşuma gitti. Parmakları saçlarımın arasına kayıp, düğümlü telleri gevşettiğinde, neredeyse bir kedi gibi mırıldandım.

"Çok daha az kıyafet giymelisin," diye mırıldandı.

Öpüşmeye devam ederken botlarımı ayağımla çıkardım, bağcıklı oldukları için bu hiç kolay değildi. Ama ikimiz de henüz ayrılmak istemiyorduk. Dudakları ve dili boynumu keşfetmekle meşguldü. Sonra kot pantolonumun düğmelerini çözmeyi ve kendimi kurtarmayı başardım.

Ama üzerindeki tek bir parça kıyafeti bile çıkarmayınca, artık sınır koymak zorunda kaldım. Ellerimi geniş göğsüne koydum ve ittim. "Mola. Soyun."

"Öyle diyorsan." Sonra, şeytani bir gülümsemeyle öne atıldı ve alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Sanki asıl patronun kim olduğunu kanıtlıyormuş gibi. Beni geriye doğru eğdi ve şimdiye kadarki en iğrenç öpücüğü verdi. Dudağımı emdi. Dilimi. Bunu her yerimde, özellikle de bacaklarımın arasında hissettim.

O geri çekilip paltosunu ve kazağını çıkarırken, şapkasını halıya düşürdüğünde şaşkınlık içindeydim. Altında uzun kollu bir tişört vardı, onu da çıkardı. Sonra botlarını ve çoraplarını. Kemerine uzandı. Tex, kot pantolonunu kenara çekerken gözlerini benden ayırmadı. Geriye sadece dar, lacivert bir boxer şort kaldı.

Ve elbette, kumaşın içinde belirgin bir şekilde görünen sertleşmiş penisinin şekli.

Onu iyice süzdüm. Bu görüntüyü zihnime kaydediyordum çünkü daha önce hiç onun gibi birini tam karşımda görmemiştim. Bir manken ya da vücut geliştirici gibi aşırı zayıf değildi ve bunu takdir ettim. Yüzde yüz gerçek bir erkekti. Sıkı kasları vücudunu dolduruyordu, aynı zamanda ona sarılmanın harika olacağını bildiğim kadar yumuşaktı. Pürüzsüz, soluk teni, göğsündeki koyu renkli kıllar düz karnının ortasından beline kadar uzanıyordu.

Sol uyluğunun etrafında dikenli telden bir dövme vardı. Beklenmedik bu dövme, çekiciliğini daha da artırmıştı. Dövmenin etrafını baştan sona yalamak istedim.

Elimle başındaki açık kahverengi saç tutamlarını karıştırdım. Saçları yanlarda kafa derisine çok yakın, üstte ise belki bir santim uzunluğundaydı. Çok askeri bir tarzdı. Deniz Piyadelerinden ne kadar zaman önce ayrıldığını merak ettim.

"Fena değil," dedim. "Sadece bir şey eksik."

Bana eğlenmiş bir sırıtışla baktı. "O da ne?"

Yerdeki şapkasını alıp kafasına taktım, ama bu sefer ters taktım. Ters takılmış şapka onu biraz daha genç ve çok daha yaramaz gösterdi. "İşte böyle. Bunu takmaya devam edebilirsin."

"Ah, yapabilir miyim?"

"Evet. Onaylıyorum."

Yaklaştı. Dizlerimin arkası yatağa değdi ve yatağa düşmemek için pazularına tutundum. "Benim de bazı taleplerim var." Kalın kazağımın kenarıyla oynadı. "Bunu çıkarman gerekiyor."

Kollarımı kaldırdım ve o da kazağı başımdan geçirdi, yüzümün etrafında nazıkçe durdu. Bu küçük hareketin şefkati, karnımdaki arzuyu daha yumuşak bir şeye dönüştürdü. Altımda giydiğim atletimi de çıkardı. Şimdi sadece sütyen ve külotumla kalmıştım. Tereddüt etmedi, sadece kaşını kaldırıp bana baktıktan sonra ustaca arka tokasını açtı ve askıları çekerek kupaların serbest kalmasını sağladı, böylece üstsüz kaldım.

Dudaklarını ısırırken gözleri üzerimde gezindi, göğüslerime ulaştığında ise uzun süre düşündü. Meme uçlarım zaten sertleşmişti ama bakışları üzerimde daha da sertleşti.

"Eğer 'fena değil' dersen, mutlu olmayacağım," diye uyardım.

"Bu haksız bir çifte standart."

"İşte durum böyle."

"İyi ki de sana hayatımda gördüğüm en seksi kadınsın diyecektim." Tex güçlü kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Bedenlerimiz birleştiğinde ürperdim. Sonra homurdandı. "Bekle. Bir şey daha."

Kalçamı yana doğru çevirdim. "Peki, bu nedir?"

Saç örgümdeki lastiği çıkardı ve telleri serbest bırakmaya başladı. Acele etmedi. Sadece parmaklarını saçlarımın arasından kaydırды, saçlarım dalgalar halinde omuzlarıma döküldü. Ardından parmakları kafa derime gitti, kısa tırnakları mükemmel bir basınçla kaşdı.

"Ah," diye inledim. "Vay, ne güzel. Bunu bütün gece yapabilirsin. Ben mutlu olurum."

Ağzı kıvrılırken ön dişleri parladı. "Seni bundan çok daha iyi hissettirebilirim. Ama bütün gece vaktimiz var. Nelerden hoşlandığını öğrenmek için bolca zamanım olacak."

Tex bizi döndürerek yatağa en yakın pozisyona geçti. Yatağın kenarına oturdu ve beni kucağına çekmek için kalçalarımın etini sıktı. Beni tamamen kendine doğru çekmedi. Henüz değil. Dediği gibi, bütün gece vaktimiz vardı.

O derin öpüşmelere geri döndük. Çoraplarımın içinde ayak parmaklarımı kıvıran, hâlâ giydiğimi yeni fark ettiğim türden öpüşmelerdi bunlar. Elleri kalçalarımıdaydı, başparmakları külotumun üzerinde küçük daireler çiziyor, onu biraz aşağı doğru çekiyordu.

Sonra beni geriye doğru yatırdı, böylece omurgam kavislendi. Göğüslerim daha kolay ulaşılabilir hale gelince, dili önce bir meme ucumu, sonra diğerini yaladı.

"Tex," diye nefes nefese söyledim.

"Bana Owen diye seslenir misiniz?"

"Owen." Dikkatim dağılmıştı, bunu düşünmeye fırsat bulamadım ama ismi beynimin en ücra köşelerinde bir yankı uyandırdı. Neyse. Eğer takma addan daha çok hoşuna giderse ona Owen diyebilirdim. Ellerimi şapkasının üstüne koyup onu orada tuttum. "Owen. Evet."

Bir süre sonra, kendimi göğsünden aşağı doğru öpüşerek ilerlerken buldum. Ellerim uyluklarına doğru hareket ederken, dizlerim ayaklarının arasındaki halıya çöktü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Sesinden yoğun bir açlık damlıyordu. Bunu yapmamı istiyordu. Hem de çok istiyordu. Ama önce onu birazcık kızdıracaktım.

Parmaklarım dikenli tel dövmesinin üzerinde gezindi. O da dilini dişlerinin iç kenarına sürttü, bana dik dik bakıyordu. Boxer şortunun içindeki şişkinlik seğirdi.

Dizlerimi oynattım ve yerde bir şeye çarptım. Ne olduğunu anlamak için aşağıya baktım, neyse onu kenara itmek üzereydim ki, metal bir parıltı dikkatimi çekti.

Bu Tex'in—Owen'ın—cüzdanıydı ve muhtemelen pantolonunu çıkarırken düşmüştü. Deri kat yerinden açılmış ve içindeki pirinç kalkan ortaya çıkmıştı.

Ne olduğunu gayet iyi biliyordum.

Buna benzerlerini daha önce sayısız kez görmüştüm. Ancak bu seferkinde Hart County Şerif Departmanı yazıyordu.

Diğer taraftaki kimlik kartında ise yüzü ve altında adı vardı.

Şerif Owen Douglas.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Genevieve

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Cüzdanı daha yakından incelemek için elime aldım, gözlerim sanki o harfler başka bir isme dönüşecekmiş gibi ya da resimdeki yüz değişecekmiş gibi zorlandı. Ama oydu.

"Siz şerif misiniz?"

"Öyleyim," dedi mahcup bir şekilde. "Bu bir sorun mu?"

Normalde aşırı dramatik bir insan değildim. Histerik krizler geçirmezdim. Ama o an, bağırmaya ya da kaçmaya hazırdım. Hatta ikisini birden.

"Adınızın Tex olduğunu söylemiştiniz," diye kekeledim.

"Hayır, Dean bana öyle sesleniyor. Onun dediği gibi, bu benim çağrı işaretimdi. Az önce sana adımın Owen olduğunu söyledim."

"Neredeyse çıplak kaldıktan sonra!" Cüzdanı kucağına fırlattım. Karnına çarptığı anda yakaladı. Ayağa kalktım ve ellerimi göğüslerime götürerek onları örttüm. "Yaban hayatı yönetimiyle ilgilendiğini söylemiştin!"

Ayağa kalktı ve cüzdanını yatağın üzerine bıraktı. "Yine söylüyorum, bu Dean'di. Tuhaf bir mizah anlayışı var. Onu düzeltebilirdim ama sen güldün. Şaka yaptığını biliyordun."

"Ama ben... ben öyle düşünmedim..."

"Hey, dur bakalım," dedi yatıştırıcı bir sesle. Büyük elleri kollarımın üstüne yerleşti. Aramızda birkaç santimlik mesafe bırakmasına rağmen, vücudunun sıcaklığı beni okşadı. "Gerçekten bu kadar büyük bir mesele mi? Bence

güzel vakit geçiriyorduk. Eğer endişelendiğin buysa, kesinlikle yasa dışı bir şey yapmıyorduk.”

“Bu bir şaka mı?” Tenim yanıyordu, ateşim yükseliyordu ama bu, birkaç dakika önceki aramızdaki tutkuya hiç benzemiyordu. Bu tam bir utançtı. Ve dahası. Biliyor muydu? Bu hasta, sapık bir oyun muydu? “Barda yanıma oturmanın sebebi bu muydu?”

"Sevgilim, neyden bahsettiğini anlamıyorum."

"Bana 'bebeğim' diye seslenme. Bunu yarınki toplantımızda yüzüme mi vuracaktın? Çünkü ben bunu anlayamayacak kadar aptaldım? Benimle dalga mı geçecektin?"

Elleri kollarımın arasından çekildi. "Yarınki toplantımızda... Ne?"

Dişlerimi sıktım. "Beni tanıdınız. Genevieve Blake olduğumu biliyordunuz."

Gözleri kocaman açıldı, beyazları tamamen göründü ve Adem elması sanki sıkışmış gibi yukarı aşağı hareket etti. Benden uzaklaştı. "Hayır, asla. Adın Jen dedin. Jennifer, J harfiyle başlayan gibi."

"Hayır, G harfiyle. Genevieve'in baş harfi."

Owen suçlayıcı bir şekilde parmağını uzattı. "Sen yazar olduğunu söylemiştin!"

"Ben bir yazarım. Aşağı yukarı."

"Az mı, çok mu? Yalan söyledin."

"Adın ve işin hakkında yalan söylediğin kadar." Artık ne bildiğini ya da bilmediğini anlayamıyordum. Ama hâlâ neredeyse çıplak bir şekilde burada duruyordum ve saniye saniye daha da gülünç hissediyordum. Bir kolumu göğsümün üzerine atıp diğer kolumla tişörtümü yerden alıp giydim. Sonra kot pantolonumu aldım.

"Aman Tanrım." Gözleri panik içinde otel odasında sağa sola bakındı. "Bunu mu çekiyorsunuz? Beni rezil etmek için bir tür gizli operasyon mu?"

Pantolonumu giymek için bir ayağımdan diğerine sekerek alaycı bir şekilde güldüm. "Lütfen. Bu kadar

alçalacak kadar onurum yok. Kendini beğenmişliğinden vazgeç."

"Gerçekten mi? Herkes senin kolluk kuvvetlerine kin beslediğini biliyor. Beni kötü göstermek için neler yapacağını kim bilebilir ki?"

Bakışlarım öldürücüydü. "Demek kim olduğumu biliyorsun. Fotoğrafım internette kolayca bulunabilir, bu yüzden bulmalısın. Sen fotoğrafını paylaşmayan adamsın. Sanki saklayacak çok şeyi olan bir adam gibi."

"Sizi araştırmadım! Beni kandırmaya çalışan gazeteciyle hiçbir ilgim olsun istemedim." Etrafımızı işaret etti. "Görünüşe göre birden fazla şekilde."

Gözlerimi devirdim. "Aferin sana. Olabilecek en bariz kelime oyununu yaptın."

"Senin benim kim olduğumu bilmediğini nereden bileceğim?"

"Bunu numara yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Eminim ki bir hikaye için bir sürü şey uydurursun. Muhtemelen ilk defa da olmaz."

"Yanımda oturdun. İlk sen flört ettin."

"Hayır."

"Ah evet, yaptın. Benim içeceğimden bir tadına bak," dedim alaycı bir şekilde.

"Çok yakışıklısın," dedi tiz bir sesle. "Gel yukarı benimle."

"Ha! Beni yanlış aktarıyorsun. Ayrıca, yozlaşmış, küçük kasabalı bir politikacıyı yatağıma çekmek için böyle bir oyun oynamazdım. Eğer böyle karanlık bir herifin benimle birlikte olmasını isteseydim, Denver'da kalabilirdim."

"Şüpheli bir pislik mi?"

"Ben de öyle dedim. Yanılıyor muyum?"

Şapkasını hızla çıkarıp tekrar başına taktı. "Seni tanısaydım, yanına oturma ihtimalim sıfır olurdu. Seninle konuşmazdım. Ve asla odana seks için gelmezdim. Sanki yalan söyleyen, kan emici bir cadı gazeteciyle çıplak kalmak isteyecekmişim gibi."

Çenem açık kaldı. "Odamdan çık!" diye öfkeyle bağırdım. "Memnuniyetle. Bana para verseler bile burada kalmam."

"Bundan şüpheliyim. Ama ben seçilmiş yetkililere rüşvet vermem."

"Benim hakkımda yanılıyorsun." Ayaklarını botlarının içine soktu, kıyafetlerini gelişigüzel kollarına yığdı.

Kapıyı açtım ve onu omzundan iterek koridora çıkardım. Kahretsin, rozeti ve kimliğini içeren cüzdanını yatağın üzerinde bırakmıştı. Gidip aldım ve kıyafetlerinin üzerine fırlattım. "Başka bir şey unuttuysan, o senin sorumluluğunda. Belki de seni yatağa atmaya çalışan kan emici bir cadı olduğumu düşünüyorsun, ama ben hırsız değilim."

Koridorun sert ışıkları altında, sadece iç çamaşırı, botları ve şapkasıyla, geri kalan eşyaları karmakarışık bir halde bana bakıyordu. Ve bir de özür diler gibi görünmeye cüret etti.

"General—" diye başladı.

Kapıyı sertçe kapattım.

Orada, yumruklarım sıkılı bir şekilde durdum, ta ki ayak seslerini duyana kadar. Sonra halının üzerine yığılıp kaldım. Midem bulanıyordu. Boğazım düğümlendi.

Bu nasıl oldu da gerçekleşti?

Peki yarın sabah Şerif Owen Douglas'ın ofisinde onun karşısına nasıl çıkacaktım?

Sabah saat dört. Ve ben hâlâ uyuyamamıştım.

Owen gittikten sonra, ilk bir saati küçük odamda volta atarak, bu gece olan her şeyi zihnimde canlandırarak geçirdim. Owen'ın barda söylediklerinin hepsini, kaçırdığım her ipucunu.

Sonradan bakınca, onun bir kolluk kuvveti mensubu olduğu birdenbire çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Sarhoşların tutulduğu hücreden ve o kavgacıları nasıl ustaca idare ettiğinden bahsetme şekli. Hart County'den bahsederkenki gururu. Hatta Dean'ın "vahşi yaşam yönetimi"ne yaptığı şakalı gönderme bile. Bunların hepsi şimdi çok daha mantıklı geliyor.

Yerel yaban hayatıyla gerçekten de iyi ilgilenmişti. Ama asıl şaka benim üzerimdeydi.

İlk öfke patlamam, utanç ve hayal kırıklığına dönüşmüştü. Tex çok tatlı bir adam gibi görünüyordu. Seksi de. Şerif Douglas'ı hayal ettiğim yozlaşmış, aşağılık heriften hiç de farklı değildi.

Sezgilerim genellikle doğrudu, yine de buraya araştırmak için geldiğim hedefin o olduğuna dair en ufak bir ipucu bile edinmemiştim. Acaba o kadar iyi bir yalancı mıydı? Yoksa bu durum hakkında tamamen yanılıyor muydum?

Bu da demek oluyor ki, asıl kötü olan bendim.

Yatağa girdim ve başımı yastıkla örttüm.

Bana doğrudan yalan söylemediğini kabul edebilirdim. Sadece bazı şeyleri gizlemişti. Tam olarak benim yaptığım gibi. İkimiz de kariyerlerimiz gibi ciddi konuları konuşmamaya karar vermiştik. Onu odama davet etmeden önce geçmişiyle ilgili her detayı bilmek isteseydim, ona sorabilirdim. Bu benim sorumluluğumdaydı.

Yani... istemeyerek de olsa Owen'ın beni barda tanımadığı sonucuna vardım. Bu, her iki taraf için de garip bir tesadüftü.

Ama bu, onun gazeteci olduğumu öğrenir öğrenmez bana "kan emici cadı" demesinden onu kurtarmadı.

Sen ona "şüpheli, aşağılık herif" dedikten sonra kendime hatırlattım. O sese susmasını söyledim.

Hayır. Şerif Douglas burada mağdur değildi. Belki bire birde iyi bir adam olabilirdi. Ama birçok suçlu yaşlı kadınlara karşıdan karşıya geçmelerine yardım ediyordu.

Bir şeyler saklıyordu. Ne kadarını, henüz bilmiyordum. Ama burada yolsuzluk olduğuna dair kanıtlarım vardı ve paramı şeriften yana harcıyordum. Hart County'ye gelme amacım da bunu çözmekti.

Bu gece hiçbir şey değişmedi. Yapmam gereken bir işim vardı. Yarın şeriflikte bir toplantım var.

Ne yazık ki, saat sabah dörttü ve ben hâlâ yatakta dönüp duruyor, adrenaline coşuyordum. Owen'ın kokusu odada hâlâ hissediliyordu; odunsu kolonya ve sabun karışımı bir koku. Her ne zaman kokunun kaybolduğunu düşünsem, tekrar bir koku alıyordum.

Temiz havaya ihtiyacım vardı. Bu oda beni boğuyordu.

Sinir bozucu bir homurtuyla doğruldum ve yorganı kenara attım. Kot pantolonumu ve şişme montumu giyip, ayaklarımı da botlarımın içine soktum.

Otele girdiğimde tamamen sessizdi. Anahtar kartımın ve telefonumun cebimde olduğundan emin olduktan sonra kapıyı kapattım. Ardından lobiye doğru ilerledim.

Resepsiyon masası boştu, ancak arkadaki ofiste bir film veya televizyon programının hafif sesini duyabiliyordum.

Otomatik kapılar kapalıydı, bu yüzden kenardaki kapıyı kullandım. Otelin mesai saatleri dışında sıkıca kilitli tutulduğu anlaşıyordu. Sadece kartla giriş yapılabiliyordu. Bu güvenlik önlemini takdir ettim. Ancak, buradaki genel olarak huzurlu atmosfer göz önüne alındığında, bu biraz rahatsız ediciydi. O otomatik kilit, kötü adamların her yerde pusuda beklediğinin bir hatırlatıcısıydı. Özellikle de otoparkın hemen ötesinde otoyol bağlantısı varken.

Birdenbire sessizlik ürkütücü gelmeye başladı.

Ama dışarıya, soğuğa adım attığım anda o huzursuzluk kayboldu. Buz gibi hava beni canlandırdı. Sanki zihnimdeki örümcek ağlarını temizliyordu.

Kar yağışı durmuştu ve ağaçlar kalın bir beyaz örtüyle kaplanmıştı. Çam ağaçlarının, soğğun ve özgürlüğün kokusu vardı. Şehrin parlak ışıkları ve gürültüsüyle

yaşamaktan hoşlansam da, bu manzara değışikliği bir rahatlamaydı.

Gözlerimi kapattım ve buz gibi havayı içime çektim.

Ama anılarımda, sıcaklığın soğukla karıştığını hayal ettim. Tıpkı tatlı olarak paylaştığımız, üzerine dondurma konmuş taze kurabiye gibi. Soğuk çıplak tenimde güçlü eller, naneli tatlı dilinin buyurgan dokunuşlarıyla beni öpen sıcak bir ağız...

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Kafamı boşaltma çabalarım boşa gitmişti. Düşüncelerim yine Owen'a kaymıştı.

Böyle bir adamın bu kadar iyi öpüşebilmesi adil değildi. Bir yanım, gerçek kimliğini keşfetmeden önceki zamana geri dönebilmeyi diledi. Ya yerde duran açık cüzdanını görmezden gelseydim? O ana kadar gece unutulmaz olmaya doğru gidiyordu.

Sanırım yine de unutmak imkansız olacaktı. Sadece umduğum şekilde değil.

Geçmişte bol bol eğlenmişim. Önceki erkek arkadaşlarımın çoğu harikaydı. Ama Owen'la özel bir kıvılcım olduğunu düşünmekte saf mıydım?

Bir şekilde, aramızda geçen sözlü atışmalar, onun öpüşünü hatırladığımda kanımdaki heyecanı azaltmamıştı. Aksine, onu düşündüğümde tenim daha da kızarıyordu. Bu çok saçmaydı. Adam benden nefret ediyordu. Tanrı aşkına, bana cadı demişti. O ağız tekrar öpmeyi düşünmek delilik olurdu. Bana kötü davranan bir adam için kalan son kadın ben olurdum.

Ama birkaç saat sonra onun karşısına nasıl çıkacaktım da o dudakların her yerimde olduğunu düşünmeyecektim?

Gıcırtilı bir ses sessizliği bozdu ve dikkatimi şimdiki zamana çekti. Bunu memnuniyetle karşıladım. Aklımı Owen Douglas'ın ağızından uzaklaştırmak için her şey mübahtı.

Sesi tanımam yarım saniye sürdü, sonra karda botların çıkardığı gıcirtıyı duydum. Bir öksürük sesi. Otelin yan kapısından birinin çıktığını fark ettim. Köşeye hızlıca

baktığımda parlak sarı bir örgü şapka ve kamuflaj desenli bir ceket gördüm.

Bana çarpan, barda çıkan kavgacılarından biriydi.

Bu adam ikisi arasında daha özür dileyen kişiydi. Ve doğru hatırlıyorsam, Dean'e polisi aramadığı için cömert bir bahşış vermişti. Şerifin zaten orada olduğunu düşününce komik geliyor. Ama avcılar bunu benim kadar bilmiyorlardı belli ki.

Bu adam arkadaşları olmadan burada ne yapıyordu?

Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu ve merakım da sınır tanımadığı için, köşeden bakarak onu bulduğum yerden izledim. Burada çok az ışık olduğu için karanlık olması gerekirdi ama kar her yeri aydınlatmıştı.

Otoparkı geçip bir kamyonu doğru ilerledi, bir elinde spor çantası vardı. Acaba yola mı çıkıyordu? Yol hâlâ karla kaplıydı. Kar küreme araçları henüz geçmemişti, bu yüzden seyahat etmek kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Ayrıca, dün gece oldukça sarhoştı. Belki şimdi ayılmıştır, ama yine de pek akıllıca bir hareket gibi görünmüyordu.

Kamyonu vardığında arka kapağı açtı. Spor çantasını yere koydu ve kapalı kasanın içinden daha büyük bir çanta aldı. İçinden uzun ve dar bir şey çıkardı.

Bu bir tüfektir.

Binaya doğru daha da geri çekilirken nefesimi tutarak gerildim. Avcı yine çantasında bir şeyler arıyordu, sonra da tüfeğiyle oynamaya başladı.

Yükleme işlemini yapıyordu.

Mümkün olduğunca sessiz kalarak telefonumu çıkardım ve kamyonu doğrulttum. Hem plaka numarasını hem de avcıyı kaydettiğimden emin oldum. Ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de avlanmaya erken başlamak için yola koyuluyordu. Yine de aklımdan çok daha vahim senaryolar geçiyordu. Bu adam barda arkadaşıyla kavgaya etmişti. Dün gece yaptıklarından pişman görünüyordu, ama

belki de o zamandan beri öfkesini içinde biriktiriyordu. İçeri geri dönüp son sözü mü söyleyecekti?

Belki de aşırı tepki veriyordum. Ama ya vermiyorsam? İçeri geri dönüp birini uyarmalıyım.

Sonra, hiç beklenmedik bir anda, avcının bedeni sarsıldı. Bir kırbaç gibi havayı yırtan yüksek bir çıtırtı duyuldu. Karların üzerine yığıldı. Kan beyaz karların üzerine sıçradı.

Aman Tanrım. Az önce vurulmuştu.

Telefonum hâlâ adamın cesedine doğrultulmuştu. Neredeyse ona doğru bir adım atacaktım ki, bir hareketlenme oldu. Otoparkın hemen ötesindeki ormandan karanlık bir figür çıktı. Bu adam kapüşonu çekilmiş kalın bir palto giymişti. Kalın eldivenleri vardı. Baştan aşağı kış koşullarına uygun giyinmişti.

Göğsüne asılı, büyük bir dürbünlü tüfeği vardı.

Saldırgan, kurbanının cesedinin üzerinden atlayarak doğrudan kamyonu gitti ve arka kapaktaki spor çantasını kaptı. Ardından kurbanın paltosunu aramaya başladı ve ölü adamın cebinde bulduğu her şeyi aldı.

Elimin sarkmış olduğunu ve kameranın fotoğrafçı yerine kara doğru baktığını fark ettim. Onu da kadrāja almak için elimi kaldırdım.

Ama tam o anda adamın başı döndü. Doğrudan bana baktı. İnce, keskin elmacık kemikleri. Acımasız gözlerin üzerinde kalın kaşlar.

Nefesim kesildi ve binanın köşesinden geri çekildim.

Çizmeleri karda hızla gıcırdadı. Otoparkın karşısına doğru ilerliyordu.

Bana doğru geliyorlar.

Lobi girişine doğru son hızla koştum. Kapı koluna uzandım. Kilitliydi. Kahretsin, anahtarımı sallamayı unutmuşum.

Nefes nefese, kartı cebimden çıkardım. Kart okuyucunun üzerine doğru salladım.

İşe yaramıyordu.

Otoparktaki ayak sesleri hızlandı. Telefon neredeyse elimden kayıp düşecekti, hemen cebime soktum. Telaşla kartı okuyucuya yaklaştırdım ve sonunda yeşil ışık yandı. Kilit tık diye açıldı. Kapıyı ardına kadar açıp lobiye koştum.

Resepsiyonun arkasındaki ofis kapısı açıktı. İçeri daldım ve telefonunda bir şeyler izleyen gece müdürünü şaşkına çevirdim.

Ayağa fırladı. "Bu da neyin nesi!"

Kapıyı sertçe çarptım ve kilidi çevirdim. "Polisi arayın. Bir cinayet işlendi. Katil hemen dışarıda."

ALTINCI BÖLÜM

Owen

Telefonum çalmaya başladığında Dean'in koltuğundaydım.

"Merhaba?" diye hırıltılı bir sesle sordum. Sesim boğuk çıkıyordu ve birkaç saat uyumuş olmama rağmen kendimi de öyle hissediyordum. Bir deniz piyadesi olarak, olayları zihnimde ayrı ayrı değerlendirmeyi öğrenmiştim. Bazen kötü şeyler olurdu ve bir sonraki berbat güne hazırlanmak için yine de biraz uyumak gerekirdi.

Saat daha sabah beşi bile olmamıştı. Gökyüzü kasvetli ve griydi. Ve merkezden gelen bu ani çağrıya bakılırsa, sabahım daha iyiye gitmiyordu.

"Şerif, olay yerinde bir cinayet vakası var. Silah sesi duyuldu. Adresi az önce size mesajla gönderdim."

Küfrettim. "Yoldayım."

Eşyalarımı kaptım, Dean'in kanepesinde uyumak için ödünç aldığım battaniyeleri aceleyle katladım. Arkadaşım yatak odasının kapısını açıp dışarı baktı. Telefonum onu uyandırmış olmalı.

"Hey, dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu Dean.

"Evet. Gitmem gerek."

"Peki, gecen nasıl geçti? Eğlenceli miydi?" Dağınık saçlarını kaşıdı ve esnedi. "Seni burada gördüğüme şaşırdım."

Yüzümü buruşturdum. Neyse ki sırtım Dean'e dönüktü, bu yüzden görmedi.

Dün gece, beni iç çamaşırlarımla odasından kovduktan sonra, olabildiğince hızlı bir şekilde üzerimi giyip oradan hızla uzaklaştım. Dean, acil durum anahtarımı kullanarak onun evine girdiğimde çoktan uyumuştı ve zihnimi dikkatlice boşaltarak kanepesine yığıldım.

Onu düşünmekten daha iyi...

Beyin hücrelerim ile onun adı arasındaki teması olabildiğince uzun süre engellemeye çalışıyordum.

İlçemde birinin öldüğünü duymaktan hiç hoşlanmazdım. Ama şu an için kötü bir bahane değildi. "Bir cinayet mahalline bakıyorum. Eyalet devriyesi beni bekliyor. Sohbet edecek zamanım yok."

"Eyvah!"

Sonra telefonuma baktım ve adresin gönderildiği yerin mesajla bildirildiğini gördüm. "Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Ne?" diye sordu Dean.

"Cinayet Alpine Otel'i'nde işlendi." Aklıma ilk gelen şey, Gen iyi mi? Eğer biri ona zarar verdiyse...

Dean bir şeyler söylüyordu ama ben bir an bile vakit kaybetmedim. Anahtarlarımı kaptım, Ariat şapkamı başıma taktım ve işaretli SUV aracıma doğru koştum.

Otel bir mil uzaktaydı. Kar küreme aracı yeni geçmişti, bu yüzden Alpine otoparkına varmam uzun sürmedi. Burada iki CSP aracı vardı, ışıkları beyaz gökyüzüne karşı yanıp sönüyordu.

Benim yardımcılarımdan biri olan Keira Marsh, çevre yolundaki yerinden el salladı. Arabayla otoparka girebilmem için polis kordonunu kaldırdı. Onu gördüğüme sevindim. Arabadan inerken yanıma doğru koştu. "Merhaba, Şerif."

"Keira, kaç kere oldu bu..."

"Owen," diye düzeltti kendini.

Deneyimi nispeten az olmasına rağmen, en iyilerimden biriymi. Ama ben, ekibim söz konusu olduğunda, sadece kıdeme ya da formalitelere çok önem veren biri değildim.

Son bir yılda birlikte çok şey yaşamıştık. Birbirimize adımızla hitap etme hakkını kazanmıştık. Diğer yardımcılarım ve personelimizle de durum aynıydı. Departmanımın birbirine sıkı sıkıya bağlı olmasını istiyordum, böylece her zaman bana gelebilirlerdi ve ben de onlara aynı şekilde davranabilirdim. Bu, devam eden bir süreçti.

"Erken mi döndün?" diye sordu. "Hâlâ tatilde olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Nedenini açıklamadım. Zihnimin Genevieve Blake ile ne kadar az temas etmesi o kadar iyiydi. "Elimizde ne var?"

"Cinayet kurbanı otoparkın diğer ucunda. Görgü tanığı olayı gördü." Keira burada yalnızdı çünkü benim yardımcılarım ortaklarla çalışmıyordu. Bunun için çok fazla personelimiz vardı. Ancak telsizden, görev dışı yardımcılarımızın yanı sıra yerel polis departmanlarından memurların da yardıma çağrılacağı konusunda bana güvence verilmişti.

Keira fısıltıyla ekledi: "Rossiter ve Sykes de burada. Olay yerine ilk gelenler onlar."

Harika. En sevmediğim iki eyalet polisiydiler. "Henüz bir şeyleri berbat ettiler mi?"

"Görgü tanığını köşeye sıkıştırdılar ve sorguya çekiyorlar. Beni yanlarına yaklaştırmadılar. Olay yerini bana teslim etmediler. Hatta otelin içine girmemi bile engellediler."

İçimden bir ah çektim. CSP'de bir sürü harika insan vardı. Her zaman birlikte çalışmak isteyeceğim mutlak kahramanlar. Peki neden bu ikisiyle uğraşmak zorunda kalmıştım? En parlak elma fiçisinde bile birkaç vasat elma bulunur ve Rossiter ile Sykes neredeyse beceriksiz aptallardı.

"Çevreyi güven altına aldığınızı varsayıyorum?" Arka koltuğumda duran, üzerinde departmanın logosu bulunan polar astarlı montumu üzerime geçirdim.

"Evet. Ama Sykes ve Rossiter'ın ben gelmeden önce cesedi kurcalamış gibi göründükleri de doğru."

"Tabii ki öyleydiler." Dediğim gibi. Aptallar.

"CBI'yı aradım ve teknisyenlerini göndermelerini istedim. Ayrıca bölge savcı yardımcısıyla da görüştüm. Yolda."

"Harika iş. Beni geçmenize şaşırdım doğrusu. Ben de biraz ileride, burada barmenlik yapan bir arkadaşımın kalıyordum." Otelde baş parmağımı taktım. "Buzlu yollarda hızlı sürmüyorsunuz, değil mi?" Bu benim kabuslarımın konusuydu. Kurtarıcıların aptallaşıp kendilerinin kurtarılmaya ihtiyaç duyması gibi.

Gülümsedi. "Hayır, zaten buralardaydım. Turumu yapıyordum. Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğinizi merak ediyordum."

"Hadi gidip tanışımızı ve olay yerimizi CSP'nin kirli ellerinden kurtaralım." Keira ve ben, Rossiter ve Sykes'ın durduğu otelin önüne doğru yürüdük.

Sonra sorguladıkları tanığı görünce adımlarım tökezledi ve boğazım kurudu.

Gen, lobi girişinin dışındaki beton bir bankta oturmuş, bordo renkli şişme montunu kollarıyla sıkıca sarmıştı. Dağınık sarı saçları, sanki ellerini saçlarının arasından geçirmiş gibi duruyordu. İki iri yarı CSP askeri onun üzerinde duruyordu. Kısık gözlerle onlara dik dik baktı. Montuna rağmen titriyordu.

Adımlarımı hızlandırdım ve polis memuru Rossiter'ın koluna elimi vurdum. "Yeter," dedim.

Rossiter ve Sykes ikisi de bana kaşlarını çattılar. Rossiter, sanki bu kelime bir küfürmüş gibi, "Şerif," dedi. "Tanığı sorguluyoruz. Tavır problemi var."

"Haklarımı biliyorum, ahmaklar. Özellikle de hiçbir yanlış yapmadığım halde."

"Kendini tanıtmayı reddetti. Ayrıca cinayeti videoya kaydettiğini iddia ediyor ve telefonunu delil olarak teslim etmiyor."

"Ve buradaki aptal ve daha da aptal olan ikisi de 'arama emri almak'ın anlamını anlamıyor," diye çıkıştı General.

Buna gülümseyebilirdim ama General'le çok meşguldüm. Ben gittikten sonra neler olmuştu Allah aşkına?

"Yaralandın mı?" diye sordum ona.

Başını salladı, gözlerime bakmaktan kaçındı.

"Tanıkla buradan itibaren ben ilgileneceğim. Siz ikiniz içeri girin ve diğer olası tanıkları ayırın. Zaten daha önce yapmanız gerekirdi." Otelin cam kapılarını işaret ettim. İçeride, gece müdürü ve otel misafirleri bir araya toplanmış, konuşuyor ve bize bakıyorlardı. "İçeride kendi aralarında sohbet ediyorlar."

"Elbette, Şerif. Bunu sizin için yapabiliriz." Rossiter, sanki bana kişisel bir iyilik yapıyormuş gibi sırtıttı.

"Ve sakın izinsiz otel odalarında arama yapmayın," diye uyardım onları. "Gece müdürünün ne dediği ya da başka bir ilçedeki başka bir şerifin ne yaptığı umurumda değil."

Sykes, "Madem ki zaten kışımıza kadar sokuldunuz, osurmak için de izninizi isteyelim mi?" diye espri yaptı.

"Evet, bunu tercih ederim. Önceden haber verilmesi güzel olurdu."

Gözümün ucuyla Genevieve'in gülümsediğini sandım. Ama yüz ifadesi o kadar çabuk düzeldi ki emin olamadım.

Sykes ve Rossiter lobi girişine doğru sessizce ilerlediler. Yemin ederim, eğer cinayet mahallini dağıtırlarsa, diye düşündüm. Birkaç dakika sonra cesedi inceleyeceğim. Önce Gen'in iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Yanındaki banka oturdum. Bilinçsizce parmaklarım şapkamın kenarına gitti.

"İşler... sonrasında raydan çıkmış olmalı." Yukarıda aramızda yaşananlara yapılan bu üstü kapalı göndermeyi hızla geçiştirdim. "Öncelikle, bir şeye ihtiyacın var mı?"

Genevieve'in gözleri yukarı kalktı ve soğuk bakışları beni hedef aldı.

Tam o sırada Keira, aracındaki acil durum malzemelerinden bir battaniye alıp geldi. "Al, üşümüş

görünüyordun." Battaniyeyi Gen'e uzattı, Gen de battaniyeyi alıp teşekkür etti.

"Keira, ona bir fincan çay getirir misin?" diye sordum yardımcıma.

Gen'in sert ifadesi biraz yumuşadı. "Yeşil lütfen. Teşekkür ederim."

"Elbette. Hemen döneceğim." Keira çayı almak için içeri girdi. Genevieve battaniyeyi kucağına serdi. Şimdiye kadar birbirimize söylediğimiz o korkunç şeyleri tekrar tekrar düşünmekten kaçınmayı başarmıştım, ama o tam yanımda otururken, bunu yapmamak zordu.

Aman Tanrım, gerçekten ona cadı mı demiştim? Bana ne olmuştu böyle?

"Ne olduğunu bilmem gerekiyor," dedim. "Sizi resmi bir görüşme için karakola götürmem gerekecek."

"Biliyorum. Kurban, neon sarı şapkalı avcı. Dün gece barda arkadaşıyla kavga eden kişi. Katilin yüzünü de gördüm. Daha önce hiç görmemiştim."

Kahretsin. "Pekala. Geri kalanını ofisimde görüşürüz." Doğru prosedürü izlemem gerekiyordu, bu da tüm soru-cevap serisini kaydetmeyi içeriyordu. "Ayrıca şüphelinin resmini elde etmek için sizi bir çizim sanatçısıyla da görüştüreceğim. Gördüklerinizin videosu olduğunu doğru mu duydum?"

"Evet, biliyorum. Ama cihazımı ve şifremi teslim etmeye hiç niyetim yok. Telefonumda kaynaklarla ilgili gizli bilgiler var. Bunun yanı sıra, bununla hiçbir ilgisi olmayan kişisel şeyler de var."

"Eminim bir çözüm bulabiliriz. Cihazınız buluta yedekleme yapıyor mu? Böylece bu süreçte kanıtları kaybetmeyiz?"

Başını salladı. "Evet. Ama videoyu şimdi sana mesaj olarak gönderebilirim. O herifler kibarca rica etselerdi zaten yapardım."

"Öyleyse göndereceğim. Bayan Blake, lütfen elinizde ne olduğunu bana mesajla bildirebilir misiniz? Çok memnun

olurum."

"Bana o sevimli kovboy numaralarını yapma," diye mırıldandı. "Cep telefonu numaran nedir?"

Ona söyledim. Ama telefonuyla uğraşırken artık titremediğini ve gözle görülür şekilde rahatladığını fark ettim. Sanki savunma duvarları yeniden iniyordu.

Telefonumdan mesaj sesi geldi. Videoyu izleme isteğime direndim. O bekleyebilirdi. "Teşekkür ederim. Olay yerine bir göz atmam gerekiyor. CSP'nin başka bir şeyi mahvetmediğinden emin olmalıyım." Normalde, ne kadar sinirli olursam olayım, bir yabancıнын önünde diğer polis memurları hakkında kötü konuşmazdım. Ama benim de gardımı indirmiştim. Bu kadın bende böyle bir etki yaratmış gibiydi. "Birkaç dakika burada kalabilir misiniz? SUV'uma oturmayı mı tercih edersiniz?"

"Şerif departmanının aracının arkasına mı oturacaksınız, sanki tutukluymuşum gibi? Hayır, teşekkürler. İyiyim."

"Bakın, burada sert davranmaya çalışmıyorum."

"Yani bu kendiliğinden oluyor."

Çenem kasıldı. "Biliyorum, az önce aramızda işler gergindi..."

"Hangi kısmı? Bana kan emici dediğin kısmı mı? Otel odamda kalman için sana para bile veremezdin dediğin kısmı mı?"

"Bana hakaret edip defolup gitmemi söyledikten sonra." Ağzımı zorla kapattım. Kahretsin, normalde kendimi bu kadar kontrol edemezdin. Zavallı kadın bir cinayete tanık olmuştu ve ben kendi incinmiş egom için sızlanıyordum. "Bu kadar sert konuşmamalıydım, tamam mı? Bu benim için iyi bir izlenim bırakmadı. Ben öyle bir adam değilim."

"Senin nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyorum." Bacaklarını ve kollarını kavuşturdu, benden uzaklaştı.

Hayal kırıklığıyla bir ses çıkardım.

"Her şey yolunda mı?" Keira, Gen'in dumanı tüten çay fincanıyla ayakta duruyordu.

“Harika,” dedim. “Ben olay yerine bir göz atarken sen de tanışımızın yanında otur, olur mu?” Sesimdeki alaycılığı fark etmemiş olmasını umarak hızla uzaklaştım. Ama o oldukça dikkatli bir memurdu.

Sonra Gen'in dün gece olanları ona anlatabileceği düşüncesi aklıma geldi. Beni kötü göstermek için her şeyi yapar, değil mi?

Ama hayır. Bunu gerçekten yapmazdı, değil mi?

Her iki durumda da yapabileceğim bir şey yoktu. İşimi yapmalı ve her iki kadının da benden daha önemli konuşacak konuları olduğuna güvenmeliydim.

Dikkatlice, çizgiyi geçmeden kapatılmış alana gittim. Kısa süre sonra, Colorado Soruşturma Bürosu'ndan olay yeri inceleme ekipleri gelip adli tıp incelemelerimizi yapacaktı. Birçok kırsal ilçe gibi, benim departmanım da kendi teknisyenlerini istihdam edecek kadar büyük değildi. CBI'ın bu bölgeye hizmet veren bir karakolu vardı. Bundan sonra, adli tabip cesedi otopsi için alacaktı.

Kurban yüzüstü karda yatıyordu. Sarı örgü şapkası düşmüş ve kanla kararmıştı. Kaybın anlamsızlığı karşısında üzüntüyle başımı salladım. Daha dün gece arkadaşlarıyla eğleniyordu. Adını bile bilmiyordum henüz, ama yakında hayatıyla ilgili edinebileceğim her detayı öğrenecektim.

Kurbanın arkadaşları, dün gece barda bulunan diğer avcılar, potansiyel şüphelilerdi. Yardımcılarımın onları sorgulamak için hemen karakola getirmeleri gerekecek. Güvenlik önlemi olarak, otel odalarını aramak için de arama emrine ihtiyacımız olacak. Evrak işlerinde asla eksiklik olmaz.

Olay yerinin çevresinde yürürken herhangi bir mermi kovanı görmedim. Teknik ekipler bölgeyi arayacaklardı, ancak adamın mermi kovanlarını toplamış olması mümkündü. Akıllıysa, muhtemelen toplamıştır.

Cesedin etrafında birkaç çift bot izi gördüm. Keira, geldiğinde Rossiter ve Sykes'ın etrafta dolaştığını söylemişti. Bu affedilemez bir durumdu. Onların

yaklaşmasının tek nedeni yardım etmek olabilirdi. Kurbanın kafasındaki yaranın büyüklüğü göz önüne alındığında, hayatta olduğunu düşünmeleri imkansızdı. Umarım hassas fiziksel kanıtları yok etmemişlerdir.

İki, hayır, üç çift çizme izi saydım. Biri kurbanın giydiği çizmelerle eşleşiyordu. Diğerleri muhtemelen Rossiter ve Sykes'a aitti, bu yüzden onları elemek için ayakkabılarının izlerini almamız gerekecek.

Sonra diz çöktüm ve karı inceledim. Cesedin yakınında dördüncü bir desen daha vardı. Güçlü el fenerimi tutarak, ormandan çıkan aynı belirgin botların izini zar zor seçebiliyordum.

Katilin.

Genevieve'in katille birlikte burada olduğunu zaten biliyordum, ama bu görsel hatırlatma kemiklerime kadar işleyen bir öfke patlamasına neden oldu. Eğer onu görmüş olsaydı. Ona zarar vermiş olsaydı. Öfke içimi yakıp kavurdu.

Sabahın bu saatinde neden dışarıdaydı? Benim yüzümden mi üzülmüştü ve uyuyamıyordu?

Keşke dün gece o güzel sarışının yanına oturmasaydım. Daha da iyisi, fırtınaya rağmen Alpine Oteli'nin yanından geçip eve gitseydim. Gen, bir katilin yolunda burada olmazdı. Ama o zaman da muhtemelen bu suça tek bir tanık bile olmazdı.

Ve dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu bilemezdim. Öpüşüp birbirimizi şakalaştırırken, olacak her şeyi beklerken kucağıma ne kadar mükemmel oturduğunu da bilemezdim. Artık birbirimizin gerçek adlarını bildiğimize göre, aramızda asla yaşanmayacak olan her şeyi. Geri alınamayacak şeyler söylemiştik. Mucizevi bir şekilde beni affetmedikçe...

Aklımdan neler geçiyordu ben? Kaldığımız yerden devam edebileceğimizi mi sandım?

Genevieve Blake, sakladığım her sırrı ortaya çıkarmak istiyordu. Ona yaklaşmak delilik olurdu.

Ama ona doğru dönüp Keira ile sohbetini izlerken, aklıma gelen tek şey içinde bulunduğu tehlikeydi. Bu, tüm bunların en kötü yanıydı. Katili görmüştü ve bunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Yarım saat sonra CBI teknisyenleri geldi. Onlar olay yerini incelerken ve eyalet polisleri küçük tanıklarla görüşürken, ben Hartley'deki ofisime geri döndüm. İtirazlarına rağmen, Genevieve'i de yanımda getirmekte ısrar ettim. Ama yollar hâlâ kaygandı ve onu tek başına araba kullanmaya zorlamak istemedim.

Keira, Gen'in arabasını eşyalarıyla birlikte şehre götürmeyi teklif etti. Bu sırada, yardımcılarım delil toplamaya devam etmek için sulh hakiminin arama emirlerimizi imzalamasını bekliyorlardı.

"Aç mısın?" diye sordum.

Gen yine kollarını kavuşturmuştu. Ön cama dik dik bakıyordu. "Keira bana bir granola bar getirdi."

"Susadınız mı? Su şişelerim var."

"Hayır. Beni rahat bırak."

"Kat etmemiz gereken otuz mil var ve bu normalden daha yavaş bir yolculuk olacak."

Kadın homurdandı. "Sessiz kalma hakkımı kullanıyorum."

Gülümsememi zorla bastırdım.

"Eğer konuşmak isteseydim," diye ekledi, "önceki soruşturmalarınızla ilgili sorularımla sizi rahatsız ederdim. Ama şu an bunun için çok yorgunum."

Sonraki beş mil boyunca sessizdik. Onun her hareketini son derece yakından takip ediyordum. Kokusu, dün gecedен bile daha güçlüydü burnumda. Yaz gününde derin bir nefes almak gibi, hafif bir parfüm kokusu. Nefes aldım

ve karnımın alt kısmında hoş bir sıcaklık hissettim. Omurgamın dibinde bir uyarılma karıncalanması.

Eğer dikkatli olmazsam, dün geceye ait görüntüler beynimde canlanmaya başlayabilir ve bu da garip bir fiziksel tepkiye yol açabilir.

"Odaklan," dedim kendi kendime.

"Ofisime vardığımızda sizinle röportaj yapacağım. Sizi kaydetmem gerekecek."

"Bunu sadece beş kere söyledin. Ayrıca, bu tür şeylerin nasıl geliştiğini biliyorum."

"Doğru. Çünkü geçmişte kamu görevlilerini, polis memurları da dahil olmak üzere, soruşturmuştunuz."

Omuz silkti. "Bir sürü polis tanıdım."

Ve onları emniyet teşkilatından uzaklaştırdınız, diye ekledim içimden. Bu hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Onun etrafında en iyi strateji temkinli olmaktı. Onu kucağımda üstsüz hayal etmemek.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsanız," dedim, "tehlikede olabileceğinizi söylediğimde beni anlayacaksınız. Güvenliğiniz konusunda endişelerim var. Bunu da görüşmek istiyorum."

Kadın alaycı bir şekilde, "Gerçekten mi? Biri gelip bu kan emici cadıyı senden alsa mutlu olacağını düşünmüştüm." dedi.

Yine mi aynı şey? "Söylediklerim için zaten özür diledim."

"Öyle mi? Nedense bunu kaçırdım."

"Şey, dün gece kapıyı yüzüme çarpmadan önce özür dileyecektim. Bir süre önce de, ama..." Tamam, haklıydı. "Özür dilerim" kelimeleri ağzımdan çıkmamıştı. "Özür dilerim."

"Teşekkürler."

Sonra, her şeye karışmadan duramayan bir aptal olduğum için, "Karşılığında bir özür duymak güzel olurdu" diye ekledim.

"Sana aşağılık bir pislik dediğim için mi? Tamam. Özür dilerim. Belki de bir pislisindir, ama emin olana kadar yargıda bulunmayacağım."

İ çektim, ki bu kadının yanında çok sık yaptığım bir şeydi. "Neyse, röportaja geri dönelim. Akşamınızla ilgili detayları sormam gerekecek. Otelde neler oldu? Neler gördünüz, kimlerle konuştunuz?"

Kahkahayla güldü. "Tahmin edeyim. Yalan söylememi mi istiyorsun? Odamda hiç bulunmadığını mı söylememi istiyorsun? şerif, senin itibarını korumak gibi bir niyetim yok."

Kekeledim. "Hayır, kesinlikle öyle değil." Elbette keşke hiç yaşanmamış gibi davranabilseydik diye düşündüm. "Sadece görüşme sırasında hazırlıksız yakalanmamanız için sizi bilgilendirmek istedim. Size ne söylemeniz veya ne söylememeniz gerektiğini asla söylemem. Dürüst olmanızı bekliyorum."

Duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

"Ne?"

"Dedim ki, utanmıyorum. Otel odamdaki durum birilerini utandırıyor, o kişi muhtemelen sizsiniz. Orada sadece on beş dakika mıydınız? İnsanlar bazı varsayımlarda bulunabilirler."

Ağzım açık kaldı. "Anladım. Kötü performansıyla ilgili haberi yayınlamadan önce bana haber verebilir misiniz lütfen? Böylece kamuoyu önünde alay konusu olmaya hazırlanabilirim. Biliyorsunuz, en aşağılık insanların bile duyguları vardır."

Neden nazik olmaya çalışmıştım ki? Benim hakkımda çoktan kararını vermişti ve incelikleri ya da mantığı anlayabileceğine dair hiçbir nedenim yoktu.

Göz ucuyla yüzündeki kırgın ifadeyi gördüm. "Gerçekten de beni bir magazin gazetecisinden farksız mı sanıyorsun, ha? Özel bilgileri keyfim için yayınlamam ve haberlerimde gerçeği söylerim. Ne düşünürsen düşün, fark etmez. En fazla, çok iyi öpüştüğünü söyleyebilirim. Yatak odasındaki

diğer becerilerinin nasıl olduğunu bilmiyorum çünkü o aşamaya gelmedik."

"Ve asla da olmayacağız," diyerek onun sözünü tamamladım.

"Kesinlikle öyle. Yeni kural. Bu röportaj dışında, dün gece aramızda olanları bir daha asla konuşmayalım."

"Hoşça kalın. Keşke tüm bu yaşananları unutabilseydim."

"Aynı."

Ama sözleri sonraki birkaç kilometre boyunca kafamda yankılandı. Sonunda, "Sen de oldukça iyi öpüşüyorsun," dedim.

"Bunu konuşmadığımızı sanıyordum."

"Bitirdim."

"Ama bir de muhteşem göğüslerin var," diye ekledim içimden. Bu, özellikle benden nefret eden bir kadına söyleyeceğim türden bir şey değildi, ama söylemeye çok heveslendim.

Sanki göğsümün ortasında "Owen'ı Yaramaz Hale Getir" yazılı bir düğme vardı ve o da pembe uçlu tırnağıyla tam o düğmeye basmıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Owen

Ofisimden istasyonun geri kalanını görmeyi sağlayan perdeleri kapattım. "Oturun lütfen." Masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ettim ve kendim de yerime oturdum.

Genevieve buna kaşlarını çattı. Hartley'nin Ana Caddesi'nden ayrılan bir yan sokakta bulunan bölüm merkezimize vardığımızdan beri yaptığı şeyin aynısını yapıyordu.

Duş almak ve üniformamı giymek için soyunma odasına çoktan uğramıştım. Departman tarafından verilen teçhizatım, en azından dışarıdan bakıldığında, aramızdaki mesafenin bir kısmını yeniden sağlamıştı. Ayrıca mola odasından biraz daha kahve ve yiyecek almıştım, bu sırada Keira da bana kurban hakkında şimdiye kadar öğrendiklerini anlatmıştı. Bu arada Gen, katilin portresini çizmek için çizim sanatçısıyla birlikte oturmuştu. Ben de onun bir şeyler yemesini sağlamıştım.

Şimdi sıra onun röportajına gelmişti.

"Mağdur/tanık görüşme odanız yok mu?" diye sordu.

"Hayır. Bizim de süslü püslü bir kahve makinemiz yok." Artık her şeyden çok kendi bölgemdeydik. Hartley'de büyümüşüm ama bu rozeti takana kadar bu ilçede gerçekten bana ait hiçbir şeyim olmamıştı. "Yardımcılarım, cinayet kurbanının arkadaşlarını normal görüşme odalarında ve koridorda bekletiyorlar, bu yüzden biraz yoğunuz. Oturun lütfen."

Gen, benim emrimi yerine getirmek yerine, etrafıma şöyle bir göz attı.

Masam tertemizdi, etrafta tek bir dağınık kağıt bile yoktu. Duvarlara yaslanmış uzun dosya dolapları. Bölümümünden ve birlikte çalıştığımız diğer kişilerden aldığım hatıra paraları sergiliyordum. Kitaplığımda özenle seçilmiş birkaç fotoğraf vardı. Genevieve durup her birini inceledi ve bu incelemeyi sevmesem de bakmasına izin verdim. Bazıları benim ve denizci arkadaşlarımın fotoğraflarıydı. Diğerleri ise annem ve babamla çekilmişti. O fotoğraflarda çok daha gençtim.

"Gerçekten de o kovboy şapkasını çok sık takıyorsunuz."

"Başlayabilir miyiz? Bitirmek için sabırsızlandığınızı sanıyordum."

"Gizemli Hartley şerifini nihayet görebildiğim için çok meraklıyım. Çünkü kişisel hayatınızı internette çok gizli tutuyorsunuz. Resmi departman web sitesinde bile hiçbir fotoğrafınız yok."

Buradaki herkes beni tanırdı. Diğerlerinin aksine, eyaletin başka yerlerinde daha yüksek bir makama yükselme hırsım yoktu. Hartley benim evimdi ve birçok kişi bana sadece Hartley şerifi derdi, ama Hart County'nin her köşesinde olup biten her şeyle ilgilenirdim. Benim hakkımda olumsuz düşünenlerin ne düşündüğüne aldırış etmezdim.

Bu iş için çok genç olduğumu sayısız kez duymuştum. Beni destekleyen birçok mutlu vatandaşım vardı, ancak karşı çıkanlar daha sesliydi. Özellikle de bazıları ailemden, daha doğrusu annemin tarafındandı.

"Dış görünüşümün pek bir önemi yok gibi görünüyor," dedim.

Döndü, açık kahverengi gözleri beni süzdü. "Sanırım değil." Sandalyeye oturdu ve bacaklarını çaprazladı. "Hadi başlayalım."

Vücut kameramı açtım ve kayıt için birkaç ön açıklama yaptım. Ardından röportaja başladım.

"Bayan Blake, dün Alpine Otel'i'ne uğradınız mı?"

Kadın tekdüze bir ses tonuyla, dün sabah Denver'dan nasıl ayrıldığını ve tüm gün fırtınanın içinde araba sürdüğünü anlattı. Last Refuge Inn'de rezervasyonu olduğunu, ancak yol koşulları nedeniyle Alpine'de kalmaya karar verdiğini söyledi.

"Eşyalarımı otel odama bıraktım ve akşam yemeği için restorana gittim. Barda oturdum. Sonra sen de yanıma oturdun."

Elimden geldiğince kıpırdamamaya çalıştım, çünkü ben şerifim ve kendi ofisimde rahatsızlık göstermezdim. "Benim kim olduğumu fark ettin mi?"

"Hayır." Kelimenin sonundaki "P" harfini vurgulayarak söyledi. "Ve sanırım beni muhabir olarak tanımadınız."

"Hayır, yapmadım." İki tarafın da dürüst bir hata yaptığını itiraf ettiğini duymaktan memnun oldum. Cinayet soruşturması için çok önemli değildi, ancak gelecekteki bir savunma avukatı, arkadaşım olduğunu söyleyerek ifadesini zayıflatmaya çalışabilirdi.

İkimiz de rahatlıkla arkadaş olmadığımızı söyleyebilirdik. Hatta birbirimizi pek tanımıyorduk.

Cinayet kurbanının arkadaşlarıyla köşe masada kavgaya tutuştuğunu anlattı. Ardından kavga çıktı ve ona saldırdılar. "Bundan sonra restorandan ayrıldılar ve adamı bir daha görmedim. Ta ki daha sonra."

Başımı salladım. Birkaç dakika önce mola odasında Keira bana kurbanın adını söylemişti: Ace Tucker. Ama onunla başka hiçbir bilgi paylaşamazdım. Bu röportaj tamamen Gen'in bilgisine dayanıyordu. "Devam et," dedim.

Dudaklarını ısırarak duraksadı. "Şey, bar kapandıktan sonra beni odama kadar sen bıraktın."

"Saat kaçtı?"

"Gece yarısı civarında."

Ona bir şey söylemedim ama gerçekten terliyordum. Ve kameranın şu anda bana doğrultulmamış olmasına da rahatlamıştım. Karşılaşmamız hakkında ne kadar çok şey

paylaşmayı planladığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bununla ilgili bir hikaye yayınlamayacağını söylemişti ama bu röportaj bambaşka bir şeydi.

"Otel odama gittik ve biraz sohbet ettik. Sonra senin Şerif Douglas olduğunu anladım ve bu konuda biraz tartıştık."

Biraz mı? Ama itiraz edecek değildim. Neyse ki öpüşme ve neredeyse çıplak kalma kısmını geçiştirmişti.

Benim iznim olmadan, beynim o anları tekrar tekrar canlandırmaya başladı. Sıcak, pürüzsüz teninin tenime değmesi. Örgüsünü açarken saçlarının parmaklarımın arasından kayması. Ve saç derisine masaj yaparken çıkardığı mırıltı. Bundan daha seksi bir ses olmuş muydu hiç?

Yerimde kıpırdandım ve boğazımı temizledim.

"İyi geceler dedin," diye devam etti, yanakları pembeleşmiş ve gözleri benden kaçıyordu. Sanki hafızası aynı şeyleri tekrar tekrar canlandırıyordu. "Uyuyamadım ama çok gergindim. Aklımda çok şey vardı. Bu yüzden biraz temiz hava almaya karar verdim."

Vicdan azabı beni sızlattı. "Saat kaçtı?"

"Saat dört civarıydı. Giyindim. Dışarı çıktım."

"Peki sonra ne oldu?"

Otel dışında gördüklerini adım adım anlattı. Kurbanın davranışlarını anlamaya çalıştım. "Otelden ayrıldığı izlenimine mi kapıldınız?" diye sordum. "Yoksa silahla içeri geri dönmeyi mi amaçlıyordu?"

Başparmağıyla dudağını gıdıkladı. "O an emin değildim. En kötüsünü düşünüyordum."

Başımı salladım. Gen, birinin arabadan silah almasının burada olduğundan çok farklı bir anlama geldiği bir şehirde yaşıyordu. Yine de avcılarını tanıyordu. Bu yüzden onun da aşırı tepki verdiğini düşünmedim.

"Ama şimdi düşününce, bir kere bile arkasına bakmadı. Sanki oteli çoktan geride bırakmış gibiydi. Geri dönmeyi planlasaydı, bir anlığına da olsa bakardı."

"Mantıklı." Bunu notlarıma yazdım.

"Araca odaklanmıştı. Ve bakıyordu..." Gözlerini kapattı, sanki sahneyi zihninde canlandırıyordu. "Batıya bakıyordu. Silahlı saldırganın geldiği yöne."

"Ama silahlı saldırganı fark etmedi mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Pekala. Sonra ne oldu?" Ayağa kalktım ve yanındaki sandalyeye oturmak için masamın etrafından dolaştım; cinayeti anlatırken ona daha yakın olmak zorundaydım. Gen sert bir kadındı. Bu açıktı. Ama birinin gözünün önünde ölmesini görmek travmatikti. Daha önce hiç böyle bir şeye tanık olup olmadığını merak ettim.

Bana kurbanın karda yere yığıldığını anlattı. Sonra da ormandan çıkan silahlı saldırganın kurbanın çantasını aldığını gördüğünü söyledi. Ayrıca adamın cebinden de bir şey almıştı. Nakit para mıydı? Olay yeri inceleme ekipleri Ace Tucker'ın cüzdanını ve anahtarlarını ceplerinde bulmuştu, ancak kurbanın dün gece etrafta gösterdiği gibi yüklü miktarda para yoktu. Telefon da yoktu.

"Katil kurbanın arkadaşlarından biri olabilir miydi?" diye sordum. "Barda onunla birlikte olan diğer üç kişiden biri?"

"İlk düşüncem bu olurdu. Bar kavgasından sonra onunla arkadaşları arasında husumet olduğunu. Ama silahlı saldırgan onlardan hiçbirine benzemiyordu. Kurbanın arkadaşlarının sakalları veya kirli saçları vardı, katil ise sakalsızdı. Ve gözleri..." Titredi. "Doğrudan bana baktı. Gözünü bile kırpmadı. Sanki beni ezberliyordu. İşte o zaman kaçtım. Peşimden geldiğini duydum ama bir şekilde o bana yetişmeden otele girmeyi başardım."

Ona uzanıp teselli etmek istedim. "Biraz ara vermeye ihtiyacın var mı? Bir şeyler içmeye ne dersin?" Elim omzuna doğru kaydı ve gerildi.

"Hayır. Bunu bitirmek istiyorum."

Tekrar masamın arkasına çekildim ve oturdum.

Ona daha fazla soru sordum, genel bilgilerden başlayarak yaşananların ayrıntılarına kadar indim. Katilden

kaçtıktan sonra, polis gelene kadar otel müdürünün ofisinde saklanmıştı. O zamana kadar katil çoktan gitmişti.

"Bu kadar detaylı bilgi verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim çekimi bitirip kamerayı kapattıktan sonra. "Olayla ilgili kaydettiğiniz videoyu izlediniz mi?"

"İstemiyordum."

"Anlıyorum." Bir adamın öldüğünü görmek zaten yeterince kötüydü. "Bana gönderdiğiniz videoyu inceleyeceğim ve notlar alacağım. Daha fazla sorum olursa diye bir süre daha karakolda kalmanızı rica ediyorum. Yardımcı şerif Marsh'tan size rahat bir oturma yeri bulmasını isteyeceğim."

Doğruldu. "Bekle. Seninle birlikte izliyorum. Bu benim videom. İçinde ne olduğunu görmem lazım."

"Bence soruşturma ve yargılama bitene kadar bu video sizin değil, şerif departmanının videosu."

"Benim fikrim farklı. Her halükarda izleyeceğim. Bari sizinle birlikte izleyeyim ve sorularınızı hemen şimdi yanıtlayayım."

Hepsi de haklı noktalar. Videoyu zaten bilgisayarıma aktarmış ve delil olarak kaydetmiştim. Dosyayı açtım. İmleç dosyanın üzerindeydi. "Bunu gerçekten görmek istediğinizden emin misiniz?"

"Son anda fikrimi değiştirdiğimi ve sesimi ıkarmadığımı mı düşünüyorsun? Hadi artık oynat tuşuna bas."

Her zamanki gibi, Gen benden gelecek her türlü teselli ve sempatiyi reddetmeye kararlıydı. Neden sürekli teklif ettiğimi açıklayamıyordum. "Pekala." Oynat tuşuna bastım.

Videoda, sarı örgü şapkalı avcı Ace Tucker'ın kamyonunun bagaj kapağında tüfeğini doldurduğu görülüyordu. Gece olmasına rağmen, çevredeki kar nedeniyle görüntü parlak ve netti.

Neler olacağını biliyordu ama yine de Ace'in bedeni ekranda yere yığıldığında Genevieve irkildi. "Kahretsin," diye fısıldadı.

Silahlı saldırgan görüldüğünde hem o hem de ben gerildik. Ancak video sadece alt yarısını kadraja almıştı.

Ses kaydında Gen'in ağır nefes alışverişleri kaydedilmişti. Korkusunun sesiydi bu.

Midem alt üst oldu.

Videoda, silahlı saldırgan Ace'in ceplerini karıştırmak için diz çökmüş halde görülüyor. Ancak yüzü, ceketinin kapüşonuyla örtülü olduğu için görünmüyordu. Kurbanın spor çantasını ve silahını da almış.

Videoyu durdurdum, zihnim çalışıyordu. "Çantayı neden aldı acaba?" diye mırıldandım. "Sanırım kurbanın gösterdiği parayı aldı. Ama cüzdanı almadı."

"Peki ya mağdurun telefonu?"

"Ekiplerimiz onun telefonunu üzerinde bulamadı, hayır. Saldırgan onu da almış olmalı."

Gen düşünceli bir ifadeyle baktı. "Kurbanın tüfeğini fark ettin mi? Mesafeden emin olamıyorum ama tetikçinin taşıdığı kadar gösterişli görünmüyor. Eğer amaç onu soymaksa, neden eski bir av tüfeği ve biraz para için öldürsün ki?"

"Eğer çok miktarda nakit değilse. O destenin ne kadar büyük olduğunu bilmiyoruz."

"Ama kurbanın arkadaşları muhtemelen öyle düşünüyor."

Tekrar oynat tuşuna bastım. Videoda Gen nefes nefese kaldı ve görüntü kesildi. "İşte o zaman arkamı dönüp otele koştum," dedi. "Lanet olsun. Yüzünü hiç göremedim."

Videoda adamın yüzünün görünmemesi, görgü tanığı ifadesini daha da önemli hale getirdi ve bu beni endişelendirdi. Çünkü eğer silahlı saldırgan onun kimliğini öğrenirse tehlike artardı. "Yine de, iyi iş çıkardın. Çoğu görgü tanığı küçük şeylere bu kadar dikkat etmez, ama sen durumsal farkındalığını korudun ve çoğunu kaydettin. Gazetecilik geçmişinden kaynaklanıyor olmalı."

"Bu dolaylı bir iltifat mı?"

"Hayır, bu sıradan bir iltifat. Bunu kabul etmek bu kadar mı zor?"

Omuz silkti. "Şimdi ne yapacaksınız? Kurbanın arkadaşlarıyla mı görüşeceksiniz?"

"Evet. Gündemimizde bu var. Bakalım neler olduğunu aydınlabilecekler mi." Ayağa kalktım ve Gen de benim hareketime ayak uydurdu.

"Oteldeki güvenlik kamerası kayıtlarını da indireceğinizi varsayıyorum? İçeri girdiğimde müdürün ofisinde güvenlik kamerası kayıtları olduğunu gördüm."

Başımı sakince salladım, bir yandan da beynimi zorluyordum. Keira ile güvenlik kamerası görüntülerini konuşmuş muydum? Konuştuğuma yemin edebilirdim, ama şimdi emin değildim. Uykusuzluk beni formdan düşürmüştü.

"Oteldeki kameradan haberin yoktu, değil mi?" diye sordu Gen küçümseyerek.

"Listemde vardı."

"Elbette öyleydi. Soruşturmanızda size daha fazla danışmanlık yapmaktan memnuniyet duyarım. Hatta ücret bile talep etmeyeceğim. Bir Colorado vatandaşı olarak bu benim için bir onur olur."

"Doğru. Yani her hareketimi eleştirebilir ve beni suçlayacak daha çok şey bulabilirsiniz."

Gözleri önce irileşti, sonra kısıldı. "Ben bir muhabir olarak görevimi yapıyorum. Siz ise bir şeyler saklıyorsunuz. Bunu biliyorum."

"Nasıl?"

"Güvenilir kaynaklardan aldığım bilgilere göre bu ilçede yolsuzluk yapan bir yetkili var ve tüm işaretler sizi gösteriyor. Sorularımı yanıtlayana kadar Hartley'den ayrılmayacağım." Bana doğru bir adım attı. "Buna alışmanız iyi olur."

"Hayır, buradan ayrılamazsın çünkü görgü tanığıydın ve katil gerçeği öğrenirse ölümcül tehlikeyle karşı karşıya kalabilirsin." Ona doğru bir adım attım. "Benim gözetimim

altında bir görgü tanığının yaralanmasına izin vermeyeceğim."

"Ne kadar kahramanca bir davranış."

"Bunun sizin için inanması zor olduğunu biliyorum, ama doğru. Ben iyi bir insanım."

"İyi adamların iyi adam olduklarını ısrarla söylemelerine gerek yok." Konuşurken eliyle işaret etti, eli neredeyse bana değecekti.

"Gerçek insanları veya zor kararları görmek istemiyorsunuz, sadece yargılamak istiyorsunuz. Belli ki kolluk kuvvetlerine karşı bir kin besliyorsunuz."

"Makalelerimi henüz okumadınız, değil mi? Ya da biyografimin sayfasının sonuna kadar bile bakmadınız. Çünkü baksaydınız, bunun ne kadar saçmalık olduğunu anlardınız."

Artık o kadar yakındım ki, ona bakabilmek için çenemi eğmem gerekiyordu. Gen'in kokusu burnumu doldurdu, damarlarımda kimyasal bir reaksiyon başlattı. "Dün gecedен sonra tek istediğim seni aklımdan çıkarmaktı. Neden gecenin yarısını senin hayat hikayeni öğrenerek geçirmek isteyeyim ki?"

"Birkaç makale okumak bütün geceni alır mıydı, Tex?"

"Umarım cahil bir taşralı olduğumu ima etmiyorsunuzdur. Evet, taşralıyım ve bunu gururla kabul ediyorum. Ama aptal olmaktan çok uzağım."

"Bunu ima etmiyordum. Ama neyse, kovboy çizimleri yakışıyorsa sorun yok..."

"Beni sinirlendirmeyi çok seviyorsun, değil mi?" Ellerimi kalçalarımın götürdüm ve ağırlığımı değiştirdim, bu hareket bedenlerimizin birbirine değmesine neden oldu.

"Daha çok benimkini itiyorsun. Ve çok fazla yaklaşıyorsun."

"Öyle miyim?"

İkimizin de sesi alçalmıştı. Başını yana eğdi. "Evet." Eli kalktı ve avucunu göğsüme koyup iteceğini bekliyordum.

Ama o bunun yerine boynumun arkasını kavradı ve beni aşağı çekti.

Ellerim duvardaki iki yanına yerleşti, onu adeta kafese hapsetti. Bedenlerimiz birbirine değdi. Karınlarımız ve kalçalarımız. Ağzım dudaklarından bir milimetre uzakta durdu.

"Öp beni," diye fısıldadı, sanki bir suçlama gibi. Nefesi ateşliydi, öfkesi ve şehveti vardı.

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım.

Onu duvara yaslamıştım. Üniforma gömleğimin iki avuç dolusu kısmını kavrayıp beni kendine doğru çekti, dillerimiz adeta düello ediyordu. Aldığı kadarını da veriyordu. Şapkam yere düştü.

Dün gece Genevieve'i öpmek güzeldi. Ama bu sefer, bunun ne kadar berbat bir fikir olduğunu bildiğimizde?

Ateş.

İçimde yanan bu öfkeyi açıklayamıyordum. Bu kadın beni çok sinirlendirmişti. Söylediğim her kelimeyi çarpıtmıştı. Pes etmeyi reddetmişti.

Ve nedense, onu cezalandırmak istediğim yol, zevkten inlemesini sağlamaktı.

Eğer öfkesini benden de çıkarmak istiyorsa, daha da iyi. O başa çıkabiliyorsa ben de başa çıkabilirim. Hadi bakalım. Ama ona acımayacaktım. Hayır. Çılgılık atana kadar onu iyice kızdıracaktım.

Ellerimi indirip kot pantolonunun kalçasını sıktım. Zıpladı, bacakları ve kolları sıkıca etrafıma dolandı, tırnakları enseme tırmaladı. Onu duvara doğru ittim. Dudaklarımız ayrılmadı. Aksine, öpüşlerimiz daha da derinleşti.

Tenime sıcaklık dalgaları yayıldı. Ağzına hırladım. Artık nerede olduğumu bile hatırlayamıyordum. Bu çok çılgıncaydı.

Kapıma gelen bir tıkırtı beni birden gerçekliğe geri döndürdü.

"Şerif?" diye sordu Keira koridordan. "İçeri girebilir miyim?"

Cehennem.

Genevieve ayaklarını yere bastı ve beni bıraktı. Kendini bir sandalyeye attı, ben de şapkamı alıp masamın arkasına çekildim. "Evet. Tabii. İçeri gel."

Keira tereddütle kapıyı açtı. Gözleri benden Gen'e, oradan da bana gidip geldi. Gen, öpücük yağmuruna tutulmuş biri gibi görünüyordu ve ben de muhtemelen ondan çok daha iyi durumda değildim. Ama bu kesintiye minnettar kaldım. Aklımı başıma getirmişti.

Ben pervasız bir adam değildim. Tam tersine, aslında.

Ne düşünüyordum ben?

"Özür dilerim," diye mırıldandı yardımcım. "Sadece diğer tanık görüşmelerine hazır olup olmadığınızı görmek istedim. Kurbanın arkadaşları mı? Onlar sabırsızlanıyorlar."

Alt dudağımı başparmağımla okşadım. "Birazdan. Önce Bayan Blake'i Last Refuge'a götürmem gerekiyor. Orada kalacak."

"Bana refakatçi gerekmiyor," diye tersledi Gen.

"Bence öyle."

Birbirimize dik dik baktık ve Keira yavaşça uzaklaştı. Kapıyı kapatmadan önce, "Döndüğünde haber ver," dedi.

Gen yerinden fırladı. "Az önce olanların tekrarını umuyorsanız, yanılıyorsunuz. Bu bir yargı hatasıydı."

"Şaka değil. Kötü fikirlerin tarihindeki en kötü fikir. Aklıma ne geldi bilmiyorum."

Üzerindeki kıyafetleri silkeledi. "Belki bir dahaki sefere centilmen olursun ve ellerini benden uzak tutarsın."

Kahkaha attım. "Benden seni öpmemi istedin. Ama emin ol, bir dahaki sefere böyle bir istekte bulunursan, ters yöne doğru kaçırım."

"Eğer senden tekrar beni öpmeni istersem, kaçsan iyi olur. Çünkü, sana garanti ederim, aklımı tamamen kaybetmiş olacağım."

Bu kadın, yemin ederim. “Bakın, yardımcılarımın biri arabanızı buraya getirdi. İsterseniz Last Refuge'a kadar konvoy halinde gidebiliriz. Benimle gelmek zorunda değilsiniz. Ama oraya güvenli bir şekilde ulaşmanızı sağlamam gerekiyor ve ayrıca oranın sahipleri olan arkadaşlarımla da konuşmayı planlıyorum. İtiraz yok.”

"İstersem tartışabilirim."

"Bundan hiç şüphem yok." Şapkamı başıma geçirdim ve ceketimi kaptım. "Hadi yola koyulalım. İkimizden biri daha da sakıncalı bir şey yapmadan önce."

"Sanırım bu akıllıca bir yaklaşım."

"Katılmanıza çok sevindim." Anahtarlarımı buldum ve ofisten dışarı çıktım.

Genevieve'in iş yerimde takılması zaten yeterince kötü olurdu. Ama bir de onu yatağıma davet etsem? Bu, bir el bombasına sokulup pimini çekmek gibi olurdu. Ve bunun sonucunda kariyerim zarar görürdü.

Ondan uzak durmalıydım. Ama onu korumayı da amaçladığımı düşünürsek, bu kolay olmayacaktı.

Daha çok imkansız gibi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Owen

Jessi Novo resepsiyon masasının arkasında duruyordu. Bizi görünce başını kaldırıp gülümsedi. "Merhaba Owen. Ve bir arkadaşını da getirmişsin."

Genevieve sert bir şekilde, "Arkadaşım değil," dedi. "O benim zorunlu polis korumam."

Jessi'nin kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Kendisi devam eden bir soruşturmada tanık," diye açıkladım ve Gen kaşlarını çattı.

"Bunun reklamını yapmamam gerektiğini düşünmüştüm."

"Jessi arkadaşım. Sadece senin şüpheli olduğun için bir korumaya ihtiyacın olduğunu düşünmesini istemedim."

Jessi'nin gözleri aramızda gidip geldi, aramızdaki bariz gerginliği fark etti. Bana, "Tüm hikayeyi daha sonra öğrenmek istiyorum" der gibi bir bakış attı. "Buraya nasıl geldiyseniz gelin, size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Ben Jessi Novo. Son Sığınak'a hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim. Ben Genevieve Blake. Bir dağ evi için rezervasyonum var."

"Elbette. Dün fırtına yüzünden geciktiğinizi söylemiştiniz. Geldiğinize sevindim."

"Ben de öyle düşünüyorum. İnanın bana, tam bir olaydı." Gen küçük lobi alanına göz gezdirdi. "Burası çok güzel. Web sitesinden bile daha güzel."

Jessi'nin gülümsemesi odayı aydınlattı. "Teşekkür ederim. Bununla gurur duyuyoruz. Ve eğer gizliliğe ihtiyacınız varsa, burada endişelenmenize gerek yok. Sizinle ilgileneceğiz."

Jessi'nin sıcakkanlı tavrı neredeyse herkesi etkileyebilirdi ve Gen de istisna değildi. Dirseklerini tezgâha dayadı, omuzlarını düşürdü. "Bugün duyduğum en güzel şey."

Restoran ve resepsiyonun bulunduğu ana binadaydık. Yenilenmiş bir çiftlik eviydi, her yeri parlak ahşap zeminler ve kütük ev tarzında duvarlarla kaplıydı. Arkamızdaki taş şöminede ateş çıtırdıyor, mekanı ısıtıyordu. Pencereleden, karlı ormanlar ve vadinin panoramik manzarası uzakta görünüyordu.

Genevieve, sanki çevrenin sakinliğini içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Last Refuge'a karşı başkalarının da aynı tepkiyi verdiğini görmüştüm. Özel bir yerdi. Jessi, erkek arkadaşı Aiden Shelborne ve onu bu hale getirmek için katkıda bulunan bizlerin sevgiyle yaptığı bir işti.

İşte tam da bu yüzden onu korumak için elimden gelen her şeyi yapardım.

Jessi, arazinin haritasını çıkardı. "Refuge Dağı'nın eteklerine yakın bir konumdayız, ki bu zaten oldukça yüksek bir yer, bu yüzden kulübenizden harika manzaralar var. Beş numaradasınız. Kulübeler, daha önce burada bulunan eski çiftliğin orijinal yapıları. Elbette onları güzelce yeniledik, ancak konaklamanızı daha konforlu hale getirmek için başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bize bildirin."

"Yapacağım. Çok şeye ihtiyacım yok. Belki acil bir tırnak sorunu olursa kuaföre giderim. Yemin ederim başka hiçbir konuda kibirli değilim."

Jessi güldü. Haritada başka bir noktayı işaret etti. "Şu anda çok fazla misafirimiz olmadığı için, sadece talep üzerine Ana Cadde'ye giden bir servisimiz var. Yeni yıldan beri açığız. Hanımızın misafirhanesi şu anda sadece bir

temelden ibaret. Bu yaz inşa edeceğiz. Ama yine de keyif alabileceğiniz birçok imkanımız var. Yemek salonunda kahvaltı dahil. Öğle yemeği servisi şu anda devam ediyor. Yürüyüş parkurlarının başlangıç noktaları burada, dün yağan karla birlikte kar ayakkabısıyla yürüyüş için mükemmel. Kiralık ekipmanlar depoda. Sadece ödünç aldığınız şeyleri kayıt defterine işaretleyin ve yola çıkmadan önce nereye gittiğinizi bize bildirdiğinizden emin olun. Eğer bir yürüyüşçüyü kaybedersek, bir kurtarma ekibi göndeririz."

"Umarım buna gerek kalmaz."

"İdeal olmazdı. Ama burada hemen hemen her şeye hazırız." Jessi göz kırptı. "En azından yerel şerif emrimizde olduğu için."

Genevieve'in gülümsemesi hafifçe titredi. "Teşekkürler Jessi. Uykuya çok ihtiyacım var, o yüzden kabinimde olacağım."

"Lütfen başka bir yere gitmeden önce, özellikle de Ana Cadde'ye gitmeden önce bana haber verin," dedim.

Bana dik dik bakarak döndü, sonra anahtarını ve çantasını alıp tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Jessi elini beline koydu. "Ah, canım acıdı. Sana verdiği bakış çok acımasızdı. Ne yaptın sen?"

"Bunun benim yaptığım bir şey olduğunu neden varsayıyorsunuz?"

"Belki de yüzündeki o suçlu ifadeden dolayı. Seni çok iyi tanıyorum Owen. Yaramaz bir çocuk oldun."

"Ne tür yaramazlıklar?" Aiden koridordan çıktı ve bize doğru yürümeye başladı. "Şerif, kız arkadaşımın flört etmeye kalkışmasan iyi olur. Böyle şeyler denersen hayati bir şeyini kaybedebilirsin."

Kollarımı kavuşturdum. "Şu an eğlence ve oyun havasında değilim. Karakolda beni bekleyen bir cinayet soruşturması var ve ikinizle de yeni konuğunuz hakkında konuşmam gerekiyor."

Jessi'nin ofisine girdik ve kapıyı kapattık. Jessi ve ben oturduk, Aiden ise onu koruyucu bir şekilde arkasında durdu, eli rahatça omzundaydı. Aiden bir yıldan fazla bir süre önce Hartley'e taşındığından beri nadiren ayrı kalmışlardı. Eğer Jessi, Last Refuge'un kalbi ve ruhuysa, Aiden da omurgasıydı. Koruyucuları kurma fikri onundu. Şimdi yakındık, ama başlangıçta böyle değildi.

Aiden Hartley'de görüldüğü andan itibaren, ona ve Jessi'ye karşı niyetlerine şüpheyile bakmıştım. Ama o ilk geceden itibaren, ikisi de bunun farkına bile varmadan tek bir birim haline gelmişlerdi. Hatta kardeş olduklarını iddia etmişlerdi, ki buna asla inanmamıştım. Yine de harika bir ekip olduklarını kabul edebilirdim. Aşkları baştan sona sağlamdı.

Onları birlikte görmek içimde hep bir boşluk uyandırırıldı. Sevgili özlemimden değil, bana anne babamı hatırlattıkları için. Birbirlerini çok seven ve tüm zorluklara rağmen birlikte olmayı seçen iki insan. Daha gençken, annem, babam ve ben dünyaya karşıydık. Her iki ailenin de onaylamadığı bir durumdaydık.

Annem ve babam hak ettikleri tüm yılları birlikte geçirememişlerdi. Aiden ve Jessi için işlerin farklı olmasını umuyordum. Ve ilçe adliyesinde kendiliğinden bir törenle evlenen arkadaşlarımız Scarlett ve Trace için de.

Ama dünyanın acımasızlığını görünce romantik birinden ziyade şüpheli birine dönüşmüştüm. Ciddi bir ilişkiyle ilgilenmiyordum ve şerif olarak korumam gereken belli bir itibarım olduğu için nadiren ilişkiye giriyordum. Bu iş için gençtim ve seçildiğim andan itibaren eleştirmenlerle uğraşıyordum. CSP polis memurları Sykes ve Rossiter gibi bazı insanlar, benim hata yapmamı bekliyorlardı. Onlara malzeme vermeye niyetim yoktu.

Stres atmaya ihtiyacım olduğunda, genellikle izin günümde başka bir ilçeye giderdim. Barda aynı şeyi arayan güzel bir kadınla tanışırdım. Bağlayıcı olmayan bir eğlence. Kendi bölgemde neredeyse hiç kadınlarla ilişki kurmazdım.

Dün gece hariç tabii.

Ve bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu biliyoruz.

Jessi, "Bize Genevieve hakkında bir şey mi anlatmak istiyordun?" diye sordu.

"Adını tanıyıp tanımadığınızdan emin değildim. Soyadı Blake." Ona ve Aiden'a baktım.

"Şimdi sen söyleyince aklıma geldi," dedi Aiden. "Kim o?"

"Genevieve, birkaç ay önce bahsettiğim Denver'lı muhabir. Son bir yıldır neredeyse benim departmanımın etrafında dolanıyor."

Aiden başını salladı. "Kahretsin. Oda rezervasyonu yapan herkes için temel bir güvenlik soruşturması yapıyoruz, ama bu sadece sabıka kayıtlarını veya koruduğumuz kişilerle bağlantılarını kontrol etmek için. River da internetteki konuşmaları takip ediyor ve Last Refuge hakkında hiçbir şey görmemiş. Onun gazeteci olabileceği aklıma hiç gelmemişti. Bizden şüpheleniyor mu?"

"Sanmıyorum. Gen'in hedefinde ben varım, Son Sığınak Koruyucuları değil. Ama eğer kazmaya devam ederse bu değişir." Benim yolsuzluk yaptığımı dair kanıtları olduğunu iddia etmişti. Bunu hayal etmek zordu. Benim asıl endişem arkadaşlarımı korumaktı.

"Ve onu buraya mı getirdiniz?" diye kekeledi Jessi. "Hiçbir uyarıda bulunmadınız mı? Başka koruma altındaki kişilerimiz var. Onlara karşı sorumluluğumuz var."

Son Sığınak sadece yemek yenecek veya bir gece dinlenilecek bir yer değildi. Başka gidecek yeri olmayan insanlar için bir sığınak olması amaçlanmıştı. Ve Koruyucular, burada bulunan herkesin güvenliğini sağlamaya adanmışlardı.

Geçtiğimiz günlerde, şiddet uygulayan erkek arkadaşından kaçmak için çaresizce şehre gelen bir anne vardı. Keira, anne ve kızı yol kenarından alıp karakola getirmişti. Ancak, kendilerine zarar veren adama karşı dava

açmayı reddetmişlerdi. Bu, aile içi şiddet mağdurları arasında çok sık gördüğüm bir şeydi. Yargılamıyordum. Durumlarının ne kadar kırılgan olduğunu anlıyordum, ancak yasal sistemi kullanmadan yapabileceğim çok az şey vardı. Bu yüzden onları buraya getirmiştım. Jessi ve Aiden'a ve Son Sığınak'a.

İlçemde adaleti sağlamak benim için her şey demekti. Hukuk sisteminin savunmasız insanlara yardım etme konusunda ciddi sınırlamalarla karşı karşıya olduğunu herkesten daha iyi biliyordum. Bazı şehirlerin daha fazla kaynağı olabilir, ancak Hartley'nin yoktu. Bu yüzden, acil bir ihtiyaç olmasaydı Gen'i buraya getirme riskini asla almazdım.

Ellerimi kaldırdım. "Zaten burada rezervasyon yaptırmıştı ve nedenini anlamadan onu başka bir otele yönlendiremezdim. Eğer Gen'in başka bir yerde kalmasını tercih ederseniz, onun için başka bir yer bulabilirim. Ama Last Refuge'da yardım arayan kimseyi tehlikeye atacağını sanmıyorum. Ben de atmam."

Ortada, hiçbirimizin dile getiremeyeceği kadar büyük bir risk vardı. Geçmişte, Koruyucular masum hayatları kurtarmak için yasaları çiğnemişlerdi. Aiden, Trace ve River'in onları hapse atacak şeyler yaptığından şiddetle şüpheleniyordum. Eğer dünya benim bu işe karışmamı öğrenirse, işimi kaybederdim. Eylemlerimiz hayat kurtarmış ve hayal edilemez zararları önlemiş olsa bile.

"Ama durum karmaşık," diye devam ettim. "Ayrıca Gen'in kendisinin de korunmaya ihtiyacı var ve onu güvende tutmak konusunda senden daha çok güvendiğim kimse yok."

Jessi iç çekti. "Onun bir tanık olduğunu söylemiştin."

"Bu sabah Alpine Otel'i'nin dışında gerçekleşen bir cinayetin tek görgü tanığı o." Şapkamı çıkardım ve başımı kaşıdım. "Üstelik dahası da var. Dün gece otelin barında tanıştık. İkimiz de birbirimizin kim olduğunu bilmiyorduk. Onun odasına çıktım."

Aiden homurdandı ve Jessi beni işaret etti. "Biliyordum. Yaramaz bir çocuktun. Hayatımızı hem güzel hem de zor hale getirmek zorundaydın."

"Genellikle bunu ben ve Trace yaparız," dedi Aiden. "Kariyerini mahvetmeye çalışan muhabiri mahvettiğine inanamıyorum."

"Hey, o şakayı zaten bir kere yaptım. Artık yasak." Şapkamı tekrar yerine koydum. "Ayrıca, birlikte yatmadık. O kadar ileri gitmeden rozetimi gördü ve bana çok kızdı. Genevieve benden nefret ediyor. Ama onun güvenliği konusunda ciddi endişelerim var. Bu katilin yüzünü gördü. Adam kurbanı ormanın siperinden çıkardı. Soğukkanlılıkla. Adamın tehlikeli olduğunu ve fırsat bulursa aleyhindeki tek tanığı öldüreceğini varsaymalıyız. Koruyucuların ona sahip çıkacağına güveniyorum."

Jessi, "Anladığım kadarıyla onu iddia ettiğin kadar sevmiyorsun," dedi.

"Herhangi bir tanık için de aynısını yapardım."

Aiden ve Jessi birbirlerine şüpheli bir bakış attılar.

Onların meraklı bakışlarından kurtulmak için aceleyle ilerledim. "Hepimiz için en iyisi Gen'in birkaç gün burada kalması, gözlerden uzak durması ve sonra Denver'a dönmesidir. Artık onun bir gazeteci olduğunu bildiğinize göre, onu diğer koruma altındaki kişilerden veya hassas olan başka herhangi bir şeyden uzak tutabilirsiniz. Ama gerçekten rahat hissetmiyorsanız, onun için başka bir yer bulurum."

Jessi ayağa kalktı, kollarını belinin üzerinde kavuşturdu. "Hayır. Biz burada işleri böyle yapmıyoruz. Son Sığınak, zor durumda olan herkese açık bir kapı olmalı. Şu anda bu kişi Genevieve. Ona şans vermeliyiz. Korkularımız yüzünden onu geri çevirmemeliyiz."

Aiden homurdanarak onayladı. "Ama yine de onu gözlem altında tutacağız. Eğer bir tehdit oluştursa, onu yakınımızda tutmak daha iyi. Arkadayız, Owen."

"Bunu takdir ediyorum." Onu yanımda tutmak mantıklıydı. Gözetimi kolaylaştırmak içindi. Eğer kadın beni bu kadar cezbetmeseydi, belki de onu kendi evimde ağırlardım.

Ama ne zaman onun yanına yaklaşısam, dudaklarımı her yerine değdirme isteğine karşı koyamıyordum.

Aiden sözlerine şöyle devam etti: "Trace ve River ile konuşacağım. Onlara durumu bildireceğim. Birimiz her zaman burada olacak, ama Genevieve buradayken iki kişi birden olmaya çalışacağım. Cinayet zanlısının bir tanımını alabilirsek, bu yardımcı olur. Kimi aradığımızı bilmemiz gerekiyor."

Başımı salladım. "Tamam. Elimde olanları ve Genevieve'in sanatçıyla birlikte yaptığı kompozit çizimi de size göndereceğim. Gerçekten çok minnettarım."

Jessi, "Neyse ki sezon dışı. Birkaç gün daha gece misafir ağırlamayı beklemiyoruz," dedi. "Kızınızın güvenliğini sağlayacağız."

"Benim kızım değil," diye homurdandım.

"Henüz değil. Hâlâ onun gönlünü kazanman gerekiyor. Ama sana güveniyorum."

Başımı sallayarak ofisten çıktım ve otoparktaki SUV aracıma doğru gittim. İstasyonda beni bekleyen bir sürü iş vardı. Ama motoru çalıştırırken gözlerim kabin sırasına takıldı. Gen beş numaralı kabinde kalacaktı.

Onun güvende olduğunu bilmek içimi rahatlattı. Aiden ve Koruyucular bununla ilgileneceklerdi. Ama o iyi hissediyor muydu? Dün gece bir cinayete tanık olmuştu. Bazen şok ancak daha sonra hissediliyordu.

Kapısını çalmak için saçma bir dürtü hissettim. Muhtemelen yine bana ters ters bakacak ve benimle ilgili daha fazla alaycı laf sokacaktı.

Bende ne yanlış vardı da bundan hoşlandım?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Genevieve

Kabinimin kilidini açıp içeri girdim, çantamı ve cüzdanımı halının üzerine bıraktım. Sonra doğruca yatağa gittim ve yüzüstü yatağa yığıldım.

Henüz öğle vaktiydi ama gün şimdiden çok yorucu geçmişti.

Hayatımda çok zamanımı polis karakollarında geçirdim. Sadece muhabir olarak değil. Hayır, bu ziyaretlerin çoğu çok daha kişiseldi ve daha mutlu zamanlarda gerçekleşmişti. "Babanı görmeye mi geldin?" derdi yaşlı çavuş. "Sakin yaramazlık yapma."

Gerçekten de yaramazlık. Daha önce hiç bir cinayetin kilit tanığı olmamıştım ve size söyleyeyim, bunu tavsiye etmem. Elbette, şiddet içeren bir suçun kurbanı olmak sonsuz derecede daha zor olurdu ve böyle bir durumda olmadığım için minnettarım.

Owen'ın aşırı koruyucu tavrı beni rahatsız etse de (çünkü adamdan gerçek dışında hiçbir şey istemiyordum), tavsiyelerini dinlemeye karar verdim. O silahlı saldırganla tekrar karşılaşmak istemiyordum. Bir muhabir olarak, yazılarıma kızan insanlarla karşı karşıya gelmişim. Bazıları şiddet tehdidinde bile bulunmuştu. Hiçbir zaman yıldırma yoluyla susturulmazdım, ama bu farklıydı.

Katilin yüzünü düşündüm. Beni orada gördüğünde bile gözlerindeki buz gibi kayıtsızlık. Aniden bir soğukluk hissi omurgamdan aşağı indi ve battaniyeyi üzerime sarmak için

kaptım. Eğer videom onun net bir görüntüsünü kaydetmiş olsaydı, katilin peşimden gelmesi için daha az sebep olurdu. Zamanı geri sarma ve o lanet kamerayı kaldırma isteği çok güçlüydü. Ama o an çok şok olmuş ve korkmuştum.

Aynı dehşet şimdi bana daha da yaklaştı.

İnanılmaz ama keşke Owen şehre geri dönmeseydi diye düşündüm. Hartley'e gelmeden önce, Owen'ın suçluları korumak için taciz eden türden yozlaşmış bir yetkili olduğunu varsayıordum. Ancak kaynağım bana burada yolsuzluğa dair kanıtlar göstermiş olsa da, bunun Owen tarafından yapıldığına dair hiçbir kanıtım yoktu. Onunla tanıştığım andan itibaren, onunla kendimi bir kez bile güvensiz hissetmedim.

Bazen Şerif Douglas gerçekten de iddia ettiği gibi dürüst bir adam gibi görünüyordu.

Ve ofisindeki o öpüşme... aman Tanrım. İkinci kez öpüşmüştük ve ilkinden bile daha ateşliydi. Bunu ondan istediğime inanamıyordum. O adam beynimi alt üst etmenin bir yolunu bulmuştu. Neyse ki yardımcısı Keira, daha da aptalca bir şey yapmadan önce bizi bölmüştü. Mesela, hakkında soruşturma yürüttüğüm bir adamla ofisinde çıplak kalmak gibi.

Ama eğer onun hakkında bu kadar yanılıyorsam, neden sorularımdan kaçmaya devam ediyordu? Neden hala bir şeyler saklıyormuş gibi görünüyordu? Kaynağım bana, Hartley'de yolsuzluk yapan bir yetkilinin suç örgütlerinin işlerini kolaylaştırdığına dair güvenilir, ancak çok gizli kanıtlar göstermişti. Eğer Owen iddia ettiği gibi iyi bir adam olsaydı, engeller çıkarmak yerine gerçeği ortaya çıkarmama yardım ederdi.

Ne düşüneceğimi bilemedim ve şu anda bunun üzerinde kafa yormaya devam edecek kadar enerjim yoktu.

Yatakta dönüp tavana baktım. Önümüzdeki birkaç gün burada mahsur kalacaktım ama en azından burası internet sitesinin vaat ettiği kadar şirin bir yerdi. Odun sobasından ısı yayılıyordu ve sobayı beslemek için yakında bir kova

pelet vardı. Küçük mutfak bölümünün yanındaki masada bir karşılama sepeti görmüştüm.

Resepsiyondaki Jessi Novo'yu sevmiştim. Adını bir yerlerden hatırlamıştım ama nereden olduğunu bir türlü hatırlayamamıştım. Şu an çok yorgun olduğum için bir sürü notumu karıştıracak halim yoktu. Owen'la arkadaş gibi görünüyordu ama bunu ona karşı bir kusur olarak görmezdim. Owen gerçekten de çok çekiciydi.

Kalkıp hızlıca duş almaya karar verdim. Kendimi daha zinde hissedince yatağa geri döndüm ve odanın sıcaklığının ve yorganın rahatlığının içime işlemesine izin verdim. Gözlerimi kapattım ve dinlenmeye çalıştım.

Telefonumun tiz sesi beni yerimden sıçrattı. Bu ses tonu, rahatsız etme modumu atlayan birkaç numaradan biri olan editörüm Pam'in aradığını haber veriyordu.

Sesli mesaja düşmesine izin verme riskini aldım. Pam hemen tekrar aradı. Kahretsin.

İnleyerek doğruldum ve yatağın ucuna astığım ceketimden telefonumu aldım. "Merhaba, Pam."

"Şu pis şerifle görüşme nasıl geçti?" diye sordu, selam vermeye bile tenezzül etmeden. Owen'a söylediği şeyden utandım, oysa ben de yüzüne karşı çok daha kötü şeyler söylemişim.

"Bir aksilik oldu. Ama üzerinde çalışıyorum."

"Umarım öyledir. Çünkü Colorado'nun ücra köşesine yaptığınız bu kısa gezinin masraflarını biz karşılıyoruz. Eğer yakında bunun karşılığında bir şey ortaya koyamazsanız, sizi geri getireceğim."

Dudaklarımın içini ısırdım, içimden fışkırtmak istediğim öfke patlamasını bastırmaya çalıştım. Gerçekten de berbat biriydi.

"Dün gece bir cinayete tanık oldum," dedim.

Bir sessizlik oldu. "Ne dedin?"

Denver Daily'nin sahibi olan medya holdingi, son birkaç yılda personelimizin büyük bir bölümünü işten çıkarmıştı. Basılı baskımızı sadece Pazar günleriyle sınırlandırmış,

içeriğimizin çoğunu da internet sitesinde yayınlamaya başlamışlardı. Pam, eski editörümün yerini almıştı. Ben ondan hoşlanmıyordum. Pam sık sık, kimsenin gazetemizden gerçek gazetecilik istemediğini, bilgi ve eğlence karışımı istediklerini söylerdi. Daha parlak, daha heyecan verici bir pakete sarılmış küçük gerçeklik parçaları. Belki de günümüzde haberlerin genel gidişatı buydu, ama ben işimin bundan daha fazlasını ifade etmesini istiyordum.

Eğer seçme şansım olsaydı, Daily'den kendim ayrılırdım. Ama geçmişte itibarımda bazı zedelenmeler olmuştu. Başvurduğum daha iyi gazeteler ve haber siteleri cesaretlendiriciydi, ama temkinliydi.

Çünkü en büyük hikayemin konusu babamdı ve işler çok karışmıştı.

Pam'e Tucker cinayetiyle ilgili birkaç ayrıntı verdim. Resmi polis raporunda yer alacak bilgilerden fazlasını değil.

"Tanrım, Gen, iyi misin?"

Cevabındaki endişe beni şaşırttı. Ama aynı zamanda bir rahatlama da oldu. "Sanırım epey sarsıldım." Battaniyeyi tekrar omuzlarıma sardım. "Korkunçtu."

"Elbette. Tek tanık siz miydiniz? Yoksa..."

"Evet. Şerife ifade verdim. Ama ilk görüşmemizi neden iptal ettiğini anlıyorsunuz. Uğraşması gereken bir cinayet soruşturması var. Ve benim tehlikede olabileceğimden endişeleniyor. Burada kalmamı istiyor." Videodan da bahsetmeyi düşündüm ama Owen'dan bunu kamuoyuna açıklamak için izin alamadım. Pam, onu ona göndermem konusunda ısrar ederdi. En son istediğim şey soruşturmayı tehlikeye atmaktı.

"Bu inanılmaz. İlk başta rezervasyon yaptırdığınız otelde misiniz? Hartley'deki otelde mi?"

"Evet, öyleyim. Şimdilik her şey yolunda görünüyor."

"Öyleyse orada kalın. Sizin Hartley'de bulunmanız bu cinayet soruşturmasında bize önemli bir avantaj sağlıyor. Neden daha önce arayıp haber vermediniz?"

İçimden bir ah çektim. Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Eğer söylemeseydim, kesinlikle beni kovardı. "İfade vermekle meşguldüm. Henüz pek bir şey yapmadım."

"İyi ki aradım o zaman. Bu, ilk önerdiğiniz hikayeden çok daha iyi. Bir cinayet, karmaşık bir yolsuzluk komplosundan her zaman daha iyidir. Biliyorum, onları seviyorsunuz ama uzun makaleler kimsenin dikkatini çekmiyor. Bu haberi ilk duyurmak istiyorum ve özel içerik istiyorum. Bana ne zaman bir şeyler gönderebilirsiniz?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Migrenim yaklaşıyordu. "Kısa bir yazı yazabilirim ama önce Şerif Douglas'la görüşmem gerekiyor. Ofisinin neyi gizli tuttuğundan emin değilim ve —"

"Yolsuz olduğunu düşündüğünüz şerif bu mu? Zaten ona güvenmiyorsunuz. Onun görüşüyle birdenbire bu kadar ilgilenmenizi anlamıyorum."

"Çünkü hâlâ onunla konuşmaya ihtiyacım var. Şerif Douglas'ı ve tüm departmanını kendimden uzaklaştıramam."

"Bu hikayeyi başkalarının bizden çalmasına izin verecek şekilde oturup bekleme niyetinde değilim."

Onu oyalayacak bir bahane uydurmaya çalıştım. "Burada çok az kişi benim görgü tanığı olduğumu biliyor. Şerif Douglas bunu mümkün olduğunca gizli tutmak istiyor. Bana onunla konuşma şansı verin. Resmi bir açıklama alın. Sonra da paylaşabildiğim kadarıyla yayınlayabiliriz."

"Pekala, ama bugün daha sonra bir güncelleme istiyorum."

"Önceki geceden beri uyuyamadım. Yarın senin için bir şeyler hazırlayabilirim."

Pam bıkkın bir iç çekti. "O zaman yarın. Beni hayal kırıklığına uğratma, General. Bu yeni haberin kucağına düşmesi senin şansın. Sana burada ekstra esneklik tanıyorum. Bunu boşa harcama."

Telefon görüşmesini bitirdik ve ben yastıklara doğru geriye yığıldım. Bir cinayete tanık olmak şans eseri miydi

acaba?

Bunu nasıl başaracağımı hiç bilmiyordum. Owen, cinayetle ilgili bir yazı yazma fikrine bile muhtemelen çok kızacaktı. Ama işimi kaybetmek istemiyorsam, pek seçeneğim yoktu.

Üzerimdeki baskı o kadar ağırlaştı ki, yapabildiğim tek şey gözlerimi kapatmak oldu.

ONUNCU BÖLÜM

Owen

Öğlen saatlerinde Last Refuge'dan ayrıldıktan sonra saatlerce tanıklarla görüştüm, telefon görüşmeleri yaptım ve raporlar yazdım. Keira otelin güvenlik kamerası kayıtlarını indirmiş ve dün gece ve bu sabah kaydedilenlerin özetini teslim etmişti.

Öğleden sonra olmuştu ve çok yorgundum. Beyaz tahtaya sığmayacak kadar uzun bir yapılacaklar listem vardı.

Ama benim aptal beynimin düşünmek istediği tek şey Genevieve Blake'ti.

Benden şüphelendiğini açıkça belli etmişti ve ben de cinayet soruşturmasına odaklanmam gerektiği için onu geçiştirmiştim. Özellikle de onun güvenliği söz konusu olduğu için, asıl odaklanmam gereken şey buydu. Ama aklımın bir köşesinde, öğrendiğim her şey hakkında onun da fikrini almak istiyordum.

Ona güvenmeyi gerçekten düşünüyor muydum?

Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Bu yüzden kişisel cep telefonumu alıp Son Sığınak Koruyucuları'nın en yeni üyesi River Kwon'u aradım.

"Owen. Ne zaman arayacağını merak ediyordum." Saat kaç olursa olsun, her zamanki gibi neşeliydi. River'ın hiç uyumadığından oldukça emindim. Ayrıca herhangi bir konuda bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyor gibiydi.

"Sizi arayacağımı iki dakika öncesine kadar bilmiyordum bile."

"Ama sen de insansın, dolayısıyla tahmin edilebilirsin."

Gülmekten kendimi alamadım. "Bazen beni korkutuyorsun, Riv."

"Teşekkür ederim."

River eski bir Deniz Komandosu'ydu. Trace ile ikisi de CIA'deyken tanışmıştı. Trace'in nedenini tam olarak bilmediğim sebeplerden dolayı ajansla bağlarını koparmasının ardından bir süre iletişimleri kesilmişti. Ancak River, geçen yıl Scarlett tehlikeyken Trace ve Scarlett'e yardım etmişti. Sonrasında Hartley'e taşınmaya ve Koruyucular'a katılmaya karar vermişti. Ayrıca finansmanı da o sağlamıştı.

River varlıklı bir aileden geliyordu, ancak diğer Koruyucular gibi onun da bir gündelik işi vardı. Aiden ve Trace'in aksine, River'ın işi biraz daha belirsiz ve çok daha şüpheliydi. O bir bilgisayar korsanıydı. ABD hükümeti tarafından eğitilmiş, artık bağımsız olarak faaliyet gösteriyor ve inandığı davalara hizmet ediyordu.

Onun faaliyetleri hakkında olabildiğince az şey bilmeyi tercih ederdim. Ayrıca saygısız mizahıyla bazen sinirlerimi bozuyordu. Ama bilgi toplamaya gelince, ondan daha iyisi yoktu.

"Last Refuge'daki muhabir hakkında aradığınızı varsayıyorum, değil mi?" diye sordu.

"Aiden mi söyledi?"

"Benden onun hakkında kapsamlı bir araştırma yapmamı istedi. Olabildiğince derinlemesine. Üzerinde çalışıyorum. Şu ana kadar oldukça ilgi çekici." Işık çaldı. "Ve sadece daha belirgin özelliklerinden bahsetmiyorum."

Gözlerimi devirdim ve onu Gen'le şahsen tanıştırmamam gerektiğini kendime hatırlattım. "Bilmem gereken bir şey buldun mu?"

"Ne öğrenmek istediğinize bağlı."

Sandalyeme yaslandım ve masamdan bir stres topu alıp sıktım. "Ona güvenip güvenmeyeceğime karar vermeme yardımcı olabilecek her şey."

"Bir gazeteci olduğunu göz önünde bulundurarak endişenizi anlıyorum. Ancak geçmişi, beklediğinizden daha arkadaş canlısı olabileceğini gösteriyor."

Öne doğru oturduğumda sandalyemin ayakları haliya gürültüyle vurdu. "Hangi tarih?"

"Öncelikle babası. Polis memuruydu. Babası yanlış bir şey yapmakla suçlandı, itibarı zedelendi ve kızı onun adını temize çıkardı."

"Bir dakika, polis mi?"

"Owen dostum, bu sunumun süper gizli hacker bölümü değil. Hala herkese açık bilgilerden bahsediyorum. Bu kısmı kendin de öğrenebilirdin."

Keskin bir karşılık vermekten kendimi zor tuttum, çünkü haklıydı. Gen de aynı şeyi söylemişti. Sanki onunla ilgili zihinsel bir engelim vardı. Sanki o muhabir hakkında kişisel detaylar öğrenmek onu daha gerçek kılacak ve görmezden gelmeyi daha da imkansız hale getirecekti.

Ama onun Genevieve Blake olduğunu bilmeden önce, Alpine barında onun hakkında bir şeyler öğrenmeye başlamıştım. Öğrendiğim her şey hoşuma gitmişti.

"Makaleyi okuyun," dedi River. "Bağlantıyı size az önce ilettim."

"Evet, öyle yapacağım. Başka bir şey olursa bana haber verin."

"Elbette."

Telefonum River'dan gelen mesajla çaldı. Bağlantıya tıkladım. Genevieve Blake'in birkaç yıl önce Denver Daily'de yayınlanan bir makalesiydi. Uzun, detaylı ve etkileyici bir üslupla yazılmıştı.

Dedektif Harry Blake için adalet çok geç gelmişti.

Sadece şöyle bir göz gezdirmeyi düşünmüştüm, ama hikaye beni içine çekti ve kendimi tamamını okurken buldum. Günümünden on beş dakika ayırdım. Ne kadar

meşgul olduğumu düşünürsek, genel olarak çok fazla bir süre değildi. Yine de o on beş dakika Genevieve hakkındaki görüşümü değiştirdi.

Alnımı elime yasladım, Gen'in dün gece söylediklerini hatırladım. Babasının ölüm yıldönümünün bu ay olduğunu söylemişti. Bir kez daha kendimi aptal gibi hissettim.

Babası polis memuruydu ve meslektaşları tarafından ihanete uğramıştı. Sonra Genevieve, babasının suçsuz bulunması için departmanıyla, tüm sistemle mücadele etmeden önce ölmüştü.

Bu onun ilk büyük haberiydi. Kişisel ve yürek burkan bir şeydi. Ve yorumlara bakılırsa, bununla birlikte gelen aşağılamalara göğüs gererek bunu kamuoyuna sunmuştu. Bazı insanların hâlâ babasının dürüst olmadığını düşündüğü ve onu polise ihanet etmekle suçladığı anlaşılıyordu.

Onun hakkında yaptığım son derece yetersiz araştırmada gördüğüm tek şey buydu. Bazı polislerin internette onu kolluk kuvvetlerine karşı önyargılı olmakla suçlaması. Gerçek bağlamı öğrenememiştim ve bu benim hatamdı. Özellikle de meslektaşlarımın bana sırtımdan bıçak saplamasının nasıl bir şey olduğunu bildiğimde bu affedilemez bir durumdu. Geçen yıl, bazı çalışanlarım aktif olarak departmanımıza karşı çalışmışlardı ve Aiden ve Trace bana onları keşfetmemde yardımcı olmasalardı birçok insanın ölümüne neden olabilirlerdi.

Keşke Genevieve ile her şeye yeniden başlayabilseydim. Alp barına geri dönüp, yaptığım tüm varsayımlardan arınmış bir şekilde hayat hikayesini dinleyebilseydim. Ve keşke o da benim için aynısını yapsaydı. Bunun için çok mu geç kalmıştık? Aramızda belki de hiçbir sebep olmadan gelişen tüm düşmanlığı sıfırlayabilir miydik?

Babasıyla ilgili makalesinin olduğu pencereyi kapattım, sonra adını Google'da aradım ve görseller sekmesine tıkladım. Bazı resimler resmi görünüyordu, vesikalık fotoğraflar gibiydi. Birkaçında ise bir basın toplantısında mikrofon tutarken, etrafında diğer gazeteciler vardı.

Bu fotoğrafların hiçbirisi, heyecanlandığında, kızdığında veya beni öpmemi çok istediğinde gözlerindeki parıltıyı yansıtmıyordu.

Uzun zamandır kimseyle böyle bir kıvılcım hissetmemiştim. Aramızda bir kimya vardı. Patlayıcı türden, ama yine de. Dün gece barda onunla vakit geçirmekten keyif almıştım. Daha önce ofisimde de onun fikirlerini takdir etmiştim. Zekası hızlıydı ve buna hayran kalmıştım.

Ben de bir insandım. Bazen hata yapardım ve Genevieve Blake hakkındaki görüşümü oluştururken çok aceleci davrandığımı kabul edebilirdim. Ama eğer benim gözetimim altındayken ona bir şey olsaydı, kendimi asla affedemezdim.

İş telefonumu kapıp Keira'ya bir mesaj attım. Birkaç dakika sonra kapımda belirdi. "Naber patron?"

Onu içeri davet ettim ve kapıyı kapatmasını rica ettim. "Genevieve'in yardım ettiği şüphelinin çizimini dağıttınız mı?"

"Evet, her yere gönderdim. Yerel haber medyasında da çıkacaktır. Ama adamın yüzü oldukça sıradan."

Doğruydı, ama hiç yoktan iyidir. Çizimi Koruyuculara da göndermiştim. Ne kadar işe yaradığını bilmiyorum.

"Peki ya mağdurun cep telefonu konum verilerine ilişkin arama emri?"

"İmzalandı ve kargo şirketine gönderildi."

"Güzel." River, isteseydim bu bilgiyi benim için alabilirdi, ama bunu kurallara göre yapmak zorundaydım. "Tucker cinayetiyle ilgili dosyalara, özellikle de Genevieve ile ilgili olanlara çok dikkat etmek istiyorum. Şimdilik, senden ve benden başka kimsenin erişimi olamaz." Ofisimdeki herkes arasında Keira, en çok güvendiğim kişiydi. Trace ve Scarlett ile yakındı ve Last Refuge'un gerçek misyonu hakkında biraz bilgi sahibiydi.

"Şerif yardımcısı bile mi?"

Departmanımda bölünmeler yaratmak gibi bir niyetim yoktu, ancak bu istisnai bir durumdu. "Başka kimse yok. Bir

şüpheliyi tutuklayana ve Genevieve'in güvende olduğundan emin olana kadar kimse yok."

"Tucker dosyasının sadece ikimizin erişimine açık olmasını sağlayacağım."

"Güzel. Ve eğer herhangi bir sorunuz veya sorunuz varsa, bana iletin." Başını salladı ve çıkmak için kapıya uzandı, ama onu durdurdum. "Bir şey daha. Cinayet kurbanının arkadaşları bugün soruları yanıtlamak için buradaydı. Bunlardan biri Josh Ellis adında bir adam. Dün gece barda Tucker ile kavga etti."

"Evet, onu daha önce gördüm. Bıyıklı, kötü adamdı o?"

"İşte o. Ellis'in nereye gittiğini bilmek istiyorum." Av arkadaşları arasında neler olmuş olabileceğine dair bazı teorilerim vardı. Henüz bunları ortaya koymaya hazır değildim. Ama Ellis'i takip etmek bize bir ipucu verebilirdi. "Yerel departmanlardan, gözetleme operasyonuna yardımcı olmaları için ellerinden gelen tüm memurları göndermelerini isteyin. Eğer çok yetersiz kalırsak, devletten ek yardım isteyeceğim. Ama şimdilik bunu gizli tutmayı tercih ederim."

Dudaklarına dokundu. "Bir fikrim var. Ellis arkadaşlarıyla birlikte Alpine Oteli'nde. Birkaç gün daha kalacaklarmış. Otel müdürüyle arkadaşım, Ellis otelden ayrılırsa haber vermesini isteyebilirim."

"İyi fikir." Sandalyemden kalkıp ceketimi ve şapkamı aldım. "Otopsi bu akşam yapılacak. O zamana kadar birkaç saatliğine akşam yemeğine çıkacağım. Sen de aynısını yapmalısın. Ama beni haberdar et."

Genevieve'i görmek için Last Refuge'a geri dönüyordum. Bu bekleyemezdi. Sonunda oturup, tartışmayı bırakıp konuşmalıydık.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Genevieve

Öğleden önceki uykumdan karnımın gurultusuyla ve kapıma gelen bir tıkırtıyla uyandım.

Kalktım ve pencereden dışarı baktım. Resepsiyondaki Jessi dışarıdaydı. Saçlarımı düzelterip kapıyı açtım. Gülümsedi ve elinde bir kağıt alışveriş poşeti tuttu. "Merhaba, General. Pardon, sizi uyandırdım mı?"

"Hayır, endişelenmeyin. Geç olduğunu fark etmedim." Jessi'nin arkasındaki karla kaplı ağaçlar öğleden sonra güneşinin ışığıyla parlıyordu. Uzatılan poşeti aldım. İçinde plastik ambalajlı kurabiyeler ve bir sandviç vardı. "Bu çok güzel. Açlıktan ölüyorum. Teşekkür ederim."

"Bunu kendime mal etmek isterdim ama yapamam. Kovboy şapkası ve şerif rozeti olan belli bir kişi getirdi. Benden teslimatı yapmamı istedi."

Yüzümde bir kaş çatması belirlediğini hissettim. "Ah."

Jessi güldü. "Tam da beklediği tepki. Bu yüzden beni tarafsız bir elçi olarak gönderdi. Ama aslında seni kendim ziyaret etmek istiyordum. Zor zamanlar geçirdin. Böyle anlarda kendine bakmayı unutmak kolay." Konuşurken ne dediğini biliyormuş gibiydi.

"Doğru. Ama Owen'ın bunu yapacağını düşünmemiştim."

"Şaşırmadım. Owen harika bir insan. Konuşmak istediğini söyledi. İsterseniz sandviçinizin tadını huzur içinde çıkarabilirsiniz, ben de ona sizi rahatsız etmemesini

söylerim. Ama bana sorarsanız, onu dinlemek daha iyi olur."

İç çektim. "Sanırım bir zararı olmaz. Nerede o?"

"Ana binada bekliyoruz."

Hediye dolu çantayı mutfak bölümüne bıraktım, sonra da botlarımı ve paltomu alıp onu takip ettim.

Elinde çamaşır sepeti taşıyan hamile bir kadın, başka bir kulübeye doğru gidiyor gibi, patikadan bize doğru geliyordu. Küçük bir kız çocuğu da arkasından sessizce şarkı söyleyerek ve pembe eldivenlerinin arasında kar topu yaparak ilerliyordu.

Jessi onları selamlamak için durdu. "Merhaba, bugün nasılsınız ikiniz de?"

"Gayet iyiyim, teşekkürler Jessi." Anne, hamile karnının üzerine kot pantolon ve bol bir palto giymişti. Gözleri bana kaydı, irileşti. "Yeni misafir mi?"

"Ben Gen." Çamaşır sepetini işaret ettim. "Bununla ilgili yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı anne, başını eğerek. Kızını aceleyle götürdü ve ikisi birlikte ikinci kabine girdiler.

Kadının neden benden kaçınmak istediğini merak ediyordum. Hayır, bundan daha fazlasıydı. Benden çekiniyordu. Sadece utangaç mıydı? Ama Jessi ile arkadaş canlısı görünüyordu. Ve Jessi kadının adını kullanmamıştı.

Ev sahibesine şöyle bir baktım; beni değerlendirmesine süzüyordu. Sanki soru sormamı bekliyor ve buna hazırlanıyordu.

"Sanırım Owen'ı bekletmemeliyim," dedim. "Madem bunca yolu hediyelerle geldi." Benimle ne konuşmak istediğini merak ettim. Cinayet soruşturması hakkında mıydı?

Jessi ile resepsiyon alanına girdiğimizde, Owen arkasını döndü ve gözlerimiz buluştu. Elinde krem rengi kovboy şapkası vardı. Yüzünde temkinli bir ifade vardı. Ama anında içimi bir rahatlama kapladı.

Daha önce aramızdaki gerginliğe ve adam hakkındaki kararsızlığıma rağmen, onu gördüğüme sevindim. Sadece cinayet soruşturması ve üzerinde çalıştığım hikaye hakkında tüm bilgilere sahip olduğu için değil.

Owen, istikrar saçıyordu. İyi ya da kötü, kolay kolay boyun eğmeyen bir adam gibiydi.

İkimiz de öne doğru ilerledik ve yarı yolda buluştuk. "Atıştırmalıklar için teşekkürler," dedim. "Jessi getirdi."

Başını salladı. "Bir barış teklifiydi. Kabul edildiğine sevindim. Biraz dinlendiniz mi?"

"Evet, öyle yaptım. Konuşmak mı istedin?"

Owen, çift kanatlı kapıların ardında bulunan meyhaneyi işaret etti. "Akşam yemeği yemeyi planlıyordum. İsterseniz siz de bana katılabilirsiniz."

Jessi yakınlarda bekliyordu. "Henüz akşam yemeği için açık değiliz ama ikinizi de içeri alabilirim. Sahibi tanıyorum," dedi göz kırparak.

"Elbette." Sıcak bir yemek kulağa hoş geliyordu.

Diğer masalar boştu ve hem garson hem de barmen, akşam yemeği servisi için mekanı hazırlamakla meşguldü. Mutfaktan nefis kokular yayılıyordu. Jessi bizi bir köşeye, تنها bir bölmeye götürdü. Restoran kalabalıklaştırsa bile, bu masa gözden uzak bir yerde olacaktı.

"İkinize de menüyü okuma şansı vereceğim," dedi.

Masada karşılıklı iki tarafa oturduk ve Owen şapkasını yanındaki koltuğa koydu. Şerif üniformasını giymişti. Uzun kollu, düğmeli haki gömleği, aynı renkteki pantolonunun içine sokulmuş, ince belini vurgulayan siyah deri bir kemer. Kabul etmeliyim ki, üniforma ona çok yakışmıştı. Dik oturuyordu, tam bir otorite figürüydü. Eminim ofisinde disiplinli bir yönetim sergiliyordu. Ama bu bana, kontrolünü kaybettiğinde ne kadar çekici olduğunu hatırlattı.

Bunu düşünmemelisiniz, General.

Dün gece barda aramızda çok rahat bir iletişim vardı. Owen yanıma oturur oturmaz hemen şakalaşmaya başlamıştık. Ama şu an ikimiz de sessizdik. Aramızdaki

gerginliği, havada bir fırtına cephesi gibi hissedebiliyordum.

Yine çatışacak mıydık? Yoksa bir şekilde anlaşmanın yolunu bulabilecek miydik? Sanırım her şey Owen'ın ne diyeceğine bağlıydı.

Her ne olursa olsun, editörümün cinayetle ilgili özel bir haber talebiyle başlamayı hiç düşünmemiştim. Bu, aramızda tekrar bir tartışma başlatmanın garantili bir yoluydu.

Neyse ki Jessi, hepimize su doldurmak için tekrar ortaya çıktığında sessizliği bozdu. Deri koltuğa yerleştikten sonra, menüyü açmak için telefonumla masadaki QR kodunu taradım. Yemeklere bakarken ağzım sulandı.

"Her şey harika görünüyor," dedim.

Jessi, "Bana sorarsan, Aiden'ın yemekleri kıta ayrımının bu tarafındaki en iyisi," diye yanıtladı.

"Owen, kasabada Jessi's Diner adlı lokantanızın da sahibi olduğunuzu söyledi." Ona doğru baktım, beni dikkatle izlediğini görünce tüylerim diken diken oldu.

"Evet, öyleyim. Aiden ile lokantada yemek pişirme görevlerini paylaşıyorduk, ama Last Refuge'u açtığımızdan beri şehirdeki işleri çalışanlarımız yürütüyor. Aiden şef şapkasını takıyor, ben de işletme tarafını yönetiyorum. Yönetilmesi gereken çok şey var."

"Tahmin ediyorum. Ama anladığım kadarıyla çok seviyorsun." Konuşma tarzından, özellikle de sevgilisi Aiden'dan her bahsettiğinde bu belli oluyordu.

Jessi'nin yanakları pembeleşti. "Lokantayı açmak için çok çalıştım ve sonra hayallerimin geri kalanını gerçekleştiren mükemmel adamı buldum."

"Bu yeterli."

O kıkırdadı. "İnanın bana, zorlu bir yolculuk oldu. Son Sığınak benim için her şey demek. Özellikle buradaki görevimiz." Jessi'nin bakışları Owen'inkine kaydı, sanki ikisi de bir şeyi onaylıyormuş gibiydi. Sonra tekrar gülümsedi.

"Ne alabilirsiniz?"

"Bir kadeh kırmızı şarap ve elinizdeki en büyük bifteği alayım."

"Mükemmel. Owen?"

"Ben de aynıysından istiyorum. Ama şarap yerine gazlı içecek. Bundan sonra istasyona geri döneceğim."

Jessi başını salladı ve bizi yalnız bırakarak ortadan kayboldu. Kısa saçlarını eliyle düzeltti. Dağınıklaşması için zar zor yeterli uzunluktaydı, ama üst kısımdaki teller kabarmıştı. Uzanıp onları düzleştirmek için içimden bir istek duydum.

Ama ben direnecektim. Bu adamla tanıştığımdan beri, ona her dokunduğumda kötü kararlar veriyordum.

Boğazını temizledi. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor."

"Evet?"

"Babanın polis olduğunu bilmiyordum."

"Demek sonunda makalemi okudun?"

"Evet, yaptım. Başınız sağ olsun." O kadar içten konuşuyordu ki, içimdeki tüm kibir kayboldu ve kendimi boşlukta hissettim. Babamı düşündüğümde genellikle hissettiğim gibi.

"Teşekkürler. Söylemek istediğiniz tek şey bu muydu?"

"Soruşturmayla ilgili son gelişmelerden haberdar olmanızın faydalı olacağını düşündüm."

"Tanıklara sık sık gösterdiğiniz bir nezaket midir bu?"

Dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Her zaman değil. Ama danışmanlık teklifinizi düşünüyordum. Belki de kabul ederim."

Ağzımı açtım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Sonra Jessi içeceklerimizle geldi. Masadaki kırmızı şaraptan bir yudum aldım. O gittikten sonra, "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun Tex. Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim," dedim.

Gülümseyerek, "Daha önce konuştuğumuzda bu konuda iyi bir zekâyâ sahip olduğunu düşünmüştüm. Bazı teorilerimi seninle paylaşmak istiyorum. Ne düşündüğünü görmek istiyorum." dedi.

"Bir tür ateşkes ilan etmek mi istiyorsunuz? Bir barış anlaşması?"

"Sen de istersen ben de isterim. Yeniden başlayabiliriz."

Ne büyük bir fikir değişikliği! Kadehteki şarabı çevirdim. Bu adam hakkında hâlâ net bir fikre sahip değildim. Ama ondan hoşlanmamak da istemiyordum. İçgüdülerim beni ondan uzaklaştırmak yerine ona doğru çekiyordu.

"Bu kayıt altına alınacak mı, yoksa gizli mi?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Çok yanlış."

"Tamam, rahatla. Çoğunlukla şaka yapıyordum." Sayılır. "Devam et."

Bana baktı, sonra konuşmaya başladı. "Cinayet kurbanının adı Ace Tucker'dı. O ve arkadaşları üniversitede birlikte okumuşlardı. Hartley'e yaptıkları yolculuk bir çeşit buluşmaydı. Dün gece barda onları gördüğümüzde kamuflaj kıyafetlerinden de anlaşıldığı gibi avlanmaya gelmişlerdi."

"Avcılık lisanslarını istediniz mi?"

"Evet, yaptım. Biraz tuhaf davrandılar. Meğerse avlamak istedikleri geyik için gerekli avlanma izinleri yokmuş."

İçimden bir ah çektim. "Tahmin etmiştim."

"Zaten bir kabahat olduğu için uyarı ile geçiştirdim. İkisi de sorularımın geri kalanını yanıtlayacak kadar minnettardı. Ama üçüncüsü, Josh Ellis, çok daha az yardımcı oldu. Dün gece otel barında Tucker ile kavga eden oydu."

"İnce bıyıklı adam mı?" diye hatırladım.

Owen beni işaret etti. "İşte o. Anlattığına pek inanmıyorum."

"Anlat bakalım." Dirseklerimi masaya koydum ve bir yudum daha şarap aldım. Owen da benim gibi öne eğildi, sesini alçaltmak için.

"Görünüşe göre, ilk günlerinde dörtlü, başladıkları yerde bir geyik avlamakta şanssızdı. Ertesi sabah ayrılmaya karar verdiler. Ellis ve Tucker birlikteydiler. Yine de avda hiçbirinin şansı yaver gitmedi. Ama o öğleden sonra, dört

arkadaş Alpine Oteli'nde buluştu. Ve Tucker'ın aniden nereden geldiğine dair hiçbir açıklaması olmayan bir yığın parası vardı."

"Vatandaşlarınızdan herhangi biri hırsızlık olayını bildirdi mi?"

Başını salladı. "Diğer iki avcının anlattığına göre, Ellis ve Tucker barda para için kavga etmişler. Ellis, Tucker'ın paylaşmamasına kızmış. Yarısını kendisinin alması gerektiğini düşünmüş. Ama Tucker parayı vermeyi reddetmiş."

"Bu durumda Ellis en büyük şüpheli olmalı. Ancak gördüğüm katil o değildi."

"Aynen öyle. Ayrıca Keira, Alpine'ın güvenlik kamerası kayıtlarını birkaç saat önce indirdi. Hatırlattığınız için teşekkürler." Sanki bana şapkasını çıkarıyormuş gibi parmaklarını kaldırdı, oysa şapka kafasında değildi. "Kayıtlarda Tucker'ın otelden ayrıldığı görülüyor. Ellis ve diğer iki avcı, silah sesi duyulana ve CSP ekipleri olay yerine gelene kadar odalarından çıkmadılar."

"Peki ya katil? Kamera onu kaydetti mi?"

"Fotoğraf karesinde yüzü görünmüyordu."

Hayal kırıklığımı bastırdım. Katilin yüzünü gören tek kişi hâlâ bendim. Çizim sanatçısına bir resim konusunda yardımcı olmuştum, ama bu kesin bir teşhis koyan ifademle aynı şey değildi. Bu da hâlâ hedef olabileceğim anlamına geliyordu.

"Sanırım Ellis sana parayla ilgili bilgi vermeyi reddetti, değil mi?" diye sordum.

"Tucker'ın parayı nereden bulduğuna dair hiçbir fikri olmadığını iddia etti. Ancak neler olmuş olabileceğini tahmin etmek zor değil. Dışarıdayken bu paraya rastladılar ve Tucker ilk önce eline geçirdi. Paylaşmayı reddetti. Daha fazlasını almak ve Ellis'ten önce davranmak istedi. Bu yüzden arkadaşları uyurken otelden ayrıldı. Tüfeğini dolduruyordu, bu da geri dönmenin tehlikeli olacağını

bildiğini, ancak daha fazla paranın cazibesine karşı koyamadığını gösteriyor."

Bu tamamen mantıklıydı. Tucker'ı dün gece otoparkta gördüğümü hatırladım ve Owen'ın teorisi adamın yaptığı her hareketle örtüşüyordu. "Ama onu önce başka biri durdurdu. Soydukları adam mı?"

"Benim de düşüncem bu. Ellis ve Tucker'ın dün nereye gittiklerini takip etmeye çalışıyoruz. Kurbanın konum verilerini cep telefonu operatöründen alacağız ve analiz edilmesi gerekecek. Telefonu açık olduğu sürece nerede olduğunu anlayabiliriz."

Kaşlarımı çattım. "Ama Ellis ve Tucker neden ormanın ortasında, ıssız bir yerde bir yığın paraya rastlasınlar ki?"

"Tam da bunu merak ediyordum. Yardımcılarıma, Ellis'in tekrar bir şeyler almaya kalkışması ihtimaline karşı onu takip etmelerini söyledim. Arkadaşının bu yüzden öldürüldüğünü düşünürsek, bu son derece tehlikeli olurdu. Ama para insanları her türlü şeye teşvik ediyor."

Bu kesinlikle doğruydı. "Otel odaları için aldığınız arama emirleri ne durumda?" diye sordum. "İlginç bir şey buldunuz mu?"

"Açıkça görünen bir şey yok."

Jessi yemeklerle geldi. Yanında tuzlu incecik patates kızartmalarıyla birlikte karabiber soslu biftekler vardı. İkimiz de yemeye başladık ve dilimdeki lezzetlerin birleşimine hayran kaldım. "Vay canına. Alpine'deki yemeklerin iyi olduğunu düşünmüştüm ama bu bambaşka bir şey."

"Evet, Aiden fena sayılmaz bir aşçı."

"Bunu her zaman yiyebiliyor musun?"

"Yapmamaya çalışıyorum." Karnını okşadı, ki o an hatırladığım kadarıyla çok seksi ve fit bir karnıydı. "Jessi'nin tatlılarını tatmalısın. Muhteşem."

"Sonuçta Last Refuge'a ulaşabildiğime sevindim."

Gülümsemesi yumuşadı. "Evet. Ben de."

Yemeğimizi bitirdik ve restoran dolmaya başlarken sohbet ettik. Hala تنها köşe masamızda oturuyorduk, gürültüyü bastırmak için birbirimize daha da yaklaşıyorduk. Belki de bu kadar yaklaşmak o kadar da gerekli değildi. Ama ikimiz de geri çekilmiyorduk.

Dün gece buluştuğumuzda da durum böyleydi. Sadece yirmi dört saat önce olduğuna inanmak zor. Şimdi birbirimizin tam adını ve kimliğini biliyorduk.

İkimiz de saçma sapan şeyler söylemiştik. Henüz konuşmadığımız birçok konu olduğu için bu sorunları çözememiştik. Ama bu güzeldi. Rahatlatıcıydı.

Owen soda içmeye devam ederken, ben ikinci kadeh şarabımı içiyordum ve yalnız kaldığım kulübeme dönmek için hiç acelem yoktu. Tıpkı dün gece onu yukarı davet etmeden önceki gibi. Bu sefer, uyluğundaki o seksi dikenli tel dövmesini zaten biliyordum. Nasıl öpüştüğünü de biliyordum; yavaş yavaş gelişen ve giderek daha da tutkulu hale gelen bir öpüşme.

Owen'ın bacağı masanın altında benimkine değdi. "Bana baban hakkında yazdığın makaleden bahset."

Titrek bir nefes aldım. "Okuduysan, ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Makalenizi çok iyi yazmışsınız, yanlış anlamayın. Okumam da çok uzun sürmedi." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ben de karşılık vermeden edemedim. "Ama onu araştırmacı gazeteci Genevieve Blake olarak yazdınız. Ebeveynini kaybeden bir çocuk olarak değil. Beni gerçekten tanıımıyorsunuz, bunu anlıyorum. Ama ebeveyn kaybı konusunda, ben de aynı durumdaydım. Demek istediğim bu. Size söylediğim şeylerin acınızı daha da artırmış olabileceği için üzgünüm."

Owen'a babamın hikayesini anlatmamıştım çünkü o korkunç geçmişini puan kazanmak için kullanmak

istememiştim. Eğer Owen polislere karşı bir kinim olduğuna inanmak istiyorsa, öyle olsun. Temel araştırmayı yapmayı reddettiği sürece onu aksine ikna etmekle ilgilenmiyordum.

Ama şimdi makaleyi okumuştu. Sormuştu. Ve çok az insan ilgilenirken o gerçekten de önem veriyor gibiydi.

Üstelik şarap da dilimi çözmeye yetmişti.

"Babam ahlak polisi memuruydu. Kırk yıl boyunca polis teşkilatında görev yaptı. Bir polisin kızı olarak büyüdüm ve o benim idolümdü. Hatta onun izinden gitmeyi bile düşündüm."

"General Blake, polis mi? Pek öyle görünmüyor."

Güldüm. "Ben de. Gazetecilik tutkusu üniversitede başladı. İlk başta radyo ve televizyon yayıncılığını düşündüm ama basılı yazı stilini çok sevdim, bu yüzden onu seçtim. Ama daha yeni başlıyorken, beni kabul eden internet siteleri ve küçük gazeteler için çalışırken, babam bir skandala karıştı. Ahlak polislerinin haraç çetesi işlettiği, uyuşturucu satıcıları ve gangsterlerden onları yakalamamak karşılığında para aldıkları iddiaları vardı. Herkes babamı suçladı. Neye inanacağımı bilemedim. Aleyhinde bir sürü delil vardı ve babam... kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak çöktü. Kendini savunmadı ve nedenini anlayamadım. Suçlu olmadığı sürece."

Bir an durdum ve şarabımdan bir yudum daha aldım, alkolün keskinliğine odaklandım. Owen devam etmemi bekledi.

"İçişleri Soruşturması devam ederken maaşsız izindeydi. Birkaç gündür ondan haber alamamıştım. Kontrol etmeye gittim. Onu oturma odasında buldum. Kalp krizi geçirmişti. Kalbi zayıftı ve stres onu iyice kötü etkiledi."

Owen'ın eli masanın üzerinden uzanıp benimkini kavradı. "Gen," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

şaraptan bir yudum daha aldım. Damarlarımda bir sıcaklık yayılıyordu, tabii bu Owen'dan kaynaklanmıyorsa. "Babam, benim onun suçlu olduğunu düşündüğümü

sanarak öldü. Emin olana kadar rahat edemedim. O ahlak polisi departmanının kişisel baş belası oldum. Aylar sürdü ve sonunda beş parasız kaldım, ama sonunda babamın masum olduğuna dair kanıt buldum. Kendisinin polis kardeşleri sandığı kişiler tarafından tuzağa düşürülmüştü."

Owen başını salladı. "Makalenizde ortaya koyduğunuz argümanı okudum. Çok etkileyiciydi."

Başımı öne eğdim. "O zaman bunun da karmaşık bir durum olduğunu anlıyorsunuzdur. Babam, suçlamalardan önce bile departmanındaki yozlaşmış polislerden haberdardı ve konuşmaya cesaret edemedi."

"Pek çok insan böyle düşünmezdi. Ama asıl suçlular mahkum edildi, değil mi?"

"Evet, ama bence hak ettikleri en ciddi suçlamalardan değil. Babamın eski arkadaşlarının benim hakkımda söylediklerini duymalıydınız. Hain olduğumu, yalancı olduğumu, ispiyoncu olduğumu söylediler. Her şeyi uydurduğumu ve asıl suçlunun babam olduğunu söylediler."

"Makaleye yapılan yorumları gördüm," dedi usulca.

"İşler kötüye gitti. İtibarım zedelendi. Denver Daily'de işe girmemin sebebi de buydu. Onlar bana bir şans vermeye hazırdılar. Başka kimse beni işe almazdı."

"Ama iddialarınızın doğru olduğunu kanıtlamıştınız."

Acı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bazıları için gerçek yeterli değil. Ama benim elimde olan tek şey buydu." Cebime uzandım ve elim metal bir daireyi kavradı. Ona göstermek için çıkardım. "Babam üniversiteden mezun olduğumda bana bu hatıra parasını verdi." Üzerinde babamın polis teşkilatının amblemi ve "Örnek Kahramanlık İçin" yazısı vardı. "Birçok hatıra parası vardı ama bu en sevdiğiydi. Bir kadının hayatını kurtardıktan sonra ona verilmişti. Bana vermesini istemişti, bu yüzden nereye gidersem gideyim yanımda taşıyorum."

Owen parmağıyla madalyonun kenarına dokundu ve başını salladı. Şerifin duvardaki sergisinde hatıra

paralarından oluşan koleksiyonunu görmüştüm. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlayacaktı.

"Babamın polis olmasından ve topluma bu kadar çok şey vermesinden gurur duyuyorum," dedim. "Eğer önyargılıysam, bu sadece sistemi kötüye kullanan ve insanlara yardım etmek yerine zarar vermek için kullananlara karşıdır."

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum."

Elimdeki parayı sıkıca kavradım ve omuz silktim. "Artık kim olduğumu biliyorsun."

Başını yana eğdi, koyu çivit mavisi gözleri dikkatle beni süzdü. "Başlıyorum."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Owen

Genevieve beklediğimden çok daha fazlasıydı. Komik ve güzel olduğunu biliyordum. Ama aynı zamanda inanılmaz derecede cesurdu.

Garson yanımıza gelip halimizi hatırlamızı sorarken, Jessi babasının hatıra parasını sıkıca tutuyordu. Yemek servisi başladıktan sonra Jessi normal görevlerine geri dönmüş gibi görünüyordu. Garson Gen'in boş bardağını aldı ve Gen limonlu soda içmeye başladı.

"Babanızın neler yaşadığını bildiğimi iddia edemem," dedim. "Ama geçmişte güvendiğim polis memurlarının bana ihanet ettiğini gördüm. Bunu kendimle ilgili bir mesele haline getirmeye çalışmıyorum. Eğer paylaşmak isterseniz babanız hakkında daha fazla şey duymaktan memnuniyet duyarım."

Aslında, bana bu kadar çok şey anlattığı için onur duydum. Makaleyi okumuştum, bu yüzden ayrıntıların çoğunu biliyordum. Ama Genevieve hikayeyi anlatırken açıkça belli olan, yürek burkan duyguyu bilmiyordum.

Başını sallayarak hatıra parasını cebine geri koydu. "Hayır, bence şimdi sıra sende."

"Kayıt dışı mı?"

Gözlerini devirdi. "Bana bir şey anlat Tex. Ve ilginç olsun. Ağlamak üzereyim ve sadece iki kadeh şarap içtim, o yüzden alkolü bile suçlayamam."

Artık elim onun elinin üzerinde değildi, çünkü geri çekilmişti. Ama teması özledim. Bacağımı masanın altına uzattım ve tekrar onun bacağına dokundum. Sanki bunun bir kaza olmadığını biliyormuş gibi kaşını kaldırdı. Ama bizi ayırmak için hareket etmedi.

“Dün de bahsetmiştim, büyükbabam ve büyükannemin çiftliğinden dönüyordum. Babamın ailesi orası. Babam hiç çiftçi olmak istemedi. Rodeo yarışlarındaydı ve Hartley'den geçerken annemle tanıştı. Sonra da fırtınalı bir aşk başladı.” Kendi göğsümü işaret ettim. “Ve beklenmedik bir hamilelik. Söz veriyorum, ilginç kısma geliyorum.”

“Şimdiden çok ilgi çekici. Aşk hikayelerinin hayranıyım.”

Kolumu masanın üzerine koydum, parmaklarımız birbirine değdi. “Ailenin her iki tarafı da kızgındı. Annemle babam gençti ve hiç paraları yoktu. Ama annemin ailesi, Rigsby'ler, Hartley'de önemliydi. Babama iş verdiler. Kardeşlerinden biri iyi bir adamdı. Tıpkı baban gibi Hava Kuvvetleri'ndeydi. Diğerleri... o kadar dürüst değillerdi. Biz ailenin dışlanmışlarıydık, hep dışarıdaydık. Ama bu bizi uçümüze daha da yakınlaştırdı. Annemle babam en iyi arkadaşlarımdı.”

Gülümsedi. Sonra, on dokuz yaşındayken anne babamın nasıl öldüğünü anlattığımda yüz ifadesi şefkatli bir hal aldı. Önce annem kanserden, sonra babam, muhtemelen kalp kırıklığından. Bir bakıma Gen'in babasının başına gelenle aynı şeydi.

“Dün babanızın avcı olduğundan bahsetmiştiniz ve geçmiş zaman kipini kullandığınızı fark ettim,” dedi. “Ama ikisini de o şekilde kaybetmek... Çok üzgünüm.”

“Zor bir dönemdi. Ondan sonra Deniz Piyadelerine katıldım ve sözleşmem bitip eve dönmeye hazır olduğumda, Rigsby'ler Hartley'i daha da sıkı bir şekilde kontrol altına almıştı. Ben de yeteneklerimi şerif departmanında kullanmaya karar verdim ve eski şerife yakınlaştım. İşin komik yanı, amcalarım emekli olduğunda onun yerine

geçmem için beni teşvik ettiler. Beni kendi kontrollerinde tutacaklarını sanıyorlardı."

"Peki neden böyle bir varsayımda bulunmuş olabilirler?"

"Aile bağları yüzünden. Benim yaptığım bir şey değildi. Seçildikten sonra da çok geçmeden göz yummayacağımı anladılar. Kendi kuzenimi hapse gönderdim. Rigsby'ler beni bir daha asla aileden saymadılar."

Bardağının kenarıyla oynadı. "Bunların bir kısmını zaten biliyordum. İlçenin en güçlü ailesinin bir üyesi olduğunuzu. Ve geçen yıl ortaya çıkan ciddi bir suç komplosuna karıştıklarını da biliyordum."

"Benim de bu işte bir payım olduğunu ama sonuçlarından kaçmayı başardığımı mı varsaydınız? Belki de ailemin daha hafif cezalar almasına yardım ettiğimi düşündünüz. Onlara bilgi sızdırdım ki kaçabilsinler." Sorumluluktan kaçmaya çalışmışlardı, ama benim yüzümden değil. Benim bölümümde bilmediğim sızıntılardan faydalanmışlardı.

"Röportajımız iptal edildiğinde, Rigsby ailesiyle olan bağlantılarınız hakkında size soru sormayı planlamıştım."

"Bu hikayenin çok daha fazlası var. Geri kalanını bir gün size anlatabilirim. Ama dürüst olmak gerekirse, anlatılacak versiyon, bana muhabir Genevieve Blake olarak mı yoksa arkadaşım olarak mı sorduğunuza bağlı olacak."

"Arkadaş mıyız?" Bu geceye kadar hiç görmediğim bir açıklık vardı tavrında. Otel odasında neredeyse çıplak olduğumuz zaman bile. Belki de içtiğimiz iki kadeh şaraptandı. Ya da paylaştığımız gerçeklerden.

"En azından birbirimizi daha iyi anlıyoruz. Hâlâ yozlaşmış bir polis olduğumu düşünüyor musun?"

"Böyle bir şey yapabileceğine inanmak istemiyorum," dedi usulca. "Gerçekten istemiyorum."

"Öyleyse içgüdülerinize güvenin. Ben de kendi içgüdülerime güvenmeye çalışıyorum. Size bir şey sormam gerekiyor. İlçemde yolsuzluk yapan bir yetkili olduğuna inanmak için sebepleriniz olduğunu iddia ediyorsunuz.

Bunu destekleyecek somut kanıtlarınız var mı? Çünkü eğer birileri benim bölgemde gücünü kötüye kullanıyorsa, ben de sizin kadar, hatta belki daha çok onu ortadan kaldırmak istiyorum."

Dudaklarını ısırıldı. "Ben...yapamam. Henüz değil. Kaynağımı tehlikeye atmadan yapamam. Elimdeki kanıtlar belirli bir kişiyi işaret edecek kadar spesifik değil. Seni başka nedenlerden dolayı da şüphelendim, mesela Rigsby'lerle olan bağlantıların yüzünden." Gen tereddüt etti. "Ayrıca şunu da söyleyebilirim ki, kaynağım seninle çalışan biri değil."

Başımı salladım. Bu beni rahatlattı. Ayrıca gizli bir kaynağı ifşa etme konusundaki isteksizliğini de anladım ve bunu kişisel olarak algılamadım. "Haklısın. Ama eğer bu cinayet soruşturmasında iş birliği yaparsak, birbirimizle savaşmaya devam etmemizden daha fazla ilerleme kaydedebiliriz."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Masada serçe parmağım onunkine değdi. Bana açıldığında ağzının yumuşaklığını hatırladım. Otel yatağında kucağıma oturduğunda vücudunun hoş ağırlığını. Cinsel organım da bunu hatırladı ve yoğun bir arzu dalgası beni şişirdi. Onu kendime çekmek için can atıyordum. Dün yapmaya çalıştığımız gibi, dertlerimizi bir süreliğine unutmak için ona gömülmek istiyordum.

Bu hiç de akıllıca bir hareket değildi. Kesinlikle değildi. Restoranda iyi geceler deyip, cazibeye kapılmadan önce oradan ayrılmalıydım.

"Sizi kulübenize kadar götürebilir miyim?" diye sordum.

Gözlerinde benim hissettiğim aynı özlemin parıltısı belirdi. "Belki de şerifle birlikte görünmemeliyim. Diğer müşteriler kim olduğum hakkında sorular sorabilir."

Kahretsin, bunu düşünmeliydim. "Önce sen çıkabilirsin. Beni bekle. Resepsiyonun hemen ilerisinde bir koridor var. Orada buluşalım?"

Gen paltosunu kaptı ve masadan hızla çıktı.

Birkaç acı dolu dakika bekledim, sonra kalkıp peşinden gittim. Ceketim bir kolumda, şapkam parmaklarımın arasındaydı. Hesabı zaten bölüşmüştük, yarısı benim kredi kartımdan, yarısı da onun oda hesabından. Bu, garsonun Jessi'nin bize ikramda bulunmayı planladığı yönündeki itirazına rağmen olmuştu.

Yolda karşılaştığım birkaç tanıdık yüze başımla selam verdim, kısa bir süre durup sohbet ettim. Bu işin doğasında vardı. Bu sırada terliyordum ve Gen'in henüz gitmemesi için dua ediyordum.

Aslında yapmak istediğim şey, seçmenlerimi görmezden gelmek, acil bir çağrı almış gibi davranmak ve Clark Kent'in Süpermen'e dönüşme yolunda yaptığı gibi buradan def olup gitmektir. Ama pelerinimi giymek yerine, rozetimi bir süreliğine atıp, güzel bir kıza göz dikmiş sıradan bir adam gibi davranmak istiyordum.

Genevieve Blake'i istemek aptallıktı. Bunu biliyordum. Yine de kendimi durduramıyordum.

Resepsiyonu geçip Jessi'nin ofisine giden koridora girdim. Gen sabırsızca ayaklarını yere vuruyor ve halıya bakıyordu.

"Hey," dedim.

Başını kaldırıp tereddütle gülümsedi. Ama onu küçük bir girintiye doğru ittiğimde bakışları alev alev yanmaya başladı. Burada neredeyse hiç insan geçmiyordu ve biri koridora doğru baksa bile, biz görünmez olurduk.

Paltomu ve şapkamı umursamazca ayaklarımın dibine bıraktım. "Kahretsin, seni ne kadar çok istediğime inanamıyorum."

"Ben de seni istiyorum. Düşünemiyorum artık."

Ellerim kalçalarına gitti, başparmaklarım kot pantolonunun içine girip altındaki kıvrımları okşadı. Saçları bütün gün açıktı ve ona çok yakıştıyordu. Ama örgülü olsaydı daha mı iyi olurdu diye karar veremedim, sadece açıp kendim dağıtabilseydim daha iyi olurdu. Burnumu sarı

saçlarına gömdüm ve nefes aldım. Kırmızı şarap, karabiber ve en iyi kötü kararın kokusunu taşıyordu.

Utangaç olmanın zamanı olmadığını düşündüm. "Beni odana götür. Dün gece yaşayamadığım gibi sana sahip olmama izin ver."

"Owen," diye fısıldadı, yalvarırcasına. "Gerçekten yapmamalıyız." Omuzlarımdan tutarak inledi. Kulağını öptüm, sonra dudaklarımı çenesinden boynuna doğru gezdirdim.

"Biliyorum." Yumuşak tenini hafifçe ısırdım. "Ama çok güzel olacak."

Dudaklarımız henüz tekrar birleşmemiştii ama tadını şimdiden alabiliyordum. Dün geceki gibiydi ama sonsuz derecede daha iyiydi. Bu sefer bizi kimse durduramazdı. İşimi ve sorumluluklarımı boşverdim. Onu yatağına yatırıp güneş doğana kadar tadını çıkarmayı planlıyordum. Soruşturmayla ve hayatımın geri kalanıyla yarın ilgilenirdim.

Hayatımızda yeterince kalp kırıklığı yaşamıştık, bir gece dinlenmeyi hak ediyorduk, değil mi? Birbirimizi iyi hissettirmek için sadece bir gece.

"Hayır, Owen. Bu olmayacak." Omuzlarımdan dürttü. Hemen başımı kaldırdım, sadece kokusu ve dudaklarımın altındaki yumuşak teninden nefesim kesilmişti. Bir damla alkol almamış olmama rağmen, onun büyüüne kapılmıştım.

"Senden hoşlanmaya başlıyorum," dedi, "ve zaten her şey karmakarışık. Birlikte uyumak her şeyi daha da zorlaştırır."

Elbette haklıydı. Ve o an benden çok daha zekiydi.

"Bizim ilişkimiz karmaşık," dedim. Son on yılın en sevmediğim kelimesi. İç çektim ve isteksizce bir adım geri çekildim. Parmağı kemerimin halkasına takıldı, beni orada tuttu, ama bana değil, aşağıya bakıyordu.

"Keşke başka bir şekilde tanışabilseydik."

"Ama doğru kararı veriyorsun. Benim de vermem gereken karar buydu." Elini nazikçe kemerimden çektim ve

aramızda biraz daha mesafe bıraktım. Pantolonumda önemli bir durum vardı, bu yüzden kasık bölgemi örtmek için şapkamı ve ceketimi üzerime aldım.

"Sen bir aptalsın," dedim kendi kendime.

Birileri bizi görmüş olabilirdi. Dedikodular çoğalabilirdi. Bu, normalde kaçınmaya çalıştığım türden bir durumdu. Evime çok yakın biriyle çıkmamamın veya ilişki yaşamamamın asıl sebebi buydu.

"En azından sizi kulübenize kadar götüreyim. Dostça."

"Sanırım tek başıma gitsem daha iyi olur. Zaten sana karşı koymakta çok zorlanıyorum."

Komik tarafını anlamasam da güldüm. "Haklısın."

Gen göz kırptı. Gözlerini kaldırdı. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Emin değilim. Yapacak çok işim var. Aslında şimdi yapmam gerekiyor. Hoş bir dikkat dağıtıcı olduğun için seni suçlamıyorum tabii ki." Dudaklarına bakma hatasını yaptım. Kırmızı şaraptan pembeleşmişlerdi.

Onun özelliği neydi?

İçimdeki bir ses, "Her şey," diye yanıtladı. "Bana anlattığı her küçük ayrıntı."

"Soruşturmada neler olup bittiğini bana bildirin lütfen?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sana mesaj atacağım." Ona kişisel cep telefonumu verdim. Daha önce sadece iş telefonumu kullanmıştı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verir misin?"

"Yapacağım."

"İyi geceler, General."

"İyi geceler." Elini uzatıp yüzüme hafifçe dokundu, ardından yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Ondan gerçekten istediğim şeyin soluk bir gölgesiydi bu. Ama alabileceğim tek şey buydu.

Kendimi zorlayarak arkamı döndüm ve oradan uzaklaştım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Genevieve

Owen gözden kaybolur kaybolmaz, başımı duvara yasladım ve hayal kırıklığıyla içimi çektim. Onu göndermek istememiştim. Tam tersini yapmayı çok daha fazla tercih ederdim.

Eğer öyle olsaydı, şu anda kabinimde soyunup çıplak kalmaya gidiyor olurduk. Beni çıldırtan o ağzının tadına bakardım, çenesindeki akşamın erken saatlerinde çıkan sakalların pürüzlü halini. Ellerindeki nasırları. Owen'ın yatakta hangi yönlerinin ortaya çıktığını öğrenirdim.

Tatlı, samimi tarafı mı olacaktı? Hayır, içimden bir his onun daha vahşi tarafının ağır basacağını söylüyordu. Ofisinde benimle öpüşen Owen. İlişkimizin neden kötü bir fikir olduğunu görmezden gelmek isteyen o pervasız tarafı.

Owen'ın o vahşi tarafı inanılmaz derecede çekiciydi.

Ama ona saygı duymaya başlamıştım. Şimdi yatağa girseydik, belki de ona bağlanırdım. Adamı önemsemeye başlardım. Ben hala işini yapması gereken bir muhabirdim. Çatışan çıkarlarımız vardı. Üstelik, kısa süre sonra Denver'a dönecektim. Arkadaş kalmak daha güvenliydi.

Gerçekten o kovboya binip gün batımına doğru onunla yolculuk etmek istesem bile.

Koridorun girişinde neredeyse Jessi'ye çarpıyordum. "Ah, işte buradasın," dedi. "Seni ve sonra Owen'ı çıkarken gördüm."

Gülümsedim, hissettiğimden daha masum görünmeyi umuyordum. "İşine geri dönmesi gerekiyordu. Ben de kulübeme doğru gidiyordum."

"Ama bu koridordan geçerek yolunuzu değiştirdiniz, değil mi?" Gülümsemesi sebebini tahmin ettiğini gösteriyordu. "Tatlı bir şeyler ister misiniz? Çok tok değilsiniz, değil mi?"

"Owen, tatlılarınızın ne kadar harika olduğundan bahsediyordu."

"O zaman denemen için biraz getireyim, sonra biraz sohbet edebiliriz." Ne olduğunu anlamadan beni koridorun daha ilerisine, üzerinde "Sadece Çalışanlar İçin" yazan bir kapıya doğru yönlendirdi. Kapıyı açtı ve kendimi bir ofiste buldum. Jessi omzumu dürterek küçük kanepeye oturmamı sağladı. "İşte buyurun. Siz rahatlayın, ben hemen geri döneceğim."

Ben itiraz edemedim gitti. Resmen ezilip geçilmiştim.

Ama her zaman olduğu gibi, merakım ağır bastı. Bir de Jessi şimdiye kadar bana çok iyi davranmıştı. Beni Last Refuge'a hoş geldin diye karşılamış, muhteşem bir yemek ikram etmiş ve tatlılar sunmuştu. Bundan nasıl şikayet edebilirdim ki?

Ofisin etrafına şöyle bir göz attım. Mekan sadeydi. Masanın üzerinde bir bilgisayar vardı, ekranı kapalıydı ve muhtemelen şifreyle korunuyordu. Bir kenarda kilitli bir dosya dolabı duruyordu. Anlaşılan benim etrafı kurcalamamdan korkmuyordu.

Ama gözüme çarpan duvardaki fotoğraflardı. Ana binanın ve kulübelerin inşaatının çeşitli aşamaları. Jessi ve yakışıklı bir adamın balyoz sallarken veya arkalarındaki dağların üzerinden güneş batarken öpüşürken çekilmiş doğal kareleri. Bunun, hakkında çok şey duyduğum şef Aiden olduğunu tahmin ettim. Kalın, koyu saçları ve gür bir sakalı vardı. Biraz oduncu havası vardı. Daha keskin hatları, temiz tıraşlı görünümü ve askeri tarzda kısa saç kesimiyle Owen kadar yakışıklı değildi.

Jessi elinde uzun, dar bir tepsiyle geri döndü. "Tatlı tadım tabağı ve bir arkadaş getirdim." Yanına gelen diğer kişiye başıyla selam verdi. Heybetli Jessi'nin yanında dalgalı kızıl saçlı bir kadın duruyordu. Yeni gelen daha kısa, daha dolgun ve son derece güzeldi. Klasik bir film yıldızı gibiydi.

"Ben Scarlett Novo."

"Genevieve Blake. Tanıştığımıza memnun oldum. Soyadlarınız aynı." İkisini işaret ettim. "Akraba mısınız?"

Jessi'nin kaşı kalktı. "Demek bu detayı da yakaladın. Scarlett, kardeşim Trace ile evli. Ana Cadde'deki şekerçi dükkanının sahibi. Ve Last Refuge'da da sürekli gelenlerden. Oturabilir miyiz?"

Jessi karşıma oturdu ve tabağı yan sehpaye koydu. Scarlett de yanıma oturdu. Tartlar, kurabiyeler ve minik kekler çok iştah açıcı görünüyordu ve hepsini denemek istiyordum. Ama bunun yerine kollarımı kavuşturup bir kadından diğerine baktım.

"Bana iki kişiyle birden saldırdığınız hissine kapılıyorum. Bunun gerçek amacı ne?"

Jessi'nin bakışları hiç değişmedi. "Gazeteci olduğunuzu biliyoruz."

"Owen sana mı söyledi?"

"Evet, yaptı. Siz otele giriş yaptıktan hemen sonra. Ne ile karşılaşacağımızı bilmemizi istedi."

Gözlerimi kısa bir süre kapattım, kelimelerimi özenle seçtim. "Şerif Douglas ile bugün daha önce bazı anlaşmazlıklarımız oldu, ama şimdi—"

Jessi yatıştırıcı bir hareketle elini kaldırdı. "Biraz anlayışlısın galiba. Akşam yemeğinde oldukça samimi görünüydünüz, tahmin etmiştim."

Yüzüm kızardı ve yanaklarıma dokunarak kızarıklığımın çok belli olmamasını umdum.

"Owen sana güveniyor gibi görünüyor, bu da köşe yazında belirttiğin bir nokta. Ayrıca cinayet tanığı olarak ne kadar tehlikede olabileceğini de açıkça belirtti."

“Konuşmak istediğimiz konulardan biri de buydu,” dedi Scarlett. “Eşim Trace, Last Refuge'un güvenlik müdürü.”

Jessi sözlerine şöyle devam etti: “Trace ve Aiden ikisi de eski asker. Sizi tanıştıracamız ama önce size bilgi vermek istedik. Burada olduğunuz süre boyunca Aiden, Trace veya arkadaşları River sizi koruyacak. Neredeyse her şeyin üstesinden gelebilirler. Korkutucu görünebilirler ama onlara güvenebilirsiniz.”

“Pekala. Bu...işe yaradı sanırım. Teşekkürler.” Kolay kolay gözüm korkmazdı ama kaba olmak da istemedim.

Jessi, “Giriş yaptığınızda da söylediğim gibi, burada güvendesiniz. Ayrıca, biriyle konuşmaya ihtiyacınız olursa diye birkaç terapistimiz de hazırda bekliyor. Genellikle Zoom üzerinden görüşüyorlar, ama yan kasabada da birisi var. Belki arabayla gelebilir.” dedi.

“Çok nazıksınız.” Misafirlere açık sadece birkaç kulübesi olan bu kadar küçük bir yer için, çok fazla hizmetleri vardı. “Bunu düşüneceğim. Ama neden dağ yamacındaki bu cennet gibi tatil köyünün özel eski asker güvenlik görevlilerine ve çağrı üzerine terapistlere ihtiyacı olsun ki? Genellikle ne tür misafirleriniz oluyor?”

Yarı şaka yapıyordum ama uzun bir sessizlik oldu. Çok uzun. İki kadın da bana dik dik baktı, yüz ifadeleri az öncekinden çok daha sertti.

Birdenbire kesin bir kanaate vardım: Bu iki kadınla şaka yapılmaz.

Ama ben hâlâ aynı derecede şaşkındım.

Scarlett, eskisi kadar dostça görünmeyen iri gözleriyle bana dik dik baktı. “Dinle tatlım, buradaki en iyi arkadaşşıma kıyasla ben daha neşeli ve tasasız biriyim. Ama aynı zamanda daha açık sözlüyüm. Son Sığınak'a sığınmak için gelen tek masum kişi sen değilsin.”

Ah. Ah.

Parçalar yavaş yavaş yerlerine oturmaya başladı. Tıpkı kulübelerin yanında çok sessiz görünen hamile kadın ve küçük kız çocuğu gibi. Jessi'nin onların isimlerini

kullanmaktan kaçınması, oysa onlara benim ismimi vermişti.

Çünkü benim bir tehdit olabileceğimi mi düşündü?

Jessi sözlerine şöyle devam etti: "Sırtınızda hedef tahtası olmanın ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum. Doğrusu, buranın sadece bir otel veya restoran olmasını hiç istemedim. Burası, ihtiyacı olan herkes için güvenli bir yer olmalı. Bir dosta ihtiyacı olan ve gidecek başka yeri olmayan herkes için. Scarlett ve ben de o durumdaydık. Korkmuştuk ve yalnızdık, bize bakması gereken insanlar bizi en kötü şekilde ihanete uğratmıştı."

Yiyecekler midemde bulanmaya başladı. Aklıma hemen babam geldi. Gözlerimden yaşlar süzülmeden önce onları sildim.

Sonra Jessi'nin adını daha önce nerede duyduğumu hatırladım.

"Siz bir şahittiniz. Olay..." diye hatırlamaya çalıştım. "Owen'ın ailesini ilgilendiren durumdu. Rigsby'ler."

Yüz ifadesi gerildi. "Evet."

"Böyle bir şey yaşadığınız için üzgünüm."

Jessi rahatladı. "Teşekkür ederim. Durumunuzun aynı olduğunu söylemiyorum, ama prensip geçerli. Burası ancak buraya kabul ettiğimiz kişilere güvenebilirsek bir sığınak olabilir. Bu yüzden tüm misafirlerimizin geçmişini araştırıyoruz. Owen bize söyleyene kadar sizin bir gazeteci olduğunuzu fark etmedik."

"Bekle, burada kalan diğer kişilerin isimlerini kamuoyuna açıklayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Jessi. "Bazı gazeteciler önemsiz şeylerden bile haber yapabiliyor."

"Size söz veriyorum, eğer birinin adını veya bilgisini tehlikeye atacaksa asla ifşa etmem. Aynı şekilde gizli bir kaynağı da asla ifşa etmem."

Jessi başını eğerek söylediklerimi onayladı. "Bunu takdir ediyoruz."

Scarlett koyu kırmızı bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Umarım gücenmezsiniz. Jessi'nin de, benim de söyleyeceklerini söylemem gerekiyordu, çünkü Last Refuge'u ve yardım için bize gelen herkesi çok önemsiyoruz. Buna siz de dahilsiniz. Hepimiz aynı fikirde olursak, her şey yolunda gider."

"Alınmadım. Dürüstlüğe değer veriyorum ve yaptıklarınıza hayranım. Size yardımcı olabileceğim bir şey varsa, lütfen söyleyin. Elimden gelen her şeyi yapacağım."

"İyi bilmek." Jessi tatlılara doğru başını salladı. Hiçbirimiz bir lokma bile almamıştık. "Aç değil misiniz?"

"Aslında hayır." İçim karmakarışık olmuştu. Owen neden bunların hiçbirini bana anlatmamıştı? Muhtemelen çünkü düşman değil de müttefik olmamızın üzerinden henüz bir saat kadar geçti, diye düşündüm. Ama başka neleri saklıyordu acaba?

"Onları sizin için kutuya koyabilir miyim?"

"Elbette. Bunu isterim."

Jessi paket servis kutusuyla geri dönene kadar birkaç dakika düşüncelere dalmıştım. Scarlett'in o süre boyunca sessizce yanımda oturduğunu ve düşünmeme izin verdiğini fark ettim.

Jessi, "En iyisi meyhaneye geri döneyim," dedi. "Sonra görüşürüz Genevieve."

"Bana General diye seslenebilirsiniz."

Gülümsedi ve omzumu sıktı. "İyileşeceğim. Kendine iyi bak, General."

Jessi gitti ve ben çıkışa doğru yürürken Scarlett yanımda kaldı. "Seni geri götüreyim," dedi Scarlett, ki bu açıkça bir rica değildi. Ama aldırmadım. Hala öğrendiklerimi sindirmeye çalışıyordum.

Dışarıda gölgeler uzamıştı. Ağaçların arasındaki boşlukları karanlık doldurmuştu ve kulübeme doğru yürürken Scarlett'in varlığı içimi rahatlatıyordu. Ondan daha uzundum, yine de onda tanıdığım ve saygı duyduğum bir sertlik vardı.

"Trace daha sonra uğrayacak," dedi. "Standart güvenlik prosedürlerimizi gözden geçirecek. Daha önce de yapardık ama siz gelene kadar korunmaya ihtiyacınız olduğunu fark etmedik. Ayrıca, biraz rahatlamak size iyi gelmiş olabilir."

"Kesinlikle bir uykuya ihtiyacım vardı."

"Peki ya Owen'la akşam yemeği?"

Önümüzdeki yola bakarak gülümsedim. "Buna benim de ihtiyacım vardı. Bazı şeyleri konuştuk."

"Jessi'nin de dediği gibi, Trace, Aiden ve River ile kendinizi güvende hissedebilirsiniz. Buna Owen da dahil. O da bizden biri."

"Şerifi iyi tanıyorsunuz gibi görünüyor."

"Onu yıllardır tanıyorum. İyi bir arkadaşım. Jessi ve benim için, Last Refuge için, Hartley'nin tamamı için çok şey yaptı. Bu sadakati ona çok pahalıya mal oldu."

Akşam yemeğinde bana söylediklerini düşündüm. "Ailesinin bir kısmını mı kaybetti? Rigsby'leri mi?"

Yürümeyi bıraktı ve bana döndü. "Yaptıklarıyla onu kaybettiler. Ama evet. Owen artık ailemizin bir parçası. O en iyi insan. Ona hayatımı emanet ederim. Sen de edebilirsin."

Şerif hakkındaki şüphelerimi biliyormuş gibi kararlı bir şekilde konuştu. Ve biliyordum da, Owen muhtemelen ona rahat vermeyen kan emici muhabirden bahsetmişti.

Owen ile aramdaki şeyler değişmişti. Artık arkadaşlık, ya da arkadaş olmaya doğru gidiyorduk. Ama daha önce, beni Last Refuge'a bıraktığında? Birbirimize çok kızgındık. Hala polislerle karşı önyargılı olduğuma inanıyordu. Yine de bana kefil olmuştu. Jessi ve ailesi beni yanlarına almış ve bir gazeteci olmamla ilgili endişelerine rağmen beni güvende tutacaklarına söz vermişlerdi.

İnanılmazdı doğrusu.

"Sanırım en iyi insanlar bile karmaşık," dedim.

"Bu kesinlikle doğru. Kocam da onlardan biri. Çok tatlı bir insan olabilir, ama masum birine zarar vermeyi düşünüyorsanız? Trace, hayatınızda karşılaşacağınız en

korkunç adamlardan biri olur. Birbirimize güvenme şansını yakalamasaydık, çok kötü bir durumda olurdum. Jessi'nin de geçmişinde yardıma ihtiyacı vardı. Aiden'a başvurdu ve o da ona yardım etti. Bu aile böyle yapar. Bu ailedeki herkes.”

“Şanslısın.” En son ne zaman biri bana göz kulak olacağına söz vermişti? Bir şey istedikleri için değil, doğru olanı yaptıkları için. Babam ldğnden beri, bundan eminim.

Ve belki de Owen, diye düşündüm.

“Şanslıyız.” Scarlett, uzaktaki vadi ve dağların panoramik manzarasına baktı. “Bazen hayat sadece gri tonlarından ibarettir. Ve her şeyin yıkılmaması için kuralların esnetilmesi gerekir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Döndü ve dikkatle bana baktı. Sözlerinin yüzeysel olarak ifade ettiğinden çok daha fazlasını söylemeye çalışıyordu.

"Bence de."

Scarlett gülümsedi ve koluma hafifçe vurdu, ilk kendini tanıttığı zamanki neşeli tavrına geri dönmüştü. "Güzel. Rahatlamaya alış, ama eğer arkadaşlığa veya başka bir şeye ihtiyacın olursa, bize bildirmekten ekinme. Kabininde numaraların olduğu bir liste var."

"Gördüm. Teşekkürler."

Vedalaştıktan sonra kabinime girdim ve Owen'ın getirdiği sandvie tatlı kutusunu ekledim. Scarlett'in sözleri, her saniye daha da netleşerek, değerli taşlar gibi zihnimde yankılanıyordu. Kuralları esnetmekten ve gri tonlarından bahsetmişti.

Demek istediği şuydu: Owen ve arkadaşları kuralları iğnemişlerdi, ama bunu doğru nedenlerle yapmışlardı. İnsanları kurtarmak için.

Ben de kuralları iğnemiştim. En güvendiğim kaynak beyaz şapkalı bir hacker'dı ve o da geçmişte gerçeği ortaya çıkarmak için birçok kuralı iğnemişti. Onun gibi kaynaklar

olmasaydı, çok fazla yolsuzluk ve adaletsizlik keşfedilmeden kalırdı.

Yatağında otururken, mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Editörüm Pam, Owen'la birlikteyken birkaç mesaj göndermişti. Yarın geceye kadar beklemeyi kabul etmiş olmasına rağmen, cinayet haberiyle ilgili bir güncelleme istiyordu.

Teknik olarak, Şerif Douglas'tan yorum isteyeceğime söz vermiştim. Gazetemiz için bağlantılarımı ve tanık statümü kullanmam gerekiyordu.

İşim gereği.

Ama şu anda, Owen'la paylaştığım itiraflardan ve Jessi ile Scarlett'le yaptığım o konuşmadan sonra, işim genel plan içinde çok daha az önemli görünüyordu. Tucker cinayetiyle ilgili özel haberi boş ver, dedim kendi kendime. Pam için özür dilemek adına başka konularda yarım düzine tıklama tuzağı makalesi yazacaktım. Ama Owen'ın soruşturmasını veya bana olan güvenini tehlikeye atmayacaktım.

Çünkü Owen Douglas'ın hayal ettiğimden çok daha iyi bir insan olduğundan şüpheleniyordum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Owen

O akşam Tucker'ın otopsisine katıldım ve ardından ofiste geç saatlere kadar kaldım. Kişisel cep telefonumdaki Gen'in iletişim bilgileri beni adeta alaya alıyordu.

Ona ilk önce yazmamaya karar vermiştim, soruşturmayla veya onun güvenliğiyle ilgili paylaşacak yeni bir şeyim olmadığı sürece. Zaten kendimi kadının gönlüne atmıştım. Neredeyse yalvararak beni yatağına götürmesini istemiştim. Hala biraz gururum kalmıştı.

Bunun yerine, beyaz tahtamdaki soruşturma notlarımı incelerken Aiden, Trace ve River ile şifreli bir uygulama üzerinden mesajlaştım.

İZ:

Şimdi senin kız arkadaşınla buluşmaya gidiyorum, Owen.

Benim kızım değil.

İZ:

Jessi ve Scarlett ona Last Refuge'un gerçek amacını anlattılar.

Ve?

İZ:

Kız arkadaşın burada kimseyi tehlikeye atmayacağına yemin ediyor.

AİDEN:

Ona güvenebileceğimizden emin misin, O? Daha önce bu kadın hakkında iyi şeyler söylememiştin.

NEHİR:

O, kadının nasıl göründüğünü bilmeden önceydi. Şerif sarışınları tercih ediyor galiba. [göz emoji]

Şimdilik ona yeterince güveniyorum. Daha önce onun hakkında konuştuğumda yeterince bilgi sahibi değildim.

Ve bu, onun dış görünüşünden dolayı değil.

NEHİR:

[kalp gözü emoji]

Yemin ederim Riv, bir daha aptalca bir emoji görürsem, senin olmadığın yeni bir Koruyucular başlığı açacağım. Hiç havamda değilim.

İZ:

Ona sataşma, O. Değmez. Riv tüm cihazlarımızı ele geçirip dili Kantoncaya çevirebilir. Zaten yaptı.

NEHİR:

Ah, haklısın, onu unutmuşum! [gülen ağlayan emoji]

"Gerçek profesyoneller," diye mırıldandım.

Arkadaşım Dean, onlarla tam uyum sağlardı. Ama o barmenlik ve snowboard yapmaktan memnundu ve savaşçı geçmişini çoktan geride bırakmıştı. Sebeplerini anlıyordum. Ama çok kötüydü. İyi bir Denizciydi ve daha fazla insana ihtiyacımız vardı. Üç gerçek Koruyucu ve ben, kesinlikle yeterli değildik.

Eğer benim istediğim gibi olsaydı, şu anda Genevieve'i tam bir deniz piyade birliği koruyor olurdu. Keşke kendim halledebilseydim, ama şerif olarak görevlerim vardı. Bir de... onun yanında tüm irademi kaybetmiş olmam gerçeği vardı.

Gen'in güvende olduğundan emin olun yeter. Bu gece Last Refuge'da kim nöbetçi?

İZ:

Üçümüz. Merak etme O. Biz hallederiz.

Kapı çalınca başımı kaldırdım. Kapım aralıktı ve Bölge Savcısı Marshall Grissom orada duruyordu. "Bir dakikanız var mı, Şerif? Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

“Hayır.” Telefonumu cebime koydum. “İçeri gel.”

“Soruşturmanızın durumu hakkında bilgi almak istedim. Sakıncası yoksa, gün boyu çok telefon aldık.”

“Biz de öyle düşünüyoruz.” Burada herhangi bir cinayet büyük haberdi. Hele ki faili bilinmeyen ve sebebi bilinmeyen böyle bir cinayet? Her türlü kargaşayı körüklemesi kaçınılmazdı.

Savcı benim yaşadığım ilçede ikamet etmiyordu. Kendisi ve yardımcı savcıları, bölgemizdeki birkaç ilçeyi kapsayan yargı bölgesinde görev yapıyordu. Bu yüzden, önemli bir dava olmadıkça onu pek görmezdim. Ace Tucker cinayeti önemli bir davaydı. Ama yine de onu burada görmek beni şaşırttı. Savcı Yardımcısı Hanson bu sabah olay yerindeydi.

“Memnuniyetle paylaşırım,” dedim. “Şimdilik, Ace Tucker'ın bu sabah saat dört buçukta nereye gittiği bir sır. Arkadaşları bugün ava gitmeyi planlamadıklarını ve Ace'in ne yaptığından habersiz olduklarını söylediler.”

Genevieve ile restoranda teorilerimizi taslak halinde ortaya atmıştık, ama henüz fikirlerimizi paylaşmaya hazır değildim. Çok başlangıç aşamasındaydı.

Grissom, “Peki ya görgü tanığı?” diye sordu.

Ona şüpheyle baktım. “Peki ya o?”

“Eyalet devriyesi sizin onu tanıdığınızı söyledi.”

“Peki ya? Ben de benim bölgemde birçok insan tanıyorum.”

“Sizin ve tanığın özellikle samimi görüldüğünüzü düşündüler.”

Yüz ifademi sakın tutmaya çalıştım. İçimden, bu sabah olay yerine ilk gelen polis memurları Rossiter ve Sykes'a her türlü küfürü savuruyordum. Ama bunların hepsi er ya da geç ortaya çıkacaktı. Sanırım önceden önlem almalıydım.

“Onunla dün gece Alpine barında tanıştım. Kurban Tucker ve arkadaşı Ellis kavga ederken oradaydım. Onları tutuklamayı teklif ettim, ancak otel dava açmak istemedi.”

“Bunu söylemeyi aklınıza getirmediniz mi?”

"Bu bir sır değil. Ge—" Ağzımı kapattım. Adını kullanmak üzereydim ama bu bilgiyi sadece bilmesi gerekenlere saklıyordum. "Tanık, tüm bunları bu sabah kaydettiğim röportajında açıkladı."

"Röportajı izleyebilir miyim?"

"Kesinlikle hayır."

Savcının gür kaşları yavaşça kalktı. "Rossiter ve Sykes ayrıca tanığın cinayetin videosuna sahip olduğunu söylediler. Bunu görebilir miyim?"

Hayır. Soruşturmamı tamamlayıp dosyayı şüpheliyi suçlamanız için ofisinize iletene kadar değil.

Savcı kollarını kavuşturarak bana dikildi. "Bugün aldığım bazı telefonlarda sizin ve bu tür bir cinayet soruşturmasını yürütme yeteneğinizle ilgili endişeler dile getirildi."

"Öyle mi?" Çenemdeki kas seğirdi.

"Belki de eyalet soruşturmacılarını çağırmalısınız. Bu davayı onların devralmasına izin verin."

"Bu görevi yapmak için seğildim ve bunu fazlasıyla yapabilecek kapasitedeyim."

"Ancak geçmişte kendi departmanınızdaki birkaç kişi sizi sabote etti. Ve bunun sonucunda, bir bomba neredeyse Sığınak Dağı'nı havaya uçuracaktı."

"Sanırım o davayı çözdüğümüzü unuttunuz. Benim ve yardımcılarımın topladığı delillere dayanarak, olayda yer alan herkes sizin ofisiniz tarafından yargılandı."

"Ama halkın güveni hâlâ eksik. Ortada silahlı bir kişi serbestçe dolaşıyor ve insanlar korkuyor."

"Bunun farkındayım."

Grissom ellili yaşlarının başlarındaydı, eğer hayatta olsalardı anne babamın yaşına yakın bir yaştaydı. Annemin ailesi olan Rigsby'lerle arkadaş olduğunu sanmıyordum. Ama belki de bu konuda yanılmıştım. Belki de Grissom, kızgın akrabalarım adına benden intikam almak için zaman kolluyordu.

Paranoyak gibi görünmüş olabilirim. Ama haksız mıydım?

"Şeffaflığa ihtiyacımız var," dedi. "Bu soruşturma için dosyalarınıza erişmeme izin verin, sorular ortaya çıktığında kamuoyuna her türlü çabanın gösterildiğinden emin olabilirim."

"Görgü tanığım, katil onu bulursa tehlikeye girebilir. Kendi kıcımlı kurtarmak için onu riske atmayacağım. Ya da başkasının kıcımlı kurtarmak için."

"Yani cevabınız hayır mı?"

"Kesinlikle hayır." Onu göndererek masama döndüm. "Ofisimden kendin çıkabilirsin."

"Dikkatli ol Owen. Seni seviyorum. Her zaman seni destekledim. Ama eğer bu pozisyon için doğru kişi değilsen, bu yılın sonlarında yapılacak seçimlerde başka bir adayı, örneğin Jud Hale'i, destekleyebilirim."

Öfkemden köpürse de, "Tepki verme," dedim kendi kendime. Savcının bana karşı kullanabileceği herhangi bir şeye izin vermeyi reddettim.

Jud Hale yerel bir toprak sahibiydi. Ailesinin demiryolu ve madencilik servetini miras almış, ardından görev süresi dolmadan önce son sekiz yılını eyalet senatörü olarak geçirmişti. Son zamanlarda Hartley'deki devasa topraklarına geri dönmüştü. Eyalet çapında veya daha büyük bir göreve aday olmasını beklerdim, ancak bunun yerine Hartley belediye başkanlığına göz diktiğine dair söylentiler duymuştum. Ama şeriflik mi?

Ne olursa olsun. Hale istediğini yapabiliyordu. Bu, soruşturmamı yürütme planımı değiştirmede.

Ben hiçbir şey söylemeyince Grissom öfkeyle dışarı fırladı ve dış kapının çarpma sesini duydum. Alnımı ovuşturarak sandalyeme çöktüm. Bazen, bu nankör işi neden kabul ettiğimi merak ediyordum.

Ha, doğru. Çünkü önemsedim.

Bencil pisliklerin işi kolaydı, değil mi? Sadece kendilerini düşünmek zorundaydılar. Bazen kendi öncelik listemde en

son sırada olduğumu hissediyordum. Sürekli farklı yönlerle çekiliyordum. Hem kurallara göre hareket etmeye hem de doğru olanı yapmaya çalışıyordum.

Çok yorucuydu.

Keira Marsh'ın yanımda olması beni rahatlattı. Yerel kolluk kuvvetlerindeki diğer sözde müttefiklerime gelince, artık onlardan emin değildim. Güvensizlik ve şüphe, yoluna çıkan her şeyi aşındırmanın bir yolunu bulmuştu. Bunu bir deniz piyadesi olarak da, bir polis olarak da öğrenmişim. Takım arkadaşlarınıza güvenemezseniz bir birim işlev göremez. Ve bu çok kötü bir durumdu.

Hayatımı zorlaştırdıkları için River'a, Aiden'a ve Trace'e ne kadar kızsam da, onlarsız ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Telefonum titredi ve kontrol ettim. River arıyordu.

"Bu şerif," dedim alışkanlık gereği.

"Genevieve Blake hakkında Google'dan bir uyarı aldım. Bunu birkaç saat önce kurmuştum."

"Bunlar mı senin havalı hacker yeteneklerin?" Sandalyemde geriye doğru yaslandım. "Google uyarıları mı?"

"Zamanımı verimli kullanmaya inanıyorum."

Gen hakkında arka planda bilgi topladığım ve akşam yemeğinde ona söylemediğim için hafif bir suçluluk duygusu hissettim. Bunu hiç düşünmemiştim bile. Eğer istediğim gibi birlikte yatağa girmiş olsaydık, bunu söylememem muhtemelen çok daha kötü olurdu.

Ama oraya gitmeyecektik. En fazla arkadaştık. Ben hâlâ şeriftim ve tanıklarımı araştırmak benim görevimdi.

"Ne buldunuz?"

River, "Makaleyi size az önce ilettim," dedi. "Çalıştığı gazete olan Denver Daily tarafından yayınlanmış. Sizin cinayet soruşturmanızla ilgili. Henüz okumadım. Önce size haber vermek istedim."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Teşekkürler. Bir bakacağım. Başka paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?"

"Henüz değil. Sizi bilgilendireceğim."

Telefonu kapattım. River'ın mesajı ekranda belirdi ve linke tıkladım. Denver Daily web sitesinden bir makaleydi. Yazarı belirtilmemiştir.

Denver Daily muhabiri Hart County'de bir cinayete tanık oldu.

Bu da neydi böyle?

Okudukça, içimde çürümüş bir şey gibi öfke yayıldı. Makale, cinayet soruşturamla ilgiliydi. Genevieve Blake'i baş görgü tanığı olarak gösteriyordu. Bütün gün, hatta Savcı Grissom'la bile yüzleşerek, adını gizli tutmak için çalışmışım. Ve şimdi bu lanet olası isim internetin her yerine yayılmıştı.

Ama en kötü kısmı bu bile değildi.

Makalede, yerel yetkililerin Bayan Blake'e sadece cinayetle ilgili değil, aynı zamanda Hart County Şerif Departmanı içindeki iddia edilen yolsuzlukla ilgili devam eden soruşturması hakkında da sessiz kalması için baskı yaptığı belirtildi. Şerif Owen Douglas, Bayan Blake'i Last Refuge Inn adlı ıssız bir mülke hapsetti ve oradan ayrılmaması talimatını verdi.

Okumayı bitirdiğimde, o kadar öfkelenmişim ki nefes alamıyordum. Beni yolsuzlukla ilgili soruşturma yapmasını engellemek için onu esir tuttuğumu ima etmişlerdi.

Bu bilgiyi Daily gazetesine verebilecek tek kişi Genevieve'in kendisiydi.

Ellerim titreyerek, makalenin yayınlanma saatine bakmak için sayfayı yukarı kaydardım. İki saat önce yayınlanmıştı.

Bunu kamuoyuna duyurarak kendi hayatını riske atıyordu. Ama sadece bu da değil, katil onu Last Refuge'da aramaya gelirse oradaki diğerlerinin hayatını da riske atıyordu. Arkadaşlarımı tehlikeye atmayacağına güvenmişim. Beni ve onları sırtımdan bıçaklamıştı. Ve bunu birlikte akşam yemeği yedikten sonra yapmıştı.

Gözlerimin içine bakıp söylediği her lanet kelimeye inanmamı sağladıktan sonra.

Hepsini satın almıştım.

Sandalyemden fırladım, anahtarlarımı aradım ve River'ın numarasını çevirmek üzereydim ki, o zaten arıyordu.

"Okudun mu?" dedi River telefonda.

"Evet. Aiden ve Trace'e söyledin mi?"

"Zaten yapıldı. Onlara telsizle dikkatli olmaları için haber verdim. Trace yirmi dakika önce çevre kameralarındaki bir şeyi incelemek için yola çıktı. Bağlantılı olup olmadığını bilmiyorum."

Küfreterek çıkışa doğru koştum, masa başında nöbet tutan polis memurunun endişeli bakışlarını umursamadım. "Son Sığınak'a gidiyorum," dedim River'a. "Genevieve'i bulmalısın. Hemen şimdi."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Genevieve

Scarlett'in kocası Trace, kendini tanıtmak için kulübeme geldiğinde hava kararmıştı. Hemen dışarıdaki küçük tahta sandalyelere oturduk. Çene hizasına kadar uzanan, dağınık saçlı, iri yapılı bir adamdı ve gözlerinde savaş yorgunluğu vardı. Ama çok da gülümsüyordu. Sanki hayatında çok şey yaşamış ama ait olduğu yeri bulmuş biri gibiydi.

Ayrıca silahlı olduğunu da fark ettim. Gizli bir kılıf takıyordu, ama onu nasıl tanıyacağımı biliyordum. Polis kızı olmanın avantajlarından biri bu.

Scarlett, Trace'in eski asker olduğunu ve ciddi anlamda seçkin bir savaşçı havası verdiğini söylemişti. Normal yetkililere hesap vermeyen türden bir askerdi.

"Bu River." Trace telefonunda bana esmer bir adamın fotoğrafını gösterdi; Jessi'nin ofis duvarındaki resimlerde gördüğüm erkek arkadaşından farklıydı. "Muhtemelen yarın onu buralarda görürsün. Sanırım Aiden'la henüz tanışmadın?"

"Hayır, ama onun nasıl görüldüğünü biliyorum. Ben iyiyim."

Ne yaptığını biliyordum. "Güvenlik" görevlilerini tanıyabildiğimden emin olmaya çalışırken, aynı zamanda çok sayıda kaslı adamın varlığıyla da beni bunaltmıyordu. Sorun olmazdı, ama varsayımlarda bulunmamalarını takdir ettim. Bu bana Jessi'nin terapist ziyareti teklifini hatırlattı.

Burada sadece fiziksel değil, zihinsel sağlığa da önem veriyorlardı.

Scarlett'in kocası hakkında ylediklerini hatırladım. Tam bir tatlış olabilir ama masum birine zarar vermeyi planlıyorsanız? Trace, hayatınızda karşılaşacağınız en korkunç adamlardan biri olur. Onun bu değerlendirmesinden şüphe duymadım.

Notlarımı da tekrar kontrol ettim ve Trace Novo, Owen'ın geçmişte görevlendirdiği kişilerden biriydi.

Gazetecilik içgüdülerim her yerde sinyaller veriyordu. Trace'in hayat hikayesini ve geçen yılki tartışmalı olaylarla ilgili tüm bilgileri sormamak zordu. Ama Jessi ve Scarlett'e görevlerini burada kamuoyuna duyurmayacağımı ylemiştim ve zaten uzun süre oturup sohbet etmedi. Güvenlik nlemlerini tekrarlayıp endişelenecek bir şeyim olmadığından emin olduktan hemen sonra yerinden kalktı.

"Hiçbir yere gitmeyeceksin," dedi. Bu bir soru değil, tam bir açıklamaydı.

"Bu gece burada kalacağım," diye onu temin ettim. Bu kulübeden ayrılmaya hiç niyetim yoktu. Bugün çok inişli çıkışlı bir gündü ve artık bu yolculuktan inmek istiyordum.

Başını bir kez salladı. "Güzel. Burada kal, güvende olursun."

Trace gittikten çok sonra, gece okerken paltoma ve atkıma sarınmış bir şekilde kulübenin önünde oturuyordum. Saat henüz on civarıydı. Restorandan hala biraz ışık ve sesler geliyordu ve çevredeki manzara zar zor görünüyordu. Net şekillerden çok izlenimler vardı. Orman neredeyse zifiri karanlıktı. Yine de daha önce hiç bu kadar huzurlu bir yerde bulunmamıştım. Sabah Alpine Oteli'nin dışında gördüklerim göz önüne alındığında, bu yalnızlık ürkütücü görünmeliydi. Ama yle değildi.

Last Refuge'da şimdiye kadar tanıştığım herkes bana buranın özel bir yer olduğunu, bir sığınak olduğunu ylemişti. Ama şimdi burada otururken bunu hissettim.

Telefonum yanımdaydı ve gelen mesajlara şöyle bir göz atıyordum, ama Pam'den veya Denver'daki iş yerimden gelenleri görmezden geliyordum. Belki de haber almak istediğim tek kişi Owen'dı. Ama o bana yazmadı, ben de ona yazmadım. İyi de oldu. Biraz profesyonel mesafeye ihtiyacımız vardı.

Şerif Douglas, diye düşündüm başımı sallayarak. Daha önce hiçbir insan beni bu kadar şaşırtmamıştı. Ya da bu kadar büyülememişti. Özellikle de bu kadar kısa bir zaman diliminde. Trace Novo hakkında meraklı olsam da, Owen hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum.

Sadece gazetecilik içgüdülerim, diye düşündüm kendi kendime.

Bunun yanı sıra, yakışıklı bir yüz ve altın gibi bir kalp... Ve harika bir vücut... Ve "Seni bana bırak" diye fısıldarken sesindeki o seksi iniş çıkış...

Gerçekten durmak zorunda kaldım.

Küçük bir ses duyduğumda irkildim. Karanlıkta iki göz belirdi ve kim olduğunu anlayana kadar keskin bir nefes aldım. Daha önce hamile annesiyle birlikte gördüğüm küçük kızdı; benimkinden birkaç kulübe aşağıda kalıyorlardı.

"Merhaba?" diye sordum.

El sallayarak öne çıktı. "Merhaba, burada ne yapıyorsunuz? Yıldızlara mı bakıyordunuz?"

"Bazıları. Dışarıda ne yapıyorsunuz? Anneniz nerede?"

"Uyuyor. Karnında küçük kız kardeşim olduğu için çok yoruluyor. Benim adım Cece. Bu, Cecilia'nın kısaltması. Senin adın ne?" Bütün bunları, kulübemin önündeki verandaya doğru sekerek gelirken aceleyle söylemişti. Belki yedi yaşındaydı, saçları iki dağınık örgülüydü. Düğmeleri iliklenmiş ama düzgün sıralanmamış bir kazak giymişti.

"Ben Generalim."

Cece, bir filmdeki prenses gibi kollarını yana açarak eğildi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Glmemi zor tuttum çünkü onunla alay ettiğimi düşünmesini istemiyordum. "Dışarıda olmak için epey geç oldu. Annen seni görmeden ve endişelenmeden kulbene geri dnsen iyi olur."

Cece zıplayıp dururken örgülü saçları sallanıyordu. "Ama çok uzakta değilim. Pencereden bakması yeterli, beni görecek. Buraya sürekli geliyorum. şekeriniz var mı?"

O zaman kakhahamı tutamadım. Jessi'nin benim için paketlediği tüm o tatlılar vardı ve biraz ziyaret etmenin de bir zararı olmazdı herhalde. Özellikle de Cece haklıydı, annesi pencereden bakarsa onu hemen görürdü.

"Burada bekleyin, tamam mı? Hemen döneceğim."

İçeri girdim ve yatağımın ucundaki yorganla birlikte tatlı kutusunu aldım. İkisini de dışarı çıkardım ve yorganı Cece'nin omuzlarına örttüm. O da verandadaki tahta taburelerden birine yerleşti. Ben de diğer tabureye oturdum.

"Neden bana battaniye verdin?"

"Hayır, bu bir battaniye değil. Bu bir prenses için kraliyet pelerini."

Cece sırttı. "Kraliçe," diye dzelitti.

"zr dilerim, majesteleri." Kabı açıp uzattım. "Kraliyet fırıncısından en güzel tartlarımızdan bir seçki. Alerjiniz olmasın, değil mi?"

"Hayır." Kıkırdayarak küçük bir cevizli tart aldı ve bana teşekkür etti. Limonlu beze gibi görünen birini seçtim ve bir ısırık aldığımda bu doğrulandı. Tatlı ve ekşi arasında mükemmel bir denge vardı, lavanta dokunuşuyla da iekksi bir lezzet sunuyordu. Owen haklıydı. Bunlar çok lezzetliydi.

Cece minik pastayı hızla yedi ve biz de kraliyet ailesi gibi davrandık, ta ki o "Siz de yardıma ihtiyacınız olduğu için mi buradasınız?" diye sorana kadar.

Gğsm sıkıştı ve tatlımın geri kalanını kutuya bıraktım. "yleyim. Ama burada kendimi güvende hissediyorum. Sen de öyle mi?"

“Evet. Bayan Jessi gerçekten çok iyi biri. Bayan Scarlett de öyle. Aiden, Trace ve River da öyle. Ah, bir de Şerif Owen. Kovboy şapkasını çok beğendim.”

Gülümsedim. "Ben de beğeniyorum."

“Babamı hiç tanımadım ama bence kovboy şapkası takardı.” Sanki bunu kendi kendine onaylıyormuş gibi başını salladı. “Evet, takardı. Ve annemin erkek arkadaşı Ernest'ten çok daha iyi biri olurdu. Ernest çok kaba ve çok bağırıyordu.” Omuz silkti. “Ondan saklanmak için buraya gelmek zorunda kaldık çünkü gitmemize izin vermek istemiyordu.”

Bütün bunları o kadar doğal bir şekilde söylemişti ki kalbim kırıldı. "Korkunç geliyor."

“Evet, öyle. Bazen korkuyorum. Beni, annemi veya küçük kız kardeşimi bulmasını istemiyorum.”

Bu cesur küçük kız. "Korkmakta bir sakınca yok. Ve Jessi ve Şerif Owen gibi iyi insanlardan yardım almak çok önemli."

“Florida'daki annemin kuzeninin yanına taşınana kadar sadece burada kalıyoruz. Ama keşke hiç ayrılmak zorunda kalmasaydık. Burayı seviyorum.”

Ben de öyle düşündüm.

Ana binada bir kapı gürültüyle kapandı ve koşan ayak sesleri kulağıma ulaştı. Kimin geldiğini görmeye çalışırken kaşlarımı çatarak öylece durdum.

Ardından, havada yankılanan yüksek bir silah sesi duyuldu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Genevieve

O sesin ne anlama geldiğini beynim henüz algılamadan harekete geçtim ve Cece'ye doğru atıldım. Taburesini devirdiğimde çığlık attı ve ben de onun üzerine yığılıp yere serildim.

Saniyeler içinde bir adam koşarak yanımıza geldi ve üzerimize eğildi. Ağır eli omzuma dokundu. Yüzünü görüp kim olduğunu anlayana kadar neredeyse onu savuşturacaktım. Aiden.

"Hadi ama," diye bağırdı. "Hemen şimdi. Herkesin ana binaya gelmesi gerekiyor."

Titriyordum, hâlâ Cece'yi korumaya çalışıyordum. "Ateş altında mıyız?"

"Bir ateş açıldı ama yakın değildi." Bizi ayağa kaldırdı. "Bu bir önlem."

Daha fazla bilgi talep etmek istedim. O silah sesi nereden gelmişti? Silahı ateşleyen kişi ne kadar yakındı?

O muydu? Katil, beni mi hedef alıyordu?

Ama zaman yoktu. Kulübeye doğru koştuk. Cece'nin annesi kızını görünce rahatlama gözyaşlarıyla kulübesinden fırlayıp çıkmıştı. Uzaktaki kulübelerde kalan iki çift daha bize katılmıştı. Herkes perişan haldeydi ve sorular soruyordu. Neyse ki o anda burada çok fazla misafir kalmıyordu, yoksa durum daha da kaotik olurdu.

Jessi bizi resepsiyonda karşıladı ve şöminenin yanındaki rahat koltuklara yönlendirdi. "Mülkün çevresinde bir olay

yaşandı. Olayı araştırıyoruz. Sorularınızı en kısa sürede yanıtlayacağız." Jessi tedirgin görünüyordu, ama bunu belli etmemeye çalıştığını anlayabiliyordum. Aiden yanına geldi ve ona bir şeyler mırıldandı, Jessi de başını salladı.

Cece'nin annesi onlarla konuşmaya giderken, küçük kız annesinin kollarından sıyrılıp bana doğru koştu. "Gen, iyi misin?"

Yanına diz çöktüm ve ona sarıldım. "Elbette canım, iyiyim." Bunu otomatik olarak söyledim, ama aslında pek de emin değildim. Daha doğrusu, uyuşmuş hissediyordum. Başım dönüyordu, sanki nefesimi tutmuş gibiydim. "Ya sen?"

"Cece!" diye bağırdı annesi. Aceleyle yanına koştu ve kızını nazıkçe ama kararlı bir şekilde tuttu. "Birkaç dakika önce seni orada bulamayınca ne kadar korktuğumu biliyor musun? Bir daha asla böyle bir şey yapma." Kadın bana şüpheyile baktı ve onu suçlayamazdım.

"Ben Gen," dedim, daha önce olanlardan hatırlayıp hatırlamadığından emin değildim. "Benim hatamdı. Cece ile dışarıda oturuyorduk. Özür dilerim."

"Ama Gen beni kurtardı," diye itiraz etti kız. "Tıpkı prenses filmimdeki gibi beni koruyordu. O bir silah sesi miydi anne? Ernest miydi?"

Kalbim sıkıştı. Anne kızına bir şeyler mırıldanırken, Jessi'nin yanına doğru ilerledim. Bazı cevaplar almam gerekiyordu. Ama bir başkası önüme geçip yolumu kesti. Trace'in bana gösterdiği fotoğraftan River'ı tanıdım.

"Genevieve? Benimle gelmen gerekiyor," dedi River sessizce.

"Ne? Neden?" Aiden'la birlikte duran Jessi'ye baktım. Jessi'nin gözleri şoktan açılmıştı, bana bakarken; Aiden'ın kiler ise şüpheyile kısılmıştı. Suçlama.

"Çocuğun önünde olay çıkarmayalım." River, olanları izleyen Cece'ye başıyla işaret etti.

Bu beni ikna etmeye yetti. Her ne sebeple olursa olsun, Cece'yi zaten olduğundan daha fazla korkutacak hiçbir şey

yapmak istemiyordum.

Umarım onu rahatlatacak bir gülümsemeyle River'ın peşinden oturma alanından çıkıp binanın restoran tarafına doğru ilerledim.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

Cevap vermedi. Diğerlerinin duyma mesafesinden uzaklaşınca durdum. "Neler olup bittiğini öğrenene kadar başka bir yere gitmeyeceğim."

"Korkarım bu sizin elinizde değil. Bu, şerifin kişisel isteğiydi. Ama hepimiz ne yaptığınızı biliyoruz."

"Affedersin?"

River'ın gözlerindeki parıltı, beni kışkırtmaya çalıştığını gösteriyordu. Muhtemelen nasıl bir tepki alacağını görmek istiyordu. Ben de memnuniyetle karşılık verdim.

Elimi belime koydum. "Bak, arkadaşların gibi eski asker olman, Owen'ın baş yardımcısı olman ya da bu kasabanın belediye başkanı olman umurumda değil. Cevap alana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim. Jessi, mülkün çevresinde bir olay yaşandığını söyledi."

River kollarını kavuşturdu. "Doğru. Bir davetsiz misafir sınırı geçince alarmı tetikledi. Bunun seninle bağlantılı olduğunu düşünüyoruz."

Uyuşukluğu bir soğukluk deldi. "Trace orada mı? Araştırmaya mı gitti? İyi mi?"

"Umarım öyledir." River yumuşak bir ses tonuyla konuşmuştu ama yine o suçlayıcı ses tonu vardı.

Eğer varlığım katili buraya çekmiş olsaydı, elbette çok kötü hissederdim. Ama bunun benim suçum olduğunu düşünmedim. Tehlikede olduğumu biliyorlardı. Son Sığınak'ın amacı da bu değil miydi zaten?

Tam olarak neler oluyordu?

"Owen nerede? Onunla konuşmak istiyorum. Hemen şimdi."

"Yolda geliyor. Seni bir süreliğine bekleme listesine alacağım, sonra da yapmam gereken başka işlerim var."

Beni buzdaki mi tutacaksın? "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Cevapları kendim bulacağım." Geldiğimiz yöne doğru iki adım attım.

"Seni uyarmıştım," diye mırıldandı, sonra beni kucağına alıp omzuna karmaşık bir şekilde attı.

O kadar şok oldum ki bağırırmaya bile vaktim olmadı.

River beni bir koridordan aşağıya sürükledi ve bir dolabın içinde ayaklarımın üzerine bıraktı. Raflarda temizlik malzemeleri vardı. Adam hızlı hareket etti. Zaten koridordaydı ve kapıyı hızla kapatıyordu.

"Bekle!" İleri koştum ama kapıyı hızla kapatmasını engelleyemedim. Kapı kolunu salladım. Beni içeride kilitlemişti.

Kapıya yumruğumu vurarak "Hey!" dedim.

Hiçbir yanıt gelmedi.

Başka bir çıkış yolu arayarak kendi etrafımda döndüm. Ama yoktu. Pencere bile yoktu. Kapıyı defalarca çalabilirdim ama Jessi beni dışarı bırakmayacaktı. River'ın beni resepsiyondan çıkardığını görmüştü. Ve Aiden'in bana verdiği o buz gibi bakıştan anladığım kadarıyla, kesinlikle izin vermeyecekti.

Ne yaptığınızı hepimiz biliyoruz.

Bunu bir türlü anlayamadım. Benim ne yaptığımı sanıyorlardı?

Çok uzun süre beklemem gerekmedi. Küçük dolabın içinde birkaç dakika volta attıktan sonra, kapının dışında ayak sesleri ve kilitte bir anahtar sesi duydum.

Kapı ardına kadar açıldı ve Owen orada duruyordu.

"River'a beni buraya kilitlemesini söyledin mi?" diye sordum.

Dar odaya ağır adımlarla girdi ve kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Owen'ın arkadaşlarının bana bakış şeklinin kötü olduğunu düşünüyorsam, bu şerifin kendisine kıyasla hiçbir şeydi. Koyu mavi gözleri her zamankinden daha karanlıktı, öfkeyle parlıyordu. Bakışları sanki yaralarımı arıyormuş gibi üzerimde gezindi. Sonra daha derine indi, sanki içime bakmaya çalışıyordu.

"Sen mi yazdın?" diye hırçın bir şekilde sordu.

"Ne?"

"Sen mi yazdın?" Bana doğru yaklaştı. Beni bir raf ünitesine doğru sıkıştırdı, elleri iki yanımdaki metal yüzeye sertçe indi. Bana dokunmuyordu, ama bir yere de gidemeyeceğim açıktı. "Denver Daily makalesi. Gerçeği istiyorum, Genevieve."

"Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum!"

Owen'ın burun delikleri genişledi. "Gerçekten mi? Kendi işvereninizin birkaç saat önce yayınladığı, sadece sizin bildiğiniz bilgileri içeren bir makaleden haberiniz yok muydu?" Alçak bir hırıltıyla konuştu. Bağırmasından bile daha kötüydü bu ses. Küçük odadaki varlığı eziciydi. Ondan korkmuyordum ama anlayamadığım bu belirsiz göndermelerden bıkmıştım.

Çenemi kaldırdım. "Bu sabah bir adamın öldürüldüğünü gördüm. Bütün gün senin tutarsız tavırlarınla uğraşıyorum." Arkasındaki kapıyı işaret ettim. "Ve şimdi, biri bana ve yeni tanıştığım küçük bir kıza, hele ki hamile annesine, korku salacak kadar yakın bir mesafeden ateş etti ve tüm arkadaşların sanki ben yapmışım gibi davranıyor. Eğer beni bir şeyle suçluyorsanız, en azından bunu açıkça söyleme nezaketini gösterin."

Owen uzun bir süre daha bana dik dik baktı. Nefes nefese göğsüm inip kalkıyordu. Dışarıdaki silah sesinden sonra olduğu gibi yine titriyordum.

Sonra hareket etti, bir elini ceketinin cebine sokup telefonunu çıkardı. Ekranda bir şeye dokundu ve ekranı bana çevirdi.

"Bunu biliyor muydunuz? Evet veya hayır."

Denver Daily muhabiri, Hart County'de işlenen bir cinayete görgü tanığı oldu.

Telefonu elinden kaptım ve makaleyi olabildiğince hızlı bir şekilde taradım. Her satırla birlikte dehşetim arttı. Hiçbir şeyin anlamı yoktu... ta ki anlam kazanana kadar.

Pam, cinayet haberini yarına kadar erteleyeceğine söz vermişti. Ama yine de yayınlamıştı. Hem konumumu ifşa etmiş hem de Owen hakkında ona anlattıklarımı abartmıştı. Daha önce mesajlarına şöyle bir göz atmıştım. Hiçbirinde bu konuda bir şey yazmıyordu. Birkaç iş arkadaşım Hartley'e yaptığım seyahat hakkında sormuştu ama ben bunun üzerinde fazla düşünmemiştim.

Hayatımı tehlikeye atmıştı. Her şey haberi yakalamak içindi. Editörümle hesaplaşmak zorunda kalacaktım ama o şu anda burada değildi. Owen buradaydı.

Telefonu ona doğru uzattım. "Bunu benim yazdığımı mı sandın?"

"Yani yapmadınız mı diyorsunuz?"

"Elbette ki yapmadım! Editörümle cinayet hakkında daha önce konuştum ve beklemesini rica ettim. O da bekleyeceğini söyledi. Last Refuge'da kaldığımı asla açıklamazdım ki o da bunu yayınlayabilsin."

"Peki bunu nereden biliyordu?"

"Çünkü Denver'dan ayrılmadan önce ona otel bilgilerimi vermiştim!"

"Makale neden sanki sizi burada esir tutuyormuşum gibi bir izlenim verdi?"

İçinde bulunduğumuz dolabı işaret ettim. "O kısım doğru olabilir."

"Bunu komik mi buluyorsun?" İki elini de tekrar rafa koydu ve beni ona doğru sıkıştırdı. "Buraya bir silahlı adam geldi, büyük ihtimalle seni arıyordu. O lanet olası makale yüzünden. Arkadaşlarımdan biri öldürülebilirdi. Ya da başka bir misafir. Ya da sen."

Başımı salladım. "Gerçekten kendimi ve buradaki herkesi riske atacağımı mı düşünüyorsun? Bir haber için

mi? Beni nasıl bir insan sanıyorsun?" Ağzını açtı ama ben elini yüzüne doğru kaldırdım. "Cevap verme." Öfkem arttıkça titremeye başladım. Başım dönüyordu, nefesim hızlanmıştı. Cildim terli ve soğuktu. "Akşam yemeğinde geçirdiğimiz tüm o konuşmaların hiçbir anlamı yoktu. Benim hakkımdaki fikrini değiştirmedin. En kötüsüne inanmaya hazırsın. Biliyor musun, Şerif? Defol git. O makaleyi ben yazmadım," diye kekeleydim. "Babamın mezarı üzerine yemin ederim, senin için bir anlam ifade etmese de. Ben—ben—"

Nefes almaya çalışırken boğazımdan tiz bir ses çıktı.

Hiç hava alamadım.

Birdenbire Owen beni kollarına aldı. İkimizi de yere yatırdı, beni yere bıraktı. "Bir tür şok geçirmişsin," dedi yumuşak bir sesle. Raftan bir şey alıp üzerime serdi. Kaba, sert bir battaniyeydi. "River'ı arayacağım. O bizim en yakın sağlık görevlimiz."

"Hayır," diyebildim zar zor. "İyiyim."

"Gen, sen değilsin."

"Panik atak. Üstesinden gelebilirim..." Gözlerimi kapattım ve nefesime odaklandım. Babamın ölümünden sonraki günlerde öğrendiğim teknikleri kullandım.

Bu kötü bir deneyimdi. Ama içim ısındı. Owen beni kucaklamıştı. Parmak uçlarıyla saç derimde nazikçe dairesel hareketlerle masaj yapıyordu.

"İyisin," diye tekrarladım kendi kendime. "İyisin."

Birkaç dakika sonra nefesim düzene girdi. Göz kapaklarım aralandı ve yanaklarımdan gözyaşlarının süzüldüğünü hissettim. Ağladığımı farkında değildim.

Owen başını yana eğmiş, gergin bir ifadeyle bana baktı. "Özür dilerim." Başparmağıyla yüzüme dokundu, gözyaşlarımı sildi. "Dürüst sorularım vardı, ama önce iyi olup olmadığından emin olmalıydım. Bugün iki travma yaşadın. Bu, babana olanlardan sonra oldu. Gerçekten, General. Özür dilerim."

Başım hâlâ dönüyordu ama kendimi zorlayarak doğruldum. "Bana inandığını söylemedin."

"Evet." Çeneme dokundu. "Bak bana. Evet, inanıyorum. Sana inanıyorum." Ayağa kalkmaya çalıştım ve neredeyse düşüyordum. Owen beni yakaladı ve tekrar kucağına oturttu. "Bir dakika otur. Kendine gel. Sık sık panik atak geçiriyor musun?"

"Çok sık değil, hayır. Babamla olanlardan sonra kötüleştiler. O zamandan beri pek sorun olmadı. Onlarla başa çıkmayı öğrendim." Bir süredir ilaç kullanıyordum ve terapiye gidiyordum. Ama bugün benim için bile biraz fazla gelmişti.

"Bu çok zor."

Artık bu konuda konuşmak istemiyordum. "Trace iyi mi? Biliyor musun?"

"Evet, buraya gelirken onunla ve ekiple telsizle görüştüm. Trace iyi. Onlarla görüşüp daha fazla bilgi edineceğim."

"Ben de gelebilir miyim?"

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Maalesef hayır."

"Gazetecilerin girmesine izin verilmiyor mu?"

Çoğunlukla şaka yollu sorduğu o soruyu cevaplamak yerine, beni yerden kaldırdı. Omuzlarına tutundum. "Beni indir! Nehir zaten beni buraya taşıdı. Kendi ayaklarım üzerinde yürüyerek çıkmayı tercih ederim."

"Nehir seni taşıdı, değil mi?"

"Belki de kaçmaya çalışıyordum. Olan biteni açıklamadığı için çok sinirlenmiştim."

Owen beni yere indirdi, ama sanki bayılacakmışım gibi belime kolunu doladı. Beni kilitli olmayan Jessi'nin ofisine götürdü. "Biraz uzan. Jessi'den sana son durumu anlatmasını isteyeceğim."

"Tamam." Koltuğa kıvrıldım ve o da paltosunu çıkarıp omuzlarıma sardı. İhtiyacım olmadığını söylemek

üzereydim ama sıcaktı ve onun kokusunu taşıyordu. Bu yüzden giymeye devam ettim.

"Bilgileriniz kamuoyuna açıklandığına göre şimdi ne yapacağımızı bulmamız gerekiyor. Lütfen ben sizi almaya gelene kadar burada kalın. Rica ediyorum."

"Ve o makalenin arkasında benim olduğumu düşündüğün için sana hâlâ kızgınım." Birbirimize baktık. Kimin önce göz kırpacığını görmek için. Sonra ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. "Pekala," diye mırıldandım. "Seni bekleyeceğim."

Başını salladı. "Çok uzun sürmeyecek." Owen uzanıp alnımdan bir saç telini çekti. "Sana inanıyorum," dedi tekrar. Ve sonra gitti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Owen

Gen'i ofiste bıraktıktan sonra resepsiyon alanına uğradım. Ortam sakinleşmişti ve diğer konuklar, tesisin güvenli olduğuna dair güvence aldıktan sonra kabinlerine geri dönmüşlerdi.

Jessi, "Trace birkaç dakika önce geri döndü," dedi. "Diğerleriyle birlikte. Senin de şimdiye kadar onlarla birlikte olacağını düşünmüştüm."

"Generalle konuşuyordum."

Jessi kaşını kaldırdı. "Yazdığı o makale mi?"

Başımı salladım. "O değildi. Ama çok sarsılmış. Zor bir gün geçirdi. Umarım gidip onunla oturabilirsiniz. Ofisinizde. Ben dönene kadar orada kalacağına söz verdi."

Jessi kabul etti ve ben de mutfağın ötesinde saklı bir odaya yöneldim. Binanın çiftlik günlerinden kalma eski bir yatak odasıydı, bir duvarı hala eski duvar kağıdıyla kaplıydı. Ama şimdilik, Aiden ve Trace'in iddiasına göre, daha etkileyici bir şey inşa edene kadar Koruyucuların geçici karargahı olarak hizmet veriyordu. Olduğu haliyle, bu alan en iyi ihtimalle ilkeldi. Bir köşeye yaslanmış bir karyola, birkaç uyumsuz sandalye. Masanın üzerinde, mülkün çeşitli yerlerinden gelen kamera görüntülerini gösteren monitörler.

Mekânın en ayrıntılı özelliği, Koruyucuların giderek büyüyen silah cephaneliği için biyometrik kilitli, güçlendirilmiş bir depoydu. Trace silah dolabını açmış,

kullandığı ekipmanları değiştiriyordu. Aiden eski duvar kağıdına yaslanmış, düşünceli bir halde duruyordu, River ise dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. İçeri girdiğimde hepsi bana döndü.

"O değildi." Bakışlarımı sabit tutmaya çalıştım ama başaramadım, yere bakışım beni ele verdi. "Makaleyi Gen yazmadı. Onun yazdığını varsaymamalıydım."

River, "Bu durum, onun neden olup bitenler hakkında hiçbir fikri olmadığını söyleyip durduğunu açıklıyor," diye belirtti.

Aiden başını salladı. "Ona güvenip güvenmememiz konusunda sürekli kararsızsın. Bir dakika evet diyorsun, bir dakika hayır."

"Yanılmışım."

"Hangi kısım hakkında? Ve şimdi yanılmadığınızı nereden biliyoruz? Kabul ediyorum, kulübeleri tahliye etmeye gittiğimde ve o silah sesi duyulduğunda, Genevieve küçük kız Cece'ye doğru atıldı. Onu korumaya çalıştı. Ama o sadece bir anlık bir olaydı."

"Ama bu tamamen içgüdüsel bir hareket olurdu," diye belirttim. "Bu onun hakkında çok şey söylüyor."

"Bu kadını daha bir gündür tanıyorsunuz."

"Jessi'yi ne kadar zamandır tanıyordunuz da kendinizi herkese karşı onun savunucusu ilan ettiniz? Doğru hatırlıyorsam, onunla tanıştıktan birkaç saat sonra kardeşiymiş gibi davranmaya başlamıştınız."

Aiden ve ben birbirimize dik dik baktık, Trace ise ellerini kaldırdı. "Hepimiz geçmişte kötü kararlar verdik. Ama çok daha fazla iyi karar verdik. Soru şu, emin misin Owen? Genevieve'e güvenebileceğimize kefil oluyor musun?"

Dün tanıştığımızdan beri bana anlattığı her şeyi düşündüm. Evet, sadece bir gün olmuştu. Ama az önce o depoda verdiği tepki bir maske olamazdı. Babasının mezarı üzerine yemin etmişti ve bunun onun için ne anlama geldiğini biliyordum. Benim de anne babam üzerine yemin

etmem aynı anlama gelirdi. Aiden bile o küçük kızı nasıl koruduğunu görmüştü.

Aramızdaki farklılıklara rağmen, Gen'e fırsat verilirse Last Refuge'dakileri korumayı seçeceğine güveniyordum. Daha ne bilmem gerekiyordu ki?

"Evet," dedim.

Trace ve Aiden birbirlerine baktılar. River tek kelime etmemişti. Ama gerginliğin buharlaştığını hissettim.

"Genevieve iyi mi?" diye sordu Aiden.

"Editörü onu mahvetti. Katil onun adını ve nerede olduğunu biliyor. Bu yüzden hayır, iyi durumda olduğunu söyleyemem." Trace'e başımla onay verdim. "Lütfen bana davetsiz misafir hakkında bir ipucu bulduğunu söyle. General'i hedef alıp almadığını bilmem gerekiyor."

Silahlı saldırganın burada başka nedenlerle bulunmuş olması da mümkündü. Koruyucuların düşmanları vardı. Ayrıca Cece ve annesi Diane'i tacizci bir erkek arkadaştan koruyorlardı. Ancak zamanlama, bana göre tesadüf olamayacak kadar yakındı.

Trace yerine oturdu. "Çevre güvenlik alarmlarımızdan biri tetiklendi. Bu, siz ve River'ın Gen'in kimliğinin ve yerinin sızdırıldığını anlamanızdan yaklaşık yarım saat önceydi. Tuzak kameralarımız, sırt çantasına büyük bir silah bağlamış bir davetsiz misafiri gösterdi. İlk başta yanlış yere yanlışlıkla girmiş biri olup olmadığından emin değildim. Bu yüzden daha yakından bakmak için dışarı çıktım. Meğerse sadece bir kişi değilmiş. İki kişiymiş. Çok açık bir şekilde Last Refuge'a doğru gidiyorlardı."

Trace, saldırganlardan birinin silahını elinden aldığını, diğerinin ise kendisine ateş ettiğini, kendisinin siper aldığını ve ikisinin de kaçtığını anlattı.

"Aldığınız silahı geri getirdiniz mi?" diye sordum.

Masanın köşesindeki bir demeti işaret etti. "Susturuculu bir Beretta."

Küfrettim. Kesinlikle masum bir avcı değildim.

"Onların peşinden gitmedim çünkü sayıca benden üstünlerdi ve geceydi. Geri dönüp burada savunma pozisyonu almayı tercih ettim."

O zamana kadar Aiden kabinleri boşaltmıştı. Last Refuge'daki herkes tüm süre boyunca güvende kalmıştı. İzinsiz girenler Genevieve'e veya diğer misafirlere zarar vermeye hiç yaklaşmamışlardı.

Ama yine de tedirgin ediciydi.

"Kamera kayıtlarını görebilir miyim?" diye sordum.

River veritabanından buldu. Ağaca yerleştirilmiş ve yukarıdan çekim yapan gizli kameradan gelen görüntüyü izledik. Görüntüde koyu kışlık kıyafetler giymiş, kapüşonları takılı, yüzleri örtülü iki kişi vardı. Birinin yapısı iri, diğerinin ise daha ufaktı. İkinci kişinin erkek mi yoksa kadın mı olduğunu anlayamadım.

Denver Daily'deki o makale, bu ikilinin Last Refuge'a doğru yola çıkmasından kısa bir süre önce yayınlanmıştı. Makaleyi hemen görmeleri sadece bir şans mıydı? Yoksa Gen'in nerede olduğu konusunda bir başkası mı onlara ipucu vermişti?

Ve iki kişiydi. Gen'in Ace Tucker'ı öldürdüğünü gördüğü tek bir tetikçi değildi.

Trace, "Adli inceleme yapmak için kendi adamlarınızı buraya getirmek ister misiniz?" diye sordu.

"Bana izin verir miydiniz?" Geçmişte, Last Refuge'un kendi kendini yönetmesi ve benim de departmanımı bu işin dışında tutmaya çalışmam konusunda anlaşmıştık.

"Eğer bu, bu adamları yakalamaya yardımcı olacaksa, evet. Soruşturmalarınızı olabildiğince temiz tutmayı sevdiğinizi biliyorum."

Başımı salladım. "Zor bir karar." Bölge Savcısı Grissom ile yaptığım görüşme beni rahatsız ediyordu. Bana sürekli göz kulak olacağını açıkça belirtmişti. Mümkünse Last Refuge'a gereksiz yere dikkat çekmek istemiyordum. Gen'i buraya getirmenin doğasında bu risk vardı, ama bu

Grissom'un soruşturmamla bu kadar ilgilendiğini bilmeden önceydi.

Aiden çenesini ovuşturuyordu. "Başka bir fikrim var. Ordudan bir arkadaşım var, Lynx. Görevlerimden birinde tanıştık ve hala yakın arkadaşız. O bir Ranger'dı. Şu sıralar Meksika'da yaşıyor ve Amerika Birleşik Devletleri'nden kaçan cinsel suçluları avlıyor."

"Bir ödül avcısı mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Bir iz sürücü. Eğer Lynx yeterince hızlı buraya gelebilirse ve hava şartları elverişli olursa, o ikisini geldikleri yere ve sonrasında gittikleri yerlere kadar takip edebilir. O gerçekten işin ehli. Tabii yeteneğini kaybetmediyse, ama sanmıyorum."

"Onu ara," dedim. "Gelip gelemeyeceğine bak."

Trace başıyla onayladı.

Bunu olabildiğince gizli tutmayı tercih ettim. Tıpkı Koruyucularla ilgili diğer her şey gibi. Ama gerekirse, bunu departmanla resmileştirebilirdim. Aiden'in arkadaşını özel bir yüklenici olarak işe alabilirdim. Departmanımın harcayacak parası yoktu elbette, ama bunu sonra düşünebilirdim.

"Önce bir mesajla başlayayım." Aiden telefonunu çıkardı. "Lynx'in çalışma saatleri düzensiz. Tıpkı diğerlerimiz gibi."

Trace sordu: "Peki ya Genevieve? Kaba görünmek istemem ama onunla ne yapacağız? Bütün internet onun burada olduğunu biliyor."

"Ben hallederim."

Trace benden detay istemedi ve bu saygılı davranışını takdir ettim. O Koruyucuların lideriydi, ama ben hâlâ şeriftim. Ona bulduğu silah için geri döneceğimi ve şimdilik onu güvende tutmasını söyledim.

Odayı terk ettiğimde River ayağa kalktı ve peşimden geldi. "Genevieve hakkındaki geçmiş araştırma bilgilerini hâlâ istiyor musun?"

Tereddüt ettim. "Hayır. Ve Aiden'a da verme. Gen benim sorumluluğumda." Ama sonra hemen, "Bekle. Bana

gönderebilirsin, ama sadece bana. Onunla paylaşacağım, bu yüzden onu çok üzecek bir şey olmadığından emin ol." dedim.

"Babasıyla ilgili bazı detaylar var. Onları düzenleyeceğim."

"Teşekkürler." Gen'in bilmediği bir şey olmayacaktı ama River'in olay yeri raporlarını ve fotoğraflarını da eklemiş olması mümkündü. Çok titizdi. Onun böyle bir şey görmesini istemiyordum. "Daha önce onu depoya taşıdığını söyledi."

"Senin adına. Onu bulup sen gelene kadar bir yerde tutmamı söylemiştin. Ben de öyle yaptım." Sırıttı. "Ona aşık olan biri değilim ben."

İç çektim ama gülümsüyordum. Sadece hafifçe. River etraftayken, geri kalanımızı çıldırttığı zamanlarda bile gülümsememek zordu. "Onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Sadece ona bir şey olmasına izin veremeyeceğimi biliyorum."

"Ve eminim ki ihtiyacınız olmayacak. Benden başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin."

"Tamam. Teşekkürler, Riv." Yollarımız ayrıldı ve ben General'i almak için ofise gittim. Artık onun Koruyucusu bendim. Ona zarar vermeyi düşünen herkes önce benimle karşı karşıya gelmek zorundaydı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Genevieve

Owen gittikten sonra biraz uyukladım, ama Jessi ofise girince uyandım. Elinde bir fincan papatya çayı ve tabağında tarçınlı kurabiyeler vardı. "Nasılsın?"

Doğrulup oturdum, Owen'ın ceketini üzerimden kayıp kanepeye düştü. Boğazım kuruydu ama Jessi'nin uzattığı ılık çaydan bir yudum almak mükemmel bir panzehir oldu. "Daha iyi hissediyorum." Panik atağımı büyütmek istemedim. Çok daha önemli şeyler oluyordu. "Buradaki herkes nasıl? Cece ve annesi?"

Jessi yanıma, mindere oturdu. "Geceyi geçirmek için kabinlerine geri döndüler. Beklendiği gibi herkes endişeliydi, ama güvenlik sistemimizin işe yaradığını görünce rahatladılar. Misafirlerimizden hiçbiri için gerçek bir tehlike yoktu, ki bu da tam olması gerektiği gibiydi. Sanırım Diane ve kızının neden burada oldukları hakkında biraz bilgi edindin?"

Başımı salladım. "Cece'den duydum. Diane'in adını bile bilmiyordum. Onlar hakkında bilgi toplamaya çalışmadım, yemin ederim. Burada kalışlarını daha da zorlaştırmak asla istemezdim."

"Biliyorum," dedi ve Jessi'nin sözlerindeki ve ifadesindeki samimiyet, bunu gerçekten kastettiğini doğruladı. "Aiden bana, silah sesi duyduğunda Cece'yi koruduğunu söyledi."

"Herkes aynı şeyi yapardı."

"Keşke öyle olsaydı. Ama yine de yaptığınız için minnettarım."

Övgüyü istemediğim için bir kurabiye kaptım. "Yine de muhtemelen benim hatam. Çünkü burada olduğumu ortaya çıkaran o makaleyle hiçbir ilgim yoktu. Owen bana söyleyene kadar bundan haberim yoktu. Ama şimdi katil benim tanık olduğumu biliyor..."

Burada nasıl kalabilirim ki?

Jessi eğilip elimi tuttu. "Bu gece herhangi bir karar vermene gerek yok. Söylediklerimi duydun, değil mi? Güvenliğimiz görevini yerine getirdi."

"Ama bir dahaki sefere olmayabilir. Ya da kardeşin veya erkek arkadaşın yaralanabilir." Ya da Owen. "Belki de şimdi arabama binip Denver'a geri dönmeliyim. O zaman buradaki kimseye tehlike oluşturmam."

"İşvereniniz o makaleyi yayınladıktan sonra işinize geri döner miydiniz?"

Kurabiyeyi tabağa geri koydum. "Nasıl devam edebileceğimi anlamıyorum. Bu, editörüm için bile oldukça vahim bir durumdu. Bir süredir istifa etmeyi düşünüyordum. Bu, istifa etmem gerektiğinin işareti olabilir."

Ortaya çıkarmayı umduğum o büyük hikaye olmadan başka cazip iş fırsatlarım olmamasına rağmen, Denver'da da pek arkadaşım yoktu. Bir sürü kaynağım ve tanıdığım vardı. İşten sonra happy hour'da içki içebileceğim insanlar, evet. Ama yakın arkadaşlar? Jessi ve buradaki ailesi gibi her zaman arkamda duracak insanlar?

Jessi, "Hartley'e ilk geldiğimde ben de yeni bir başlangıç arıyordum," dedi. "Yolculuğum beklemediğim bazı dönüşler aldı. Yükselişe geçmeden önce çok fazla iniş çıkış yaşadım. Ama sonunda buraya gelmeyi başardım. Hartley'nin insanı kendine bağlayan bir yanı var. Aiden'a sorun. O da buraya geleceğini hiç beklemiyordu."

Başımı salladım. Hartley'de kalmayı düşünmek saçmaydı. Aslında, kalmamam gereken yer tam da

burasıydı. Bir katil beni burada arıyordu.

Jessi gülümsedi. "Bak, bir ara sana eski Hartley Gazette binasını göstermeliyim. Ana Cadde'deki lokantamın yanında. Gazete artık yayınlanmıyor ve geçen yıl orada küçük bir yangın çıktı." Yan tarafa bakarak yüzünü buruşturdu. "Kimse o yeri devralmadı. Dükkan öylece duruyor, birinin gazeteyi tekrar başlatmasını bekliyor. Neden sen olmasın?"

Bu fikrin ne kadar uçuk olduğunu dile getiremeden Owen ofise girdi.

Hafifçe sendeleyerek ayağa kalktım. Dengemi sağlamak için elimi koltuğun arkasına götürdüm. "İzinsiz giren kişinin kim olduğunu öğrendin mi?"

Owen ofisin kapısını kapattı. "İzinsiz girenler, hem de birden fazla. İki kişilerdi."

Telefonunu uzattı ve bana güvenlik kamerasından alınmış bir kare gösterdi. Kışlık giysiler giymiş bir adam tüfek taşıyordu. Yüzünün sadece küçük bir kısmı görünüyordu. Ama biliyordum. Kollarım ve bacaklarım ürperdi. "İşte o."

"Ya diğeri?" Bana başka bir fotoğraf gösterdi. Yüz görünmüyordu. Ayırt edici bir özelliği yoktu.

"Onun kim olduğunu bilmiyorum."

Başım tekrar dönmeye başlamıştı ama kendimi ayakta kalmaya zorladım. Jessi de Owen'ın ekranındaki görüntüye bakmak için ayağa kalktı. "Keşke o şerefsizlerin daha iyi bir fotoğrafı olsaydı. Bir dahaki sefere o veya arkadaşı geldiğinde hazır olmak istiyorum."

"Hayır, bir daha olmayacak. Gitmem gerekiyor. Hemen şimdi. Denver'a geri dönüyorum."

Owen kapıyı bloke etti. "Hayır, değilsin. Bu insanlar senin adını biliyor. Nerede çalıştığını biliyorlar. Ev adresini bulmaları uzun sürmez."

"O zaman bir otelde kalırım. Ya da bir arkadaşımın yanında." Kabul edecek bir arkadaşım olduğunu varsayarak. "Başka kimseyi riske atamam." Cece'nin,

Diane'ın ya da Jessi'nin sevdiği herhangi birinin benim yüzümden incinmesi düşüncesi çok fazlaydı.

Owen bir nöbetçi gibi duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, şapkası alnına kadar inmişti. "Benimle kalacaksın." Şerif, itiraza yer bırakmayan bir otoriteyle konuşmuştu. Ama ben otorite karşısında asla boyun eğmemiştim.

"Kendime bakabilirim."

Yanıma doğru yürüdü. Owen, yanıma birkaç santim kala durdu, sıcaklığı ve kokusu beni sardı. "Benimle kal. Lütfen."

Bu rica, savunma mekanizmalarımı kırmaya yetti. Başımı salladım ve kalbimi sıkın bağlardan biri gevşedi. Sadece biraz.

Eşyalarımı toplamak için kulübeme gittik. Last Refuge'da tek bir gece bile kalamamıştım.

Hava soğumuştı ve Owen'ın SUV'una bindiğimizde, paltoma rağmen titriyordum. Onun paltosunu zaten geri vermiştim ama o ceketini çıkarıp tekrar omuzlarıma sardı. İzin verdim. Bu, babamın öldüğü gün hariç, hayatımın en uzun günüydü muhtemelen. Owen'la tartışmaya devam edecek kadar enerjim yoktu.

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim," dedim.

Başını onaylayarak salladı ve bana hafifçe gülümsedi. "En azından benimle kalırsan, peşindekiler nerede olduğunu öğrenseler bile peşine düşmeden önce iki kere düşünecekler. Muhtemelen Son Sığınak'taki güvenliği hafife aldılar, ama silahlı olduğumu ve anında takviye çağırabileceğimi biliyorlar."

"Peki ya iş yerindeyken?"

"Benimle karakola gelebilirsin. Bu soruşturmada birlikte çalışıyorsak, neden gelmesin? Ayrıca, seni de gözlem

altında tutabilirim." Sana baktı ve göz kırptı. "Başını belaya sokmamaya dikkat et."

"Dosyalarınızın tamamına erişimim varken sorun çıkaramayacağımı mı düşünüyorsunuz? Çoğu gazeteci bunun için can atardı."

Omuz silkti sadece. "Sana güvenmeyi seçiyorum. Tıpkı senin bana güvendiğin gibi."

Onun benden ne kadar süre daha kalmamı beklediğini ya da kendimle ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Pam'e henüz istifa dilekçemi vermemiştim ama bunu ciddi ciddi düşünüyordum. Geri dönebileceğim pek bir şey yoktu.

Ama geri dönmem gerekecekti. Denver benim evimdi.

Kasabanın biraz dışında, tahmin ettiğimden daha uzakta olan evine vardık. Ana Cadde'nin ışıklarını geçtikten sonra, asfaltın bitip toprak yola dönüştüğü yere kadar kıvrımlı bir yoldan ilerledik. Owen, verandasında Viktorya tarzı ahşap süslemeler bulunan küçük bir tuğla evde yaşıyordu. Klasik bir Colorado eviydi. Gösterişli değildi, muhtemelen bölgenin madencilik altın çaığında biraz para kazanan bir aile tarafından inşa edilmişti. Ama onu eşsiz bir güzelliğe kavuşturan küçük, zarif detayları vardı.

SUV'den indik ve Owen çantamı taşıdı. Kilometrelerce ötede başka bir komşu görmedim. "Burada kendini yalnız hissetmiyor musun?" Last Refuge de izole edilmişti, ama yine de güvenlik ekibi de dahil olmak üzere epey insan vardı. Burada sadece Owen vardı. Başka biri onunla birlikte yaşamıyorsa, şimdiye kadar söylemiş olurdu.

"Biraz mahremiyetim olmasını seviyorum. Aksi takdirde elde etmek zor. Ama Trace ve River sayesinde, Last Refuge'a benzer bazı güvenlik iyileştirmeleri yaptım. Ayrıca daha temel önlemler de aldım. Silahlarımı yanımda tutuyorum. Burada güvende olacağız."

İçeri girdik ve zamanla eskimiş, paslanmış ahşap zemine bastık. Owen, "Burası benim büyüdüğüm ev," dedi. "Ben doğduktan sonra annemin babası tarafından anne babama hediye edilmişti."

“Annenin ailesiyle pek yakın olmadığını sanıyordum? Annenin babanla evlenmesini onaylamamışlardı.”

“Sorun çoğunlukla amcalarım, annemin erkek kardeşleriydi.” Omuz silkti. “Neyse, kendini evinde gibi hisset. Her şeyi bulmak kolay olmalı. Banyo şu tarafta, mutfak da orada.” Çenesindeki sakalları eliyle ovuşturdu. “İhtiyacın olan ne varsa banyoyu kullan, ben de yatağın çarşaflarını değiştireyim. Yorgun olmalısın.”

“Yatak mı? Sadece bir tane mi var?”

“İkinci yatak odası benim ev ofisim. Kanepede çalışmayı planlıyordum. İsterseniz odayı paylaşabilirsiniz.”

Adamı kendi yatağından kovmak kaba bir davranış gibi görünüyordu. Ama o gün yaşadıklarımın sonu kanepede uyumak istemiyordum. Belki de sadece yorgunluktan kaynaklanıyordu, ama ikimizin de rahatsız olmasının bir anlamı olmadığını düşündüm.

Ayrıca, birbirimizi zaten neredeyse tamamen çıplak görmüştük. Yeni bir şey olmazdı.

“Paylaşacağız. Birbirimize güveniyoruz, değil mi? Sanırım bana dokunmaktan kaçınabilirsin. Şimdiye kadar bu seninle ilgili bir sorundu.”

Kıkırdadı. “Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Sen de aynısını yaptığın sürece. Benden seni öpmemi isteme.”

“Böyle bir şeyi hayal bile edemezdim.”

Hafif şakalaşmalar, aramızdaki son garip anları da silmişti. İkimiz de yatağa hazırlanmaya başladık, sırayla dişlerimizi fırçaladık ve giyindik. Owen tişört ve eşofman giymişti, ben ise rahat jarse pijamalarımı giymiştim. Güvenlik sisteminin çalışır durumda olduğundan emin oldu. Neyse ki büyük boy olan yatağına girdik ve Owen ortasına bir sıra yastık yerleştirdi. Dirseğine yaslanarak bariyerin arkasından bana baktı.

“Tarafsız bölge,” dedi.

“Bu, hâlâ savaş halinde olduğumuz anlamına geliyor.”

“Kesinlikle doğru değil. Bu, ateşkesimizin bir işareti.” Sesi o alçak, seksi tona indi. “Ama eğer çizgiyi aşmayı

seçerseniz, askeri açıdan ne yanıt vereceğimi garanti edemem."

"Anlaşıldı, Şerif."

"Hayır, birlikte yatakta olduğumuzda bana Owen diye seslenmelisin."

"Ya da Teksas?"

"İzin veriyorum. Eğer sana Genny diye hitap edebilirsem."

Kaşlarımı çattım. "Bana Genny diye seslenme."

"Göreceğiz. İyi geceler, Genny."

"İyi geceler, Tex." Tavana doğru döndüm ve biraz uyumaya çalıştım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Genevieve

Sabahleyin kendimi Owen'ın yatağında yalnız buldum. Ama sesi başka bir odadan mırıldanıyordu. Telefonda konuşuyor gibiydi.

Bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşününce biraz mahcup oldum. Onun yakınlarda olduğunu bilmek çok güzeldi.

Derin bir nefes aldığımında, Owen'ın erkeksi kokusu ciğerlerimi doldurdu. Odayı parlak güneş ışığı aydınlatıyordu. Komodinin üzerindeki saat ondan sonra olduğunu gösteriyordu. Uzun süre uyumuştum ve buna ihtiyacım vardı. Şükürler olsun ki yeni bir gün başlamıştı. Dün sanki bir yıl sürmüş gibiydi.

Hâlâ yatakta otururken, etrafa şöyle bir göz atma fırsatını yakaladım. Dün gece yorgunlukla boğuşuyordum ve Owen tam buradaydı. Ama şimdi özgürce bakabiliyordum. Etrafımı saran battaniyelerin dağınıklığı dışında, yatak odası güzel ve düzenliydi. Tam da beklediğim gibiydi. Ama duvarlardaki çerçeveli resimler daha az tahmin edilebilirdi. Aile fotoğrafları yerine, siyah beyaz tarihi fotoğraflardı. Dağların siluetlerini tanıdım. Bunlar Hart County'de, muhtemelen 19. yüzyılın sonlarında veya 20. yüzyılın başlarında çekilmişti.

Mobilyalar da antika görünüyordu. Bir şifonyer ve bir gardırop, muhtemelen bir sürü çekmecesi ve bölmesi vardı. Yine de sınırsız merakıma bir şekilde direndim. Adamın iç

çamaşırlarını karıştırmaya niyetim yoktu. Bu benim için bile fazla olurdu.

Yine de aklım çelindi.

Owen'ın komodinini incelemek yerine, isteksizce mesajlarımı kontrol ettim. Pam bu sabah birkaç mesaj bırakmıştı, çoğunlukla dün gece cevap yazmadığımdan şikayet ediyordu. Beni veya Last Refuge'deki başka birini öldürebilecek makaleden hiç bahsetmemişti.

Ona gönderdiği son mesaja iki kelimeyle cevap yazdım: İstifa ediyorum.

Sonra telefonumu sessize aldım. Vay, bu çok iyi geldi.

Daily'deki işimden bir süredir hoşnutsuzdum ama bu hoşnutsuzluğun ne kadar derine indiğini fark etmemiştim. Hiçbir yükümlülüğümün olmaması özgürleştiriciydi. İşsiz olmak biraz korkutucuydu. Ama yine de özgürleştiriciydi.

Birkaç gün önce, kendimi burada bulacağımı asla tahmin edemezdim. Şerif Owen Douglas'ın yatağında uyanmak... Sonrasında ne olacağını hiç bilmiyordum, ama hoşuma gitti. Zaten gazeteci olmamın sebebi bu değil miydi? Bir macera ruhu? Gerçekte hiç de öyle olmamıştı. Ama o özlem hala içimdeydi.

Yorganı kenara itip yatak odasının kapısına gittim ve dışarıya baktım. Owen'ın sesi şimdi daha yüksek geliyordu. Ofisinin kapısı aralıktı, telefonu kulağındaydı ve beni görünce sırttı. Midem alt üst oldu ve ben de ona gülümsedim.

Owen hâlâ eşofmanlarıyla olduğu için ben de pijamalarımı çıkarmamaya karar verdim, ama dişlerimi fırçalamak, yüzümü yıkamak ve saçlarımı taramak için hızlıca banyoya uğradım. Çıktığımda, o çoktan telefonu kapatmış ve mutfakta kahve fincanını dolduruyordu.

“Sanırım çayı tercih edersiniz?” diye sordu. “Kilerde birkaç poşet çayım var. Ne kadar eski olduklarını bilmiyorum ama yeşil çaylar. Bunu seversiniz, değil mi?”

“Evet.” Bana kapalı bir çay poşeti uzattı, sonra da bir fincan suyu mikrodalgaya koydu, çünkü o dinsiz adamın su

ısıtıcısı yoktu. Küçük mutfağında birbirimizin etrafında dolanıp durduk, neredeyse birbirimize çarptığımızda gülüyorduk. Dengemi sağlamak için elini kalçama koydu.

"Burada başka kimsenin olmasına alışkın değilim," dedi.

"Gerçekten de çok yer kaplıyorsun." Bunu hem kelimenin tam anlamıyla hem de mecazi olarak söylüyordum. Her yerim onun farkındaydı. Ne kadar yakın olduğunu. "Kahvaltını yaptın mı?"

"Hayır. Bir süredir çalışıyorum. Tucker soruşturmasıyla ilgili birçok gelişme var."

Harika, duymayı dört gözle bekliyordum. "Peki ya Last Refuge? Herkes iyi mi?"

Owen, gözlerini fincanın kenarına dikmiş, kahvesinden bir yudum aldı. "Evet, General. Gayet iyiler. Acil bir şey olsaydı sizi uyandırırıldım. Ama olmadı, bu yüzden uyumanıza izin verdim."

"Ne kadar da centilmence."

"Uyku sürenize bakılırsa kendinizi güvende hissettiğiniz açıkça belli."

Gözlerimi devirdim ve buzdolabına döndüm. Her zamanki gibi mükemmel olmaya çalışıyordu, sanki o etrafta olduğu sürece hiçbir şey için endişelenmeme gerek yokmuş gibi. "Sana kahvaltı hazırlayacağım. Burada kalmama ve yatağında uyumama izin verdiğin için yapabileceğim en az şey bu."

"Aslında şikayet etmiyordum."

Bir kutu yumurta ve pastırma, ayrıca tost, portakal suyu ve tereyağı ve tarçınla pişirebileceğim elmalar buldum. "Ben yemekleri pişireceğim, sen de soruşturmayla ilgili gelişmeleri bana aktarabilirsin. Başka telefon görüşmesi yapman gerekmiyorsa?"

"Şimdilik iyiyim." Mutfak tezgahına yaslandı, kahvesini yudumlarken ihtiyacım olan tencere ve mutfak eşyalarını bana uzattı. "Şerif Yardımcısı Marsh ile konuştum."

Elma dilimlerken, "Keira?" diye sordum.

"Evet. Alpine'deki gözetleme operasyonumuz hakkında beni bilgilendirdi. Barda cinayet kurbanıyla kavga eden arkadaşı Josh Ellis'i takip ediyoruz."

"Doğru. Ellis, Tucker'ın taşıdığı parayı istiyordu ve sizce de bizi, kendisi ve Tucker'ın parayı bulduğu yere geri götürebilir mi?"

"Aynen öyle. Ellis hâlâ otelde. İki arkadaşı otelden ayrılıp evlerine döndüler. Ama Ellis hiçbir yere gitmedi. Belli ki bir şey için burada kalıyor, ama henüz harekete geçmedi."

"Herhangi bir telefon görüşmesi yaptı mı? Telefon dinlemesi yaptırabilir misiniz?"

Owen gülümsedi. "Acele etmeyin dedektif. Ellis'in telefonunu dinlemek için yeterince yakına gelmedim henüz. O ve Tucker avlanmaya çıktıkları zamana ait konum verileri üzerinde hala çalışıyoruz."

Bıçağımı havada çevirdim. "Pekala, hadi bakalım."

"Adli tıp raporları geliyor. Oteldeki diğer tanıkların ifadeleri. Kurbanın otel odası ve aracında yapılan aramaların sonuçları. Dosyayı daha sonra size gösterebilirim."

"Bu tür bir erişime mi sahip olacağım?"

"Sana danışmanı istediğimi söylemiştim. Ciddiydim. Daha sonra karakola vardığımızda sana bir bilgisayar vereceğim. Ayrıca Trace'in dün gece hırsızlardan birinden aldığı bir tabanca da var. Bunu delil olarak kaydetmem gerekiyor. Kayıtlı olup olmadığını kontrol etmem lazım."

Elma tabağını ve bir tepsi pastırmayı pişirmek için fırına koydum. Bir kasede yumurtaları çırparken, Owen bana Aiden'in ödül avcısı getirme fikrini anlattı. "Aiden, adamın zaten Mexico City'den uçakla yola çıktığını mesajla bildirdi. İşsizmiş, yani zamanlama uygunmuş. Grand Junction'a inecek ve Hartley'e gitmek için araba kiralayacak. Umuyoruz ki dün geceki davetsiz misafirleri takip edebilir."

Adam bunca saat sonra izi bulabildiğine hayran kaldım. Yumurtaları çırparken kaseyi elimde tutarak arkamı

döndüm. "Tucker ve Ellis'in parayı nerede bulduklarını da bulmamıza yardımcı olabilir mi? İz sürmenin nasıl çalıştığını bilmiyorum ama adam bir ödül avcısı. Bulunmak istemeyen şeyleri bile bulabilir."

"Bu harika bir fikir. Onunla görüştüğümde bunu konuşacağım." Owen ayağa kalktı ve yumurta dolu kaseyi elimden aldı.

"Şu anda yemek pişiriyorum."

"Ve sen de bunu gayet iyi yapıyorsun. Pastırma ve elmaların kokusu o kadar güzel ki ağzım sulanıyor. Ama sana az önce bir mesaj attım. Sen bakarken ben de yumurtaları çırpabilirim."

Telefonum cebimdeydi. Pam'den gelen büyük harflerle yazılmış mesajları görmezden gelerek Owen'ın mesajını açtım. Bir belgeydi.

Genevieve Blake Hakkında Arka Plan Araştırması.

"Panik yapmadan önce, açıklamama izin verin."

Yavaşça gözlerimi kaldırıp onun gözleriyle buluşturdum. "Tıpkı dün gece açıklamamı bekleyip sonra çıldırdığın gibi mi?"

"Bunun için özür diledim."

"Sonra da bana nasıl güvendiğinizi söylediniz. Ama bu geçmiş kontrolünden bugüne kadar hiç bahsetmediniz."

"Çünkü River onu yeni bitirdi. Aiden dün seni Last Refuge'a bıraktıktan sonra istedi. River'dan sadece bana göndermesini rica ettim. Henüz bakmadım."

Sinirimi bir kenara bıraktım. Dürüst olmak gerekirse, Owen'ın Hartley'e gelmeden önce benim hakkımda araştırma yapmamış olmasına hala şaşırmıştım, ama bu konuyu zaten konuşmuştuk. "Öyleyse neden şimdi bana gösteriyorsun?"

"Çünkü sana kendin görme şansı vermek istedim. River'ın bitirmesine izin verdim ama dün olanlardan sonra, senin arkandan okumak doğru gelmedi. Eğer benimle paylaşmak istediğin bir şey varsa, paylaşabilirsin. Ama bu senin seçimin."

Dosyayı açtım. "Şifreyle korunuyor."

"Ve çok sıkı bir şekilde şifrelenmiş. Şifreyi size vereceğim."

Owen yumurtaları çırpıp tostları yaparken ben de özgeçmiş raporumu inceledim. Kendimi Google'da defalarca aratmıştım. İnternette hakkımda bulunan tüm bilgilere, kötü olanlara, çirkin olanlara ve daha da kötü olanlara aşınaydım.

Ama bu çok kapsamlıydı. Son derece kapsamlıydı.

"River bu araştırmayı mı yaptı? Bunların hepsini nasıl buldu? Yarısının kamu kayıtlarında yer almaması gerekirdi." Suç işlemekten dolayı çocukken tutuklandığımla ilgili bir satırı işaret ettim. "Bu, sicilimden silindi!"

Owen omzumun üzerinden notu okudu. "Sen bir asiydin."

"Aslında pek öyle değil. Okulumdan bir grup serseri, alışveriş merkezinde bir sınıf arkadaşımı rahatsız ediyordu. Sessiz bir çocuktum. Bu beni çok sinirlendirdi ve araya girdim, tabii ki alışveriş merkezi güvenliği polisi aradı ve beni gözaltına aldılar."

"Ağızından laf mı çıkıyordu?"

"Bu konunun dışında." Babam beni aldıktan sonra güzel bir akşam yemeğine götürmüştü ve benimle gurur duyduğunu söylemişti. "Çocuk ıslah evlerinin kayıtları mühürlenir ve belli bir süre sonra silinir. Sanki hiç var olmamış gibi." Yine de River benimkini bulmuştu.

Okuldaki derslerimle ilgili detaylar da vardı. Notlarım. Kredi puanım, banka hesabımdaki bakiye ve gelirim ne kadarını kıyafetlere harcadığımı. Tatilde gittiğim yerlerin listesi ve eski erkek arkadaşlarımdan isimleri.

"Ne oluyor Owen? Bu sıradan bir geçmiş kontrolü değil." Yüzüm kan içinde kalmıştı. "Bu benim bütün hayatım. River bunlara nasıl erişim sağladı? Bilgisayarı hacklemiş olmalı..."

Owen tezgâha yaslandı, elleri eşofmanının ceplerinde, alt dudağını ısıırıyordu.

"Yaptı, değil mi?" dedim inanmaz bir şekilde. "Bilgisayar korsanlarının kazmaya başladıklarında neler bulabileceklerini biliyorum." Ve River bunu çok hızlı başarmıştı. Bu iş amatör işi değildi.

"Daha önce bilgisayar korsanlarıyla çalıştınız mı?" diye sordu Owen.

"Konuyu değiştirmeyin. Kaçırdığı tek şey şu anki işim. Artık Daily için çalışmıyorum. Bu sabah patronuma mesaj attım. İşimi bitirdim. Ama kim bilir, belki River bunu çoktan anlamıştır ve size bir güncelleme gönderir." Tezgahtan uzaklaştım. "İş dosyalarım da erişim sağladı mı? Kaynaklarıma?"

"Dediğim gibi, okumadım. Aiden ondan detaylı bir inceleme istedi ve River... verimli biri. Pek uyumuyor."

"Bu herif kim? Bu insanların hepsi kim? Jessi ve Scarlett, adamlarını elit ve sert adamlar gibi gösterdiler ve abarttıklarını kabul edebilirdim. Adamlarını övüyorlardı. Ama Last Refuge'daki tüm güvenlik önlemleri, davetsiz misafirlerle başa çıkma biçimleri ve Jessi ile Scarlett'in verdiği diğer ipuçları..."

"İpuçları?"

"Aiden ve Trace'in her şeyin üstesinden gelebileceğini, geçmişte masum insanları kurtarmak için kuralları çiğnediklerini söylemek gibi. Ve şimdi de her yerinde hacker parmak izleri olan bu geçmiş kontrolü." Ona döndüm, gerçek yavaş yavaş aklıma geliyordu. "Onlar sadece eski askerler değil. Bir tür özel kuvvetler veya gizli operasyonlar birimindeydiler." Bu, geniş beceri setlerini ve baskı altında Antarktika kadar soğukkanlı tepkilerini açıklardı.

Owen sessizce, "Aiden ve Trace ordu mensubuydu," dedi. "Riv ise Deniz Komandosuydu. River ve Trace'in askerlikten ayrıldıktan sonra yurt dışında ne yaptıkları konusunda ise bir şey söyleyemem."

Bu da bir nevi teyit gibiydi. Ama "yurtdışı" kelimesini kullanması CIA'yı veya gizli operasyonlar türünü akla

getiriyordu. Belki de kendi hacker arkadaşımı onların peşine taksaydım bunu kendim de anlayabilirdim. Başka ne ortaya çıkarırdım ki?

Bir hikaye kokusu aldığımda zihnim kontrolden çıkmaya meyilliydi. Sanki bir zincirde düğüm bulmuş ve onu çözene kadar rahat edememiş gibiydim. "Jessi ve Scarlett, güvendikleri insanlar tarafından ihanete uğradıktan sonra adamlarının onları kurtardığını söylediler," diye hatırladım. "Jessi'nin adını tanıdım."

"Geçen yıl Rigsby ailesiyle ilgili yaşanan olaya şahit olmuştu. Benim ailemden biriydi. Adı raporlarımda geçiyordu."

"Evet, orada gördüğümü fark ettim. Ve Hartley'den başka bir kadın da insan kaçakçılığı çetesinin yargılanmasında yer almıştı." Hafızamı zorladım. Telefonumdaki notlarıma bakabilirdim ama düşünce akışımı bozmak istemedim. "Adı belirgindi. Serenity falan. Tarikattan kaçmıştı ve onlara karşı kilit bir tanıktı. Resmi raporunuzda kimliği belirsiz bırakılmıştı. Birçok ayrıntı belirsizdi."

Acaba o Scarlett olabilir miydi?

"Bu, hem onun hem de diğer mağdurların korunması için belirsiz bir ifadeydi."

"Mahkeme kayıtlarının büyük bir kısmı gizli tutuldu. Suçlular suçlarını itiraf ettiler. Duruşma yapılmadı. Anonim bir veri sızıntısı polise tüm belgelerini sağladığı için tanıkların ifade vermesine gerek kalmadı. Ancak çete lideri Dawson Witkins, yerleşkesine baskın yapılmadan kısa bir süre önce ortadan kayboldu."

"Resmi raporlar ortada," dedi sakın bir şekilde.

"Mektupları okudum ve ofisinize ek sorular içeren bir e-posta gönderdim, ancak cevap vermediniz. Muhtemelen siz de dahil olmak üzere yozlaşmış bir yetkilinin, tarikat liderine bilgi sızdırdığını ve böylece onun kurtulabildiğini düşündüm."

"Ben yapmadım."

"Şimdi buna inanıyorum. Ama Witkins'e ne olduğunu biliyor musunuz? Biliyorsunuz, bilmiyorsunuz."

"Kesin olarak mı? Hayır. Emin değilim."

"Yine de bir teoriniz olmalı. Yoksa onu arıyor olurdunuz. Yaptığı şeyin yanına kalmasına izin vermezsiniz. İki günden az bir sürede sizi yeterince tanıyorum, buna güvenebilirim."

Owen'ın ifadesiz yüzü iyiydi. Yine de ağzında bir seğirme fark ettim. Sanki bir şey söylemek istiyor ama kendini tutuyordu.

"Birileri Witkins'ten kurtuldu." Owen'ın bunu doğrulayacağını ya da reddedeceğini beklemiyordum, ama birdenbire bundan emin oldum. Bir düzine küçük parça yerine oturdu. Şimdi baktığımda ve ne olduğunu gördüğümde apaçık bir resim oluştu. "Last Refuge'da sadece insanları korumuyorlar. Başkalarına zarar verememeleri için mağdur edenlerin peşine düşüyorlar."

Owen içini çekti. Bu, kabullenmiş bir sestti. Sanki bu parçaları birleştirebileceğimi biliyormuş gibiydi.

Şaşırtıcı olan şey, beni durdurmaya çalışmamış olmasıydı.

"Ya haklıysanız?" diye sordu. "Ya biri dünyayı kız ve kadın kaçakçılığından kurtarırsa? Bu sadece o alçağın daha fazla hayatı mahvedemeyeceği anlamına gelir. Onun için ağlamazdım."

"Ben de istemezdim."

Dudakları gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama önerdiğin şey güzel bir hikaye. Hartley'e gelme amacın da tam olarak buydu, değil mi? Bir tür komplot. Sadece bu, masum insanları her türlü yolla koruyan eski askerlerden oluşan bir grup kanunsuz ve arada kalmış bir şerif. Koruma yemini ettiği yasaları uygulamaya çalışırken, adaletin her zaman en çok ihtiyacı olanlara hizmet etmediğini de biliyor."

"Hâlâ her sansasyonel habere atlayacağımı mı düşünüyorsun? Kime zarar vereceği umrumda değil mi?"

“Benim evimde kalıyorsun. Yatağımı seninle paylaşmak istedim. Bu sana ne anlatıyor?”

“Ama aramızda o bariyeri, tarafsız bölgeyi bıraktınız.”

"Bu hem sizin hem de benim yararına."

Küçük mutfağı geçtim. Sadece birkaç adım. Ama aramızda hâlâ bir uçurum varmış gibi hissettim. Ellerimi Owen'ın göbeğinin üzerindeki tişörtüne koydum, kaslarının gerildiğini hissettim. "Scarlett dün bana bir şey söyledi. Bazen hayat sadece gri tonlarından ibarettir. Ve her şeyin yıkılmasını önlemek için kuralların esnetilmesi gerekir."

Bakışları benimkine dikilmişti. Bir meydan okuma. Ama altında bir hüznün de vardı. Otel barında, gerçek adını bile bilmeden önce, gerçek Owen'ın küçük bir parçasını görmüştüm.

Dokunuşum yukarı doğru, göğüs kaslarının ve hızla atan kalbinin üzerinden kaydı. Hayatını alt üst edebilecek şeylerden bahsederken çok sakin görünüyordu. Arkadaşlarının hayatlarını da. Ama o hızlı atan kalp onu ele verdi.

“Onlar senin için arkadaştan öte,” dedim. “Onlar senin ailen. Jessi ve Scarlett bunu açıkça belirttiler. Onları korumak istiyorsun.”

"Beni suçlayabilir misin?"

“Asla. Bunun için seni suçlamam.” Ellerim kalkmaya devam etti ve sonunda sakallı yüzünün iki yanına yerleşti. Güçlü çenesi. Başparmağım alt dudağının dolgun kıvrımına dokundu. “Ama onları benden korumak zorunda değilsin. Sevdiğin hiç kimseye zarar vermem.”

Boğazından bir ses çıkardı. Kalçalarım dokundu ve beni kendine doğru çekti. Owen duruşunu genişletti, arkasındaki tezgâha yaslanarak daha da alçaldı. Karınlarımız, göğüslerimiz, kalplerimiz birbirine değdi. Burun uçlarımız birbirine sürtündü.

Defalarca birbirimize güveneceğimizi söylüyorduk. Ama bu, gerçekten içten içe hissettiğim ilk andı. "Bana o geçmiş

kontrolünü gösterdiğinde, olayları anlamaya başlayacağımı biliyordun."

"Dürüst olmak gerekirse? Pek sayılmaz. River'ın bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Sadece sana karşı dürüst olmak istedim. Ama pişman değilim, biliyorsun."

"Yalnızlık hissi veriyor, değil mi? Senin de dediğin gibi, arada kalmak. Doğru olanı yapmak istemek. Ama doğru olanın ne olduğunu her zaman bilmemek ve bunu anlayan kimsenin olmaması."

Yavaşça başını salladı. "Çok yalnızım."

O duyguyu biliyordum. "Ya böyle olmak zorunda değilse?" Bu bağ sadece birkaç gün daha sürse bile, hayatımızda bir anlık bir olay olsa bile, onu bırakmak istemiyordum. Kendimizden çok şey ortaya koymuştuk zaten. Neden geri kalanını da?

Owen'ın göz kapakları ağırdı. Parmakları saçlarımın arasında dolandı. Dudakları dudaklarıma değdi. Bir izin isteyiydi, ama bu sefer ilk adımı ben attım.

Ağızlarımızı birbirine mühürlemek için o milimetrelik mesafeyi kapattım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Owen

Alpine barda Genevieve'in yanına oturduğumdan beri bu konuyu geçiştirip duruyorduk. Birbirimize yaklaşıyor, sonra tekrar uzaklaşıyorduk. Her birimizin buna karşı çıkmak için sebepleri vardı.

Genevieve'e aramızda hiçbir engel olmadan birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi göstermek istedim.

Öpüşmeyi kestim ve "Kahvaltıyı sonra bitirmek ister misin?" diye sordum.

Dudaklarını yaladı. "Aklında ne vardı?"

"Önce duş alalım. Sonra da yatağa dönebiliriz, ama bu engel olmadan."

"Ben varım. Peki ya istasyon? Sizi bekliyorlar mı?"

"Şerif olmanın birkaç avantajı var. Bir saatliğine bensiz de idare edebilirler." Çenesini okşadım. "Yeter ki emin ol."

"Birdenbire işsiz kaldım ve peşimde bir katil var. Şu anda pek bir şeyden emin değilim. Ama... garip olan şu ki, sanırım bundan hoşlanıyorum." Uzanıp dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Hayır, kesinlikle hoşuma gidiyor."

Fırını kapattım, elini tuttum ve onu banyoya doğru sürükledim.

İçeri girdiğimizde suyu ısıtmak için ocağa koydum. Gerçi aramızda zaten yeterince sıcaklık vardı. Beklenti. İhtiyaç. Bunu, beni baştan aşağı açıkça incelemesinden anladım. "Gözlerinle mi beni soyuyorsun?" diye sordum.

"Sadece çok yavaş olduğun için. Neden hala kıyafet giyiyorsun?"

Kıkırdayarak tişörtümü başımdan geçirdim, sonra da onun üstüne uzandım. Altında sütyen giymediği belliydi ama yine de pembe meme uçları görüldüğünde nefesimi tuttum. Sivri ve bana istekliydiler.

Gömlüklerimizi bir kenara fırlattım ve onu tezgâha yasladım. Ağzını tekrar ele geçirmem gerekiyordu. Çıplak tenlerimiz birbirine sürtündü, meme uçları göğsüme değdi ve titredi.

"Merak etme," dedim, "seni birazdan güzelce ısıtacağım."

Kollarını belime doladı. "Eminim başaracaksın."

Öpüşürken, küçük mekânı buhar doldurmaya başladı. "Hadi suyun altına girelim." Eşofmanımı aşağı indirdim, aynı şeyi onun minik pijaması ve külotuyla da yaptım. Sonra onu geriye doğru götürüp açık cam kapıdan duşa soktum.

Onu suyun altına soktum. Başını geriye doğru eğdi, saçları ıslandı, su damlacıkları boynunun ve köprücük kemiklerinin üzerinden, göğüslerinin üzerine döküldü. Dayanamadım ve eğilip o su damlacıklarını dilimle yaladım. Nabız noktasına dokunduğumda, kalbinin attığını hissettim. Benim nefesim de zorlanıyordu.

Eğer bir hata yapıyorsam, bu kadar iyi hissetmem nasıl mümkün olabilir?

Neredeyse iki gündür bunu istiyordum ve sonunda onu çıplak yakaladım. Birbirimize tamamen açıldık. Genevieve benim hakkımdaki gerçeği biliyordu. Arkadaşlarımı. Sadece birkaç boşluğu doldurduktan sonra bunu ne kadar çabuk çözdüğüne şaşırdım. Beni çözümüştü. İsteseydim daha fazla yanıltıcı ipucu verebilirdim. Boğulmaktan korkan bir adam gibi o sırları saklayabilirdim.

Ama o zaman nerede olurdum? Belki daha güvende. Ve gerçekten baş başa, inanılmaz derecede yalnız. Tıpkı onun dediği gibi.

O beni çözmüştü çünkü ben izin vermiştim. Bunu ne kadar çok özlediğimi fark etmemiştim. Ve şimdi buradaydık, sanki sadece birlikte ulaşabileceğimiz daha derin, temel bir gerçek varmış gibi, en çıplak halimizdeydik. Sanki onu birbirimizin teninde yazılı ya da diğerinin kalbinin çılgın atışlarında kodlanmış olarak bulabilirdik. Belki de bulabilirdik. Onun her parçasını keşfetmek istiyordum.

Ellerimi köpürtüp vücudunu yıkarken penisim yarı sertleşmişti. Şampuanı Gen'e bıraktım çünkü gözüne kaçırma riskini almak istemedim. Bu sırada ben de işleri hızlandırmak için duş jelini saçlarıma da sürerek kendimi hızla köpürttüm.

İkimiz de durulandıktan sonra, sırtı göğsüme gelecek şekilde onu çevirdim. Kıvrımlarının bana değmesi tahrikimi artırdı. Penisimin ucu kalçasına sürtündü. Bunu hissettiğini, geriye doğru kıpırdanarak bizi biraz daha yakınlıştırmamasından anladım. Önüme yaslanmış haldeyken, vücudunun uzunluğu boyunca aşağıya doğru bakabiliyordum. Göğüsleri ve karnı, uzun uzuvları. Ellerim gözlerimin izlediği aynı yolları takip etti ve omzunun boynuyla birleştiği yere bir öpücük kondurdum.

Okşamalarım vücudunda gittikçe aşağılara doğru ilerledi, ta ki bacaklarının birleşme noktasına ulaşana kadar.

"Owen." Gen kollarımı tuttu, beni durdurmak için değil, sadece tutunmak için. Başını geriye, omzuma yasladı.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Parmaklarımı daha derine kaydırarak en hassas noktasını aradım.

"Mmm."

Diğer elimle göğsünü kavradım ve kulak memesini ağzıma aldım. Şampuanın adaçayı ve sedir kokusuyla dolmuş sıcak hava. Vücutlarımızın ıslaklığı. Genevieve'in çıkardığı yumuşak zevk inlemeleri. Sonsuza dek burada kalmak, sorumluluklarımı ve bu odanın dışındaki

hayatımızla ilgili her şeyi unutmak istiyordum, ama sadece bir saatimiz vardı.

Bir saat. Sadece o kadar süreye izin verebildim. Bir yanıma buna isyan etse de, diğer yanıma şerifliğe geri dönmeden önce bu kadar zamana sahip olduğum için minnettardı.

Ellerimi zorla ondan çektim ve musluğu çevirdim. "Hadi ama. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Daha ne?"

"Senden daha fazlası. Her şeyde."

Havluyu kaptım ve kendi havlumu olabildiğince hızlı bir şekilde başıma ve vücuduma sürdüm. Gen ise havlusunu omuzlarına sarmış, bana hafifçe kapalı bir gülümsemeyle bakıyordu. Saçları nemli dalgalar halindeydi, ıslak olduğu için sarı değil kahverengiydi. Kehribar rengi gözleri ve duştan dolayı pembeleşmiş teni vardı.

Bu kadın bana bir şeyler yaptı. Onunla tartıştığım da tahrik olduğumu kabul edebilirdim. Ama böyleyken, kendini savunmasız ve açık bir şekilde gösterirken, aramızda mesafe koyma isteği veya yapmacıklığı yokken—benim onun insafına ne kadar bağlı olduğumun farkında mıydı acaba? Ona neredeyse her şeyi verirdim.

Havlumu kıyafetlerimizin yanına yere attım. Bunu sonra düşünürdük. "Ağzımı sana değdirmem gerekiyor. Şimdi." Gen'i kucağıma alıp yatak odama taşıdım ve dağınık yatağa fırlattım. Havlusu hâlâ kısmen üzerindeydi. "Yatağa uzan," dedim, yatağın yanına diz çökerken. Gözleri kocaman açılmıştı. Nefesleri hızlı ve sığıdı. "Genny, lütfen." Sesim boğazımda düğümlenmiş bir fısıltıydı. "Seni görmek istiyorum."

Bacaklarını araladı. İnledim. Muhteşem.

Dilim nihayet bacaklarının arasındaki tatlı, yumuşak yarığa değdiğinde göz kapaklarım kapandı. Gen çılgılık attı, parmakları kısa saçlarımdan arasından geçti. Tutunacak kadar uzun değildi ama yine de denedi. Bir eliyle kulağımı kavradı.

Dilimin düz kısmını yukarı aşağı hareket ettirdim, sonra klitorisine dokundum. Uylukları kasıldı. Yavaşça tekrar aralamalarını sağladım. Ve ellerim zaten iç uyluklarındayken, dudaklarımın hareketlerine parmaklarımı da ekledim. Onu çıldırtmak için her şeyi yapmaya hazırdım. İnlemelerinden ve dilimdeki tatlılıktan, doruk noktasına yaklaştığını anladım.

Penisim o kadar sertleşmişti ki acıyordu. Ona doğru geriniyordu. İçine girmek için yanıp tutuşuyordu. Ama bunu elde edemesem bile, ağzımla onu sahiplenmek bile bana yetse, mutlu bir adam olurdum. Kendime böyle bir şeye ne zaman izin vermiştim ki? Şimdiye kadar yaşadığım hızlı, isimsiz karşılaşmalar... Bunların hiçbirisi bunun yanında sönük kalıyordu. Hiçbir şey. Genevieve'in kendini bana bu şekilde açması, kim olduğumu görmesi ve bana kendisini göstermesi...

İnlemeleri birbirine karıştı. Vücudu titredi. Ben de onun tam ortasını öpmeye devam ettim. Ona ne kadar iyi hissettirdiğime dair verdiği her ipucunun tadını çıkardım.

Gen yanımda olduğu sürece, onu hem mutlu etmek hem de korumak benim görevimdi.

Hepsi benim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Genevieve

Kollarımı başımın üzerine uzattım. En son ne zaman bu kadar gevşemiş ve rahatlamış olduğumu hatırlayamıyordum. Yavaş yavaş bilincim geri geldi. Owen'ın dudakları iç bacaklarıma nazikçe bastırıyordu. Benim için diz çökmüş güçlü, çıplak bir adam. Buna alışabilirdim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Çok." Dirseklerimin üzerine doğruldum.

"Belki de ben bundan senden daha çok keyif almışımdır."

"Bundan çok şüpheliyim." Ona şöyle bir bakmak bunu kanıtladı. Owen çok tahrik olmuştu. Belli ki hâlâ boşalmaya ihtiyacı vardı. "Başka neye vaktimiz var ki?"

"İstediğim kadar değil." Ayağa kalktı, penisini avuçlayıp okşadı. "Ama yeterli."

Onu ilk kez bu kadar yakından inceleme fırsatı bulmuştum. İlk gece otel odamızda iç çamaşırlarımızı çıkarmamıştık. Ve şimdi duşta birbirimize yapışmış, öpüşmeye ve dokunmaya odaklanmıştık. Hayran kalmak için en iyi fırsat değildi. Şimdi ise tam olarak bunu yapma şansım vardı. Gerçi uzanıyordum ama yine de...

Owen'ın yatak odası, pencerelerin üzerindeki perdelerden süzülen parlak ışıkla dolup taşıyordu. Otel odamdaki loş ortamda harika görünmüştü ama bu, tam manzaraya kıyasla hiçbir şeydi. Gözlerim doğrudan

uyluğundaki dikenli tel dövmesine takıldı. Desen, kalın kaslarını daha da belirginleştiriyordu.

Orada durdu ve bana bakmama izin verdi, başını hafifçe yana eğerek sanki o da bana aynı şekilde hayranlıkla bakıyormuş gibiydi.

"Özgüven eksikliğiniz yok, değil mi?" diye sordum.

"Kimse beni bununla suçlamadı, hayır." Owen yatağa diz çöktü. Ben de yastıkları kenara iterek yatakta biraz daha geriye kaydım. O da elleri ve dizleri üzerine çökerek, avını kovalayan bir dağ aslanı gibi bana doğru sürünmeye başladı. Omuzlarında ve göğsünün üst kısmında çiller vardı. Sol kolunda ve kalçasının yakınında birkaç yara izi vardı. Göğüs kaslarında ve karnında tam kıvamında kıllar vardı ve bu kıllar bacaklarının arasında sallanan sertleşmiş penise kadar uzanıyordu.

Üzerime eğilene kadar durmadı. Dudaklarını benimkine yaklaştırırken aynı anda vücudunu da indirdi, tüm kaslı vücudu ve pürüzsüz teni beni sardı. Bacaklarımı beline, kollarımı boynuna doladım. Öpüşürken karnıma sürtündü.

Nefes almak için su yüzüne çıktığımızda, Owen ellerimden birini tuttu ve onu sıcak, gergin uzuvuna doğru yönlendirdi. "Bu senin için. İstiyor musun?"

Kanımda yoğun bir heyecan hissettim. Sıcaklık, adrenalın ve kıvılcımlar saçan bir elektriklenme. Her zamanki gibi bana karşı dikkatli olmasına rağmen, bunu sorma biçiminde çok ham, çok açık bir şey vardı. Owen, bana duyduğu arzuyu hiçbir zaman gizlememişti. Birbirimizden nefret ettiğimizi düşündüğümüz zamanlarda bile.

"Otel barında yanıma oturduğundan beri bunu istiyordum," dedim. "Ama beklentilerim yüksek. Umarım onları karşılırsın."

Şeytani bir gülümsemeyle, "Ben bir kamu görevlisiyim, amacımız sizi memnun etmek," dedi. Owen komodinin üzerindeki prezervatiflerden birini alıp taktı. Sonra kendini hizaladı ve koyu mavi bakışlarını benden ayırmadan, santim

santim içime doğru yavaşça itti. Tamamen içeri girdiğinde, göğsünden alçak, homurdanan bir ses çıkardı ve alnıma ve yanaklarıma öpücükler kondurdu.

"Bana sürekli çok zorluk çıkarıyorlar," diye mırıldandı.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum."

"Ah evet, öylesin. Çok rahat ve mükemmelsin. Kontrolümü kaybetmek istiyorum."

"Neden sen yapmıyorsun?"

"Çünkü bunun için bir saat ayırdım ve elde ettiğim her dakikayı değerlendireceğim."

Ağzım kapalıyken kıkırdadım, sonra kahkaha attım. "Beni araya sıkıştırdığınız için teşekkür ederim, Şerif."

"Aslında beni araya sıkıştıran sizdiniz. Neyse işte."

İkimiz de güldük, alınlarımız birbirine değdi ve bedenlerimiz titredi. Bu birleşme hissi gerçekten çok güzeldi. Kalçaları bana doğru kıvrıldı. Gülüşümüz yerini nefes nefese kalmaya ve hafif hıçkıra hıçkıra inlemeye bıraktı.

"Genny," diye fısıldadı.

"Öp beni?"

"Beni tekrar öpmek için yalvaracağımı sanmıyordum."

"Sanırım yalan söyledim."

Dudakları benimkine doğru eğildi. Öpüştük ve birbirimizin dudaklarını ısırdık, Owen da bedenlerimizi birlikte salladı. Tam da istediğim gibi bir ritimdi, daha fazlasını istiyordum ama acele etmesini de istemiyordum.

Bir koluyla kendini desteklerken diğer eli saçlarıma arasına kaydı. Kısa tırnakları kafa derimi hafifçe kaşıdı. Bundan ne kadar hoşlandığımı biliyordu. Bir şekilde o anın içine daha da rahatlardım. Hissettiğim her şeye teslim oldum. Owen'ın bana hissettirdiği her şeye.

Alt karın bölgemde gerginlik iyice artmıştı. Ateşlenmeye çok yakın bir kıvılcım gibiydi.

Beni alevlendiren, gözlerindeki bakıştı. İçime bakıp sırlarımı aramaya çalışan, tek kelime etmeden kendi sırlarını bana gösteren o bakış...

Bacaklarım beline dolandı. İnledim. Aynı anda, ritmi bozuldu ve birbirimize karşı titredik. Anın yoğunluğunu paylaştık. Kalçalarının birkaç küçük itişisi daha zevki artırdı. Titremeye devam ederken nefes verirken adını fısıldadım.

Öne doğru eğildi ve beni öpücük yağmuruna tuttu, güçlü kolları altıma uzanarak beni olabildiğince yakın tuttu. Tüm ağırlığı üzerimde değildi ama kendimi çevrelenmiş ve güvende hissetmem için yeterliydi.

Sonra yüzünü saçlarıma gömdü ve nefesimi içine çekti.

Dışarıda güneşin altında öten kuşların cıvıltılarından başka hiçbir ses yoktu. Birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde, zamanımızın çok büyük bir kısmını ya sır saklayarak ya da tartışarak geçirmiştik. Bu yüzden aramızdaki bu huzur daha da derin bir anlam taşıyordu.

Dakikaların nasıl geçtiğini hissedebiliyordum. Burada daha fazla kalamazdık.

Prezervatifi attı, sonra dirseğine yaslanarak yanıma uzandı ve gülümsedi. Onu daha önce hiç bu kadar rahat görmemiştim. "Seninle tanıştığıma sevindim, Genny Blake."

Parmaklarım göğsünü okşadı. "Seninle tanıştığıma da çok sevindim, Owen Douglas. Ve senin hakkında yanlışmış olduğuma da sevindim."

"Ben de aynı fikirdeyim. Sizi hiç beklemiyordum."

Birdenbire kendimi savunmasız hissettim. Biraz fazla açıkta kalmış gibiydim. Belki de işsizliğim beni yakalamıştı ya da peşimde bir katil vardı. Ama bunun sadece Owen'dan kaynaklandığından şüpheleniyordum. Bu yoğun havayı dağıtmak için bir espri yapabilirdim, ama istemedim. Korkunun beni kontrol etmesine izin veren bir kadın değildim.

Bazen en akıllıca seçim kaçmaktı. Ama ondan değil. Owen bunu hak etmediğini kanıtlamıştı. Bana sırlarını emanet etmişti, ama ben ona kendi sırlarımı tam olarak emanet edememiştim henüz.

"Kaynakım beyaz şapkalı bir hacker," dedim.

Owen, elini karnıma koyarak bana baktı. "Tahmin etmiştim, öyle bir şeydi."

"Biliyorum, ama size anlatabileceğim çok daha fazla şey var. Babamın adını temize çıkaran ve onu günah keçisi ilan eden polisleri suçlayan o makaleyi yayınladıktan kısa bir süre sonra, birkaç yıldır onunla çalışıyorum. O haberden sonra anonim mesajlar almaya başladım. Colorado'daki yolsuzlukla ilgili ipuçları, bunu destekleyen belgeler. Verdiği bilgiler her zaman doğru çıktı. Bir süre sonra kaynağım bana hacker kullanıcı adını ve Amerika Birleşik Devletleri'nin batısında bir yerde yaşadığını söyledi."

"Bana onun River olduğunu söylemeyeceksin, değil mi? Hartley'e daha birkaç ay önce taşındı. Öncesinde Doğu Yakası'ndaydı."

Güldüm. "Hayır, River olmadığına eminim. Bu adamla birkaç kez telefonda konuştum. Sadece yeteneklerini iyilik için kullanmak isteyen biri. Ama bunun seninle bağlantısı şu." Daha dik oturdum. Owen kolunu omzuma attı ve ben de ona sokuldum. "Geçen yıl, departmanınız ve Rigsby'ler ile onların suç komplosunu içeren o büyük skandal hakkında birkaç haber yazdım. Ve sonra Dawson Witkins."

"Ben hatırlıyorum."

"Doğru. Kaynağım bana yakın zamanda şifreli bir mesaj göndererek sohbet etmek istediğini söyledi. İşte böyle çalışıyor. Benim için bir şey olduğunda ortaya çıkıyor. Kendisi ve hacker arkadaşları, karanlık ağda Stillwater adlı bir grup hakkında bir sürü belge ortaya çıkardı. En kötü türden suçlular için aracı olarak çalışıyorlar. Tetikçileri müşterilerle, insan kaçakçıları kurbanları için alıcılarla buluşturuyorlar. Para aklama, yetkililere rüşvet verme, aklınıza ne gelirse hepsine karışıyorlar. Amerika'nın güneybatısında her yerde faaliyet gösteriyorlar."

Kolunu üzerimde daha sıkı tuttu. "Stillwater'ı hiç duymadım."

"Neredeyse hiç kimse bilmiyor. Latince bir sloganları var, muhtemelen çok ürkütücü olduğu için, ama aynı

zamanda bilgili olduğunuzu göstermek için bir parola görevi de görüyor. Kabaca çevirisi 'en derin su en sessizdir'."

"Sakin sular derin akar mı?"

"Özetle bu." Stillwater hakkında ona daha çok şey anlatabilirdim ama o zaman burada bir saatten çok daha uzun süre kalırdık. Bu, özet versiyonuydu.

"Kaynak kişi ve arkadaşları bu kanıtları hükümete mi gönderdi?"

"İmkânsız. Kaynağım temelde bir anarşist. NSA veya FBI'ın dikkatini çekmek istemiyor. Hükümete güvenmiyor. Hiçbir düzeyde." Owen kaşlarını çatmıştı ama ben devam ettim. "Konuştuğumuzda, kaynağım bana Stillwater'ın Colorado'daki yolsuz bir hükümet yetkilisine yaptığı ödemeleri gösteren banka hesap bilgilerini gönderdi."

"Ne? İsimlerini mi aldılar?"

"Hayır, sorun tam olarak bu. Hesapların hepsi denizaşırı ülkelerde. Hepsi anonim. Ama Stillwater'ın detaylı muhasebe kayıtları var. Kaynağım ve arkadaşları, tüm bu veri tabanlarını ve belgeleri inceleyerek, ellerinden geldiğince bir araya getirmek için binlerce saat harcadılar. Ülke genelindeki diğer yetkililere yapılan ödemeleri de buldular. Ama benim bahsettiğim belirli ödemeler? Stillwater bunları, verilen hizmetler karşılığında Colorado'daki bir yetkiliye yapılmış gibi işaretlemişti."

"Ve sen bunun Hart County'de görevli bir yetkili olduğunu sandın. Yani, benim." Nereye varmak istediğimi anlamıştı. "Neden?"

Ona doğru döndüm. "Kaynakım, Stillwater'ın kayıtlarındaki diğer girişlerle olan bağlantıları, diğer suç faaliyetleriyle ilgili bulabildiği her şeyle karşılaştırdı. Hartley'deki Rigsby ailesinin yasadışı işletmesiyle bağlantılar buldu. Stillwater, ilgili taraflarla anlaşmalar yapmalarına yardımcı oldu. Ve insan kaçakçılığı tarikatının lideri Dawson Witkins ile de. Stillwater, Witkins'i diğer

kaçakçılarla bağlantı kurarak genç kızların takas edilmesini sağladı."

"Ciddi misin?" diye mırıldandı Owen. "Bunu nasıl bilmedim?"

"Çünkü Stillwater gizli kalmak için her türlü çabayı gösteriyor. Karanlık ağda faaliyet gösteriyorlar ve dijital izleri o kadar karmaşık ki, anlam çıkarmak veya gerçekte kimin sorumlu olduğunu takip etmek zor. Stillwater, Hart County'nin çok ötesine, Colorado'nun ötesine uzanıyor, yetkililere rüşvet veriyor ve bölgedeki yüzlerce, belki de binlerce şehir ve kasabada kötü niyetli faaliyetlere aracılık ediyor. Bu verilerin çoğuna erişimim yok."

"Mafyaya benziyor."

"Bir bakıma öyle, evet. Ama mafyanın aksine, Stillwater suç çetelerini kendisi yönetmiyor. Stillwater daha çok bir grup avukat, muhasebeci, danışman gibi. Suçluların işlerini bir üst seviyeye taşımalarına yardım ediyorlar." Başımı tiksintiyle salladım, her ne kadar alaycı bir şekilde konuşuyor olsam da. "Colorado'da bulunduğum için, kaynağım Hart County hakkındaki bilgiyi bana iletti. Sahada soruşturmaya devam edebileceğimi umuyordu. İlk fırsatta buraya gelme amacım buydu. Suçluyu ortaya çıkarmaya çalışmak. Bu yetkili, daha büyük operasyonun küçük bir parçası, ama bir başlangıç." Başımı boynuna yasladım. "Bir cinayetle ya da yaptığım her varsayımı alt üst eden seksi bir şerifle yolumdan sapacağımı düşünmemiştim."

"Kaynakınızın sunduğu kanıtları görebilir miyim?"

"Evet. Onu güvende tutuyorum. Güvenli bir veri aktarım hizmetiyle size göndereceğim. Ama şu anda başka bir ipucum yok."

"Sizin için sakıncası yoksa, bilgileri River ve Koruyucularla paylaşacağım."

Başımı kaldırdım. "Koruyucular mı?" Bunu resmi bir unvan gibi söylemişti. "Kendilerine böyle mi diyorlar?"

Owen, dil sürçmesini fark ederek dudaklarını birbirine bastırdı. "Son Sığınak Koruyucuları. İsmi Aiden buldu."

Bu kanunsuzluk meselesi hakkında karışık duygularım vardı. Mümkün olduğunca gizlilikten açıklığı tercih ederdim. Ama işte sorun da buydu. Stillwater gibi bir grupla doğrudan yüzleşmeye hazır olana kadar onlarla savaşmanın tek yolu gizlilikti. "Sen de bir Koruyucu musun?"

"Elimden geldiğince."

"İkisinin arasında kaldım," demişti. Hem Koruyucu hem de şerifti ve kendini ayrı tutmak zorundaydı. Yalnız.

Ama şu anda yalnız değildi.

"Gen, eğer Stillwater halkı bildiklerinizi öğrenirse, çok büyük tehlike altında olabilirsiniz."

"Bu yüzden bu konuda bu kadar gizli davrandım." Omuz silktim. "Ama sıraya girmek zorunda kalacaklar. Alpine Otelindeki silahlı saldırganın önceliği muhtemelen odur."

"Hiç komik değil. Beni onlardan biri sandığın halde Hartley'e gelip benimle yüzleştin. Bunun ne kadar pervasızca bir davranış olduğunu biliyor musun? Ya seni susturmak için kaçırıyordum veya sahte bahanelerle tutuklasaydım?"

"Bu işi yapmanın her zaman bir riski vardır. Tıpkı sizin işinizde olduğu gibi. Ama yine de yapmaya devam ediyorsunuz."

Homurdandı ve beni kendine doğru çekerek başıma bir öpücük kondurdu. "Bir saatlik süreyi aştık. Yemek yememiz, giyinmemiz ve karakola gitmemiz gerekiyor." Ayağa kalkmaya başladım ama Owen beni orada tuttu, ona bakana kadar bekledi. "Kaynak hakkında bana bilgi verdiğin için teşekkür ederim. Ve Stillwater hakkında da. Bunu araştıracağım, ama aynı zamanda seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yaklaştım ve hafif bir öpüşme paylaştık. "Sen benim Son Sığınak Koruyucum musun?"

“Dün itibariyle zaten öyleydim. Ama şimdi senin de bildiğine sevindim.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Owen

Masamın üzerindeki kaleme vurarak tekrar beyaz tahtaya baktım. Geri dönmem gereken bir cinayet soruşturması vardı, ama aklım Genevieve ve bana Stillwater hakkında anlattıklarıyla meşguldü.

Onun benim yaşadığım bölgede yolsuzluk olduğuna inandığını biliyordum. Ama bunun kanıtı olması bambaşka bir şeydi.

İstasyona doğru yola çıkmadan önce, delilleri yalnızca Last Refuge Protector işleri için kullandığım bir e-posta adresine güvenli bir şekilde aktarmıştı. Bu bilgilerin resmi departman bilgisayarlarım veya hesaplarıma ulaşmasını istemiyordum. Zaten River'a iletmıştim ve daha sonra inceleyecektim.

Ayrıca, zamanlamayı göz önünde bulundurursak öğle yemeği gibi olan, onun hazırladığı kahvaltıyı da hızla yemiştik. Karakola vardığımızda, Keira'dan Genevieve'e Tucker cinayetiyle ilgili dosyalarımızı inceleyebilmesi için bir bilgisayar kurmasını rica etmiştim. Gen, yakındaki bir konferans odasına güvenli bir şekilde yerleştirilmişti. Onu burada, ofisimde, gözümünden ayırmak istemediğim değerli bir eşya gibi tutmayı düşünmüştüm. Ama bu, diğer yardımcılarım ve her gün zamanımı talep eden sayısız insanla ilgili soru işaretlerine yol açardı.

Konu açılmışken...

Perdelerim açıktı, bu yüzden karakolun ön kısmını görebiliyordum. Kapımı çalmadan hemen önce Bölge Savcısı Grissom'un yüzünü pencerede gördüm.

"İçeri gelin," dedim ayağa kalkarak.

Grissom içeri girdi. Ama yalnız değildi. Görünüşe göre bana karşı aday olmayı düşünen eski eyalet senatörü Jud Hale onun arkasında duruyordu, ardından da Şerif Yardımcısı Norris Linscomb geliyordu. Benim ikinci komutanım.

Bu da neydi böyle?

"Owen," diye başladı Grissom. Eğer unvanımı çoktan kullanmışsa, bu iyi bir başlangıç değildi. Benim ve departmanımın aksine, savcıyla genellikle samimi bir ilişkim yoktu. "Bazı sorularımız var."

Etrafıma şöyle bir göz gezdiriyormuş gibi yaptım. "Özür dilerim, yanlış yerde miyim? Buranın ofisim olduğunu sanıyordum. Kapıda da ismimin üstünde Şerif yazıyordu."

Norris dudaklarını büzdü, özür diler gibi baktı. "Patron, eğer şu an uygun bir zaman değilse..."

"Hayır," diye araya girdi Grissom, "İkinci gün üst üste buraya gelmek zorunda kaldım. Bay Hale de bana katılmaya meyilliydi. Şerifin zaman ayırması gerekiyor."

Jud Hale hiçbir şey söylemedi. Sadece öylece durup, sanki önünde eğilip yol vermemi bekliyormuş gibi baktı.

Kanım kaynayarak Norris'e kapıyı kapatmasını işaret ettim, sonra masamın arkasına oturdum. Grissom beyaz tahtama baktı ama ben kişisel bir kısaltma kullanmıştım. Ondan fazla bir şey anlayamayacaktı.

"Bu da neyin nesi?"

Jud öne çıktı. Benden daha zayıf ama daha uzundu ve pahalı bir Stetson şapkası da dahil olmak üzere zengin bir çiftlik sahibi gibi giyinmişti. Büyürken büyük kuzenlerimden bazılarıyla arkadaştı. Şimdi hapiste olanlarla. "Saygısızlık etmek istemem Owen. Ama Hartley Toprak Sahipleri Birliği'nin başkanı olarak, serbest dolaşan

bir katil hakkındaki vatandaşlarımızın endişesini dile getirmek için buradayım."

"Yani beni soruşturmamdan uzaklaştırmak için mi buraya geldiniz?"

Grissom ceketinin üzerinde kollarını kavuşturdu. "Duyduğumuza göre, şerif yardımcınız da dahil olmak üzere herkesin Tucker cinayeti dosyasına erişimini kısıtlamışsınız. Bu davada şeffaflığın gerekliliğini size söyledikten sonra. Neden kendi departmanınızın bile soruşturmaya erişimini kısıtladınız?"

Gözlerimi Norris'e diktim, o da bana sabit bir şekilde bakıyordu. "Bu sabah ofisinizde değildiniz," dedi Norris. "Savcı Grissom aradı ve Tucker davası hakkında bilgi istedi, ben de cevap verdim."

Grissom sözlerine şöyle devam etti: "Hepsi bu kadar değil. Görgü tanığınızın kimliğini Denver Daily gazetesindeki bir makaleden okudum ve kendisinin bir gazeteci olduğunu öğrendim."

"O makaleyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu sabah itibariyle gazeteyle tüm bağlarını kesti."

"Üstelik bu, CSP polislerinin sizi cinayet mahallinde kadınla samimi bir şekilde davranırken görmesinden sonra oldu. Bana zaten cinayetin işlendiği akşam Alpine barında kadınla tanıştığınızı söylemişsiniz. Bütün bunların, ısrarla koruduğunuz gizlilikle birleştiğinde nasıl görüneceği hakkında bir fikriniz var mı? Bu davayı nasıl yürütmemi bekliyorsunuz?"

Jud kaşını kaldırdı.

Tekrar ayağa kalktım, ellerimi masamın üzerine düz bir şekilde koydum. "Katili yakalamazsam, dava açacak bir şeyiniz olmayacak. Ama yakalayacağım. Bunun anahtarı ise görgü tanığı. Bu konuşmanın geri kalanını gizli tutuyorum. Jud, ofisimden çıkabilirsin."

Jud, reddedecekmiş gibi göğsünü kabarttı, ama sonra şapkasını hafifçe eğdi. "Sadece yerel duyguları aktarmaya

yardımcı olmak istedim. Değerli vaktinizi aldığım için çok özür dilerim, Şerif."

Adam dışarı çıkana kadar gözümü ondan ayırmadım. Yardımcılarımla sohbet etmeye gittiğini fark ettim ama önemsemedim.

"Katil dün gece tanığımı hedef almaya çalıştı," dedim.

Grissom alaycı bir şekilde güldü. Şerif yardımcım ise sessizliğini koruyordu. Bunun burada olmak istemediğinden mi yoksa daha derin düşüncelere daldığından mı kaynaklandığını anlayamadım. "Evet, ben de bunu duydum," dedi Grissom. "Ama senden değil. Hatta takviye kuvvet bile çağırmadın. Bu kendi prosedürlerine aykırı değil mi?"

Bu kasabadaki dedikodu çarkının haberi yayacağını tahmin etmiştim. Benim endişem Last Refuge'daki güvenlik detaylarını gizli tutmaktı. Bunu da başardım. Ama bunu savcıya açıklama niyetim yoktu. "Durumu uygun gördüğüm şekilde hallettim. Kimse yaralanmadı. Mülk sahipleri misafirleri için daha fazla aksama istemediler."

"Peki ya tanık?" diye sordu şerif yardımcısı. "Hâlâ Last Refuge'da mı?"

"Hayır, o benimle kalacak."

"Kendi evinizde mi?" Grissom başını salladı. "Denver Daily gazetesindeki makalenin geri kalanını okudum. Genevieve Blake sizi yolsuzluktan soruşturuyormuş. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

Sakin ol, diye kendi kendime söyledim. Ama yumruklarımı o kadar sıkı sıkıyordum ki eklemlerim çıtırdadı. "Yanlış söylentiler. Başka bir şey değil. Eminim sorulsa o da aynısını söylerdi."

"Ama bunun nasıl duyulduğunun farkında olmalısınız."

Gözlerimi devirdim. "Ne yani, sanki onun bana güzel şeyler söylemesi için ona yaranmaya çalışıyormuşum gibi mi? Size söz veriyorum, Bayan Blake bunun için çok aksi bir kadın."

"Bu davaya çok yakınsınız. Ve ne kadar gizli davranırsanız, insanlar tam olarak neyi sakladığınızı o kadar çok merak edecekler."

Ve Jud Hale'in kamuoyunu yönlendirmeye yardımcı olacağından eminim, diye düşündüm.

"Hepsi bu kadar mı? Gerçekten de bu cinayet soruşturmasına geri dönmeliyim. Katili yakalama konusundaki kamuoyu endişesini göz önünde bulundurursak..."

Grissom öfkeyle dışarı fırladı. Ben de yumruğumu gevşetmeyi başardım.

Sonra ikinci komutanıma öfkeli bir bakış attım.

Norris geride kalmıştı. Kapıyı tekrar kapattı. Birkaç yardımcı şerif masalarından merakla bakıyordu. "Patron, bunun bir pusu olmasını istememiştim. Savcı beni yakaladı ve ofisinize gelmeye zorladı. Jud Hale'in burada olacağını, aniden ortaya çıkana kadar bilmiyordum. Aksi takdirde sizi uyarırdım."

Ben departmana katıldığımda Norris Linscomb kıdemli bir yardımcıydı. Eski şerif emekli olduğunda onun şeriflik için aday olacağını varsaymışım. Birçok kişi de aynı şeyi düşünmüştü. Ama o direndi. Aslında, kendim aday olma fikrini ortaya attığımda ilk destekçilerimden biri Norris olmuştu. Onu ikinci komutanım yapmak çok kolay bir karardı.

"Anlıyorum," dedim. "İki adam da 'hayır' cevabını duymaya alışkın değil."

"Grissom bir konuda haklı. Sizin ve bu tanığın durumu hiç de iyi görünmüyor. İnsanlar onun sizi yolsuzluktan soruşturduğu hakkındaki makaleyi okuyacaklar, sonra da bu Tucker davasına karışacak ve siz de onu susturmak istercesine gizli tutuyorsunuz. Bunu hafife alabilirsiniz, ama insanlar sansasyonel sonuçlar çıkarmayı sever."

"Bir de onunla da birlikte olduğumu bilselerdi ne olurdu bir düşünün," diye düşündüm içimden.

“Sizce ben böyle bir şey mi yapıyorum? Tanığa baskı mı kuruyorum? Ben böyle bir adam mıyım?”

“Bir saniye bile aklımın ucundan bile geçirmeyeceğim. Ama seçildin Owen. Hale gibi potansiyel rakiplerinin bununla ne yapacağını her zaman düşünmek zorundasın. Özellikle de amcalarınla olan o tartışma da işin içine girince.”

Geçen yıl Norris, diz ameliyatı geçirdikten sonra aylarca evde iyileşme sürecindeydi ve sonrasında da masa başında çalışmak zorunda kalmıştı. Ama ben onu olan biten her şeyden haberdar etmişim ve benden daha fazla kolluk deneyimine sahip biri olarak tavsiyelerini memnuniyetle karşılamışım. Ellili yaşlarının başlarındaydı, eski kafalı olsa da iyi bir adamdı. Neredeyse kusursuz derecede onurluydu.

Son Sığınak Koruyucularına olumlu bakmasının imkanı yoktu. Niyetlerine saygı duyardı, ama Norris onların kanunsuz hareket etmelerini asla onaylamazdı. Ya da benim bu işe karışmamı.

Ona Genevieve'in Stillwater hakkında anlattıklarını, ilçemizdeki yolsuz yetkili hakkında anlattıklarını anlatabilir miydim? Yüksek rütbeli, yeterince nüfuzu olan biri olmalıydı. Belki de Savcı Grissom gibi biri, ki bu da düşündürücüydü.

Daha fazla bilgi edinene kadar Norris'i bu bilgiyle meşgul etmek istemedim. Ayrıca Genevieve bana bu bilgiyi Koruyucular dışında kimseyle paylaşabileceğimi söylememişti.

“Tucker cinayeti soruşturması konusunda gizli davrandım,” dedim. “Bu doğru. Genevieve Blake'in kimliğinin sızmasını engellemeye çalışıyordum. Size güvenmediğimden değil, sadece çevreyi olabildiğince küçük tutmaya çalışıyordum. Şimdi kimliği ortaya çıktı. Kendisiyle arkadaşız ve katil onu hedef aldığı için onu korumaya çalışıyorum. Ama bunun, arkadaşım olan diğer herhangi bir seçmenimi korumaktan farklı olduğunu düşünmüyorum.”

"Söylediklerinizi anlıyorum."

"Aile bağlarıma gelince, onlara yardımcı olamam."

Başını hafifçe eğdi, kısa bir onaylama hareketi yaptı. "Hayır, sanırım değil."

"Düşüncelerinize her zaman değer verdiğimi biliyorsunuz. En son istediğim şey, eyalet başsavcılığının buraya gelip, bizim tembellik ettiğimizi düşünerek davayı ele geçirmesi. Kim bilir, Jud Hale belki de valilik ofisindeki arkadaşlarına bu yönde telefon görüşmeleri yapmıştır bile. Hem o hem de Grissom bu davayla çok ilgileniyorlar."

Norris kaşlarını çattı, bıyıkları seğirdi. "Bir cinayet soruşturmasında kamuoyu ilgisi söz konusu. Grissom ve Hale iyi görünmek istiyorlar. İşte tam da bu yüzden sizin unvanınızı istemedim, Şerif. Ben politikacı olmaya uygun değilim."

"Ben de emin değilim," dedim iç çekerek. "Size Tucker dosyasını inceleme izni vereceğim. Birçok soruşturma yolunu araştırıyoruz, ancak benim temel teorim Tucker'ın avlanırken bir miktar paraya rastlamış olması. Katil, parayı çaldığı kişi olabilir. Şimdiye kadarki kanıtlara bakıp katılıp katılmadığınıza karar verebilirsiniz."

"Elbette, yapacağım."

"Önceden benimle görüşmediğiniz sürece, Savcı Grissom'la veya ekibimizin dışındaki herhangi biriyle hiçbir şey paylaşmayın."

"Tabii ki değil."

"Sana güvenebilir miyim?"

Sadece bu cinayet soruşturmasını kastetmediğimi biliyordu. "Çalışmak için bundan daha çok istediğim başka kimse düşünemiyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ama dürüst olmalıyım. Sizinle bu tanık arasında gerçekten neler olup bittiğinden emin değilim ve bunu özel tutabilirsiniz. Ama güzel bir yüze aldanıp dikkatinizi dağıtmanıza izin veremezsiniz. Geçmişte çok dikkatliydimiz, yaşadığınız aksiliklere rağmen çok yol kat ettiniz. Annenizi

ve babanızı kaybetmeniz, aile skandalları. Geçen yıl bu ofiste yaşanan sorunlar.”

Dudaklarımı sıkıca büzerek masama doğru baktım.

“Şu anda nerede olurlarsa olsunlar, anne babanızı gururlandırdığınızdan hiç şüphem yok. Dikkatsiz davranarak bunu heba etmeyin.”

Bunun üzerine Norris ofisimden çıktı, ama sözleri hâlâ kafamda yankılanıyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Genevieve

Ace Tucker etiketli klasöre tıkladım ve açıldı. Keira beni izinlere eklemişti. Beklentiyle öne doğru eğildim, heyecan damarlarımda dolaşıyordu.

İmleç ilk belgenin üzerindeydi. Alpine otoparkındaki olay yerinde inceleme yapan teknisyenlerin raporuydu bu. Çift tıkladım.

Bir cinayetten bahsederken kulağa ne kadar karanlık gelse de, bu gibi anları çok sevdim. Keşfetme duygusu. Ne bulacağımı bilmemek.

Keira'nın bana departman dizüstü bilgisayarını ve Tucker dosyasına erişim talimatlarını verdiği bir konferans salonundaydım. Owen'ın bana duyduğu güvene şaşırmış gibiydi, ancak ona olan inancı o kadar büyük olduğu için bunu kolayca kabul etmişti.

Ama Şerif Douglas işte öyle bir adamdı. Giydiğim şapkaya dokundum. Owen'ın Carhartt marka şapkasıydı, odasından ödünç almıştım. Karizmatikti ama iyiliğini de yakından inceleyince kolayca fark ediliyordu. Onu Stillwater'ın köstebeklerinden biri olduğundan şüphelendiğimi düşünmek beni güldürdü.

Yatakta da harika.

Ancak çok geçmeden, Tucker dosyasına dalıp gittiğim için yakışıklı şerif hakkındaki düşüncelerim geride kaldı. Hikaye zihnimde şekillenmeye başladı.

Olay yeri raporunu ve fotoğrafları, ayrıca otel misafirlerinin ifadelerini inceledikten sonra, dün Owen'ın otopsiyle ilgili notlarına geçtim. Adli tabibin nihai raporu daha uzun sürecekti. Tüfek kurşununun Tucker'ı anında öldürdüğü anlaşılıyordu. Tetikçi o atışı yaptıktan sonra Tucker'ın hiçbir şansı kalmamıştı.

Gerçekte ne için ölmüştü?

Otel odası aramalarının sonuçlarına baktım. Dört avcı arkadaşın hepsi ayrı odalarda kalmıştı. Tucker, minibarındaki birkaç küçük içki şişesini boşaltmıştı. Ayrıca hizmetçiye de cömert bir bahşış bırakmıştı. Bir yığın yirmi dolarlık banknot. Banknotların delil olarak alındığını ve incelendiğini fark ettim, ancak onlarda ayırt edici bir şey yoktu.

Tucker, Ellis'le birlikte vahşi doğada oldukları sırada o yirmi dolarlık banknotları diğer paralarla birlikte mi bulmuştu? Orada gerçekten ne yapıyorlardı? Owen ve ben, Ellis ve Tucker'ın paraya tesadüfen rastladığını tahmin ediyorduk. Ama bu doğru muydu?

Kurbanın otel odasından çekilmiş bir sonraki fotoğrafa geçtim. Ve her şey durmuş gibiydi.

Gördüklerime inanamadım.

O an gerçeküstüydü. Fotoğrafı yakınlaştırmak zorunda kaldım. Ama tam önümdeydi. Adli tıp teknisyenlerinin kullandığı ölçüm bandıyla birlikte fotoğraflanmıştı.

Altın bir sikke.

Yaklaşık bir buçuk inç uzunluğundaydı. Sanki Tucker yanlışlıkla düşürmüş ve fark etmemiş gibi, yatağının altına kısmen yuvarlanmıştı. Daha fazla fotoğraf, parayı ayrıntılı olarak gösteriyordu. Bir tarafında küçük bir antik savaş gemisi, diğer tarafında ise Aquae Altissimae yazısı kazınmıştı.

Dizüstü bilgisayarın dokunmatik yüzeyindeki elim titriyordu. Daha önce buna benzer bir madeni paranın resmini görmüştüm. Hacker kaynağım bunu benimle paylaşmıştı, Stillwater hakkındaki bilgilerin bir parçasıydı.

Owen'a bundan bahsetmeliydim. Paradan hiç bahsetmemişti, bu yüzden önemini tahmin etmesi imkansızdı. Gerçi ben de bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Ace Tucker'ın böyle bir şeye sahip olmasının ne anlamı var? Stillwater ile ne ilgisi vardı?

Telefonumu kullanarak dizüstü bilgisayar ekranının fotoğrafını çektim ve görüntüyü şifrelenmiş bulut depolama alanıma kaydettim. Ardından dosyaları ve bilgisayarı kapattım. Owen'ın ofisi hemen köşedeydi.

Ancak koridorda ayak sesleri duyduğumda olduğum yerde donakaldım ve bir silüet tam konferans salonunun kapısının önünde durdu.

Perdelerin neredeyse tamamen kapalı olmasına rağmen, kişinin silüetini gördüm. Owen değildi, Keira da değildi. Bu kişi sadece orada duruyordu. Kapıyı bile çalmadı.

Soğuk bir korku hissi omurgamdan aşağı doğru kaydı.

Uzanıp kilidi çevirdim. Sonra kapı kolunun sallanmasıyla nefesim kesildi. Birkaç adım geri çekilip konferans salonuna göz gezdirdim ama gidecek başka yer yoktu.

Kişi uzaklaştıkça silüeti kayboldu. Bu sırada kalbim boğazımın dibinde gümbür gümbür atıyordu.

Telefonumla uğraşırken Owen'a mesaj atmayı planlıyordum. Kapının dışından bir ses daha geldi, kapı kolu tekrar sallandı ve çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Gen? Orada mısın?"

Owen'dı. Kapıyı açtım. Kaşları çatık, elinde bir kupa ile orada duruyordu. "Sana çay getiriyordum. İyi misin?"

Dışarı çıkıp koridora şöyle bir baktım. Başka kimse yoktu. "Ben... Birisi odaya girmeye çalışıyordu. Biraz korktum."

Ağzı açıldı, gözleri kısıldı. "Bölge savcısı olabilirdi. Gittiğini sanıyordum ama etrafta dolanıyormuş. Henüz ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Onu konferans salonuna çektim ve kapıyı kapattım. "Başka bir şey daha var. Sana göstermek için ofisine

gelecektim." İkimiz de masaya oturduk ve dizüstü bilgisayarını açıp Tucker'ın otel odasının fotoğraflarına baktım. "Bu altın sikke cinayet kurbanının yatağının altındaydı."

Owen ekrana dikkatlice baktı. "Oldukça dikkat çekici. Ve üzerinde hiç toz yok. Bu da Tucker'ın bıraktığını, önceki bir misafirin bırakmadığını gösteriyor."

"Kesinlikle."

"Peki bunun önemi ne?"

"Bir tarafına kazınmış Latince kelimeleri görüyor musunuz? Aquae Altissimae. Bu, 'derin sular' anlamına geliyor. Stillwater'ın sloganının bir parçası."

Gözleri birden gözlerime kenetlendi.

"Stillwater bu paraları üyelerine ve müşterilerine veriyor," diye açıkladım. "Bunlar 22 ayar altından yapılmış ve her bir parayı sahibine bağlayan benzersiz işaretlere sahip. En azından hacker kaynağım bana böyle söyledi. Bana bir fotoğrafını gösterdi. Yan tarafına aynı antik gemi kazınmış, aynı sözler."

"Stillwater grubunun dikkat çekmek istemediğini düşünmüştüm. Bu gösterişli paralar kesinlikle dikkat çekecek."

"Bir düşünün. Grup tamamen karanlık ağda var oluyor, işlerini gizlice yürütüyor. Herkes anonim. Ama yaptıkları anlaşmalar, bağlantı kurdukları kişiler gerçek dünyada. Gerçek üyeyi belirlemenin bir yoluna ihtiyaçları var. Eğer birinin bu paralardan biri ve ilgili sloganı varsa, bu onun Stillwater ile bağlantısını kanıtlar. Paraların üzerindeki işaretler kimlik doğrulaması görevi görüyor. Gizli bir el sıkışma gibi."

"Tıpkı bir hatıra parası gibi."

"Bir bakıma evet." Bu benzetmeyi daha önce hiç düşünmemiştim ama yerinde bir benzetmeydi.

Polis memurları arasında askeri geçmişe dayanan ve saygı duyulan bir gelenek olan hatıra paraları, babamın cesaretinden dolayı aldığı değerli parası ve Owen'ın

ofisindeki koleksiyonu gibi örneklerle anılırdı. Hatıra paraları, bir zamanlar bir askerin belirli bir birliğe üyeliğini kanıtlamasının bir yoluydu.

Stillwater'ın versiyonu, bu geleneğin iğrenç bir çarpıtmasıydı. Yine de benzer bir amaca hizmet ediyordu.

"Dışarıdan birine," dedim, "sadece bir koleksiyon parçası gibi görünür. Gerçek anlamını ancak bilenler anlar."

"Bu, gizli örgüt işlerine benzemeye başladı. Tam bir casusluk ve entrika."

"Sanırım öyle."

Aniden Owen'ın gözleri faltaşı gibi açıldı ve teni bembeyaz oldu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu paralardan birini daha önce görmüş olabilirim. Geçen yılın sonlarında tarikat yerleşkesine baskın yaptığımızda Dawson Witkins'in ofisinde. Federal yetkililer bunu delil olarak almışlardır. Tarikat liderlerinin insan kaçakçılığı davasını onlar yürütmüştü. Muhtemelen bunun gerçekte ne olduğunu bilmiyorlardı. Ben de kesinlikle bilmiyordum."

"Ace Tucker'ın otelinden çıkan madeni paraya ne olacak? Delil odanızda mı? Eğer öyleyse, onu güvende tutmalıyız."

Owen başını salladı. "Ve Tucker'ın bir tane olmasının ne anlama geldiğini de öğrenmeliyiz." Kemerinden anahtarlarını çıkardı. "Hadi gel." Beni koridordan metal ızgaralı bir kapıya götürdü. Owen kapıyı açtı ve ızgarayı geri çekti. "Burada kal. Ben içeri gireceğim. Personelden başka kimse giremez."

Bu odada kamera olduğundan hiç şüphem yoktu. Bana danışmama izin veriyordu ama delillerini lekeleyecek hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Owen, rafları büyük kutularla dolu olan bölüme girdi. Tucker'ın çantası için olanı buldu, sonra onu dışarı çıkardı ve çıkarken kapıyı arkasından tekrar kilitledi.

Konferans salonuna geri döndük. Orada, envanter kayıt defterini çıkardı. Birlikte listedeki maddeleri inceledik.

Hiçbir şey altın sikke tanımına uymuyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Owen. "Bu doğru olamaz. Burada olmalı." Çöp kutusunu karıştırdı. Ama sonunda başını kaldırıp salladı.

"Kayıp mı?"

"Bu durum kayıtlara bile geçirilmedi."

"Ama fotoğraf dün otel odasında çekildi. Kayıt defterini kim imzaladı ve delilleri karakola kim teslim etti?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Yardımcı Şerif Marsh."

"Size yemin ederim patron, hayatımda daha önce hiç böyle bir para görmedim."

Owen'ın ofisindeydik. Keira Marsh'ı çağırmış ve telefonunu önüne fırlatmıştı; ekranında altın Stillwater sikkesinin resmi, bir suçlama gibi duruyordu. Ama eğer Keira'nın sikkenin kaybolmasıyla bir ilgisi varsa, o zaman son derece yetenekli bir yalancıydı. Resme baktığında gözlerinde hiçbir tanıma belirtisi görmemiştim. Owen ona delillerin depodan kaybolduğunu söylediğinde de hiçbir suçluluk belirtisi yoktu.

"Ama siz delillerin saklanma belgesini imzaladınız."

"Bunu açıklayamam, Owen. Sana söyleyebileceğim tek şey, diğer delilleri toplarken otel odasında bu parayı görmediğimdir."

Nefesini verdi ve parmağını dudağına vurdu. Keira'nın da bununla bir ilgisi olduğuna inanmak istemediği açıktı. "Pekala. Yani teknisyen odayı fotoğrafladıktan sonra ve siz delilleri paketlemeye gitmeden önce bu madeni para ortadan kayboldu. Tucker'ın odasında başka kimler vardı? Kimlerin erişimi vardı?"

"Arama emirlerini uygulayan birkaç kişiydik. Odadan odaya gidiyorduk ve..." Başını kaldırıp baktı, gözleri irileşti.

“Ben içeri girmeden önce Rossiter ve Sykes kurbanın odasının başında nöbet tutuyorlardı.”

Owen içinden küfretti.

“Rossiter ve Sykes mı?” diye sordum. “Cinayet mahalline geldikten sonra bana kaba davranan eyalet polisleri bunlar mıydı?” Görgü tanığı yerine beni şüpheli gibi görmüşler, telefonuma erişim istemişler ve orada bulunma nedenimi sorgulamışlardı.

“Evet,” dedi Owen. “Ayrıca kurbanın cesedinin yakınındaki zemini de ezmişler, bu da adli tıp incelemelerini potansiyel olarak bozmuş olabilir. Şimdi de bu. Rossiter ve Sykes'in şu anda nerede olduklarını bilmek istiyorum. Daha da iyisi, dün Alpine Oteli'nden ayrıldıklarından beri nerede olduklarını bilmek istiyorum.”

Keira başını salladı. “CSP'yi arayıp bilgi alacağım. Sanırım onlarla konuşmak istiyorsunuz? Sorularınızı yanıtlamaları için gelmelerini rica edeyim mi?”

“Hayır,” dedi Owen hızla. “Nerede olduklarını öğrenin, ama bunu gizli tutun. Ve bu parayla ilgili kimseye tek kelime etmeyin. Bu son derece hassas bir konu.”

Bakışları bana kaydı, endişesi apaçık ortadaydı. Eğer bu kadar hassas bir konuya, neden benim önümde, üstelik bir gazetecinin önünde bundan bahsediyordu?

Owen'ın ne kadar konuşmamı isteyeceğinden emin değildim. Burası onun ofisiydi. Onun çalışanıyım.

Aynı hesaplamayı yapıyormuş gibi duraksadı.

“Tucker cinayetinin daha büyük bir şeyle bağlantılı olması mümkün,” dedi. “Fark ettiğimizden çok daha kötü bir şey. Şimdilik size söyleyebileceğim tek şey bu Keira, ama eğer Gen ve ben haklıysak, bu son derece tehlikeli.”

Gergin bir şekilde güldü. “Sanırım film senaryosunda bana kimseye güvenmememi söylediğiniz nokta burası, değil mi?”

Owen gülümsemedi, ben de gülümsemedim. Kahkahası aniden kesildi.

"Pekala o zaman. Vay canına. Bunun Last Refuge'da olup biten diğer şeylerle bir bağlantısı olma ihtimali var mı?" Bağlantıyı hemen kurmuştu. Owen'ın ona bu kadar çok güvenmesine şaşmamalıydı. Ve ona güvenilemeyeceğini bir anlığına bile olsa düşünmekten bu kadar korkmasına da şaşmamalıydı.

"Olabilir. Dolaylı olarak. Bunu öğrenmem gerekiyor." Owen ayağa kalktı. "Nerede olduklarını öğrenir öğrenmez Rossiter ve Sykes ile konuşmaya gideceğim. Habersiz gidersem daha açık sözlü olacaklarını umuyorum. Keira, sen ve Norris burada işleri idare edin. Başka bir sorun çıkarsa halledin."

"Tüm bunları Şerif Yardımcısı Linscomb ile paylaşmakta bir sakınca görmüyor musunuz? Daha önce Tucker dosyasına erişimini kısıtlıyordunuz."

Owen'ın kararsızlığını gördüm ama başını salladı. "Norris'i soruşturmaya dahil etmeye zaten karar verdim. Şimdi bundan geri dönmeyeceğim. Ona ihtiyacımız var ve her yerde tehdit görürsem bu ofisi yönetemem. Ama altın paradan bahsetmeyin. Konu açılırsa, şerif yardımcısının sorularını bana yönlendirin. Ve her zamanki gibi, Last Refuge'daki arkadaşlarımızla ilgili her şey... Bu, soruşturma kapsamı dışında."

"Anladım patron."

Keira ayrıldıktan sonra Owen, istasyonun geri kalanına bakan pencerelerin perdelerini kapattı. Hâlâ kapıya dönük, omuzları gergin bir şekilde duruyordu.

Yanına yürüdüm ve başparmaklarımla gergin kaslarını ovdum. "Soruşturmanızı çok daha karmaşık hale getirdiğim için özür dilerim," dedim.

Arkasını döndü ve ellerini yüzümün etrafına sardı. "Bunu kesinlikle sen yaptın. Ama pişman değilim. Eğer bu Stillwater grubu gerçekten benim bölgemde aktifse, onları bulup durdurmayı düşünüyorum. Bu, sen olmadan mümkün olmazdı."

Beni kendine daha da yaklaştırdı, başımdaki şapkayı çekıştirerek çıkardı. Öpüşme yavaşça başladı. Sonra ağızımın içine doğru yaladı, aramızdaki sıcaklık doruk noktasına ulaştı. Owen, öpüşmeyi keserken hırıldadı ve alnını alnıma yasladı. "Aslında istediğim şey, bir saat daha, sadece sen ve ben, evdeki yatağımda olmak. Ama bu olmayacak. En azından daha sonra."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"O altın parayı bulmam lazım. Tucker'ın neden ona sahip olduğunu öğrenmeliyim. Ve cinayete kadar olan hareketlerini de bir araya getirmem gerekiyor. Katilin Stillwater ile bir bağılantısı olabilir."

Bu çok korkutucu olmalıydı, çünkü aynı katil bana da ulaşmak istiyordu, ama bunun yerine kendimi çok heyecanlı hissettim. Stillwater'ı ortaya çıkarmaya yardım edersem, kariyerimin en büyük haberine imza atabilirdim. Ama çok daha önemlisi, çok kötü insanları durdurabilirdim.

"Fark ettim ki 'biz' demiyordunuz. Ben de bunun bir parçasıyım. Size verdiğim tüm bilgileri alıp beni bir kenara bırakıp kendi başınıza hareket edebileceğinizi sanmayın sakın."

"Bunu asla hayal bile etmezdim, Bayan Blake. Ama sizden istediğim şey River ile çalışmanız. Kaynağınızın Stillwater hakkında verdiği belgeleri ona gösterin. River'ı tanıdığım kadarıyla, yeteneklerini kullanarak daha fazla bilgi ortaya çıkarabilir."

"Ve ben de sizinle birlikte sahada olmak yerine, rahatıma bakıp kapalı bir odada bilgisayar başında oturacağım, öyle mi?"

Sırıttı. "Stillwater ve rüşvet verdikleri yetkili hakkında mümkün olan her şeyi öğrenmeni istiyorum. Ama garanti ederim, yanımda olmanı çok daha fazla tercih ederim. Gözlerim senden ayrı kalmaktan nefret ederim. Ve bu sadece muhteşem görüldüğün için değıl."

"Ben de eğlenceli biriyim."

"Çok eğlenceli." Dudaklarımdan tatlı bir öpücük kondurdu. "Asıl düşündüğüm şey senin güvenliğin, eminim bunu biliyorsundur. River'ın biz ayrı kaldığımız süre boyunca seni güvende tutabileceğinden hiç şüphem yok. Bunu yaparken utanmadan flört etse bile. Umarım onu teşvik etmezsin."

"Beni sadece birkaç gündür tanıdığını düşünürsek, oldukça sahiplenici bir tavır sergiliyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Bölgeci bir adamım." Owen kollarını bana daha sıkıca sardı. "Ben başka işlerle ilgilenirken River birkaç saatliğine seninle takılabilir, ama ben yine de senin Koruyucunum. Ve bu gece, benim yatağında yatacaksın. Senin her ihtiyacını karşılayacak olan benim."

"Bunu aklınızda tutmanızı bekliyorum."

"Seni kendime bağlayacağım. Tercihen ikimiz de çıplakken."

Gülümsedim. "Öyleyse başlayalım. Böylece bu soruşturmayı iyice aydınlatabiliriz ve kalan zamanımızı da güzel şeylere ayırabiliriz."

Ta ki Denver'daki evime dönmek zorunda kalana kadar, diye düşündüm. Ta ki vedalaşmak zorunda kalana kadar.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Owen

River'dan yardım istediğim anda kabul etti. Böylece Gen'in istasyona getirdiği eşyalarını aldık, SUV'uma atladık ve River'ın dairesine kadar kısa bir mesafeyi kat ettik.

Ana Cadde'de, Hartley Saloon'un üstündeki kiralık bir dairede yaşıyordu. Arabayı binanın arkasına doğru sürdüm. River ikinci kattaki sahanlıkta durmuş, bize el sallıyordu. Saçları her zamanki gibi karmakarışık ve ekrana baktığı zamanlarda taktığı siyah çerçeveli gözlüklerini takmıştı. Bunlar düzeltici değil, mavi ışık engelleyici gözlüklerdi.

"Stillwater hakkında benimle paylaştığın bilgileri ona zaten gönderdim," dedim General'e. "Henüz inceleyip incelemediğinden emin değilim. Aklına takılan soruları senin daha iyi cevaplayabileceğini düşündüm." Ama henüz dışarı çıkmadım. Huzursuz olduğum zamanlarda yaptığım gibi, ceketimin dikişindeki gevşek bir ipliği çekiştiriyordum.

Gen bunu fark etti. "Benim ve River'ın flörtleşmesinden gerçekten korkuyor musun? İyi birine benziyor ama ilgimi çekmiyor. Hartley'de gözümü diktiğim tek adam sensin."

Elini uzattım, yüzümde bir gülümseme belirdi. "Şaka yapıyordum." Çoğunlukla. "Sadece kafamdaki her şeyi düzene koymaya çalışıyorum. İçime sinmiyor."

Stillwater bir yıldan fazla bir süredir, muhtemelen daha da uzun süredir burada faaliyet gösteriyordu ve benim hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir fikrim yoktu. Tehlikenin gerçek boyutunu bile bilmezken seçmenlerime nasıl hizmet edip

onları koruyabilirdim? Bu, bir insanın özgüvenini sarsmaya yeterdi.

Hem Savcı Grissom hem de Norris, bir sonraki seçimden ve kıymetli itibarımdan bahsedip duruyorlardı, ama ben bunun zerre kadar umursamıyordum. Özellikle de bu durum beni özden çok görünüşe önem vermeye itiyorsa. Eğer bakış açım bu olsaydı, en akıllıca hareket Stillwater'ı hiç duymamış gibi davranmak olurdu. Ace Tucker'ı öldüreni bulup, davayı kapatıp, olası komplikasyonları görmezden gelmek yeterli olurdu.

O ben değildim.

Gen ile ortak noktamız buydu. İkimiz de gerçek uğruna kariyerlerimizi riske atardık.

Tek çözüm bu işin aslını öğrenmekti. Neyse ki güvenilebileceğim arkadaşlarım vardı, çünkü bu tek başıma üstesinden gelebileceğim bir dava değildi.

Ve Genevieve vardı. Kısa sürede saygı duyduğum, sırdaşım haline getirdiğim bir kadın. Onun gibi biriyle tanışıp aramızda daha fazlası olup olamayacağını düşünmek için ideal bir zaman değildi. Ama aklım o yöne de çekiliyordu. Sanki düşünecek yeterince şeyim yokmuş gibi.

Kesin olan bir şey vardı: Ona hiçbir şey olmasına izin veremezdim, ancak potansiyel tehlike giderek artıyordu.

Eğer River'a tamamen güvenmeseydim, Genevieve'i onunla bırakmayı asla düşünmezdim. Adam eski bir Deniz Komandosu ve CIA ajanıydı. Çapkındı, evet. Ama muhtemelen birini bir parça iple öldürmenin yüzlerce yolunu biliyordu.

"Daha sonra daha detaylı konuşabiliriz," dedi. "Öğrendiklerimizi paylaşabiliriz."

"Harika olur. Sabırsızlıkla bekliyorum." Dudaklarını yakalamak için eğildim. Yine benim şapkamı takmıştı. Onu o şapkayla görmek hoşuma gidiyordu. Omzunun üzerinden sarkan örgüsünü hafifçe çekiştirdim. "Derin düşüncelerimin geri kalanını seninle tekrar bir araya gelene kadar saklayacağım."

"Beni yukarıya kadar çıkarır mısın?" River'ın evine çıkan dış merdivenleri işaret ederek başıyla sordu. River hâlâ sahanlıkta, kolları kavuşturmuş ve sabırsız bir şekilde duruyordu.

Başımı salladım. "Rossiter ve Sykes'a yetişip, kayıp deliller hakkında ne bildiklerini öğrenmeliyim."

Eli kolumu kavradı. "Dikkatli olacaksın, değil mi? Nerede olduğun konusunda beni bilgilendirir misin?"

Onun benimle ilgilenmesinden hoşlandım. Onun gergin olmasını istemiyordum. Ama bu, bu duyguyu yaşayan tek kişi olmadığımı gösteriyordu. Aramızda kısa süreli bir ilişkiden daha fazlası olma potansiyeli olduğu hissi.

"Tamam." Ona son bir hızlı öpücük daha verdim. "Yakında görüşürüz."

Keira, Sykes ve Rossiter'ın nerede olduğunu hâlâ tespit edememişti. Görünüşe göre eyalet devriye polisi de onları bulmakta zorlanıyordu. Ama en azından Sykes için uzun süre beklemem gerekmediği ortaya çıktı.

Ana caddeden aşağı doğru araba sürerken, o herifin Jessi's Diner'da geç bir öğle yemeği yediğini gördüm.

Hemen arabayı kaldırıma çektim. Arabadan atladım ve öfkeyle cam kapıya doğru yürüdüm. Beni gelirken gördü, sandviçini çiğnerken duraksadı.

Onun karşısındaki masaya oturdum ve siparişimi almak için gelen garsonu elimle geri çevirdim. "Seni arıyordum."

"Şerif mi?" dedi ağzı dolu. Üniformasının önü kırıntılarla doluydu. Yutkundu ve buzlu çayına uzanıp büyük bir yudum aldı. "Ne hakkında?"

O an lokantada benden başka sadece bir müşteri vardı, uzak bir köşede, sesimi duymayacak şekilde oturuyordu. Yine de sesimi alçak tuttum. "Rossiter nerede?"

"Bugün hasta olduğum için işe gelmedim."

"Hasta mı? Neyden?"

"Mide rahatsızlığı. Neden? Sana bildirdiğini sanmıyordum."

Ses tonunda alaycı bir hava vardı, ama Sykes, Rossiter olmadan eskisi kadar cesur değildi. İki CSP askeri genellikle aynı vardiyalarda birlikte çalışırdı. Rossiter, ikisi arasında açık ara daha sinir bozucu olanıydı. Sınırları zorlayan ve açıkça saygısızlık gösteren oydu. Sykes ise onu takip eden taraftı. Bu yüzden onu yalnız bulmak muhtemelen benim işime yarardı.

"Siz ve Rossiter dün Alpine Oteli'ndeki arama emirlerinin uygulanmasına yardımcı oldunuz."

"Evet."

"Kurbanın odasından bazı deliller kayboldu. Olay yerinde çekilen fotoğraflarda vardı, ancak Yardımcı Şerif Marsh onları almadan önce ortadan kayboldu."

"Hangi delil?"

"Neden bana söylemiyorsun?"

Yüzündeki şaşkınlığa neredeyse inandım. Ama tam olarak değil. "Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz?"

"Suçlama yok. Bunlar sadece sorular." Sınırdan yürüyordum, neredeyse sınırı aşıyordum ve bunun farkındaydım.

"Bu tamamen saçmalık. Ben hiçbir şey almadım."

"Peki ya Rossiter?"

"H-Hayır." Kelimeyi söylerken takılmıştı. İşte bu!

Dirseklerimi masaya koydum, ellerimi kenetledim. "İki seçeneğin var. Birincisi, kaptanına gidebilirim. Ona senin hakkında iç soruşturma başlatmasını söyleyebilirim ve sonra da bir daha asla bu eyalette çalışmamamı sağlamayı kişisel görevim haline getirebilirim. Ya da bana ne bok biliyorsan anlatabilirsin."

Gözleri lokantanın her tarafında ileri geri gidip geldi. "Tamam. Aman Tanrım. Dün kurbanın otel odasına gittik. Etrafa göz gezdirdik. Gereken incelemeyi yaptık."

"Bu ne zamandan beri iş tanımınızda yer alıyor? Siz dedektif değilsiniz."

"Ortalıkta bir katil var. Kusura bakmayın ama departmanınızın bu vakayı çözeceğine pek inanmıyorum." Yani bir ipucu bulacaklarını, mucizevi bir şekilde vakayı çözeceklerini ve kahraman ilan edileceklerini düşündüler.

Cebimdeki telefon çaldı ama şimdilik görmezden geldim. "Ne oldu?"

"Koridordan sesler duyduk. Yardımcılarınızdan biri tarafından azarlanmadan önce çıkmamız gerektiğini düşündük. Önce ben odadan çıktım." Omuz silkti. "Rossiter birkaç dakika daha içeride kaldı. Ve çıktığında garip davranıyordu."

"Ne açıdan tuhaf?"

"Dalgın görünüyordu. Aniden kendini iyi hissetmediğini iddia etti. Sonra bugün hasta olduğunu söyleyerek işe gelmedi. Ama içimde bir his vardı. Her şey tuhaf görünüyordu. Bu yüzden bugün evinin önünden arabayla geçtim, arabası orada yoktu. Bildiğim tek şey bu."

"Şimdi kaptanınızı aramam gerekiyor. Rossiter hakkında bir iç soruşturma başlatın. Bana az önce anlattığınız her şeyi onlara da tekrarlayacaksınız. Umarım siz de disiplin cezası almazsınız."

Başını öne eğdi ve küfretti. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Rossiter'dan haber alırsanız veya bu konuyla ilgili başka bir şey öğrenirseniz, bana hemen bildirin. Benden bir şey saklarsanız veya oyun oynarsanız, bunu öğreneceğim ve yaptığınızdan çok pişman olmanızı sağlayacağım."

Kalktım, hiçbir şey sipariş etmemiş olmama rağmen garson için masaya birkaç dolar bıraktım ve çıktım.

Kapı kapanırken zil çınladı ve ben de kaçırdığım aramayı geri aramak için binanın yan tarafına doğru döndüm.

"Merhaba Keira. Nasılsın?"

"Hey, Owen. Ace Tucker'ın telefonunun konum verilerini geri aldık. Az önce sana gönderdim. Ayrıca CSP'den de

haber aldım. Rossiter bugün hasta ve Sykes öğle yemeği molasında. Ama ben—”

“Sorun yok, Sykes’ı buldum. Jessi’s Diner’da öğle yemeği yiyordu. Biraz sohbet ettik. Rossiter’in garip davrandığını söyledi. Hasta olduğunu iddia etmiş ama evde değilmiş.”

"Sykes, Rossiter'in aradığınız parayı aldığını mı düşünüyor?"

“Söylediklerinden anladığım kadarıyla mümkün. Prosedürü izlemem, Rossiter’in kaptanıyla bu konuda iletişime geçmem gerekiyor. Şimdilik bunu gizli tutmanızı rica ediyorum.” Bu konuda çok stratejik davranmam gerekiyordu ve Rossiter’in henüz ondan şüphelendiğini bilmesini istemiyordum.

Tabii ki Sykes ona bir şeyler söyleyebilirdi. Ama ben madalyonun öneminden bahsetmemiştim. Rossiter muhtemelen sadece delillerin kaybolmasına kızdığını düşünecekti, madalyonun Stillwater ile bağlantılı olduğunu bildiğimi değil.

Rossiter'in Stillwater'dan haberdar olup olmadığını da bilmiyordum. Ama en kötü ihtimali varsaymak zorundaydım.

Keira ile telefonda konuştuktan sonra SUV aracıma gittim ve bilgisayar sistemini çalıştırdım. Bana gönderdiği cep telefonu konum verilerini açtım. Tucker'ın öldürülmeden önce o gün nerede olduğunu öğrenmek çok daha önemliydi.

Fakat raporu inceledikçe, içimde bir korku hissi oluştu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Genevieve

River beni dairesinin içine götürdü. "Hoş geldiniz. Size bir içecek getireyim mi?"

Gelişmiş bir bilgisayar kurulumu dışında, sade bir daireydi. Neredeyse yalın. Duvarlarda hiçbir şey yoktu, neredeyse hiç mobilya yoktu. Mahremiyet için perdeler, ön kapının yanında bir ayakkabı rafı vardı. Ama başka da pek bir şey yoktu. Ya daha bir hafta önce taşınmıştı ya da River, dekorasyon seçimleriyle kendisi hakkında fazla bir şey açığa vurmamak istemeyen bir tipti. Benim tahminim ikincisiydi.

Ayakkabılarımı çıkardım. "Şu ürkütücü güvenlik soruşturmasını açıklamakla başlayalım mı?"

"Hemen konuya dalıyoruz, öyle mi?" Koltuğa yığıldı, ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Dağınık koyu saçları alnına dökülüyordu. Gözlüklerini çıkarmıştı, gözlükler yakındaki bir sehpanın üzerinde duruyordu.

"Owen bana senin bir bilgisayar korsanı olduğunu söyledi. Ve daha önce hükümet için çalıştığını. Önce Deniz Komandosu olarak, sonra da daha gizli bir işte çalıştığını."

Hiç de rahatsız olmadığı belliydi, gülümsedi. "Şerif sırlarımı mı ifşa ediyor?"

"Madem siz de benimkilerin hepsini ortaya çıkarıyordunuz, bu adil bir durum. Raporunuzu ilk okuduğumda sinirlenmiş olabilirim, ama şimdi yöntemleriniz konusunda daha çok meraklıyım."

"Sen her zaman meraklı olan kadınlardan birisin."

İstemsizce gülümseyerek başımı salladım. "Sen de kadını omzuna atıp, kendini açıklamak yerine bir depoya kilitleyen o küstah alfa tiplerden birisin. Bunu unutmadığımı sanma."

Gülümsemesi daha da genişledi, başını muzipçe yana eğdi. "Bir dakika, flört mü ediyoruz? Seninle Tex'in bir ilişkisi olduğunu sanıyordum."

"Aramızda bir bağ var. Ve Owen'ın arkadaşı Dean dışında kimsenin ona Tex diye seslendiğini sanıyordum."

Omuz silkti. "Doğru. Ama onun çağrı işaretini biliyorum. Her türlü şeyi biliyorum. Benim hakkımda bu kadarını çözdüğünü sanıyordum."

"Seninle başa çıkmanın zor olduğunu biliyorum."

"Gördün mü? Beni tanıyorsun."

Kahkaha attım. River, gizemli olduğu kadar sinir bozucu da biriydi. Yine de onu sevmemek imkansızdı. Ses tonundaki flörtün ciddi olmadığı açıktı. Hatta, River'ın sürekli olarak diğer insanları şaşırtmak için şakalaştığına bahse girerdim. Tıpkı bir boksörün ustaca ayak hareketleri ve aldatmacaları gibi.

"Hiçbir şeye doğrudan cevap vermiyorsun, değil mi?"

"İşle ilgili olmadığı sürece, pek sayılmaz." Ayağa kalktı ve bilgisayarı ve devasa çift monitörlerinin bulunduğu masaya gitti. "İşten bahsetmişken, Owen senin onunla paylaştıklarını bana gönderdi. Sen geldiğinde tam da onları inceliyordum."

"Durun, sorularım henüz bitmedi. Geçmişimi araştırırken ne kadar ileri gittiniz? Gizli kaynaklarımı tehlikeye attıysanız, bunu bilmek istiyorum. Bence bunu hak ediyorum."

"Owen'a verdiğim raporda hiçbir kaynak belirtmedim. Sanırım bunu zaten görmüşsünüzdür."

"Elbette, ama ikimiz de biliyoruz ki araştırmaların sadece küçük bir kısmı nihai ürüne yansıyor."

Bakışları bana dikildi, sanki yeni bir saygı seviyesi kazanmış gibiydi. "Bu doğru."

Hoparlör sistemine doğru gitti ve açtı, telefonundan müzik çalmaya başladı. Bir çeşit indie rock müzikti. Sonra masasına fazladan bir sandalye getirdi ve tam yanına koydu, parmaklarıyla beni yanına çağırdı. Yaklaştığımda mırıldandı, “Dinleme cihazları için düzenli olarak kontrol yapıyorum, ancak hassas bir konu hakkında konuşurken ek önlemler alıyorum. Araştırmalarımnda bulduğum her şeye de dikkat ediyorum. Kaynaklarınızdan biri hakkında ayrıntılar sızarsa, bunun benden gelmeyeceğinin garantisini veriyorum ve bu konuda bana güvenmek zorundasınız.” Oturdu ve bilgisayarı açtı. “İsterseniz siber güvenliğiniz konusunda da tavsiyelerim var.”

Burnumu çekerek diğer sandalyeyi de çekip oturdum. Adının River olması da çok yakışıyordu. Başka çarem yoktu, akışa ayak uydurmak zorundaydım.

“Şuradan başlayalım.” Stillwater hakkındaki belgeleri açtı. “Bana Cerberus'tan bahsedin.”

Demek kaynağımın hacker adını biliyormuş. Kahretsin. Kendine saygı duyan bir gazeteci olarak, o ismi korumak için hapse bile girerdim. Peki River'ın o ismi bulut depolamamdan, ultra şifreli ve güvenli olduğunu düşündüğüm buluttan alıp kullanması? Bu durum biraz tedirgin edici.

“Kaynakım, suçluları ve yolsuzluğu ifşa etmeye adanmış bir grupla çalışıyor,” dedim. “Stillwater hakkında benimle paylaştığından çok daha fazla bilgiye sahip olduğunu biliyorum.”

River yeni bir pencere açtı ve yazmaya başladı. Aynı anda, “Cerberus’u zaten ününden biliyordum. Benimki ise Rubicon, bu arada. Kullanıcı adı.” dedi. Parmakları klavyede durdu ve gözleri yana kaydı. “Bunu paylaşmamanızı rica ederim.”

“Rubicon mu? Nehir gibi mi?”

“Evet. Çünkü bir kere bana karşı gelerseniz, geri dönüş yok.”

Söylediklerinin doğruluğundan şüphe duymasam da, beni tekrar güldürmeyi başardı.

Ardından ona altın sikke hakkında bilgi verdim ve kaynağımdan aldığım tek fotoğrafı, ayrıca Ace Tucker'ın otel odasında çekilen fotoğrafı gösterdim. River, daha önce hiç görmediğim bağlantılar kurdu ve Stillwater'ın kayıtları hakkında bilmediğim sorular sordu.

"Stillwater'ı daha önce duymuş muydunuz?" diye sordum.

"Özellikle öyle değil. Onlar gibi araçlarla karşılaştım, ama çoğunlukla Rusya ve Doğu Avrupa'dan faaliyet gösteriyorlardı. Şaşırtıcı değil gerçi. Bazı insanların diğerlerini domine etme ve bundan kar elde etme isteğinin sonu yok gibi görünüyor."

"Eminim kariyeriniz boyunca bunun birçok örneğini görmüşsünüzdür."

"Biliyorum, bir şeyler öğrenmeye çalışıyorsun ama umurumda değil. Dediğin gibi, neredeyse tüm sırlarını biliyorum. Benim de bazı sırlarımı paylaşmam adil olur. Trace ile Langley'de tanıştım. Hartley'de olmamın sebebi o. Geçen yıl onunla bir operasyonda çalışmak için buraya geldim ve kendi hükümetimizin oynamayı sevdiği oyunlardan bıktığıma karar verdim. En azından hükümetimiz içindeki grupların. Daha saf bir şeyin parçası olmak istedim. Daha iyi bir şeyin."

"Koruyucular." Bahsettiği operasyonun, ortadan kaybolan tarikat lideri insan kaçakçısı Dawson Witkins ile bağlantılı olup olmadığını merak ettim. Ama bu yepyeni bir arkadaşlık olduğu için detay sormanın fazla ileri gitmek olabileceğini düşündüm.

"Owen size bizden bahsetmişti."

"Evet, yaptı. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Kesinlikle hayır. Daha önce sana güvenip güvenmeyeceğini düşünmüştü. Seçimini yaptığını görüyorum ve hayatının bu kadar çok yönüne göz attıktan sonra, bunu onaylıyorum."

"Şey, teşekkür ederim sanırım?"

"Ben tıpkı o Mısır tanrısı gibiyim, kalbinizi tartıp layık olup olmadığına karar veriyorum."

"Neyse ki kendini beğenmişlik gibi bir durumun yok. Eğer diğer yeteneklerinin yanı sıra bir de tanrı kompleksin olsaydı, o zaman çok endişelenirdim."

Sırıttı. "Güçlerimi sadece iyilik için kullanıyorum. En azından bugünlerde. Eskiden Ajans için yaptığım saçmalıkları anlatamam. Koruyucu unvanı konusunda pek emin değilim. Daha az kelime anlamlı bir şey seçebilirdim. Ama bu unvanın bize neden bunu yaptığımızı hatırlatması hoşuma gidiyor. Kimseden daha iyi olduğumuz için değil, daha iyisini yapabilecek imkanlara sahip olduğumuz için." Sonra omuz silkti. "Ya da buna benzer bir şey."

Şakacı tonuna çok çabuk geri dönmüştü. "Beni kandıramazsın, River. Bence senin saygısız dış görünüşünün altında samimi, içten bir adam var."

"Hayır, pek sayılmaz." Bilgisayar ekranına baktı. "Peki ya sen, Denver Daily'den ayrıldığına göre? Bu yetenekli muhabir için sırada ne var?"

"Kalp atışlarımı tartarken ve tüm sırlarımı okurken bunu görmedin mi?"

"Hayır, güçlerim geçmiş ve şimdiki zamanla sınırlı. Ne yazık ki geleceği tahmin etme konusunda o kadar güçlü değilim."

"Ben de değilim."

Babamın adını temize çıkaran o yazıyı yazalı yıllar olmuştu. İtibarımın zedelenmesine rağmen kariyerimde bir şeyler başarmaya çalışmıştım. Pek bir şey başaramamıştım, değil mi?

"Uzun zamandır, büyük bir haber kuruluşunun dikkatini çekecek önemli bir ifşa yazısı yazma hayalim vardı. Sonunda, tıklama tuzağı fabrikası yerine prestijli bir gazetede hayal ettiğim işi elde etmek istiyordum. Hiçbir iş gerçekten bir hayal değildir. Gerçekte işler böyle yürümüyor. Ama bu hayalden vazgeçemiyorum."

“Büyük bir haber kuruluşu mu?” Sandalyesinde döndü. “Adınızı tanıdığım bazı kişilere iletebilirim. Yurtdışında veya Doğu Yakası'nda yaşıyorlar, ancak işverenlerinin her yerde ofisleri var. Sizin yeteneklerinize ve dürüstlüğünüze sahip bir gazeteciyle ilgilenebilirler. Kişisel bir tavsiye zarar vermez.”

Çok umutlanmıyordum. “Elbette, neden olmasın? Her şeye razı olmam ama belki de iyiye yakındır. Özellikle de bir sonraki kira ödeme zamanı geldiğinde.”

“Eh, her zaman Hartley seçeneği var. İnsanları kendine çekme özelliği var.”

“Jessi öyle dedi.”

Hartley'nin sunabileceği çok şey vardı. Her şeyden önemlisi, Şerif Owen Douglas.

Birlikte başlattığımız şeyi keşfetmek istiyordum. Ama bu ne anlama geliyordu? Adamı birkaç gündür tanıyordum. “Birkaç günlük deneyime dayanarak her şeyi bırakıp buraya taşınmam. Bu... saçma olurdu.”

“Aiden da aynısını yaptı. Gerçi biraz tuhaf bir tip.”

“Peki ya sen değil misin?”

“Elbette, ama farklı bir türden. Benim için Hartley'e taşınmak biraz eve dönmek gibiydi. Çocukken yazlarımı buralarda geçirirdim.”

“Ailenle mi? Owen'ın büyük anne ve babasının çiftliğinde yaptığı gibi mi?”

“Tam olarak değil.”

“Biraz belirsiz. Ayrıntıya girmeyecek misiniz?”

“Anlatacak pek bir şey yok. Senden bahsetmiyor muyduk?” River, gözlüğünü burnuna doğru iterek bilgisayarına geri döndü. Ona başımı salladım. Eğer bana anlatmak istemiyorsa, sorun değil, anlatmak zorunda değildi.

Hartley'de kalmam hakkında konuşuyordu. Ama hayır. Bu fikri aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

“Anlatacak pek bir şey yok,” diye tekrarladım. Buzdolabına gittim ve daha önce ikram ettiği içeceği

aramak için açtım. “Ne yersin? Burada hiçbir şey yok.”

“Birahenenin üstünde yaşamamanın bir diğer avantajı da bu. Mutfakları küçük ama geç saatlere kadar açık. Ve güzel lazanya yapıyorlar. Bulgogi ise biraz şüpheli. Benim de belli standartlarım var. İki büyükannemle büyüdüm, sürekli lezzetli yemekler önüme tıktırıp çok zayıf olduğumu söylerlerdi. Biri İtalyan, diğeri Koreli.”

River'ın geçmişiyle ilgili yeni detaylar ilgimi çekti. Parlak koyu saçları ve karma kökenini yansıtan çarpıcı yüz hatlarıyla bir yandan mütevazı, bir yandan da etkileyici olmayı başarıyordu. "Demek şımartılmışsın ve hiç kendin yemek yapmayı öğrenmedin?"

“Bu da bir bakış açısı. Ben başka şeylere odaklanmayı tercih ettim diyebilirim.”

"Bilgisayarlar mı?" diye sordum. Ama o sadece omuz silkip tekrar sessizliğe büründü.

River'ı anlamak zordu ve sanırım o da bu durumdan memnundu.

Owen'ın aile geçmişi ve kökenleri hakkında merakım vardı. Bir kısmını paylaşmıştı ama çocukluğu hakkında her şeyi duymak istiyordum. Büyükanneleleri hakkında. Hatta ben henüz küçük bir çocukken beni ve babamı terk eden annemden bile bahsetmemiştim.

Bu, Owen ile birbirimizi gerçekten tanımadığımızın bir başka hatırlatıcısıydı. İstedğim kadar iyi tanımıyorduk. Hartley'deki görevim bitmeden önce tanışma şansımız olacağını umuyordum.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Genevieve

Bir bardak su alıp River'ın koltuğuna oturdum ve telefonumda gezinmeye başladım. Birkaç dakika sonra kapı çalındı.

Owen, "Benim," dedi.

River, yaptığı şeye o kadar dalmıştı ki tepki vermedi, ben de gidip gözetleme deliğinden baktım, sonra Owen'ı içeri aldım. "Merhaba." Owen'ın sesi çok seksi ve derindi, bana hoş bir ürperti verdi. Hemen elimi tuttu ve sıktı. Sanki dokunuşumu özlemiş gibiydi.

Şapkalarımız birbirine değdi, o da hızlı bir öpücük için yaklaştı. Sonra bir tane daha. Üçüncüyü de yapmaya niyetlendim ama omzumu çevirip baktığımda River'ın bize sırtıttığını gördüm.

"Şu kovboy büyüsünü bırak artık." Şapkamı tekrar başıma taktım ve yamulmuş olan Owen'ın şapkasını düzelttim. "Bize ne olduğunu anlat."

Owen, Jandarma Sykes ile yaptığı görüşmeyi ve Rossiter'in parayı büyük olasılıkla nasıl aldığını anlattı. "Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok bunun bir dürtü olduğunu düşünüyorum. Rossiter parayı gördü, aldı, bizim bunu öğrenmemizi hiç düşünmedi. Bugün hasta olduğunu söylemesi de aynı şeyi gösteriyor. Sağlam bir planı olmadan tepki veriyor."

"Bu tip insanları iyi tanırım," dedi River. "Bir şekilde odadaki en zeki kişi olduğuna ikna olmuş aptal. Yani, çoğu

zaman odadaki en zeki kişi ben oluyorum, ama bu farklı bir durum."

Burun kıvırdım. "Rossiter'ın aklından ne geçiyorsa geçsin, yakalanma riskine değeğini düşünmüş. Nedenini bilmiyoruz, ya da paranın gerçek anlamını bilip bilmediğini de bilmiyoruz. Bir şekilde o para Ace Tucker'ın eline geçti ve o adam da pek sofistike bir suçluya benzemiyordu."

Owen, "Geçen yıl Paradise Ranch'te Dawson Witkins'in ofisinde benzer bir madeni para gördüm," dedi. "Aramayı yapan ve tarikat liderlerine karşı dava açan federal yetkililere göre, bunun da delil olarak sunulduğunu varsayıyorum."

River masasının kenarına oturdu. "Federal hükümetteki kaynaklarımı kullanacağım. Bu konuda ne bildiklerini öğreneceğim. Bu paralar bir yerlerde üretiliyor. Dağıtılıyor. Genevieve'in kaynağına bir nevi nabız yokladım, bakalım onun alanında yer almama izin verecek mi, yeteneklerimizi bir araya getirdiğimizde neler ortaya çıkarabileceğimizi görecekiz."

"Cerberus'a nasıl ulaşılacağını biliyor musun?" diye sordum. "Bunu bile bilmiyorum. O her zaman benimle iletişime geçiyor, ben onunla değil."

"Güzel kafanı bununla yorma." River göz kırptı, ki bunun Owen'ın hoşuna gideceğinden hiç şüphem yoktu. Tahmin edileceğı gibi, Owen homurdandı ve elini belimin alt kısmına koydu.

"Dikkatli olun," dedim. "Stillwater'ın maaş bordrosunda kimlerin olduğunu bilmiyoruz."

"Ben her zaman dikkatliyim. Beni daha çok endişelendiren şey, Last Refuge'da size saldıran katil. Şerif, cinayet soruşturmanızdaki şüpheliyle ilgili yeni bir ipucu var mı?"

"Evet, işte o konu." Owen'ın başparmağı kalçamda hafifçe dairesel hareketlerle okşadı. "Başka bir sorun daha var. Az önce öğrendiğim bir şey." River'a bir dosya gönderdi ve River dosyayı büyük monitöründe açtı. Hart

County'nin haritasıydı. “Bu, Ace Tucker'ın ölümünden önceki iki güne ait, cep telefonu operatöründen aldığımız konum verileri.”

“Katil telefonunu aldı, değil mi?” diye sordum. Aksi takdirde, Owen'ın bunu telefondan alacağını varsayıyordum. Polislerin cihazların kilidini açmanın yolları vardı. Telefonunun aşılmaz bir kale olduğuna inanan herkes kendini kandırıyordu. Telefonumda sakladığım gizli verileri göz önünde bulundurursak, bu konu üzerinde çok düşündüm.

Elbette River benim siber güvenlik önlemlerimi de aşmıştı, ama o bambaşka bir seviyedeydi. Ve yasal yollara başvurmakla da pek ilgilenmiyordu.

“Katilin telefonu almış olması muhtemel, evet,” dedi Owen. “Telefon o zamandan beri hiçbir baz istasyonundan sinyal alamadı, bu yüzden muhtemelen imha etti. Bu yüzden Tucker'ın cep telefonu operatöründen konum verilerini aldık. Verileri analiz etmek ve soruşturmamızda kullanmak üzere bu haritaları oluşturmak için yazılım kullanıyoruz.” Haritada işaret etti. “İşte Tucker ve arkadaşlarının avlanmaya çıktığı ilk gün buradaydı. Burası kamu arazisi. Özellikle geyik avı için geçerli bir lisansları olmadığı için burada avlanmamaları gerekiyordu. Neyse, ertesi sabah Tucker ve Ellis'in arkadaşlarından ayrıldığını biliyoruz. İşte Tucker'ın gittiği yer.”

Owen başka bir haritaya tıkladı.

“Bu bölgenin tamamı özel mülk. Bir kez daha, avlanmamaları gereken bir yerde avlanıyorlardı.”

“Tam olarak nereye gittiklerini belirtebilir misiniz?” diye sordum.

“Maalesef hayır. Veriler Tucker'ın bu yolda araç kullandığını gösteriyor. Ama sonra hiçbir şey yok. Kayboldu, bu da Tucker'ın uçak moduna geçtiği veya telefonunu kapattığı anlamına geliyor. Bu yüzden nereye gittiklerini söyleyemiyoruz.”

Owen'ın hayal kırıklığına uğramasına şaşmamalı.

"Peki ya Ellis'in telefonu?" diye sordu River.

"Ellis, cihazından veri çekmemize izin vermedi, ancak operatöründen konum geçmişini talep etmek için bir mahkeme kararı aldık. Bu, Ellis'in aynı yolda araba sürdüğünü ve Tucker'ın kaybolduğu sıralarda ortadan kaybolduğunu gösteriyor. İkisi de telefonlarını kapatmış. O günün ilerleyen saatlerinde Alpine Oteli'ne dönene kadar tekrar açmamışlar."

"Yani kasıtlıydı," dedim. "Nereye gittiklerini gizlemek istediler. Bunun, kamu arazisinde izinsiz avlanmaktan daha sorunlu olduğunu biliyorlardı."

"Birçok suçlu, hatta deneyimsiz olanlar bile, polisin cep telefonlarını nasıl takip edebildiğini biliyor. Kötü adamlar, bu küçük casus cihazlarını kapatarak işimizi çok daha zorlaştırıyorlar."

River kıkırdadı. "Şaka değil. Tam bir baş belası."

Ekrandaki haritayı incelerken ağırlığımı değiştirdim. "Ama telefonlarını kapatmış olsalar bile, en azından bulundukları alanı daraltmış oldunuz."

"Ama işte hiç de ihtiyacım olmayan ek bir karmaşıklık daha. Tucker ve Ellis'in avlandığı bu bölgedeki arazinin büyük bir kısmı Jud Hale'e ait. Kendisi eski bir eyalet senatörü ve bu soruşturma ile ilgili bana sürekli sorun çıkarıyor. Ayrıca bir sonraki seçimde şeriflik için bana meydan okumakla ilgilendiğini de belirtti."

River düşünceli görünüyordu ve muhtemelen benim de benzer bir ifadem vardı. Bunun ne anlama gelebileceğini çözmeye çalışıyordum. Jud Hale. Bu ismi kesinlikle biliyordum. "Ellis ve Tucker'ın Hale'in arazisinde avlanıyor olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordum. "Tucker parayı orada mı buldu?"

Owen'ın teorisine göre katil hırsızlığın intikamını almak ve muhtemelen Tucker'ın daha fazla hırsızlık yapmasını engellemek istiyordu. Avcılar ondan hırsızlık yapmışlarsa Hale de şüpheli olabilir.

"Bunu görür görmez aklıma ilk gelen şey buydu." Owen'ın başparmakları telefonunda bir şeyler yapıyordu, sonra cihazı bana çevirdi. "Bu adamı tanıyor musun?"

Fotoğrafta kovboy şapkası takmış bir adam vardı, ama şapkayı Owen kadar iyi taşı mıyordu. Bay Hale kırklı yaşlarındaydı, şık Batı kıyafetleri giymiş ve kendinden emin bir sırtışla poz veriyordu. "Onu hatırlıyorum. Yasama meclisindeki görevi nedeniyle Denver'da bir iki kez röportaj yapmış olabilirim. Ama o, Ace Tucker'ı öldüren silahlı kişi değil."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle. Yüzler hiç birbirine benzemiyor. Eğer Hale olsaydı, nereden tanıdığımı hatırlamasam bile onu tanırdım. Hartley'de olduğunu ve sizin işinize göz diktiğini bilmiyordum."

"Öyle görünüyor. En azından katil olmadığını biliyoruz." Owen içini çekti. Hayal kırıklığına mı uğradığını yoksa rahatladığını mı anlayamadım. "Ama Hale'in bu işte ne gibi bir rol oynayabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ve Hale'in arazilerini aramak için soru sormaktan veya arama emri almaya çalışmaktan son derece dikkatli olmalıyım. Birincisi, kanıtlarım Tucker ve Ellis'i doğrudan onun arazisiyle ilişkilendirmiyor. Ama daha da önemlisi, Hale benim onu taciz ettiğimi, intikam almaya çalıştığımı ve bana karşı aday olmak istediği için onu kötü göstermeye çalıştığımı iddia edecek."

River, "Hale'i daha detaylı araştırabilirim," dedi. "Sakladığı kirli sırları ortaya çıkarabilirim."

Owen ellerini kaldırdı. "Sadece bu cinayet soruşturmasıyla ilgili olarak. Kendi adıma değil. Adam hakkında muhalif araştırma yapmıyorum, özellikle de sizin yaptığınız türden bir araştırma."

"Sence o, sana karşı kullanabileceği kirli bilgiler aramayacak mı?"

Owen kaşlarını çattı. "Ciddi söylüyorum. Bu konuda kuralları esnetmeyeceğim. Hale ile Tucker veya Ellis

arasında bir eşitlik bulabilirseniz, tamam. Başka bir şey değil."

"Hale ve Stillwater arasındaki bölge ne durumda peki?"

"O da doğru." Owen ciddiyetle başını salladı. "Bu davanın birçok değişkeni var. Ofisimdeki beyaz tahtaya ihtiyacım var. Bunlar, zihnimde karışıklık olmaması için görselleştirmeyi sevdiğim anlar."

"Öyleyse burada yapalım." River bilgisayarında birkaç şeye tıkladı ve ekranları beyazlaştı. Bir kalem aldı. Owen ve ben yapbozun parçalarını attık ve River bunları ekrana not etti.

- *Tucker ve Ellis ava çıkıyor, telefonlarını kapatıyorlar. Jud Hale'in arazisinde mi?*
- *Tucker para buluyor.*
- *Tucker o gece Alpine'den ayrılıyor - öldürüldü. Tek bir tetikçi. Görgü tanığı - General.*
- *Tucker'ın otel odasında Stillwater parası bulundu. Parayı CSP görevlisi Rossiter ele geçirdi.*
- *Last Refuge'da iki silahlı kişi Gen'e saldırdı.*

Üçümüz ekranların etrafında toplandık, çeşitli parçalar arasındaki bağlantıları aradık. Her şeyin nasıl bir araya geleceğine dair ilham kıvılcımları bulmaya çalıştık. Ben de bir hikayeye böyle yaklaşıyordum, büyük resmi görmeye ve bir sonraki adımda nereye gideceğime karar vermeye çalışırken.

Aklıma sürekli yeni sorular geliyordu ve bu beni çıldırttı.

Owen, "Devlet suç laboratuvarı adli tıp çalışmalarımız üzerinde çalışıyor," diye belirtti, "ancak fiziksel kanıtlar şu ana kadar çıkmaz sokak oldu."

"O ödül avcısı geldi mi?" diye sordum. "Aiden'ın arkadaşı, Last Refuge'dan sonra nereye gittilerse oraya kadar tetikçileri takip etmesi gerekiyordu."

"Buraya gelmeden önce Aiden ile görüştüm. Arkadaşı geldi ve izlerini sürmeye çalışıyor. Ama bunun bir yere varıp varmayacağından emin değilim. Bu Stillwater bağlantısını da bir türlü anlayamıyorum. Ne anlama geliyor?"

River, "Şimdilik Stillwater'ı bana bırakın," dedi. "Cerberus'tan haber aldığım da, öğrendiklerimi size bildireceğim."

Ekranlardaki notlara bakmakta olan Owen'a döndüm. "Ellis'e ne oldu peki? O hâlâ Alpine Oteli'nde mi?"

"Öyle. Diğer yerel polis departmanlarından bazı memurlar da gözetleme çalışmalarına yardımcı oldu. Ellis, arkadaşları dün evlerine gitmiş olmasına rağmen yerinden kıpırdamadı."

"Bir şey bekliyor."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ellis'in arabasına takip cihazı yerleştirmek için arama emri almaya çalıştım. Hakim, Ellis'i suçla ilişkilendirecek kadar şüphe olduğuna inanmadı."

River, "İsterseniz arabasına takip cihazı takabilirim," dedi.

Owen burnunun köprüsünü kavradı. "Riv, yemin ederim. Sen adeta omzumdaki şeytan gibisin. Soruşturmanın bu kısmını temiz tutmam gerekiyor. Stillwater ile bağlantı bir yana, cinayet davasını tehlikeye atamam."

Aklım hala Ellis'teydi. Arkadaşlarıyla birlikte gitmemiş olması beni endişelendiriyordu.

O ve Tucker avlanmaya çıktıklarında neler olmuştu? Neden telefonlarını kapatmışlardı? O gece barda neden para için kavga etmişlerdi ve Tucker neden geceleyin otelden yalnız başına ayrılmaya karar vermişti?

"Ellis'in Hartley'den olabildiğince uzaklaşmak istememesine şaşırdım," dedim. "Arkadaşı öldürüldü. Katilden korkmuyor mu?"

Owen onaylayarak mırıldandı. "Belki de bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Owen

River'ın dairesinden ayrıldığımızda, SUV aracıma doğru yürümeye başladım. Ama Genevieve beni takip etmedi.

Yanına doğru geri yürüdüm. Hala meyhanenin arkasındaydık ve etrafta kimse yoktu. Bu yüzden elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine kenetledim. Temas hoştu. Ve itiraf etmeliyim ki, onunla ayrı kaldığımız kısa süre boyunca bunu özlemişim.

"Ana Cadde'de biraz dolaşabilir miyiz?" diye sordu. "Last Refuge'dan ayrıldığımdan beri evde kapalı kaldım. Bacaklarımı uzatmak için can atıyorum. Jessi'nin meşhur lokantasını ya da Scarlett'in Şekerci Dükkanını bile görmedim."

"Elbette, bunu yapabiliriz. Ama ne yazık ki, sokakta elinizi tutmamın akıllıca olacağını düşünmüyorum. Bu dış görünüş saçmalığından nefret ediyorum, ama..."

"Hayır, haklısınız. Benim hakkımda zaten yeterince soru sordunuz."

"Senden hoşlandığımı kimsenin bilmesinde bir sorun yok. Bölge savcısına benimle kalacağını söyledim ve eğer bununla ilgili bir sorunu varsa, umrumda değil." Norris ayrıca dikkatimin dağılmasının tehlikeleri konusunda beni uyarmıştı ve yanıldığını düşünmüştüm. Gen bu soruşturma için bir değerdi, dikkat dağıtıcı değil. "Ama bunun senin üzerinde kötü bir etki yaratması düşüncesinden

hoşlanmıyorum. Bir gazeteci veya tanık olarak dürüstlüğünüzün sorgulanmasından."

Genevieve elimi çekiştirerek beni binanın tuğla duvarının dibindeki gölgeli bir alana doğru çekti. "Onurumu savunmak istemen çok hoş. Zaten itibarım pek parlak değil, bu yüzden bir iki küçük darbeden de endişelenmiyorum. Ama yeniden seçilme çabanı zedelemek istemem."

"Söz veriyorum, seçim aklımdan bile geçmiyor." Etrafıma bir kez daha göz gezdirdikten sonra birkaç öpücük daha çaldım. "Hadi, gidelim."

El ele tutuşmadık ama binalar arasından kaldırıma doğru ilerlerken kollarımız birbirine değdi. Patron olmak, görevleri başkalarına devretmek anlamına geliyordu ve ben bu konuda daha iyi hale gelmiştim. Sonra, ekibimden bir sonraki talimatı veya güncellemeyi beklemem gereken anlar ortaya çıktı. Ama genellikle ofisimde evrak işleriyle uğraşırken veya telefon görüşmeleri yaparken, kendime daha fazla iş projesi bulmaya çalışırken, bu boş zamanımın bir kısmını Genevieve ile geçirebiliyordum.

Ona ana caddeyi, memleketimi gezdirmek istiyordum.

Sokağın bir tarafına doğru yürüdük ve ben de yerel simge yapıları gösterdim. İnsanlar beni durdurup soruşturma hakkında sorular sordular. Gen, bu olduğunda birkaç adım uzaklaşıyor, seçmenlerimin meraklı bakışlarını görmezden geliyordu. Neredeyse "boş ver" deyip elini tutacak, onu yanımda tutacak ve sahiplenecektim. Gerçekten istiyordum. Grissom veya Jud Hale'in bununla ne yapacağı umurumda değildi.

Ama yapmadım. Muhtemelen Genevieve'in Hartley'nin tamamının gözü önünde şerif tarafından sahiplenilmek isteyip istemediğinden emin değildim. Aramızdaki bu şey... Ne olduğunu bilmiyordum, sadece olabildiğince uzun sürmesini istiyordum.

Şekerci dükkanına uğradık, Scarlett'in kızı Vivian kasada çalışıyordu. İş bölgesinin sonuna ulaştıktan sonra ters yöne doğru geri döndük. Güneş batmaya başlamıştı.

Jessi'nin Lokantasına neredeyse varmıştık ki Genevieve bir dükkanın önünde durdu. Tozlu pencerelerin içine bakmak için ellerini birleştirdi. İçeride, başlığı Hartley Gazette olan, yığın yığın terk edilmiş gazeteler duruyordu. Gazetelerin bazıları kararmıştı ve iç duvarlardan biri yanmıştı.

Jessi, eskiden burada yerel bir gazete olduğunu söyledi.

Omzumu cama yasladım. "Burayı işleten adam birkaç yıl önce dükkanı kapattı. Bu kasaba bir süredir gerileme içindeydi. Bunun sorumluluğunu bir ölçüde geniş aileme yüklüyorum. Son bir yılda Hartley çok gelişti. Daha iyiye doğru değişti. Ama burası hala boş. Mekana talip olan yok."

"Çok yazık. Küçük kasaba gazeteleri çok hoş oluyor."

Güldüm. "Ama tam olarak çarpıcı bir gazetecilik değil."

"Kim bilir? Buraya bir haber için geldim. Ve bir tane buldum. Düşündüğümünden farklı bir haber olsa bile."

"Doğru." Sadece cinayet değildi mesele. Stillwater'daki olayları ortaya çıkarıp ne yaptıklarını kanıtlayabilirsek, bu çok büyük bir olay olurdu. Kasabam için istediğim türden bir tanıtım değildi belki ama bu yüzden gerçeği asla saklamazdım. "Bu senin için büyük bir olay olurdu. Haberi ilk duyurmak ve adının da haberde yer alması. Etkili bir gazete bu haberi hiç düşünmeden kabul ederdi."

"Olabilir." Ancak Genevieve, vitrine bakarken gözlerinde hüznü bir parıltı vardı.

Belki de sadece bana öyle geldi ama büyük bir metropoldeki yoğun bir haber departmanında çalışmayı hayal ettiğini düşünmedim.

Belki bir süre daha burada kalır, Stillwater hikayesini ortaya çıkarmak için yeterince uzun süre. Hatta şanslı olursam birkaç ay burada kalabilir. Neden hayal gücümün sınırlarını zorlamama izin vermeyeyim ki? Belki de o gecelerin her birini yatağında geçirmek ister. Çarşafı yakıp kavurarak, birbirimize zevk vermenin her yolunu keşfederek. Şefkat de dahil.

Ama sonunda bir sonraki hikâyenin peşine düşecekti. Ayrılacaktı.

Ama şu an gözlerindeki o hüzünlü bakış... Keşke o da burada bir gelecek hayal etseydi diye düşündüm. Adının yer aldığı, şirin bir kasaba gazetesi...

Küçük bir kasabalıyı kendine ait saymak.

Bana döndü, sanki bir şey söyleyecekmiş gibiydi. Sonra telefonum çaldı. Ekrana baktım ve arayanın Keira olduğunu gördüm. "Özür dilerim, bunu cevaplamam gerekiyor."

"Endişelenme. Devam et."

"Keira?" diye cevap verdim.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Owen, ama konu Alpine Oteli'ndeki gözetleme operasyonu ile ilgili."

"Josh Ellis?"

"Evet. Görünüşe göre bir planlama sorunu var. Şerif yardımcısı, boşluğu doldurmak için polis memurları göndermeleri için CSP'yi aramak istiyor, ancak Sykes ve Rossiter ile ilgili bir sorun var ve emin değildim—"

"Hayır, bana söylemekte haklısınız." Bu tipik bir durum değildi ve yaptığımız her harekette dikkatli olmalıydık. "CSP'yi aramak istemiyorum ve Norris'e sebeplerimi açıklamaya hazır değilim." Şerif yardımcım ile bu konuşmayı yapmam gerekiyordu, ancak Stillwater veya Rossiter'ın aldığı madeni para hakkında ne kadar bilgi paylaşacağımdan henüz emin değildim. Rossiter'ı kaptanına bildirdiğim an, işler çok karışacaktı. Sanki zaten karışık değilmiş gibi.

"Bu geceki vardiyayı ben devralabilirim," dedi Keira.

"Hayır, bütün gün çalıştın. Bir çözüm bulurum. Hemen sana dönerim." Telefonumu indirdim.

"Gözlem için birine mi ihtiyacınız var?" Gen yeterince yakındı, mutlaka duymuş olmalıydı. "Peki ya biz? Sen ve ben?"

"Bu seni şaşırtabilir canım, ama sen polis değilsin."

Kolumu çimdikledi. "Ama sen şerifsin. İstersen beni yardımcı şerif yap. Ya da yapma. Her iki durumda da,

sakıncası yoksa beni getirebilirsin. Neden olmasın?"

Pek çok sebep vardı. "Sen bir sivilsin. Bu ciddi bir durum."

"Bu benim ilk gözetleme görevim olmazdı. Ya da ilk devriye gezim. Ayrıca, sonuçta bu sadece keşif, değil mi?"

"Keşif faaliyetlerinin daha büyük bir şeye dönüşmesi çok kolay."

"Hadi ama Owen. İkimiz de bu soruşturmada ilerleme kaydetmek istiyoruz. Bırak ben de bunun bir parçası olayım."

Tek başıma gitmekte ısrar edebilirdim, ama Gen'in yanımda olmasını istedim. Ve bunu Keira'ya yüklemek ya da onun yerini dolduracak başka kişiler bulmak için zaman kaybetmek istemedim. Gen haklıydı. İlerleme kaydetmek istiyordum ve Ellis en sağlam ipucumuzdu. Gerçekte ne olduğunu anlamamanın anahtarı olabilirdi.

"Pekala. Alp bölgesini birlikte gözetleyeceğiz. Seni vekil tayin etmiyorum çünkü Savcı Grissom bunu çok ciddiye alırdı, ama yelek giyeceksin."

"Bunu kabul edebilirim." Beni ikna ettiği için çok gururlu görünüyordu ve parmaklarımı saçlarının arasına daldırmaktan kendimi alamadım. Ana caddede olmamız ve herkesin görmesi önemli değildi. "Ama uslu durmalısın," dedim.

Sırıttı. "Elbette, şu seksi kovboy tavrını bırakırsan."

"Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum."

"Elbette, öyle düşünmüyorsunuz."

Neredeyse birbirimize dokunmuyorduk. Yine de yanımızdan geçen herkes aramızdaki kimyayı hemen anlıyordu. Bunu saklamaya çalışsam da başaramazdım. Ve hayatımı zorlaştıracak olsa bile saklamak da istemiyordum.

Uzun zamandır, şerif olarak görevlerime herhangi bir kadının karışmasından korktuğum için bilerek yalnızlığı tercih etmiştim. Ama Genevieve söz konusu olduğunda, direnmeye gücüm yoktu. Sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

İlk durağımız evimdi. Gen'e fazladan bir kurşun geçirmez yelek verdim; küçük olan bu yelek, nedense ofiste değil de evimde sakladığım ekipmanların arasında kalmıştı. Üzerine de koyu renk bir ceket giydirdim. Yanımda giderken onu gören ve beni şerif olarak tanıyan biri, muhtemelen onun bir yardımcı şerif olduğunu sanacaktı. Ama aslında üzerinde şerif departmanına ait herhangi bir işaret yoktu.

İğneye iplik geçiriyordum. Ama son zamanlardaki tipik çalışma tarzım buydu zaten.

Ben ise üniformamın üzerine giymek için sade bir ceket tercih etmişim. İşaretlenmemiş bir araçla yola çıktık ve Alpine Oteli'ne yolculuk kısa sürdü. Son fırtınadan beri hiç kar yağmamıştı ve yollar tamamen temiz ve kuruydu.

Otoparka girdiğimizde eski denizci arkadaşım Dean'e mesaj attım ve birkaç dakika sonra elinde büyük bir paket yemekle çıktı. Camımı indirdim. Sanki arabayla sipariş veriyormuş gibi paketi bana uzattı. "Hey, General," dedi Dean, bana bakmadan. "Seni görmek güzel. Tex'ten nasıl olduğunu bana bildirmesini rica etmişim ama ondan neredeyse hiç haber alamadım."

"Biraz meşguldüm," diye homurdandım.

"Owen bana göz kulak oluyor. Ben de soruşturmaya yardımcı oluyorum."

"Umarım ziyaretinizin tamamı kötü adamlardan kaçmak ve karakolda uzun saatler geçirmekle geçmemiştir. Hartley'e yaptığınız ziyareti böyle geçirmek berbat olurdu."

Gen gülümsedi. "Ara sıra molalar verdik."

Boğazımı temizledim.

Dean cinayeti biliyordu, elbette, ve Genevieve'in de buna tanık olduğunu biliyordu. Ayrıca tüm bunlar başlamadan birkaç gece önce onunla bardan ayrıldığımı da biliyordu. Her zaman meraklı bir tipti. İşlerime burnunu sokmayı

severdi. Bu yüzden daha fazla meraklı soru sormadan ve beni utandırmadan önce bu sorgulama hattını kestim.

"Ellis'i bugün gördünüz mü?"

Dean dirseğini kapıya dayadı. "Şu anda restoranda yemek yiyor. Siparişi seninkinden hemen önce geldi. Arkadaşları gittikten beri kendi halinde takılıyor. Beni gözetleme konusunda uyardığından beri gözümü ondan ayırmıyorum. Ellis lobiden dışarı adım atmadı. Bu gece asıl rezervasyonunun son gecesi ama adam sanki buraya yerleşmiş gibi."

Ellis neyi bekliyordu ki? "Teşekkürler. İlginç bir şey yaparsa bana mesaj atar mısın?"

"Tamam, Tex. Menajer, Ellis'in kameralardan ayrıldığını görürse size haber verecek, değil mi?"

Başımı salladım. "Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, önlemlerimizi alıyoruz. Teşekkür ederim. Bu tür entrikaların sizin tarzınız olmadığını biliyorum."

"Uzun zamandır bir görev için istihbarat toplamaya çıkmamıştım. Ama senin için yapmaktan çekinmem." Koluma sertçe vurdu, sonra otel girişine doğru koşarak geri döndü.

"İyi birine benziyor," dedi Gen. "Burada etkileyici bir arkadaş çevren var."

"Evet, öyleyim. Ve hepsini büyüledin. Tam aralarına uyum sağladın."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve acaba duymak istediği şey bu muydu diye düşündüm. En azından bir süreliğine de olsa yanımda kalması umuduyla çok mu ısrarcı davranıyordum diye merak ettim.

Ona paket servis poşetini uzattım ve kamyonetimi vites taktım. "Hadi güzel bir park yeri bulalım, sonra yemek yiyelim. Çok acıktım."

Yolun yaklaşık 400 metre ilerisindeki bir park alanına arabamızı park ettik; buradan Alpine otoparkına giriş ve çıkış yolunu iyi görebiliyorduk. Ellis'in arabasının orada

olduğundan emin olmak için tekrar kontrol etmişim. Günlerdir aynı yerdeydi.

"Tuvalet ihtiyacınız olursa Alpine'e geri dönebilirsiniz," dedim. "Sizi ben götürürüm. Bana haber vermeniz yeterli."

Gen, paket servis kutularını açarken gözlerini devirdi. "Sana söylemişim, daha önce de gözetleme görevleri yaptım. İlk zamanlarımda, birinin evinden gizlice çıkmasını bekleyip ona birkaç soru sormak gibi berbat görevlerim vardı. Hiç de göz alıcı değildi."

"Sen de onlardan biri miydin? Seni kan emici diye çağırdığım için daha önce kendimi kötü hissetmişim. Şimdi o kadar emin değilim."

Koluma şakayla karışık vurdu. "Sessiz ol, sen. Senin işinin de dezavantajları var." Tam da o sırada telefonum çaldı ve telefonu işaret etti. "Gördün mü? Kimse seni rahat bırakmıyor. Onların emrine amadesin. İlçedeki herkesle iyi geçinmek zorundasın."

"Aslında, hayır." Sonra kimin aradığını gördüm. Aiden'dı. "Ama bu sefer cevaplamam gerekiyor."

Bana küçümseyen bir bakış attı ve ağzına bir patates kızartması attı.

"Hey, benim için neyin var?" diye sordum, telefonu hoparlöre alarak. Aiden, nezakete ihtiyaç duyan bir tip değildi. Genellikle lafı uzatmadan doğrudan konuya girmeyi tercih ederdi ve ben de onun bu özelliğini takdir ediyordum.

"Lynx, Last Refuge'dan kaçan davetsiz misafirlerin izini sürdü. Az önce buraya geri döndü."

"Lynx mi?" diye sordu Gen.

"Bu Genevieve mi?" dedi Aiden.

"Evet, o da benimle burada. Bu akşam Alpine Hotel'i izleyeceğiz. Ama sessiz kalacak." Parmağımı ağzımın önüne kaldırdım ve o da dilini çıkardı.

"Çok olgunca," diye fısıldadım.

"Azarlanmaktan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı karşılık olarak.

"Eğer ön sevişmeyi sonraya bırakırsanız, arkadaşım size raporunu verecek."

Gen'e gülümseyerek, "Devam et," dedim.

Bir sessizlik oldu. Sonra yeni bir ses konuştu. "Şerif, ben Cole Bailey. Arkadaşlarım bana Lynx der ve Aiden'in bana anlattıklarından sonra sizi de aralarında saymaktan memnuniyet duyarım." Cevap vermemi beklemeden, sert ve lafı dolandırmayan bir tonla konuşmaya başladı. Aiden'la yakın olmalarına şaşmamalı. "İki davetsiz misafir, Sığınak Dağı'nın diğer tarafındaki ormandan kaçtı. Biri oldukça yetenekliydi, neredeyse hiç iz bırakmadı. İkincisi daha beceriksizdi. İkisi birlikte çalışmaya veya seyahat etmeye alışkın değildi. Çıkış yolları giriş yollarından farklıydı, ama bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum. Birkaç noktada nereye gidecekleri konusunda anlaşmazlığa düştükleri anlaşılıyordu. İkinci adam birincisini yavaşlatıyordu. Sorun çıkarıyordu."

"İlginç. Trace Novo, içlerinden birinden Beretta aldığını söyledi. Ama diğeri büyük bir sopa taşıyordu."

"Gördüğüm kadarıyla güvenlik kamerasındaki videoda M24'e benziyordu," dedi Lynx. Eski bir askeri keskin nişancı tüfeği. Bu da Gen'in Tucker'ın cinayetini kaydettiği orijinal videoda katilin taşıdığı tüfekle aynıydı.

"Belki de ikinci adam onun gözcüsüydü?" diye önerdim. Deniz Piyadelerinde tanıdığım keskin nişancılar yalnız çalışmazlardı, aksine atıcıya bilgi ve koruma sağlayan bir gözcüyle birlikte çalışırlardı. Gerçek askeri ortamlarda gözcü bir takım lideriydi. Burada, ikisi birbirini iyi tanımadığı için, daha gelişigüzel bir düzenleme olduğunu tahmin ettim.

"Aynen ben de öyle düşündüm." Lynx raporuna devam etti. "İzinsiz girenler, ulusal ormana giden yollardan birine bir araç park etmişlerdi. Oradan da otoyola doğru ilerleyerek Hartley'den uzaklaştılar. Lastik izlerinin fotoğrafları bende var, size göndereceğim."

"Teşekkürler. Hiç yoktan iyidir."

"Ama Last Refuge'a bir daha hiç yaklaşmadılar mı?" diye sordu Genevieve.

"Bunun hiçbir belirtisi yok, hayır."

Onun sözleri üzerine koltuğuna çöktü. "Çok şükür." Elini uzattım ve parmaklarımızı birbirine kenetledim.

Aiden, "Muhtemelen Genevieve'in kolay bir hedef olacağını düşünerek buraya geldiler," dedi, "ama durum farklı çıkınca geri çekildiler. Genevieve hâlâ Ace Tucker'ı öldüren kişiye karşı tanık, ama eminim ki o adam ortadan kaybolacaktır. Katilin yapacağı en akıllıca şey, zararı en aza indirip Hartley'den olabildiğince uzaklaşmak olurdu. Genevieve'in korunmasız olmadığını biliyor."

"Kesinlikle, değil," diye mırıldandım. "Lynx, birkaç gün daha burada kalacak mısın?"

"Planlıyorum. Solo ile görüşmeyeli epey oldu." Lynx kıkırdadı. "Aiden'dan bahsediyorum. Bana güzel yemek sözü verdi ve sıcaktan uzaklaşmak da fena olmaz."

Aiden'ın Lynx'in Mexico City'de konuşlandığını ve adaletten kaçmak için güneye kaçan ABD'li cinsel suçluların izini sürdüğünü söylediğini hatırladım. "Buradayken yeteneklerinizi tekrar kullanmak isterseniz, sizin için daha fazla işim olabilir. River ve ben bu davanın yeni bir yönü üzerinde çalışıyoruz. Rigsby'ler ve Dawson Witkins ile bağlantılı olabilecek önemli bir şey. Bu isimlerin sizin için pek bir anlam ifade etmediğinin farkındayım Lynx, ama Aiden için edecekler."

"Tabii ki," diye araya girdi Aiden. "Neyden bahsediyorsun?"

"Uzun bir hikaye ve hâlâ bilgi topluyoruz. River, şu ana kadar bildiklerini size aktarabilir." Gen'e baktım, gözlerine kilitlendim. "Bunu ortaya çıkardığı için Genevieve'e teşekkür edebiliriz. O olmasaydı, gerçekte neler olup bittiğini asla bilemezdim. Ama bana güven Aiden, bu durum ikinizi de ve önemsedığınız insanları etkilediği için, elimden gelen her şeyi sizinle ve Trace ile paylaşacağım."

Stillwater'ın Jessi ve Scarlett ile nasıl bir bağlantısı olduğunu açıkça söyleyemem. Lynx ile ne kadar bilgi paylaşmam gerektiğini bilmeden, böyle bir telefon görüşmesinde bunu söyleyemem. Ama Gen'in bana söyledikleri doğruysa, Stillwater, Jessi ve Scarlett'in tacizcilerinin suçlarını işlemelerine yardım etmişti. Ayrıca sayısız başkasına da zarar vermişti. Aiden ve Trace bunu öğrendiklerinde, kan isteyeceklerdi. Ben de onlarla birlikte olurdum. Stillwater'ın emirlerini yerine getiren kamu görevlisinden başlayarak, kim olursa olsun.

Gen'in Stillwater'dan dolayı tehlikede olabileceği gerçeği, kararlılığımı daha da pekiştirdi. Belki o, Jessi'nin Aiden'ın, Trace'in karısının da onunki gibi benim değildi. Ama bunun bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin ona dokunmasına izin vermeyecektim.

Lynx, "Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi. "Bana haber vermeniz yeterli."

Telefonu kapatmak üzereydik ki Gen, "Bekleyin. Diane ve Cece nasıl? Last Refuge'da kalan anne ve küçük kız. İyiler mi?" dedi.

"Harikalar," diye güvence verdi Aiden. "Onları bugün öğleden sonra gördüm. Dün geceki davetsiz misafirlerin varlığı onları tedirgin etmişti, ama bugün ikisi de gülümsüyordu. Aslında Cece seni sordu. Nasıl olduğunu öğrenmek istedi."

"Ona Şerif Douglas ile birlikte olduğumu söyle? Onu sevdiğini söyledi." Gen bana gülümsedi. "Ona ben de onu sevdiğimi söyle."

Genevieve, "Doydum," diye duyurdu. "Patates kızartmalarımın geri kalanını ister misin?"

"Hayır, ben zaten hepsini yedim. Kendimi durduruyorum." Dean'in benim için fazladan patates

kızartması paketlediğinden oldukça emindim. Bu şekilde beslenmeyi haklı çıkaracak kadar spor salonuna gitmiyordum.

Kapları tekrar çantaya koyduk, koltuklarımızı olabildiğince geriye ittik ve uzun geceye hazırlandık. Dean bana Ellis'in bir bira daha sipariş ettiğini mesajla bildirmişti, yani bir süre daha hiçbir yere gitmeyecekti.

Gen, bana doğru dönerek yerinde kıpırdandı. "Bana ailen hakkında daha fazla şey anlat. Babanın tarafı, çiftlik sahipleri hakkında."

"Hartley'de uyum sağlamakta zorlandım. Kuzenlerim bana çok kötü davrandılar. Diğer ailemi tanımak istedim ve sonunda babam, babası ve kardeşleriyle arasındaki anlaşmazlığa rağmen, kabul etti. Büyükbabam ve büyükbabam yazları çiftliklerine gelmeme izin verdiler. Çok çalıştım ama onları tanımak güzeldi. Özellikle de büyükbabamı."

"Büyükbabam bu konuda çok iyidir, değil mi?"

"En iyisiydi. En zor kısmı babamın gidişine ne kadar üzüldüğüydü. Babamla dedemin birbirleriyle konuşmasını sağlamak için planlar yaptık."

"İşe yaradı mı?"

Başımı üzüntüyle salladım. "Kavga etmeden doğru dürüst bir konuşma bile yapamıyorlardı. Sonra çok geçmeden babam gitti ve o şansı da kaybettiler. Büyükbabamın bu konuda çok kırgın ve suçluluk duygusu içinde olduğunu biliyorum. Bu da bana karşı tutumuna yansıyor. Şimdi şerif olduğum için onları istediğim kadar sık göremiyorum ve bu da ziyaret ettiğimde gerginliği daha da artırıyor. Kısır bir döngü. Büyükbabamın orada olmamı isteyip istemediğini bile anlayamıyorum."

"Eminim öyledir. Anladığım kadarıyla iyi bir torunsun ve bu onun için önemli. Bunu nasıl göstereceğini bilmese bile."

Kabin karanlıktı, bu yüzden birbirimizi zar zor görebiliyorduk. Ama sesindeki yumuşaklığı ve samimiyeti duydum. Ona uzanmak, onu kucaklamak, onun beni teselli

etmeye çalıştığı gibi onu teselli etmek istedim. Boynunun kıvrımını, sonra da çenesini bulmak için vücut hatlarını takip ettim. Titredi ve dokunuşuma karşılık verdi.

“Bana babandan bahsettin,” dedim, “ama annenden hiç söz etmedin. O burada mı?”

Elimi ısıtırken iç çekti. “Annem ben küçükken gitti. Annem ve babam hamile kaldıkları için evlendiler. Seninkiler gibi bir şey. Ama asla birbirlerine aşık olmadılar. Sanırım annem ev hayatına özen göstermeye çalıştı ama olmadı. Muhtemelen gitmesi daha iyi oldu. Eş ve anne olmaktan daha maceralı bir hayat istiyordu.”

“Aile kurmak bana aksiyon dolu geliyor. Birini sevmek bir macera olabilir.” Bunu söylerken kalbim hızla çarpıyordu. Klişe gibi geliyordu ama ebeveynlerimin sahip olduğu ilişkiyi tam olarak yansıtıyordu. Hatta istediğimi bile itiraf etmediğim türden bir ilişkiydi.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Genevieve. “Ama annem aynı şeyi düşünmüyordu. Dünyayı deneyimlemek istiyordu. Ben ona yetmiyordum.”

“Sonra da çok şeyden vazgeçti.” Orta konsol aramızda bir engel oluşturmaya rağmen, kolumu onun etrafına doladım ve onu olabildiğince kendime çektim. Saçlarını öptüm.

“Bazen acaba ben de onun gibi miyim diye düşünüyorum. Yeni şeyler keşfetmeyi seviyorum. Belki bir gazeteci için klişe bir söz ama gerçekten de dünyaya karşı meraklıyım. İlla her köşesine seyahat etmek değil, ama onu anlamak istiyorum.”

“Bana kalırsa, babana daha çok benziyorsun. En azından onu tarif ettiğin kadarıyla. Onun azmine, görev bilincine sahipsin.” Parmağımı çenesinin altına koyup dudaklarımız hizalanacak şekilde kaldırdım. “Ama korkusuzluğun? O tamamen sana özgü.”

“Beni sadece birkaç gündür tanıdıktan sonra bunu anlayabiliyor musun?”

"Bana bilmem gerekenleri gösterdin." Konuşurken dudaklarımız birbirine değdi. "Seni görmek için ihtiyacım olan her şeyi." Ne kadar imkansız olsa da, onunla daha fazlasını istediğimi anlamam için yeterliydi.

Alt dudağını emdim. Gen inledi.

"Şerif bey, biz çalışmak zorundayız. Siz hiç dikkat etmiyorsunuz."

"Aynı anda birden çok iş yapıyorum." Dilimi ağzına soktum. Dolgun dudaklarını ısırdım ve tekrar emdim. Sadece birkaç değerli saniyeydi, ama onlara çok açtım.

Ne yazık ki, o an çok çabuk bitti, çünkü lanet olası telefonum titredi. Bir gün tatile çıkacak ve o şeyi geride bırakacaktım.

O lanet olası aleti kaptım ve az önce aldığım mesajı kontrol ettim.

"Dean," dedim. "Ellis restorandan ayrıldı."

Telefonumu tutarken ikinci bir mesaj geldi. Bu sefer mesaj Alpine otelinin gece müdüründendi. "Ellis az önce otelden çıktı. Yolda."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Owen

Ellis'in arabası otoparktan çıktı. Gen ve ben hazırдық. Farları kapalı tutarak, arka lambalarının kırmızısını görebilecek kadar uzaktan onu takip ettim. Hedefimizi takip ettiğimi telsizle merkeze bildirmiştim bile.

"Polisin onu izlediğinden haberi olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Gen.

"Kesinlikle mümkün. Bu yüzden geride kalıyorum. Onu korkutmak istemiyorum."

Ellis'in dolambaçlı bir yoldan birkaç mil ilerlemesinin ardından şüphelerim doğrulandı. Adam resmen peşimden koşmak istiyormuş gibi davranıyordu. Ellis sabit bir hızda gidiyordu, bu yüzden otelden ayrılmadan önce bile bu rotayı önceden planladığını düşündüm. Ama amatördü, sadece formaliteleri yerine getiriyordu. Ne yaptığını bilmiyordu. Ve beni fark etmediğinden de emindim.

Daha işlek bir yola geldiğimizde, tehlikenin farkında olarak önden gidip farlarımı açtım. Yanımda Genevieve'in olduğunu bir an bile unutmamıştım. Ama sonunda Ellis ıssız bir yola geri döndü ve ben geride kalıp farlarımı tekrar kapattım. Özellikle gözlerim alışınca, tepedeki ay yolu aydınlatıyordu.

Ellis ve Tucker'ın av gezisi sırasında telefonlarını kapattıkları yere aşağı yukarı aynı bölgedeydik. Sanırım parayı da orada bulmuşlardı.

Onu takip etmek için bir sonraki dönüşe girdiğimde, Ellis uzun ve düz bir yolun yaklaşık 400 metre ilerisindeydi. Ve önünde, sağ omuzda fren lambaları görünen başka bir araç daha vardı. Bekliyordu.

Ellis'in frenleri aniden devreye girdi. Diğer aracın hemen arkasında durdu.

"Biriyle buluşuyor." Arabayı toprak yol kenarına çektim ve dürbünümü aldım.

"Ne yapıyor o?" diye sordu Gen.

Sürücü tarafındaki kapısı açıldı. "İniyor." Diğer sürücü de aynısını yaptı. Karanlık bir figür Ellis'e doğru ilerlemeye başladı. Kişinin yüz hatlarını seçemedim.

Sonra Ellis'in farlarından yansıyan ışığa ulaştı ve yeni gelenin yüzünü gördüm.

"Bu, Polis Memuru Rossiter."

Gen nefesini tuttu. "Tucker'ın otel odasından parayı çalan kişi mi?"

"İşte o. Bir şeyler çevirdiğini biliyordum." Ama Ellis'in peşine düşeceğini beklemiyordum. Belki de Ellis'i gözetleme konusunda uyaran ve takip edilmemesi için talimat veren Rossiter'dı. Belli ki bunu kötü yapmıştı.

Ama belki de Rossiter hâlâ takip edilmekten endişeleniyordu, çünkü etrafına bakınıyor, vücut dili gerginlikten kasılmıştı. "Bir şey hakkında tartışıyorlar gibi görünüyor. Rossiter kendi aracını işaret ediyor. Ellis başını sallıyor. Sanırım kimin araba kullanacağı konusunda anlaşamıyorlar."

Bu da bana Last Refuge'daki iki davetsiz misafiri hatırlattı. Ama Genevieve o adamlardan birinin katil olduğundan emindi ve bu kişi Rossiter ya da Ellis değildi.

Ne yapmaya çalışıyorlarsa çalışsınlar, bunu iyi planlamamışlardı. Ama bu benim için daha iyiydi. Hangi arabaya binerlerse binsinler, onları takip etmeyi planlıyordum. Bu, tam da ihtiyacımız olan ipucu olabilirdi. Eğer onu çekersem, bu karmaşık hikayenin tamamını çözebilirdim.

Sonra, hiç beklenmedik bir anda, Ellis'in başı yana doğru savruldu. Vücudu yere yığıldı. Ve geceyi bir tüfek atışının sesi böldü.

Yanımda, Genevieve yerinden sıçradı, ellerini ağzına götürerek çığlığını bastırdı. Rossiter yere atladı. Dürbünü ağaçlara doğrultup, silahlı saldırganın herhangi bir izini aradım. Hiçbir hareket yoktu. Başka silah sesi de duyulmadı.

Rossiter, emekleyerek açık araba kapısına doğru ilerledi. İçeri girdikten sonra motoru çalıştırdı ve hızla yola koyuldu.

Ellis düştüğü yerde yatıyordu, etrafında koyu bir gölet yayılıyordu.

Dürbünü indirdim ve SUV'yi vitese taktım.

“Bir şeyler yapmalıyız,” dedi Genevieve. Kolumu tuttu. “Ellis hâlâ hayatta olabilir mi?”

“Hayır.” Yine de telsizle merkeze ambulans ve takviye ekip göndermelerini söyledim. “Rossiter’ın peşinden gidiyorum.”

Silahlı saldırgan muhtemelen çoktan ormandan kaçıyordu ve onu takip edecek durumda değildim. Özellikle Genevieve buradayken gece vakti tek başıma bunu yapamazdım. Cevapları bilebilecek tek kişi eyalet polisi memuruydu.

Farlarımı ve aracımı polis arabası olarak tanımlayacak olan gizli acil durum flaşörlerimi açtım ve hızla peşinden gittim. Zaten hızlı gidiyordu. Sonra dikiz aynasında flaşörlerimi görmüş olmalı, çünkü gaza sonuna kadar bastı. Rossiter'ın arabası hızlandı, kaygan yolda hafifçe savruldu. Genevieve nefes nefese kaldı.

Eyalet polis memurunun peşinde olduğumu telsizle bildirdim, belki Colorado Eyalet Polisi'nden biri Rossiter'a ulaşabilir ve yavaşlamasını sağlayabilir diye umdum. Ama devriye aracında değildi. Ve kesinlikle durup sorulara cevap verme niyetinde gibi görünmüyordu. Korkmuş bir şekilde kaçıyordu.

Yol kıvrılıyordu ve ileride bir derenin üzerinden geçen bir köprü belirdi. Rossiter virajı çok hızlı aldı. Arabası savruldu, lastikler köprüde yol tutuşunu kaybetti.

Korkuluğa çarptı, sonra da yoluna devam ederek buzlu dereye düştü.

Köprüye varmadan SUV'umu durdururken frenlerim gıcırdadı. "Burada kal!" diye bağırdım Genevieve'e.

Kapıyı iterek açtım ve koştum. Aşağı inerken botlarım yamaçta kaydı. Su birkaç metre derinliğindeydi ve kalın kırık buz parçalarıyla doluydu. Rossiter'ın arabası tehlikeli bir açıyla eğilmişti, sürücü tarafı suya batıyordu. Dikkatlice, buz gibi akıntıya girdim. Hızla akan su bacaklarımı yakalamaya çalıştı ve kendimi çıkıntılı kayalara tutunarak dengemi sağladım.

Pencerelerden Rossiter'ın içeride çırpındığını görebiliyordum. Araba daha da yana yatarken metal gıcırdadı. Kayalıklara garip bir şekilde yaslanmıştı ve Rossiter dikkatli olmazsa her şey ters dönebilirdi. Ve eğer o sırada içeride mahsur kalırsa?

Arabaya ulaştım ve yolcu kapısına ulaşmak için kısmen üzerine tırmandım. Birkaç denemeden sonra, yerçekiminin etkisiyle hiç de kolay olmasa da, kapıyı açıp sonuna kadar itebildim. Hemen ardından Rossiter'ın çığlıkları havayı doldurdu. "Su giriyor! Sıkıştım!"

"Yaralandınız mı?"

"Çıkamıyorum!" diye çırpınıp duruyordu. Bu aptal, durumu kendi için daha da kötüleştiriyordu.

Araç tekrar sarsılınca küfrettim. Kemerimden maket bıçağını çıkarıp kabine uzandım ve bıçağı uzattım. "Hava yastığını ve emniyet kemerini kes. Bakalım kurtulabilecek misin?"

Bıçağı aldı. Birkaç ani hareketten sonra, kumaşın yırtılma sesi duyuldu ve "Özgürüm. Bana yardım edin!" dedi.

Kolumu uzattım. Rossiter koluma yapıştı. Onu kulübeden dışarı çekerken omzum gerildi. Hızla dışarı fırladı, dereye

daldı ve kendini kıyıya doğru attı. Hemen arkasından gittim.

Ama tam kıyıya tırmanırken Rossiter beni geriye doğru itti. Botlarım kaydı. Buz gibi su başımı kapattı. Akıntı beni çekerken kayalar beni çizdi. Ağır yeleğim beni aşağı çekti. Buz parçaları bana çarptı, ama baharın sonlarına doğru olduğu için çoğu kırılmıştı. Ayaklarımın üzerinde durmayı başardım ve başım su yüzeyine çıktı.

Gen'in bağırdığını duydum sandım. Ona ulaşmalıydım.

Nehir kıyısındaki açıkta kalan ağaç köklerine tutundum ve kendimi kuru yamaca çektim. Bacaklarımdaki sertliğe ve sıırıslıkam üniformamın verdiği rahatsızlığa rağmen, farların ışığına doğru koştum.

Sonra Rossiter'ı gördüm. Gözlerin kamaşması içinde donakalmıştı, elleri havada.

Genevieve ise ona tabanca doğrultmuştu.

"Sakın kıpırdama, pislik herif!" diye bağırdı ona.

Elimle kelepçelerime uzandım; suya batırılmış olmama rağmen kelepçeler hâlâ yerindeydi. Rossiter'ı dizlerinin üzerine çöktürdükten, bileklerini arkadan kelepçeledikten ve onu SUV'min arka koltuğuna yerleştirdikten sonra Genevieve aceleyle yanıma geldi.

"İyi misin?" diye sordu.

Bagaj kapağını açıp acil durum kitimi çıkardım, sonra bir battaniye aldım. Saçlarıma ve kıyafetlerime örttüm. "Dondurucu soğukta kalmam ve hamlesini önceden tahmin edemediğim için biraz utanmam dışında, iyiyim. Sen nasılsın?"

"Çok sinirlendim. Onun kaçmasına izin vermeyecektim. Ama onu kurtardıktan sonra seni ittiğini görünce? Asla. Parmağımın yanlışlıkla tetiğe basmaması onun şansı."

"İyi ki olmadı. Özellikle de bu benim silahım olduğu için." Torpido gözüne sakladığım yedek Glock 19'u tanıdım.

"Dürbünü daha önce çıkardığında kutunun kilidini açmıştın." Gen silahı uzattı. "Bu kadar mı şaşırdın? Ben becerikli bir kadıyım."

Dudaklarımda beliren tebessümü engelleyemedim. Ama sonra Ellis'in cesedini yolda hatırladım. Tucker'ı öldüren aynı silahlı saldırgan Ellis'in peşine mi düşmüştü? Neden şimdiye kadar beklemişti?

Rossiter'ın polis olması, onu sorgulamayı bürokratik bir kabusa dönüştürecek. İstediğim takviye kuvvetler yakında gelecekti. Cevaplar istiyorsam, şimdi harekete geçmeliydim.

SUV'ye bindik. Isıtmayı çalıştırmak için motoru çalıştırdım. Rossiter arkada başı öne eğik bir şekilde oturuyordu. "Sendika temsilcimi istiyorum," dedi.

"Sana herhangi bir suçlama yönelttiğimi söylemedim." Oysa muhtemelen onu delil çalmak, araçla kaçma, hatta bir polis memuruna saldırmak suçlarından yargılıyordum. Bütün bu süreçte nasıl beceriksiz davrandığına bakılırsa, Stillwater ile bir ilgisi olduğuna inanmakta zorlanıyordum. "Bana her şeyi anlatırsan, belki de kaçmanı ve beni dereye itmeni unuturum. Ellis ile ne yapıyordun?"

Gözleri Genevieve'e kaydı. "O neden burada?"

"Sadece soruyu cevaplayın."

Ağzını birkaç kez açıp kapattı.

"Bak," dedim, yerimde kıvranarak, "Ellis'i sen öldürmedin. Tucker'ı da sen öldürmedin." Genevieve o adamın yüzünü görmüştü ve Rossiter değildi. "Bu gece Ellis'le burada ne yaptığınızı bana anlatmanız sizin çıkarınıza olur. Tucker'ın otel odasından aldığınız delillerle ilgili miydi?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Geri verecektim."

"Elbette öyleydin," diye mırıldandı Genevieve.

"Evet, öyleydin! Ellis bana arkadaşının vahşi doğada bir şeyler bulduğunu söyledi. Tucker bu yüzden öldürüldü."

"Ellis sana bunu ne zaman söyledi?" diye sordum.

"Hartley'deki ofisinizde onu sorguladıktan sonra, onu Alpine'e geri götürdüm."

"Ama arkadaşları değil mi?"

"Hayır, onu ayrı bir araçla götürdüm."

"O ve Tucker'ın buldukları şey hakkında size neden bilgi versin ki?"

Rossiter omuz silkti.

Başımı salladım. Boşlukları kendim doldurabilirdim. Rossiter ona bir tür baskı uygulamıştı.

Sonra iki gün önce, Tucker'ın öldürüldüğü gün yaşanan olayların zamanlamasını düşündüm. Ellis ve av arkadaşları, Genevieve'i Last Refuge'a götürdüğüm için ofisimde röportajlarını bekliyorlardı. Bu sırada Alpine Oteli'nde arama emirleri uygulanmıştı.

Yani ben Ellis ile görüşmeyi bitirdiğimde Rossiter çoktan parayı bulmuştu. Rossiter ayrıca, Tucker'ın önceki gece etrafta salladığı paradan bahsetmiş olmaları gereken diğer otel misafirlerini sorgulamaya da yardımcı olmuştu. Sonra Rossiter, Ellis'i tek başına Alpine'e geri götürmek için tam zamanında ofisime gelmişti.

Onun çok zeki olduğunu düşünüyordum.

"Tucker'ın otel odasından bir bozuk para aldın. İnkâr etmeye çalışma."

Rossiter, sanki kendini zorlayarak söylüyormuş gibi, "Ellis daha fazlasının olduğunu söyledi," diye tısladı. "Tucker, o altın paralardan ve nakitten daha fazlasını bulmuştu. Ellis de onunla birlikteydi ve Tucker önce ona yalan söylemeye çalıştı, hiçbir şey bulmadığını söyledi. Ama otelde Ellis, arkadaşının ondan bir şey sakladığını fark etti. Çok sinirlendi."

Bu da teorime tam olarak uyuyordu. Tucker ertesi sabah otelden gizlice çıkmıştı ve işte o zaman öldürülmüştü. Katil, muhtemelen içinde diğer altın paraların da bulunduğu çantasını almıştı.

"Ellis daha fazlasını istiyordu, değil mi?" diye sordum. "Tıpkı katil ona ulaşmadan önce Tucker'ın planladığı gibi. Ellis sadece doğru zamanı bekliyordu. Ve sen de onunla gidecektin."

"Tucker bu yüzden zaten öldürülmüş olmasına rağmen mi?" diye sordu Gen inanmaz bir şekilde.

"Dikkatli olacaktık. Gece yaklaşacaktık. Paranın hiçbirini kendime saklamayacaktım! Her şeyi kendi gözlerimle gördükten sonra rapor edecektim. Sadece Ellis'in meşru olduğunu doğrulamak istiyordum, hepsi bu. Parayı da delil olarak iade edecektim, yemin ederim."

Rossiter'ın iddiası gülünçtü. Ama eğer hikayesi buysa, tamam. Benim için önemli olan onların nereye gittikleriydi.

"Tucker paraları ve nakit parayı nereden buldu? Ellis bu gece seni nereye götürüyordu?"

"Bana söylemedi. Oraya vardığımızda bana sapak yerini göstereceğini ısrarla söyledi. Fırsatımız olmadı. Olanları gördünüz."

Sinirden yumruğumu direksiyona vurdum. Stillwater paralarının nereden geldiğini sadece Ellis biliyordu. Ve şimdi o ölmüştü.

"Katilin bizi nasıl bulduğunu bile bilmiyorum." Rossiter'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Tehlikede miyim?"

Cevap vermeye tenezzül etmedim, bunun yerine telsizimi alıp diğer kurtarma ekipleriyle iletişime geçtim. Ellis'in ölüm yerine vardıklarından şüphem yoktu, ama onlara mevcut konumumuzu bildirmem gerekiyordu. Birinin Rossiter'ın arabasını dereden çıkarması ve ona faturayı göndermesi gerekecekti.

Rossiter, "Hey, muhabir hanım, bu adamı gördünüz mü?" dedi. "Sizce sırada ben mi olacağım?"

Gen arkasını döndü ve ona acımasız bir gülümsemeyle baktı. "Eğer acıma arıyorsan, yanlış kadına geldin."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Genevieve

"Birkaç atıştırmalık getirdim." Dean önüme küçük tabaklarla dolu bir tepsi koydu. "Ve bir de yeşil çay."

"Geçen akşam onu sipariş ettiğimi hatırladın mı?"

"Evet, getirdim ama bunun için kendime pay biçmem. Tex benden bunu sizin için getirmemi istedi."

Bütün bu karmaşanın ortasında bile Owen benimle ilgileniyordu.

Şu anda şerif görevindeydi. Dean'i arayıp beni alıp Alpine'e götürmesini istemişti; Owen'ın ekibi orada son cinayetle ilgilenmek için geçici bir komuta merkezi kuruyordu. Ayrıca, dereye düştüğü için sıırıslıklam olmuş kıyafetlerini de getirmesini istemişti.

Owen'ın beni Dean'le göndermekten nefret ettiğini biliyordum. Onunla kalmayı çok daha fazla tercih ederdim. Ama Owen'ın ilgilenmesi gereken iki olay yeri vardı; hem Ellis'in cinayeti hem de Rossiter'ın arabasının dereye düşmesi. Bu yüzden gece yarısından sonra otelin personel dinlenme odasında oturuyordum ve Dean garsonluk ve çocuk bakıcılığı yapıyordu.

"Bunun için teşekkür ederim." Ellerimi sıcak kupanın etrafına sardım. Yönetilmekten bıkmıştım, ama şimdi tetikçi iki kişiyi öldürmüşken? Ek korumayı reddetmeye niyetim yoktu. Kalp atışlarım hızlandı ve katilin ne kadar yakınımda olduğunu düşündükçe damarlarımda hala yoğun bir

adrenalin vardı. Orada olduğumu fark etmemiş olması ne büyük şanstı.

Zihnim, olanlar ve Rossiter'ın bize anlattıkları etrafında dönüp duruyordu ve tablo daha netleşiyordu. Ama yine de kristal berraklığında değildi. Ve katil hala dışarıdaydı. Belki de iki katil, çünkü Last Refuge'da iki davetsiz misafir olmuştu.

Onlardan sadece birinin yüzünü tanıyordum ve yine de kim olduğunu bilmiyordum.

Dean yanıma oturdu, dirseğini masaya dayadı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Nefes almaya odaklandım. İçeri. Dışarı. Şu anda panik atak geçirecek sabrım yoktu. Daha önce hiç olmamıştı ama önleyebilecek olsaydım, yapardım. "Biraz benimle oturur musun?"

"Elbette," dedi usulca. "Zaten bunu planlıyordum."

Vücudumdaki gergin yay gevşedi.

On dakika sonra kapı çalındı ve mola odasının kapısı açıldı. Keira içeri baktı. "Gen, işte buradasın. Owen, eğer istersen ifadeni kaydetmemi istedi."

"Bunun olacağını tahmin ediyordum." Ayağa kalktım, Dean de kalktı. "Keira, Owen'ın arkadaşı Dean'le tanıştın mı? Alpine'de barmenlik yapıyor."

"Dean Reynolds." Elini uzattı ve Keira elini onun avucuna attı.

"Yardımcı Şerif Keira Marsh." Uzun kirpikleri kırıştı, ona baktı, sonra bir kez daha ona baktıktan sonra bana döndü. Gülümsememi bastırırken moralim düzeldi. Keira'nın hoşuna giden bir şey gördüğünden oldukça emindim.

"Owen otelde mi?" diye sordum.

"Olay yerindeki incelemeler tamamlanıyor ve adli tıp ekipleri gerisini halledecek. Şerif Yardımcısı Linscomb ve ben az önce geldik. Rahatınıza bakın, bu gece yaşananlarla ilgili ifadenizi vermeye hazır olduğunuzda vücut kameramı açacağım."

Oturup bir yudum çay içerken, Dean ve Keira birbirlerine gizlice bakmamaya çalışarak odada kıpırdandılar. Ben hazır olduğumda Dean odadan ıktı.

Başladık ve ben Owen ile birlikte Ellis'i Rossiter ile olan buluşmasına kadar nasıl takip ettiğimizi anlattım. Sonra Ellis'in görünmeyen bir keskin nişancı tarafından vurulduğunu söyledim.

Yolun yarısına gelmişken koridorda öfkeli sesler duydum. Seslerden biri Owen'ın sesiydi.

Kalktım, kapıya gittim ve açtım. Owen, "Sürekli engellediğiniz sürece bu soruşturmayı nasıl yürütmemi bekliyorsunuz bilmiyorum," dedi.

Konuştuğu adamı tanıdım. Bölge Savcısı Grissom'du. Hart County yetkilileri hakkında araştırma yaparken internette fotoğrafını görmüştüm. Owen daha önce de Bölge Savcısının bu davaya büyük ilgi gösterdiğinden bahsetmişti.

"İkinci bir cinayet daha işlendi. Ve kurban tam gözlerinizin önünde öldürüldü! Bunu nasıl kontrol altında tuttuğunuzu iddia edebilirsiniz? Şimdi de resmi bir operasyon sırasında yanınızda sivil bir gazetecinin olduğunu duyuyorum? Ne halt ettiğinizi sorma hakkım var."

Öfkeyle koridora ıktım. "O, işini yapmaya alışıyor. Bir eyalet polisinin Ellis'i ortaya çıkarmaktan sorumlu olduğunu mu kaçırdınız? Ya da Ellis'in bildiklerini şeriflik ofisine yalan söylediğini mi? Bunların hiçbirisi Şerif Douglas'ın suçu değil."

Owen bana memnuniyetsiz bir bakış attı, bu muhtemelen "Hiç yardımcı olmuyorsun" anlamına geliyordu.

Grissom bana baktı. "Demek sen muhabirsin. Şerif Douglas'ı yolsuzluktan soruşturmak için Hart County'ye gelmedin mi?"

"Bu ilçede bir kamu görevlisinin yolsuzluk yapıp yapmadığını araştırmak için buraya geldim. Hızlıca şerifin yolsuzluk yapmadığı sonucuna vardım. Ama başka kimse hakkında henüz kararımı vermedim."

Owen, "Rossiter kaçmaya çalışırken Genevieve de bana yardım etti," diye belirtti. "O, engel olmaktan çok daha fazla fayda sağladı."

"Bu cinayet soruşturmasına hiç karışmamalı," diye öfkeyle söylendi Grissom. "Onu buradan çıkarın." Diğer polis memurlarının toplandığı odaya doğru yürüdü; muhtemelen birçoğu bu konuşmayı duymuştu. Ama umurumda değildi.

Owen yanıma geldi. Beni savunmuş olmasına rağmen, otomatik olarak kaşlarımı çattım, sanki bana da bu işe karışmamamı söyleyecekmiş gibiydi. Ama bunun yerine, nazik, nasırlı parmaklarıyla çenemi tuttu.

Ve beni öptü. Savcının ve diğer polislerin gözü önünde. Sadece dudaklarının kısa bir dokunuşuydu, ama mesajı açıktı. Hepsinin önünde beni seçmişti.

"Bana destek olduğunuz için teşekkür ederim," dedi. "Sizi yanımda tutmayı çok isterdim ama şu an mümkün değil. Dean size bir otel odası ayarlayabilir. Biraz dinlenin. İşimi bitirince geleceğim."

Ceketinin yakalarından tuttum. Her zamanki ceketi değildi ama yine de Hart County Şerif Departmanı yazıyordu. "Pekala. Ama başka birine bağırmam gerekirse beni tutmaktan çekinme."

Dudak kenarı hafifçe kıvrıldı. "Yapacağım."

Keira röportajımı hızlıca bitirdi, sonra da ekibinin yanına gitti. Dean benim için biraz uyuyabileceğim bir otel odası ayarladı. Resepsiyondan temel bir banyo malzemesi seti aldıktan sonra beni ikinci kata kadar eşlik etti. "Uzamlara gitmeyeceğim. Tex yukarı çıkmaya hazır olana kadar burada, koridorda takılacağım."

"Çok nazıksın. Seni içeri davet ederdim ama uyurken beni izlemen fikri biraz tuhaf."

Güldü. "Evet, sanırım bunu atlayacağım."

Dişlerimi fırçaladıktan sonra odaya girdim ve sadece tişörtümle kaldım. Yorganın altına girdim. Nasıl uyuyabileceğimi bir türlü anlayamadım.

Ama bir noktada uykuya dalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey Owen'ın yanıma sürünerek gelmesiydi. "Ne oldu?" diye sordum.

"Tekrar uyumaya devam et. Her şeyi sabah anlatacağım." Beni kendine doğru çekti, bedeni benimkinin etrafına kıvrıldı. Ve ben tekrar uykuya daldım.

Owen'ın yanında uyandığım ikinci sabahtı. Ama dün, aramızda hâlâ yastıklardan oluşan bir bariyer vardı. Bu sabah ise Owen sırtıma yapışmıştı. Yarı sertleşmiş penisi, boxer'ının içinden kalçama değiyordu. Ona doğru omzumu çevirip baktım, sevgi ve duygusallık hissediyordum.

Tanıdığım birine bu kadar bağlı hissetmek nasıl mümkün olabilirdi ki?

Belki de o günlerin her biri bir ömür gibi gelmişti. Cinayet soruşturması, Owen'ın arkadaşlarıyla tanışma, Stillwater ile bağlantıyı keşfetme... O kadar çok şey olmuştu ki, hâlâ hepsini kafamda toparlamaya çalışıyordum. Ama Owen her adımda yanımda olmuştu. Ona güvenebileceğimi kanıtlamıştı. Ve bu süreçte bana gerçekten güzel vakit geçirtmişti.

Yataktan çıkmaya çalıştım ama Owen'ın kolu beni geri tuttu. "Nereye gidiyorsun sanıyorsun?"

"Dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyorum. Sonra da odada verdikleri o berbat kahveden biraz yapacağım."

"İzin veriyorum." Beni bıraktı. Eğilip sakallı yanağından öptüm. Owen'ın gözleri hâlâ kapalıydı ve ne kadar uyuduğunu merak ettim. Muhtemelen yeterince uyumamıştı. Komodinin üzerindeki saate göre henüz dokuz buçuktu.

Hızlıca banyoya girdim, sonra da vasat kahvemizi yaptım. Owen'a kupasını uzattığımda, yatak başlığına

yaslandı. Beni de bacaklarının arasına oturttu. Ben de sırtımı onun göğsüne yasladım.

"Polis memuru Rossiter'a ne oldu?" diye sordum.

"Takviye ekiplerim geldikten sonra onu aradım ve üzerinde altın sikke buldum. Ondan sonra onu CSP'ye teslim ettim. Onunla ne isterlerse yapabilirler."

"Stillwater hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünüyordu."

"Hayır, katılıyorum. Anladığım kadarıyla, sadece Ellis'in ona paranın nerede olduğunu göstermesini istiyordu. Bulduklarını paylaşmak konusunda anlaşmış olmaları muhtemel. Muhtemelen paraların koleksiyonluk eşya olduğunu veya içlerindeki değerli metal için satabilecekleri bir şey olduğunu düşündüler."

"Rossiter'ın elindeki madeni paraya ne oldu peki?"

"Buldum." Sandalyenin arkasına koyduğu pantolonu işaret etti. "Eğer bu Stillwater'a dair bir ipucuysa, bir daha kaybolmasına asla izin vermeyeceğim. Ne yazık ki, artık birçok kişi bu parayı biliyor. Grissom da dahil, çünkü Rossiter'ın delilleri çaldığına dair şüphelerimi açıklamak zorunda kaldım. Sizin onu nasıl tanıdığınıza dair tek kelime etmedim."

Böyle bir şey beklemiyordum. "Ama o paralardan daha fazlası vardı ve Ellis, Tucker'ın onları nakit parayla aynı anda bulduğunu iddia etti. Bu da Tucker'ın Stillwater ile bağlantılı birinden çaldığı anlamına geliyor." Ölümünün sebebi de bu olsa gerek. "Katilin de Stillwater ile bağlantılı olması gerekiyor."

"Evet."

Bunun böyle olabileceğinden zaten şüpheleniyorduk. Ama yine de bu teyit midemde tiksinti uyandıran bir korku dalgası yarattı. Owen'ın kolu kucağımdaydı ve beni kendine daha da sıkıca çekmek için hareket etti.

Kupamı komodinin üzerine koydum. "Stillwater'ın rüşvet verdiği kamu görevlisi... Katile bilgi veriyor olabilir. Ya katil Grissom ise?"

"Bunu düşündüm. Onu dışlayamam. Ya da Jud Hale'i. Tucker'ın paraları Hale'in arazisinde bulup bulmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama yakın zamana kadar Hale bir yasama üyesiydi. Gizli ödemeler karşılığında Stillwater'a yardım edebilecek doğru konumda olurdu. Ve Grissom'un da kulağına fısıldayabiliyor."

"Yapabileceğiniz bir şey olmalı."

"Evet, var. Soruşturmayı Norris Linscomb'a devrediyorum."

"Ne?" Kucağında kıvrandım. "Bunu neden yaptın ki?"

"Genny, elimde başka bir ipucu kalmadı. En azından resmi olanlar. Her şey Stillwater'ı işaret ediyor ve bunu kamuoyuna açıklayamayız. Hem sana karşı oluşturacağı tehlike, hem de karşı karşıya olduğumuz tehdit seviyesi göz önüne alındığında. River bilgisayarda kendi işine devam edecek. Lynx'ten Ellis'in Rossiter'ı nereye götürmüş olabileceğini belirlememize yardımcı olup olamayacağını soracağım."

"Ama Grissom ve Hale'in bunu sana karşı kullanacaklarının farkındasın. Hale, senin pes ettiğini ya da uygunsuz bir şey yaptığın yönündeki suçlamalara boyun eğdiğini gösterecek."

"Öyle olsun. Bu bir cinayet soruşturmasından daha büyük. Benim iş unvanımdan daha büyük. Şerif olarak görevlerimi yerine getirmekle Aiden, Trace ve River için adaleti aramak arasında denge kurmaya çalıştım. Her iki cephede de taviz vermek zorunda kaldım. Belki de her şeyi yapamayacağımı kabul etmenin zamanı geldi." Owen parmaklarını saçlarımla arasına geçirdi, bana bakarken bakışları yumuşadı. "Seni korumak için yaptığım tek şey seni tehlikenin yakınında tutmakken, seni koruyamam."

"Ne demek istiyorsun?"

"Norris, bölgesel ABD Federal Polis Teşkilatı'nı aramamı önerdi. Suç tanıklarına federal koruma sağlıyorlar. Onay almak ve düzenlemeleri yapmak zaman alıyor ve arada

halledebileceğimiz geçici çözümler de var. Ama en güvenli muhtemelen seni Hartley'den çıkarmak."

Birkaç gün önce de aynı şeyi söylemiştim. Ama şimdi her şey farklıydı. Her şey. "Henüz gitmiyorum. Bu iş henüz bitmedi."

"Eğer haberiniz konusunda endişeleniyorsanız, Stillwater'ı ve onlar için çalışan yetkiliyi ifşa ettikten sonra size özel bir haber vereceğime söz veriyorum."

Ondan uzaklaştım. "Hikayem yüzünden gitmek istemediğimi mi düşünüyorsun? Bahsettiğim şey bu değil."

"Öyleyse neyden bahsediyorsunuz?"

Kalkmaya çalışarak yatağın kenarına doğru kaydım, ama Owen beni sıkıştırmak için belime bir kolunu doladı. "Gen, bana bak." Ben bakana kadar bekledi. Koyu mavi gözleri son derece odaklanmıştı. Okunamazdı. Beni kendine çekerken bile. "Ne bitmedi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Her şey. Bunun üzerinde birlikte çalıştığımızı sanıyordum, şimdi ise beni kenara itmek istiyorsunuz."

"Gitmeni istemiyorum. Bu çok açık değil mi? Tanıştığımız andan beri seni yanımda tutmaya çalışıyorum." Gözlerini kırptırdı, bakışlarını başka yöne çevirdi. "Ama eninde sonunda gideceksin. Eğer şimdi gidersen, kendimi Koruyucularla birlikte Stillwater'ı ortadan kaldırmaya adayabilirim. Bu ne kadar erken olursa, o kadar çabuk güvende olursun. Ve hayatına geri dönebilirsin."

Dudaklarımı ısırdım. Haklıydı. Hartley harika bir yerdi ama benim yerim değildi.

Ve Owen da benim değildi.

Bir noktada eve gidip, üzerimdeki tozu silkeleyip, sırada ne olduğunu düşünmem gerekiyordu. Eli boş dönmeyecektim. Stillwater hikayesi, hayalimdeki işe giden biletim olabilirdi. Peki neden bu hayal şimdi bu kadar az çekici geliyordu? "Bundan mutlu değilim. Ama tamam. Yapacağım."

Owen başını salladı. Ona hak vermiş olmama rağmen, o da benim kadar mutlu görünmüyordu.

"Şimdi şehre geri dönmemiz gerekiyor mu?" diye sordum.

"Henüz değil." Bana döndüğünde, kararsızlığın izi bile kalmamıştı. Sadece bir tutku vardı. "Biraz zamanımız kaldı. Ne yapmak istersin?"

OTUZUNCU BÖLÜM

Owen

Hâlâ onun arkasında, yatağın üzerinde diz çökmüş haldeydim ve vücudu benden uzağa doğru dönüktü. Henüz bana cevap vermemişti.

"Ne istiyorsun, Gen?" diye fısıldadım.

"Henüz karar vermedim."

Burnumu boynunun yan tarafında yukarı aşağı gezdirdim. "Seni öpmeli miyim?"

Nefesini verdi. Muhtaç bir ses. "Evet."

Saç örgüsünü kaldırdım ve ensesinin dibindeki yumuşak saç tellerini öptüm. Sonra omzunun başladığı kıvrımı. Ama orada, duruşundan kaynaklanan gerginliği hissettim. "Bunu isteyip istemediğini anlayamıyorum," diye mırıldandım, "ya da bana kızgın olup olmadığını."

"Belki de ikisi de."

"Belki?"

"İkisi de doğru. Ama seni gerçekten istiyorum."

Yani benden bunun için çalışmamı istiyordu. Ben de seve seve kabul ettim. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni son bir kez daha iyi hissettir."

Onun hayal kırıklığını anladım. Onu göndermek istediğim son şeydi. Ama eğer bu iş bitecekse, daha erken bitmesi ikimiz için de daha kolay olurdu. O zaman Koruyucuların bu kadar kargaşaya neden olan alçakları bulmasına yardım ederdim. En azından bunu düzeltmeliydim.

Eğer Genevieve'e sahip olamıyorsam, ona zarar verecek herkesten intikam almak en iyi ikinci seçenektir.

Ama henüz gitmemiştir. Biraz daha zamanım vardı. Ona son bir kez "benim" diyebilmek için. "Bunu yapabilirim."

"Bunu en iyi şekilde değerlendirmelisin."

Parmaklarım tişörtünün kenarına doğru hafifçe dokundu, altındaki sıcak teni okşadı. Yavaş yavaş eridi. Dilimin ağzının derinliklerine doğru ilerlemesine izin verdim, sonunda o da aynı güçle öpüşe karşılık verdi.

Kollarını kaldırdı, tişörtünü çıkarmama izin verdi. Dağınık örgüsü bir omzunun üzerinden döküldü. Göğüslerini avuçladım, yüzümü boynuna bastırdım ve derin bir nefes aldım. Bunu hatırlamak istiyordum. Teninin dokunuşunu ve hafif kokusunu. Ereksiyonum boxer şortumu gerdi ve tekrar onun içinde olmak için duyduğum özlemle yanıp tutuşuyordum.

Aniden kollarımın arasında kıvrandı. Beni hazırlıksız yakaladı. Birlikte yatağa yuvarlandık, Gen benim üzerimdeydi. Güzel gözlerinde kararlı bir ifade vardı.

Onu döndürdüm, ellerini kavrayıp başının üstündeki yatağa sabitledim.

Artık işler daha hızlı ilerliyordu. Onun külotunu ve benim boxer'ımı çıkardım. Öpüştük ve hevesli bedenlerimizi birbirine bastırdık, daha da yakınlaşmayı bekliyorduk. Beni sırt üstü yatırıp üzerine çıkmasına izin verdim. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar.

Onu yan yana, birbirimize bakacak şekilde çevirdim, Genevieve'in üst bacağı kalçamın üzerinde duruyordu. Uç kısmını girişine doğru yönlendirdim. İçeri girerken adını fısıldadım. Sıkı sıcaklığı beni sardı. Kontrolü ele alan ben olmak istemiştim. Ama bu ikimiz için de geçerliydi. Eşit ölçüde verip alıyorduk.

Yavaşça hareket ettik, bir ritim yakaladık.

"Ben de seni özleyeceğim," dedi.

Sözlerim tükenmişti. Tek yapabildiğim onu öpmek, içinde kıpırdanmak, onu kendime doğru çekmekti. Daha

nce hiçbir insana bu kadar baēlı hissetmemiştim. Ama her şey buruktu. Çünkü vedalaşıyorduk.

Tekrar pozisyon deēiřtirdik, ama bu sefer ben sırt şt yattım ve onu üzerime çektim. Parmaklarım sa tokasını buldu ve çekip çıkardım, örgüsü gevşedi ve dalgalı sa telleri ikimizin etrafına döküldü. Tenime deēiyordu.

Kalalarımı açılı bir şekilde hareket ettirerek ona doēru ittim.

"Tam oraya," diye inledi. "Lütfen."

Gen boşalırken ıēlık attı. Omurgamın dibinde, sonra daha ařaēıda bir gerilim hissettim ve sonunda onunla birlikte oradaydım. Kalalarına yapıştım, penisim içinde sonuna kadar zonkladı.

Onunla geirdiēim her an böyleydi. alınmış anlar, neredeyse aşırı yoēun. Uzun sürmesi kaderimizde yazılı olmadıēı için daha da tutkuyla yanıyorduk.

Dakikalar geçti. Telefonum titredi. Ama henüz hareket etmek istemiyordum. Gen'i, tıpkı böyle, olabildiēince uzun süre kucaklamak istiyordum. Parmaklarım saçlarını okşadı ve nefeslerimiz senkronize oldu.

Ayrıldıktan sonra ne yaptıēımın farkına vardım.

"Kahretsin. Prezervatif kullanmadım. Aklıma bile gelmedi."

"Ben doēum kontrol hapı kullanıyorum. Sen de kullanıyorsan ben de iyiyim."

"Evet, yleyim. Ama zr dilerim. Bu bana hiç benzemiyordu." Her zaman dikkatliydim. En azından, tüm sınırlar bulanıklaşmaya başlamadan önce yleydim.

Sırıttı. "Ben de oradaydım. Bir şey söyleyebilirdim."

Yastıēa yaslandım, onu da yanımda çektim. Başı enemin altına sokulmuştu. Biraz daha. "Sanırım Alpine Oteli'nde çılgın bir gece geçirdik sonunda," dedim.

“Çılgın bir sabahtı. Ama evet. Yine de bu, ilk tanıştığımız gecedен daha iyiydi.”

Çünkü o zamandan bu yana çok şey paylaştık. "Ben de öyle düşünüyorum."

Telefonum yine titredi ve artık saati görmezden gelemezdim. Muhtemelen Norris'ti. Hepimiz çok geç saatlere kadar ayakta kaldığımız için o ve Keira da otelde kalmışlardı. Hartley'e birlikte arabayla dönmeyi planlamıştık. Gen hâlâ tehlikede olduğu için, ek bir koruma katmanına ihtiyacım vardı.

Gen ile hızlıca duş aldık, sonra giyindik. Dün gecedен kalma üniformam kurumuştı, kırıışmış olsa da, bu yüzden giydim. Gen'in de aynı kıyafetleri vardı. "Yeleği unutma," dedim. "Zaten sende var. Giymenin de bir sakıncası yok."

Homurdandı ama yine de giydi.

Hartley'e varır varmaz, onun için federal tanık koruma programı ayarlamak üzere telefon görüşmeleri yapmaya başladım.

Diğerleriyle aşağıda lobide buluştuk. Hepimiz uykusuzluktan perişan görünüyorduk. Gün müdürü bize kahve ve kek ikram etti, hepimiz de minnettar kaldık.

Gen, Keira ile sohbet ederken Norris yanıma geldi. "Patron, dün geceki olay yerleriyle ilgili ön raporu aldık. Herhangi bir düşünceniz var mı?"

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. "Cinayet soruşturmalarını sana devrettim. Durumu halledeceğine güveniyorum. Ben Genevieve'i güvenli bir yere götürmeye odaklanacağım." Ve sonra, Stillwater'ı bulmaya odaklanacak, ama bunu onunla paylaşamazdım.

"Ama yine de hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı Norris. "Grissom'un seni resmettiği şekli hak etmiyorsun."

"General ile olan ilişkim konusunda senin de benzer endişelerin olduğunu sanıyordum. Bana dikkatsiz olmamam konusunda uyarıda bulunmuştun." Ama ben o uyarıyı dikkate almamıştım.

Yüzünü buruşturdu. "Belki, ama ben hâlâ sadığım. Başka türlü olmak benim doğamda yok."

"Anladım." Omzuna hafifçe vurdum. "Ama merak etme, görevimden istifa etmeyi düşünmüyorum. Bunu atlatacağız ve sen de ikinci komutanlık görevine geri dönebilirsin."

Gülümserken bıyıkları seğirdi. "Dört gözle bekliyorum." Boş kahve fincanını kaldırdı. "Yolculuk için biraz daha dolduracağım. Beş dakika içinde yola çıkarım mı?"

"Kulağa hoş geliyor." Arkamı döndüğümde Genevieve'in Norris'e kaşlarını çatıldığını fark ettim. Lobiye doğru ilerleyip yanına gittim ve sordum: "Ne oldu?"

Sanki aklından geçenleri silkelemek istercesine başını salladı. "Hiçbir şey. Sadece... Hartley'e dönmeye hazırım. Eşyalarımı senin evinden toplamam gerekiyor."

Doğru. Birden bire son bir öpücük daha vermek istedim. Ama otel odasında zaten öpüşmüştük. Gerçek vedalaşmalarımızı da yapmıştık. Yine de elimi kolundan aşağı kaydırmaktan kendimi alamadım. Gen bir adım geri çekildi, bu da elimin kaymasına neden oldu.

"Hadi gidelim," dedi ve lobi kapılarına doğru yöneldi.

Vakit gelmişti. Keşke bu kadar acı vermeseydi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Genevieve

Keira ve Norris önden giderek birlikte yolculuk ederken, ben de Owen'ın sivil SUV'unda onunla birlikte gidiyordum. Manzara gözlerimizin önünden hızla geçerken Owen ve ben sessizdik. Güle güle Hart County, diye düşündüm. Belki buraya tekrar gelebilirim, özellikle de Stillwater hikayesi üzerinde çalışmaya devam ederken. Ama zor olurdu. Owen'ı görmek ve onunla daha fazla vakit geçirmemek.

O sabah otel odasında, içimden bir ses Owen'a seçeneklerimizi açık tutabilir miyiz diye sormak istemişti. Bir dahaki sefere onun bölgesine geldiğimde görüşebilirdik. Hazır olmadığım bir anda ilişkiyi bitirmekten başka her şey olabilirdi. Çalışanlarının ve savcının önünde beni öpmüştü.

Ama sonra farklı yönlere gideceğimizi açıkça belirtmişti. Hem de birden fazla açıdan. "Sen kendi hayatına dönebilirsin," demişti. Ve o da kendi hayatına dönecek, kötü adamları ortadan kaldıracak ve elinden gelenin en iyisini yaparak adaleti sağlayacaktı. Onun bu yönüne hayrandım.

Belki de bu, otel lobisinde daha önce hissettiğim huzursuzluğu açıklıyordu. Owen, şerif yardımcısıyla cinayet soruşturmaları hakkında konuşuyordu ve Owen'ın bunları ikinci adamına devretmek zorunda kalması bana son derece adaletsiz gelmişti. Hart County halkı onu yeniden seçmezse, aptal olacaktı.

Arabayla giderken, onu göz ucuyla izledim. Keskin hatları ve tıraşsız çenesi. Sadece birkaç gün birlikte

geçirmiştik, ama bu adamı unutmamın çok daha uzun süreceğini biliyordum.

Önümüzde Keira'nın aracı yavaşlayarak durdu. Owen'a telsizle, "Önümüzde arızalı bir CSP aracı var" diye bildirdi.

Boynumu uzattım. Gümüş ve siyah renkli bir SUV, yolu kapatacak şekilde açılı bir biçimde park edilmişti. Üzerinde bir ışık çubuğu vardı.

"Gördüm," diye yanıtladı Owen. "Seri numarasını kontrol ettiniz mi?"

Bir an duraksadı. "Bu, Er Sykes," dedi Norris.

Sykes. Owen'ın Jessi's Diner'da karşılaştığı kişi. Owen'a Rossiter'ın Tucker'ın otel odasından parayı aldığını söylemişti.

Norris sözlerine şöyle devam etti: "Görünüşe göre kontrolünü kaybetti. Bir ağaca çarptı. Belki de bilincini kaybetti ve bu yüzden yardım çağırmadı."

Owen küfretti. "Sykes geceyi Alpine'de geçirdi. Çifte suç mahalline müdahale eden birimlerden biriydi. Fazladan bir vardiya çalışıyordu ve Rossiter'la olanlardan dolayı gergin olduğundan hiç şüphem yok. Sykes muhtemelen yorgundu. Stresliydi. Ama yine de..." SUV'unu park etti. "Norris, Keira, araca yaklaşın ve yardım edip edemeyeceğinize bakın. Ben de sağlık ekibini çağıracağım."

Sykes'a saldırı mı yapılmıştı? Bu bir tesadüf müydü? "Bu hoşuma gitmiyor," diye mırıldandım.

İkisi de araçtan indi. Elllerinde silahlarıyla dikkatlice arızalı SUV'ye doğru yürüdüler. Owen telsizle merkezdeki yetkiliye haber verdi.

Keira omzundaki mikrofona konuştu: "Onu görüyorum! Sykes sürücü koltuğunda baygın yatıyor. Hava yastığı açıldı."

Şerif yardımcısı Keira'ya işaret ediyordu. Ondan önce gidip sürücü tarafındaki kapıya yaklaştı. İçeri baktı. Norris, "Sykes baygın," diye bildirdi. "Başından kanıyor. Kapıyı açmayı deneyeceğim."

Norris kapı kolunu çekti ve bir adım geri çekildi. Kapı açıldı. Tamamen açıldı. Çok iyi göremiyordum ama Sykes sürücü koltuğunda görünüyordu. Keira'nın dediği gibi, çökmüş bir haldeydi.

Norris, muhtemelen Sykes'ı kontrol etmek için yavaşça öne doğru ilerledi.

Ani ve şiddetli bir hareketle Sykes atıldı. Norris'i yakaladı ve şerif yardımcısını kısmen sürücü koltuğuna sürükledi. Bir silah sesi duyuldu. Keira, Sykes'ın SUV'unun yan tarafına doğru eğildi.

"Sykes bize ateş ediyor. Bu da neyin nesi?" Owen silahını çekti ve kapısını iterek açtı. Bana "Yere yat," dedi ve sonra yola çıktı, silahını Sykes'a doğrulttu. Ama asker Norris'i kalkan olarak kullanıyordu.

Sykes tekrar ateş etti. Owen, Keira'nın aracının arkasına koştu. Sonra dışarıya doğru uzandı, ama ateş edemedi. Yardımcı şerifini vurmadan ateş edemezdi. Keira da aynı ikilemdeydi.

Sonra farklı bir ses yankılandı, yüksek bir çatırtı, tam o sırada Keira'nın aracının arka lambalarından biri patladı. İrkilerek baktım. Gözlerim, atışın geldiği ağaçlara doğru kaydı ama ateş edeni göremedim.

"Bu bir uyarıydı," diye bağırdı Sykes. "Bir daha böyle bir uyarı almayacaksınız. Etrafınız sarıldı."

Sykes, Norris'i önünde tutarak sürücü koltuğundan çıktı. Silahı Norris'in başına doğrulttu. Şerif yardımcısının gözleri panikle faltaşı gibi açıldı.

"Muhabiri bize geri verin, geri kalanınız yaşasın."

Midem bulandı.

"Kesinlikle hayır." Owen'ın sesi granit kadar sertti. "Bir tanığın hayatıyla pazarlık yapmayacağım."

Sykes silahı aşağı doğru doğrulttu. Ateş etti. Norris çığlık attı ve bacağı büküldü. Sykes onu vurmuştu.

Kusmamak için ellerimi ağzıma bastırdım. Keira saklandığı yerden uzanıp umutsuzca nişan almaya çalışıyordu. Owen da aynısını yapıyordu. Onların dehşetini

ve hayal kırıklığını, benimkine benzer şekilde derinden hissettim. Norris'in pantolonunun alt kısmı çoktan kana bulanmıştı.

"Genevieve Blake'i teslim etmezseniz, Linscomb'un diğer bacağı da sırada. Ya da belki arkadaşım şerifin kafasına bir kurşun sıkacak."

"Hayır!" diye bağırdım. Owen'ın kabininde sürünerek ilerledim ve Sykes'ın beni görebileceği sürücü tarafındaki kapıyı iterek açtım. Ellerimi havaya kaldırarak yola çıktım. "Buradayım. Dur!"

Owen'ın başı hızla bana döndü. "Gen, hayır! Arabaya geri bin."

"Yapma," dedi Norris boğuk bir sesle ayakta durmaya çalışırken.

Owen'ın çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Genny, lütfen." Dişlerinin arasından konuştu.

Ama bunun olmasına izin veremezdim. Benim için birinin ölmesini izleyemezdim. Ya Owen olsaydı? O suçluluk duygusuna zaten dayanamazdım.

"Ben giderim. Onlara zarar vermeyin."

Owen'ın gözleri sımsıkı kapandı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Sonra yüzüne saf bir öfke yayıldı. "Sykes, eğer biri ona dokunursa, seni öldürürüm."

"Beni tehdit edecek durumda değilsin Douglas. Arkadaşım isterse seni anında etkisiz hale getirebilir."

"Asla!" diye bağırdım. "Eğer kendimi teslim edersem, diğerlerini serbest bırakacaksın. Anlaşma bu."

Eğer o keskin nişancı benim ölümümü isteseydi, açık alana adımımı attığım anda beni öldürebilirdi. Ama yapmamıştı. Beni bir şey için istiyorlardı. Elimdeki tek koz buydu.

Sykes, Norris'in omzunun üzerinden bana alaycı bir şekilde baktı. "Sus ve şerif arabasına bin, küçük kız. Motoru çalıştır. Sürüş hazır ol."

"Gen—" diye başladı Owen, ama ben SUV'ye doğru geri dönüyordum. Ona bakamıyordum. Yüzündeki acıyı görmeye

dayanamıyordum.

Eğer bu onun ve subaylarının hayatını kurtaracaksa, bunu yapmak zorundaydım. Risk ne olursa olsun. Ormandaki o keskin nişancı varken, bu onların tek şansıydı.

Daha fazla silah sesi duyuldu ve Owen'ın ya da diğerlerinin yola yığılıp kalmasından korkarak çığlık attım. Ama keskin nişancı diğer araçların lastiklerini hedef almıştı. Owen ve Keira eğilmişlerdi ama başka bir yara almamışlardı.

"Hadi, hareket et!" diye bağırdı Sykes bana.

Titreyerek SUV'ye bindim ve anahtarı çevirdim. Motor çalışmaya başlar başlamaz, koyu renkli giysiler giymiş bir figür ormandan fırladı. Tetikçiydi. Korkudan büyülenmiş bir halde, yolun karşısına geçerken onu izledim. Tüfeğini Owen'a doğrultmuş halde tuttu. Sonra, geçerken Keira'nın aracının arka lastiklerinden birine daha ateş etti.

Silahlı saldırgan, oturduğum SUV'nin etrafından dolaşp yolcu koltuğuna oturdu. Yüzünün alt kısmını örten kumaşı aşağı çekti. Oydu. Alpine'de Ace Tucker'ı öldüren adam. Muhtemelen beni öldürmek için Last Refuge'a gelmişti.

"Sakin aptalca bir şey yapma." Sesi sertti. Boğuktu. Ve tamamen duyusuzdu. "Yoksa erkek arkadaşın asfaltın üzerinde bir leke gibi kalır."

Zihnimde korkunç görüntüler belirdi. Tucker'ın yerde yatan bedeni. Ellis'inki. Ve onlardan yıllar önce, kalbi durduğu için ölen babam. Owen'ın da onlara katıldığını hayal ettim ve içimde öfke alevlendi.

Hâlâ titriyordum ama öfke odaklanmama yardımcı oldu. "Ona ya da başka birine zarar vererseniz işbirliği yapmayacağım."

"Bu size kalmış bir şey değil. Bizim dediğimizi yapacaksınız."

Hâlâ Norris'i kalkan olarak kullanan Sykes, oturduğum araca doğru yaklaştı. Diğer SUV'lere yaslanmış, her biri silahlarını Sykes'a doğrultmuş olan Keira ve Owen'ın yanından geçmesi gerekiyordu. Ama Owen sürekli bana

bakıyordu. Sanki beni kurtarmak umuduyla cesur, pervasız bir saldırı planlıyormuş gibi.

Aniden, şerif yardımcısı Sykes'a saldırdı. Dirseğini diğer adama sertçe vurdu, Sykes'ın silahını tutan kolu yana doğru savurmak için döndü. Sykes dengesini kaybetti. Bir adım yana doğru attı.

Norris yolun dışında kaldığı anda hem Owen hem de yardımcısı ateş etti. Sykes'ın başka bir atış yapma şansı kalmadı. Yere yığıldı.

"Bizi buradan çıkarın," diye bağırdı silahlı adam bana. "Hemen. Yoksa şerif ölür." Tüfeğini ön camdan Owen'a doğrulttu.

SUV'yi geri vitesa taktım. Direksiyonu çevirdim, vites kolunu ileri (D) konumuna getirdim ve yola koyuldum. Owen'dan uzaklaşıyordum. O güvendedi ve önemli olan buydu.

Bu, artık bir katille yalnız kalacağım anlamına gelse bile.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Owen

GENEVİEVE GİTMİŞTİ.

SUV'min arka lambaları geriye doğru çekildi, direksiyonda Gen vardı. Yanında bir katil.

Hemen Keira'nın aracına atladım. Anahtarları hâlâ kontaklıydı. Ama arabayı çalıştırmaya ve sürmeye çalıştığımda, patlak lastikler protesto edercesine gıcırdadı. Genevieve ve katili takip etmeye çalışarak tekerlekleri parçalayabilirdim, ama onlara asla yetişemezdim.

Yumruğum direksiyon simidine sertçe indi. "Kahretsin!"

Gen gitmişti. Gitmişti.

O kelime zihnimde korkunç bir şekilde, durmadan tekrarlandı. Onu bulmalıyım. Onu bulacaktım. Ve onu benden alan adamı cezalandıracaktım.

Arabadan indim, kapıyı sertçe kapattım ve önümdeki manzaraya baktım. Keira, Norris'in yanına koşmuş ve durumunu kontrol ediyordu. Sykes hareketsiz yatıyordu, etrafında bir kan gölü yayılıyordu. Keira ve ben ikimiz de öldürücü atışlar yapmıştık. Başka seçeneğimiz yoktu.

Keira'nın Norris'i arabaya bindirmesine yardım ettim. Kurşunun hayati bir yere isabet etmediği anlaşılıyordu, bu yüzden şanslıydı. Ama tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. Aracı ilk gördüğümüzde ambulansı aradığım için sağlık ekipleri zaten yoldaydı.

"Merkezi merkeze bağlayın," dedim Keira'ya. "Aracımı takip etmemiz ve General Now'ın peşine birini

göndermemiz gerekiyor."

O bununla ilgilenirken ben de iki mesaj attım. Biri Dean'e, konumumu verip beni almaya gelmesi için yalvarıyordum. Sonra da Koruyucuların güvenli mesajlaşma grubuna, acil durumlar için belirlediğimiz bir kod verdim. Dean'in adresini de söyledim. Kim cevap verebilirse orada benimle buluşacaktı.

Sykes'ın cansız bedenine öfkeyle baktım. Ona onu öldüreceğimi söylemiştim.

Ama yine de onun bu aldatmacasını daha önce fark etmediğim için ben sorumluyum. Dün Jessi'nin Lokantasında Sykes'ın karşısında oturuyordum ve bu kadar çok yalan uydurduğundan haberim yoktu. Rossiter'ın parayı çaldığı konusunda doğruyu söylemişti, ama çok daha şok edici gerçeği saklamıştı. Katille birlikte çalışıyordu.

Sykes ve Rossiter, Ace Tucker cinayetinin olay yerine ilk ulaşanlardı. Bunun bir tesadüf olması imkansızdı. Sykes soruşturmada başka nelere müdahale etmişti? Stillwater hakkında bilgisi var mıydı? Sykes, Stillwater'ın rüşvet verdiği yozlaşmış memur muydu? Bu, Gen'in bana verdiği bilgilerle uyuşmuyordu. Bir asker olarak, sınırlı yetkiye sahipti. Ama her iki durumda da, şu anda bunun bir önemi yoktu. Sykes ölmüştü. Bir katil Genevieve'i almıştı. Benim Genevieve'imi.

"Onu bulun," diye içimden geçirdim. "Onu kurtarın."

Dean, sağlık görevlilerinin hemen ardından geldi. Arabasının yanaştığını gördüm. "Gitmem gerekiyor," dedim Keira'ya. "Sen sorumlusun."

"Ne? Şerif, ben—"

"Genevieve'in peşinden gidiyorum. Diğerlerine bir bahane uydurun. Nereye gittiğimi bilmediğinizi söyleyin." Üniforma ceketimi çıkardım. Cüzdanımı ve rozetimi de içine atarak arabanın arka koltuğuna fırlattım. "Ama o adamın ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ne yapmam gerekirse yapayım. Şu anda şerif olamam.

Sonradan bunun hesabını vermek zorunda kalırsam, öyle olsun."

Yüzümde gördüğü her neyse, itirazlarını susturmaya yetti. "Tamam. Elimden geleni yapacağım. Trace, Aiden ve River'ı arıyor musun? Onlar sana yardım edecekler."

"Son Sığınak'ta birilerinin kalması gerekiyor. Oraya ulaşabilen herkes yoluna devam edecek."

"Güzel. Ama Owen, dikkatli ol, tamam mı? Sana ihtiyacımız var." Bana hızlıca sarıldı, ilk defa böyle kucaklaşıyorduk. Gerçekten arkadaş gibi, şerif ve yardımcısı olarak değil. "Ve sana bir şey olursa, Genevieve çok üzülecek. Ona bunu yapma."

Bundan pek emin değildim. Ama başımı salladım. Sonra Dean'in arabasına doğru koştum.

"Sizin yeriniz," dedim arabaya atlarken. "Yolda açıklayacağım. Diğerleri de orada bize katılacak."

Yanımda taşıdığım iş telefonuma ardı ardına aramalar geliyordu. Ama cevap vermedim. Koruyucuların gelmesini beklerken Dean'in dairesinde bir aşağı bir yukarı yürüyerek büyük bir acı çekiyordum.

Sonunda Aiden ve River, Aiden'in ödül avcısı arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim Cole "Lynx" Bailey ile birlikte kapıdan içeri girdiler. Trace ise Last Refuge'da kalmıştı.

Lynx elimi sıkıca kavradı. Bizden daha yaşlıydı, belki kırk yaşlarındaydı, kaba hatlara ve Aiden'inkine benzer sert bir tavra sahipti.

Dean onları selamlayarak kendini tanıttı. "Tex'in Deniz Piyadelerinden arkadaşım. Hart County'de uzun zamandır bulunmuyorum ama bana Last Refuge'dan bahsetti."

Aiden homurdandı. "Tex?"

"Dean hikayelerini daha sonra anlatabilir," dedim sert bir şekilde.

River sözü devraldı. "Yolculuk sırasında Aiden ve Lynx'e Stillwater ve şu ana kadar bildiklerimiz hakkında bilgi verdim. Ekleme istediğiniz bir şey var mı?"

Mesajlarda River'a dün gecedan beri olan olayların özetini vermiştim ve onun da bunu onlarla paylaştığını varsaymışım. Ayrıca, doğrudan müdahale etmeden, departmanımın telsiz kanallarını takip ederek Gen'in kaçırılmasına verdikleri tepkiyi izliyordum. Norris'in durumunun stabil olması ve hastaneye götürülüyor olması beni rahatlatmıştı. Aksi takdirde, onu bulmakta pek ilerleme kaydedememişlerdi.

"Gen, benim sivil plakalı SUV aracımdaydı; departmanımız bu aracı takip edip kolayca bulabiliyor, ancak Yardımcı Şerif Marsh aracı olay yerinden çok uzak olmayan bir yerde terk edilmiş halde buldu. Katil araç değiştirdi. Gen'in telefonu da geride kaldı."

"Ama Genevieve'in yaralandığına dair hiçbir belirti yok?" diye sordu Lynx.

Boğazım düğümlendi. "Hayır. Kan izi ya da herhangi bir mücadele belirtisi yok. Onu canlı istiyor. Nedenini henüz bilmiyorum."

Lynx'in kalın kaşları çatıldı. "Onu ne kadar süre bu şekilde tutacağınızı biz de bilmiyoruz. Varsayımda bulunamayız."

Ödül avcısına dik dik baktım, gerçi zaten kendim de anladığım şeyleri söylüyordu. "Tam da bu yüzden hızlı hareket etmek istiyorum. Bir saatten fazla oldu zaten. İz sürücü sensin. Ne önerirsin?"

"Bana onun son bilinen yerini gösterebilir misiniz?"

River dizüstü bilgisayarını Dean'in mutfak tezgahına kurdu. Hart County haritasını açtı ve ben de Keira'nın terk edilmiş aracımı bulduğu koordinatları işaretledim. "Burası Ace Tucker ve Josh Ellis'in avlandığı bölgeyle aynı," dedim. "Dün gece Jandarma Rossiter'dan Tucker'ın vahşi doğada bir yerde, muhtemelen tesadüfen, Stillwater paraları ve

nakit para bulduğunu öğrendik. Bu bölgede bir yerde olmalıydı. Diğer tüm olaylar bu olaya bağlanıyor."

River düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Stillwater'ın varlığının büyük kısmı karanlık ağda. Hayaletler gibiler. Ama o paralar onları fiziksel dünyaya bağlıyor. Dünden beri üretimlerini, dağıtımlarını, depolamalarını merak ediyorum. Tucker tesadüfen o tesislerden birine rastlamış olabilir. Onlardan para çalmış olabilir. Stillwater çok kızardı."

"Yani önce Tucker'ın peşine, sonra da Ellis'in peşine bir katil gönderdiler," dedi Aiden. "Tek görgü tanığı Genevieve'in yanı sıra. Sykes, Last Refuge'a izinsiz giren ikinci silahlı kişi miydi?"

Başımı salladım. "Benim de tahminim bu."

"Ve öldü. İyi," diye homurdandı Aiden. "Genevieve'i bulalım, onu sağ salım geri getirelim, sonra da Stillwater'daki diğer pislikleri nerede saklanırlarsa saklansınlar ortadan kaldıralım."

Aynen öyle düşünüyorum.

Lynx ekrana baktı. "Stillwater tesisinin yerini nasıl daha da daraltabileceğimiz konusunda herhangi bir fikriniz var mı? Her neyse, çok iyi gizlenmiş olacak. Dikkat çekmemek için tasarlanmış, muhtemelen küçük ama yetenekli bir ekip tarafından işletiliyor. Yanımda bir gözetleme dronu getirdim, ancak bu, kısa sürede etkili bir şekilde aranması gereken çok büyük bir alan."

Hiçbir fikrim yoktu ve bu çaresizlik beni bir şeye yumruk atmaya itti. Dişlerimi yanağımın içine geçirdim, kan tadını aldım.

River, dağınık koyu saçlarını parmaklarıyla düzeltti. "Belki yardımcı olabilirim. Bu sabah bir teori üzerinde çalışıyordum, Owen. Dün, hedef bölgede arazisi olan eski eyalet senatörü Jud Hale'i araştırmamı istemiştin. Şimdiye kadar adamın sicili temiz çıktı. Ama Jud Hale'in arazi varlıkları bana başka bir fikir verdi. Araştırmamı bu bölgedeki diğer büyük toprak sahiplerini de içerecek şekilde genişlettim."

Dokunmatik ekranında parmağını kaydırarak bir yeri işaretledi. "Birkaç yıl önce bu dağ yamacının bir bölümünü satın alan bir şirket var. Hart County'de sadece birkaç telesiyej olduğu için küçük bir kayak merkezi kurmakla ilgilendiklerini söylediler." Hepimiz ekrana dikkatlice baktık.

"Bir dakika," dedi Dean. "Orada kayak merkezi mi? Bu pek mantıklı değil. Birincisi, kuzeye bakan hiç arazi yok." Daha yakından baktı. "Rakım da pek iyi değil."

River sırtıttı. "Bu sorunların farkında bile değildim. Benim odaklandığım nokta, hiçbir şey yapmamaları ve arazinin öylece kalmasıydı. Bulabildiğim kadarıyla hiçbir mühendislik raporu yok, hiçbir izin alınmamış. Ve şirketin kendisini daha derinlemesine incelediğimde, örtbas ettikleri hikayenin altında hiçbir gerçeklik olmadığını gördüm. Başka bir paravan şirkete aitler, o da başka bir şirkete ait. Ve bir başkasına daha."

Omurgamdan aşağıya doğru bir adrenalın dalgası yayıldı. Öfkeye umut karıştı. "Demek Tucker Stillwater paralarını orada bulmuş olabilir. Katil Gen'i oraya götürmüş olabilir."

"Bununla başa çıkabilirim," dedi Lynx. Sonra keskin bakışları bana döndü. "Ama Şerif, arama emri için zaman yok. Ve ABD anayasal haklarım konusunda biraz paslanmış durumdayım, çünkü genellikle bu tür prosedürlerden geçmek zorunda kalmıyorum. Ama bu teori oldukça şüpheli ve bir bilgisayar korsanı tarafından yasa dışı yollarla elde edilen bilgilere dayanıyor." Başını River'a doğru eğdi. "Kusura bakma. Bir hakim bundan etkilenmeyecektir."

"Şu anda şerif değilim. Genevieve'in koruyucusuyum. Hiçbir tutuklama emri yok, hiçbir sınırlama yok. Ne gerekiyorsa yapacağım. Onu kurtaracağım ve buna bir son vereceğim."

Aiden omzuma vurdu. "Öyleyse hazırlanalım ve defolup gidelim."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Genevieve

Katil, yoldan ayrılan dar, toprak bir patikayı işaret ederek, "Şuradan dönün," dedi. O kadar küçüktü ki, fark etmesem de olurdu.

Direksiyonu çevirdim. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece beni vahşi doğanın derinliklerine, Owen'dan daha da uzaklaştırdığını biliyordum. Ama bu iyi bir şeydi. Owen bu manyaktan güvendeydi.

Bana gelince, ilk başta hissettiğim korku ve panik yerini uyuşukluğa bırakmıştı. Sanki zihnim tüm bu duyguları bastırıyordu ki ben de bu durumdan kurtulmaya odaklanabileyim.

Bu adamın talimatlarını şimdiye kadar uyguladım, ama henüz işim bitmemişti.

Owen'ın SUV'sini çoktan terk edip, katilin yakınlarda sakladığı bir Subaru hatchback'e geçmiştik. Ayrıca, kendisi emniyet kemerini takarken, benim kurşun geçirmez yeleğimi çıkarmamı ve emniyet kemerimi takmamamı da zorlamıştı; bu da arabayı kaza yaptırma planımı bozmuştu. Eğer kaza yaptırsaydım, hiç de hoş olmazdı. Bu yüzden başka bir strateji bulmam gerekiyordu.

"Adın ne?" diye sordum.

Yanıt yok.

Büyük tüfeğini bir tabancayla değiştirmişti. Ace Tucker'ı öldürdükten sonra gördüğüm aynı soğuk, duygusuz ifadeyi

takınmıştı. Ama diğer yüz hatları eskisinden daha belirgindi. Burnunun köprüsündeki çıkıntılar, geçmişte burnunu kırdığını gösteriyordu. Temiz tıraş edilmiş çenesinin yakınında yara izleri vardı. Saçları kulaklarının üzerine kıvrılmıştı ama düzgünce geriye doğru taranmıştı.

Kar ve buzla kaplı, engebeli yolda hatchback araba gıcırdıyordu. Rakım yükseliyordu. Yol, sık çam ağaçlarının arasından kıvrılarak ilerliyordu. Henüz hiçbir bina görünmüyordu.

"Nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?"

Yanıt yok.

"İstediklerinizi yaptım. Korkuyorum, tamam mı?" Direksiyonu sıktım. "Çıldırmamı istemiyorsanız, bana bir şey söylemelisiniz. Lütfen. Hadi ama. En azından bir isim."

Küfretti. "Pekala. O zaman adı Duke."

Yolun kesilmesinden beri ilk kez konuşuyordu ve onu cevap vermeye kışkırtıyor olmama rağmen, sesini duyunca biraz irkildim. Gözleri ön camdaydı ama beni de izlediğini hissettim. Silahı sanki vücudunun bir uzantısıymış gibi tutuyordu.

"Dük," diye tekrarladım. Adını söylemek boğazımda kalın ve acı bir şeyin birikmesine neden oldu. Keşke tükürebilseydim. "Neden benimle gelmeni istedin?"

"Yani, seni neden hayatta tutuyorum?" diye sordu.

Sesim titredi, bu yüzden başımı salladım.

"Çünkü senin bildiklerini bilmem gerekiyor."

"Bu çok gizemli."

"Pratik bir çözüm. Sorularım var ve onları sorabileceğim sessiz bir yere ihtiyacım var."

Ellerim titredi. Avuçlarım soğuk ve nemliydi. "Ama beni öldürmek istiyorsun. Çünkü yüzünü gördüm. Seni teşhis edebildim. Bu yüzden Son Sığınak'ta peşimden geldin."

Yine sustu. Sinirden dişlerimi sıktım.

Aniden toprak yol bitti ve asfalt başladı. Yol düzgündü. Bakımlıydı. Yeni yolda birkaç dakika daha araba sürdükten sonra tekrar denedim.

"Sykes sizinle birlikte Son Sığınak'a mı geldi? O, ikinci davetsiz misafirdi?"

İçini çekti. "Çok yorucusun."

"Konuşmak sakın kalmama yardımcı oluyor."

"Cevap evet. Sykes benimleydi."

"O—" Sözümlü kestim. Stillwater'dan bahsetmek üzereydim ve içgüdülerim bunun tehlikeli olabileceğini söylüyordu. Bildiklerimi ne kadar çabuk açıklarsam, bana o kadar çabuk ihtiyacı kalmazdı. "Sen ve Sykes, beni tanık olarak ifşa eden makaleyi görmüş olmalısınız. Ama o zaman beni öldürmeyi mi planlamıştınız? Yoksa beni yakalayıp ne bildiğimi mi öğrenmeyi düşünüyordunuz?"

"O zaman senin hiçbir şey bildiğini fark etmemiştim. Sadece yüzümü biliyordum."

"Yani beni öldürecektin."

"Sen bir sorundun ve ben o sorunu olabildiğince çabuk ortadan kaldırmak istedim." Beni öldürmekten hiç duygu göstermeden bahsetti. "Sykes bana Son Sığınak'ın iyi korunacağını söylemedi. Sonra şerif seni yanında tutmaya başladı, bu da sana ulaşmayı daha da zorlaştırdı. Öte yandan, kimliğin ortaya çıktıktan sonra şerif soruşturması konusunda daha da gizli davranmaya başladı. Douglas'a davada başka bir şekilde yardım ediyordun. Ona gizli tutmak istediği bilgileri veriyordun."

"Sykes mi söyledi bunu sana? Yoksa başka biri mi?" Bölge Savcısı Grissom'dan ya da Owen'a sorun çıkaran diğer adamdan, Jud Hale'den duyduğum şüpheleri unutmamıştım.

"Sykes, polis teşkilatının içindeki gözüm ve kulağımdı. Soruşturmayı yakından takip etti. Ya da etmeye çalıştı. Ama sadece yüzümden daha fazlasını bilebileceğini anlamam için bu yeterliydi."

"Ne gibi? Ben ne bilebilirim ki?"

"Eğer gerçekten hiçbir şey bilmiyorsan, o zaman sana pek ihtiyacım olmazdı, değil mi?"

Kahretsin. Haklıydı. Ona bir şey vermem gerekiyordu. "Rossiter'ın Tucker'ın otel odasından çaldığı altın sikke. Dosyada fotoğrafı vardı. Daha önce benzerini görmüştüm."

Başını salladı. "Bunun böyle olduğunu tahmin ediyordum. Douglas, kayıp parayla ilgili olarak Sykes'la yüzleşmişti. Bunun önemli olduğunu biliyor olmalıydı. Daha önce nerede görmüştünüz? Sizin için ne ifade ediyordu?"

Cevabımı düşünürken tereddüt etme sırası bana gelmişti. Bir sapaktan geçmiştik ama Duke aynı yolda kalmam için işaret etti. Yol ormanın içinden kıvrılarak, yokuş yukarı tırmanmaya devam etti.

"Bu madeni paranın senin için ne anlamı vardı?" diye tekrar sordu. "Unutma, gazeteci olduğunu biliyorum. Yolsuzluğu araştırmak için Hart County'ye geldin."

Hızlıca düşündüm. "Anonim bir ihbar aldım. Üzerinde Roma savaş gemisi işlenmiş altın bir sikkenin fotoğrafıydı. İhbarda, bunun karanlık ağda faaliyet gösteren bir suç örgütüyle ilgili olduğu söyleniyordu."

"Ve bunun Hart County ile bağlantılı olduğunu nasıl biliyordunuz?"

Ona Cerberus'tan ve kaynağımın benimle paylaştığı belgelerden bahsetmemin imkanı yoktu. "Bu ihbarcı, Hartley ile bağlantılı yolsuz bir yetkili olduğunu söyledi. Ben bunun Şerif Douglas olduğunu sanıyordum ama yanılmışım." O kendi sorusunu sormadan önce ben bir sonraki sorumu sordum. "Ace Tucker saklandığınız yeri buldu, değil mi? Sizden para aldı. Paraları da orada buldu."

"Hatalar yapıldı. Şimdi bu karmaşayı temizlemek benim görevim. Eğer temizlemezsem, işverenim bu karmaşanın sorumlusunun ben olduğuma karar verecek ve beni temizlemek zorunda kalacaklar."

Asfaltlanmış yol, ormana doğru uzanan bir patika bulunan bir açıklıkta sona eriyordu. Ağaçların arasından bir yapı gördüm.

"Şuraya park et. Araba anahtarlarını bırak."

"Neden? Burada ne var?"

"Çık dışarı. Senden daha çok şey öğrenmek istiyorum, ama sakın yanlış anlama, kaçmaya kalkarsan seni vururum."

O, bir robot gibiydi. Acımasızdı. Gerçek beni bir kez daha vurdu, ama daha derin bir düzeyde, korkunun yankısı gibiydi—yaşayıp yaşamamam umurunda değildi.

Ne yapacağım şimdi?

Duke ilk önce arabadan indi. Silahı aşağı doğruydum ama nişan alması bir an bile sürmezdi. Kendini bir asker gibi taşıyordu.

Bagaj kapağının önünden döner dönmez, ayaklarımın dibine bir çift kelepçe fırlattı. "Bunları bileklerine tak. Geri sayıyorum. Üç, iki—"

"Aman Tanrım, tamam." Kelepçeleri taktım. Çok sıkı değildi ama hiçbir şey söylemedi.

Silahıyla işaret etti. "Yürüyüş."

Rustik bir kulübeye yaklaştık. Daha önce oraya rastlayan biri için ilginç veya dikkat çekici hiçbir şey yoktu. Gözlerim etrafta kaçış yolu ararken boşuna etrafa bakındı. Onunla konuş, diye düşündüm. Bu konuda iyisin. Üzerinde çalışabileceğin bir şey bul.

"Tucker buraya mı geldi? Para bulacağını nereden biliyordu?"

"Şu an sorum yok. Mart."

Arkadan bir itme geldi ve tökezleyerek yere düştüm. Tırnaklarımdan birinin ucu kırıldı. Hafif bir acı hissettim. Hemen doğruldum. "Gidiyorum!" Kapıya yeterince yaklaştığımda Duke ayağıma bir anahtar fırlattı. "Bunu bana verebilirdin, biliyorsun. Yoksa eğildiğimde popoma mı bakmak istersin?"

Bana baktı, en ufak bir ilgi belirtisi bile göstermedi. "Konuşmayı kes. Kapıyı aç."

Pekala o zaman.

Kapının sürgüsünü açtım ve bana söylediğinde içeri girdim. Kulübe, panjurların arasından sızan güneş ışığıyla

loş bir şekilde aydınlanmıştı. Televizyon ve eğlence merkezi bulunan bir kanepenin dışında pek bir şey göremiyordum.

Duke birkaç adım arkamdaydı. "Şuraya otur."

Duvara bağlanan, odun sobasından çıkan bir boruyu işaret etti. Soba, eski moda görünmesi için tasarlanmış, ancak fazla yıpranmamış siyah dökme demirdendi. Çalışmıyordu. Kulübe soğuktu.

Yere oturdum. Duke başımda duruyordu. "Şimdi yaklaşacağım ve seni boruya kilitleyeceğim. Benimle uğraşma. Çok pişman olursun." Çantasını ve silahlarını ulaşamayacağım bir yere koydu, sonra hızla yanıma diz çöktü ve cebinden bir kelepçe anahtarı çıkardı.

Duke, büyük binalara toptan satılan türden antibakteriyel sabun gibi kokuyordu. Flanel gömleğinin altında kasları belirgindi. Neredeyse onunla kavga edecektim. Kollarım seğirdi ve o da sanki her şeyi görebiliyormuş gibi bana dik dik baktı. Düşüncelerimi bile görebiliyormuş gibi. "Yapma," diye mırıldandı.

Hızla kelepçelerden birini açtı. Kısa zinciri borunun etrafına doladı. Kelepçeyi tekrar kilitledi.

Anahtar, flanel gömleğinin ön cebine geri girdi. O uzaklaşırken cebine baktım, sonra derin bir nefes aldım. Hem artık yanımda olmadığı için rahatlamıştım, hem de bu fırsatı kaçırdığım için kendime kızgındım.

"Ne zamandır burada yaşıyorsunuz?" diye sordum.

Duke beni görmezden gelerek bir ışığı açtı ve mekanın geri kalanı görünür hale geldi. Şaşırtıcı derecede modern, küçük bir mutfak. Bir köşedeki masanın üzerinde, ağaçların ve yolun video görüntülerini gösteren bir dizi ekran vardı. Birinde bu kulübenin girişi görünüyordu.

"Güvenlik kameraları mı?" diye sordum, ekranlara başımı sallayarak.

"Elbette. Aptal değilim. Bunu aklınızda tutsanız iyi olur." Koltuğa doğru gitti ve oturdu, yastığın altına sıkıştırılmış dizüstü bilgisayarını çıkardı.

"Peki Tucker sana nasıl bu kadar yaklaşıp hırsızlık yapabildi? Stillwater hakkında daha önce bilgi sahibi miydi?"

Duke aniden başını kaldırıp bana baktı. "Stillwater mı?"

Kahretsin, bunu söylemenin bir hata olmadığını ummuştum. Ama omuz silktim. "Ben de aptal değilim. Ne bildiğimi öğrenmek istedin. Paylaşıyorum. Ama senden de paylaşmanı bekliyorum."

Soğuk, hesapçı bakışları beni süzdü. "Ace Tucker şanslıydı. Ya da şanssızdı, nasıl bakmak istediğinize bağlı. Tahminimce zırhlı aracın araziye girdiğini gördü. Bizim kullandığımız aynı giriş yolundan. Aşağı yukarı her iki ayda bir uğruyor."

"Zırhlı bir aracın dikkat çekeceğini düşünmediniz mi?"

"Çok iyi kamufle edilmişti. Ama Tucker ya da Ellis bir şekilde ne olduğunu anladı. Belki de şoförlerden biri tuvalete gitmek için durdu ve adamın vücut zırhı giydiğini gördüler. Avladıkları geyiklerden daha ilginç bir hedef olduğuna karar verdiler."

"Ama Tucker ve Ellis ayrıldılar. Parayı ve madeni paraları bulan Tucker'dı."

"Ellis muhtemelen etrafı gözetlemek için geride kaldı. Tucker'ı sadece kameralarda gördüm."

"Öyleyse neden onu soymaktan alıkoymadın? Neden kaçmasına izin verdin?"

Uzun bir sessizlik daha. Duke, sanki okuyormuş, sonra da yazıyormuş gibi gözleriyle dizüstü bilgisayarına geri döndü. Sonunda tekrar başını kaldırdı. "Bu kadar çok şey biliyorsan, bana söyle. Tucker'ın benden çalmasına neden izin vereyim ki?"

Yüzündeki sertlik bana cevabı verdi. "Yapmadın. Bu... kötü şanstı. Daha önce söylediğin gibi." Ekranlara tekrar baktım. Görüntüler periyodik olarak değişiyordu ve iç mekan görüntüsü belirdi. Bu kabin değildi. Metal ızgaralarla bölünmüş farklı bir alan. Bana Owen'ın karakolundaki delil deposunu hatırlattı.

River'ın daha önce söylediği bir şeyi hatırladım. Stillwater'da bu paraların üretildiği, dağıtıldığı ve depolandığı yerler olacağını söylemişti.

“Eşyalarınızı arazide saklıyorsunuz,” diye tahmin ettim. Altın Stillwater paraları, nakit para, belki de silahlar gibi. Bölgedeki Stillwater müşterilerinin ihtiyaç duyabileceği her şey. Stillwater'ın bu türden birçok depolama alanı olduğunu hayal edebiliyordum. Ve zırhlı araç gelip alıyor veya bırakıyordu. Neredeyse bir ATM makinesi gibi. “Ama bu kulübede değil. Başka bir binada. Ve nedense, orada mahsur kaldınız. Tucker kaçmadan önce onu durduramadık.”

Dük'ün çenesi kasıldı. Gevşedi. “Çok iyi. Zekisin.”

“Peki Tucker içeri nasıl girdi? Eğer sakladığınız eşyalar zırhlı araç gerektirecek kadar değerliyse, onları bir tür kasada saklamaz mıydınız?”

“Elbette biliyorum. Güçlendirilmiş çeliğın arkasında. Ama o kapı, ona erişen son aptal kadar sağlam. Teslimatçı düzgün kilitlememişti. Yeni bir elemandı. Bu da muhtemelen neden hata yaptığını ve Tucker'ın onları ilk başta fark etmesine izin verdiğini açıklıyor.” Duke taktik pantolonundan bir çakı çıkardı. Dalgın dalgın parmaklarında çevirdi. “Kurallarımız var. Temas yok, yüz yok. Teslimat bitene kadar beklerim, sonra kendim sığınağa inerim ve her şeyin olması gerektiği gibi sıkıca kilitli olduğuından emin olurum. Tam kabinimden çıkıyordum ki alarmlar çalmaya başladı. Kapının güvenli olmadığına dair bir uyarı. Sonra ikinci bir alarm çaldı. Oraya vardığımda nedenini anladım. Birileri sığınağın içindeydi. Yeni teslim edilen kutuların bazılarını karıştırmışlardı. Madalyonlardan birkaçı eksikti. Nakit dolu çantanın mührü kırılmıştı.”

Olanlara hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. Cep bıçağını havaya fırlattı ve düşerken yakaladı. Tekrar. Devam ederken bu hareketi tekrarladı.

“Kameraları kontrol ettim ve işte oradaydı. Av kıyafetleri giymiş bir aptal, açık bırakılmış kapıdan içeri sızmış ve

gece geç saatlerde ekerci dükkanına girmiş bir ocuk gibi sırtıyordu. İçeri girerken sessiz çalışan bir yakınlık alarısını tetiklemiyti. Ama kapı sireni yüksek sesliydi ve bu onu korkutmuştı. Cebine sığdırabildiği her şeyi kaptı. Oradan kaçtı. Tam bir karmaşa yaşıandı. Üç yıldır bu yerde tek bir güvenlik ihlali bile grmemiştım.”

“Tucker'ın peşine düştün.”

“Kesinlikle yle yaptım. Adam amatrd. Bu çok açıktı. Çok geride değildim ve ona yetişmem fazla zaman almadı. Belli ki onu bekleyen arkadaşıyla buluştuğunu gördüm. Tucker arkadaşına hiçbir şey bulamadığını söyledi. Onları yaya olarak arabalarına kadar takip ettim. Orada onları öldürmek çok riskliydi. Başka kimin nerede olduklarını bildiğinden haberim yoktu. Ama plakasını, markasını ve modelini aldım. O aracı Alpine Oteli ile ilişkilendirmek çok zor olmadı.”

“Sanırım Sykes bu konuda size yardımcı oldu?”

“Doğru tahmin ettin. Daha önce onunla hiç yüz yüze grşmemiştım, ama ozemediğim bir şey olursa onu aramam gerekiyordu. Sykes benim için ehliyeti kontrol etti, adamın adını aldı ve Tucker'ın nerede kaldığını bana bildirdi. Gzclk yaptım, Tucker'ın yalnız çıkmasını bekledim. Daha fazla para, daha fazla altın cazibesine karşı koyamayacağını biliyordum. İnsanların ne kadar tahmin edilebilir derecede ağzl olabileceği neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor. Tucker'ı etkisiz hale getirdim ve işverenimin malını geri aldım. Ama seni görene kadar Sykes'ı daha fazla kullanmayı planlamamıştım. Ya da sanırım şöyle demeliyim, sen beni gördün. Gerçekten çok kötü bir şans daha.”

Bu yüzden Sykes olay yerine ilk ulaşan kişi olmuştu. Rossiter de yakınlardaydı çünkü iki polis memuru genellikle birlikte çalışırdı, ancak Sykes'ın katille bir bağlantısı olduğundan haberi yoktu.

Rossiter ikisi arasında daha gürültücü ve kaba olanıydı, ama Sykes ismimi vermeyi reddettiğimde sert bir bakış

atmıştı. Şaşırmamak gerek. Muhtemelen bana ulaşmanın bir yolunu arıyordu.

Ve sonra Owen ortaya çıkmış, tehlike henüz belirginleşmeden beni korumuştı. Şimdi neredeydi? Beni mi arıyordu? Norris Linscomb vurulduktan sonra iyi miydi?

Duke çakısını fırlattı. Yakaladı. İkimiz de gözlerimizle hareketi takip ettik. "Sanırım geri kalanını zaten biliyorsunuz."

Korkumu şimdiye kadar kontrol altında tutmuştum, ama şimdi yükseliyordu. Görmezden gelmek giderek zorlaşan bir kaşıntıydı. Sakin kalmamı sağlayan tek şey konuşmaktı. Duke'a daha önce söylediğimde yalan söylememiştim. "Rossiter, Tucker'ın odasından parayı çaldı. Yani, madalyonu. Onlara öyle deniyor. O ve Ellis buraya geri döneceklerdi. Yani Ellis'ten kurtuldun. Yoksa onu Sykes mi öldürdü?"

"Sykes o atışı yapamazdı. Ama diğer askeri takip ediyordu ve Rossiter ile Ellis'in neyin peşinde olduğunu anlamıştı."

"Sykes, madalyanın Stillwater'ın olduğunu bildiği halde neden Rossiter'in madalyayı almasına izin verdi ki?"

"Sykes hiçbir şey bilmiyordu. O sadece bir kaynak kişiydi, Stillwater'ın ona madalyon verecek kadar önemli biri değildi. Daha önce hiç madalyon görmemişti. Bana Tucker'ın otel odasında bir madeni para gördüğünü söyledi, ama Sykes bunun önemini bilmiyordu. Douglas kayıp deliller hakkında sorular sormaya başlayınca, ben de bağlantıyı kurdum. Muhtemelen madalyonun gerçekte ne olduğunu bildiğinizi fark ettim. Nasıl olduğunu öğrenmek istedim."

Tekrar titremeye başlamıştım. "Sonra sen ve Sykes, Hartley'e dönerken Owen ve adamlarına pusu kurmaya karar verdiniz. Bana ulaşmak için."

Duke bıçağı yakaladı. O ölü gözleriyle beni süzdü. "Pekala. Şimdi sorularımı cevaplayacaksın. Henüz vaktimiz varken."

Zaman mı? Bununla neyi kastetti? Tahmin yürütebilirdim ama bu düşünce hiç de iç rahatlatıcı değildi.

"Ama anlamadığım çok şey var," diye kekeledim. "Gerçekte kim olduğunu bilmiyorum. Buraya nasıl geldiğini de bilmiyorum."

"Bu konuyla ilgili değil."

"Elbette öyle. Kim olduğumuz, bir seçim yerine diğerini nasıl yaptığımız... Hepsi önemli. Askerlik yaptınız mı?"

Dudakları büzüldü ve her bir insanın içinde taşıdığı o özlemin kısa bir belirtisini gördüm. Bu kadar çok insanın benim gibi gazetecilerle konuşmayı kabul etmesinin sebebi buydu: Birileri tarafından tanınma ve anlaşılma özlemi.

"Evet, askerdim. Çok uzun zaman önce. Bana ateş etmeyi öğrettiler. Beni bir katil yaptılar. Her şeyimi verdim, sonra hükümetimiz beni yapmadığım şeylerle suçlayarak ödüllendirdi. Askeri mahkemeye çıkardılar."

"Babam gibi," diye patladım. "O da polisti. Yolsuzlukla haksız yere suçlanmıştı."

Şaşırmış görünmüyordu. "Biraz öyle. Adınızı öğrendikten sonra yazdığınız makaleyi okudum. Ama babanız şimdi hayatta olsaydı, sizce bir kahraman olur muydu? Yoksa benim gibi gerçekçi mi olurdu? Hapisten çıktığımda Stillwater beni buldu. Bana bir teklif yaptı. Karanlık işlerle uğraştıklarını biliyordum ama bu beni neden ilgilendirsin ki? Kendini kahraman sanan herkes sonunda mahvolur."

"Sen kötü bir insan değilsin," diye ısrar ettim. Bir şekilde onu da buna inandırabileceğimi umarak. "Tucker'ı öldürmekten zevk aldığın gibi bir durum yok."

Kayıtsız bakışlar bana karşılık verdi.

Farklı bir taktik denedim. "Belki Stillwater sana çok para ödüyor, ama eminim ki onların hakkında hayal edebileceğimden çok daha fazla kirli bilgiye sahipsin. Bu çok değerli."

"Yeterince değerli değil. Stillwater'ın beni burada çalışmak için neden seçtiğini düşünüyorsunuz? Ben açgözlü

değilim. Bunu daha iyi biliyorum. Stillwater'ın bu madalyonları neden ürettiğini düşünüyorsunuz ki?"

"Müşterileri için. Üyeliklerini kanıtlamak için."

"Evet, ama neden? Dijital bir şifre daha akıllıca olurdu. Ama altın madalyon gösterişli. Cömert görünüyor. Sanki Stillwater yeni gelenleri özel kulüplerine kabul ediyor gibi. Ama aslında bu bir yem. Kancayı gizlemek için kullanılan parlak bir süs. Altın, müşterilerinin daha fazlasını istemesine neden oluyor. Ve çok geçmeden Stillwater sadece anlaşmalar yapan ve müşterilerine hizmet eden bir aracı olmaktan çıkıyor. Perde arkasından ipleri çekenler onlar oluyor. Ve bu yüzden altın ya da burada koruduğum parayla asla kandırılmadım. Çünkü Stillwater'ın ne kadar korkunç olduğunu biliyorum. Ne kadar güçlü olduklarını. Ceplerinde ne kadar çok önemli insan olduğunu. Böyle bir şeye karşı savaşmanın ne anlamı var ki?"

Duke aniden ayağa kalktı. Ben sıçrayarak duvara yaslandım. Kelepçelerim boruya çarparak şangırdadı.

"Bana zarar vermek istemiyorsun. Biliyorum, istemiyorsun."

"Doğru söylüyorsun Genevieve. Sana zarar vermek istemem." Duke avucunda duran çakıya baktı. "Ama işimiz gereği hepimiz sevmediğimiz şeyleri yapmak zorundayız."

Bıçağı hızla açtı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Owen

Lynx, insansız hava aracının kumandalarını kullanıyordu. Gelişmiş, fütüristik bir kulaklık yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu. "Buradan iki kilometre uzaklıktaki bir kabinin içinde iki kişinin ısı izini aldım. Biri yerde, duvara yakın bir yerde. Kolları sanki bir şeye kelepçelenmiş gibi hareketsiz kalmış. Diğer kişi daha iri, yaklaşık bir metre uzakta oturuyor."

Mide asidi boğazımı yaktı, tadı acıydı. Paniğimi bastırdım. Yerdeki kişi Genevieve ise, hayattaydı. Tanrıya şükür.

Stillwater'a ait olduğundan şüphelendiğimiz araziye geçmiştik. River ve Lynx önden giderek, radyo frekans dedektörü kullanarak herhangi bir kamera olup olmadığını dikkatlice kontrol ediyorlardı. Şüphesiz bir şeyler vardı, ama henüz hiçbir şey bulamamıştık.

Aiden'ın Last Refuge'dan getirdiği teçhizatla donanmıştık. Karlı orman ortamları için tasarlanmış kamuflajlı taktik kıyafetler, vücut zırhı, kulaklıklar ve şifreli telsizle bağlantı kurmamızı sağlayan boğaz mikrofonları. Ve tabii ki, silahlar ve mühimmat. Her ikisinden de bolca.

Dean, arazinin kenarına gizlice park edilmiş kamyonette kalmıştı. Yıllar önce bir daha asla silaha dokunmayacağına yemin etmişti. Bu onun için zor bir konuydu. Ama elinden gelen her şekilde yardım etmek istiyordu.

Arkadaşımı çok seviyordum ve ideallerine olan bağlılığına hayranlık duyuyordum. Ama eğer bu, Gen'i sağ salim geri getirmek anlamına geliyorsa, neredeyse her şeyi feda etmeye hazırdım.

Lynx'in yanında getirdiği dronu kurması için bu açıklıkta durmuştuk. River ise önden gidip araziye keşfe çıkmıştı.

"Şu anda kabinde neler oluyor?" diye sordum.

Lynx'in insansız hava aracında kızılötesi kamera vardı ve onu kullanıyordu. Dağ yamacında süzülen, şaşırtıcı derecede küçük, son teknoloji ürünü bir cihaz. Şu anda Genevieve ile tek bağlantım buydu.

"Daha iri olan kişi ayağa kalktı. Yerdeki kişi ise sinmiş, kaçmaya çalışıyor gibi görünüyor."

"Kahretsin," diye fısıldadım. Yeni bir adrenalın dalgası beni sarstı. Acele etmemi emretti. "Ona ulaşmalıyız."

Aiden omzuma elini koydu. "Yapacağız. Dayanıyor."

Başımı salladım. "Onu iş başında gördüm. Çok güçlü." Hem zihinsel hem de fiziksel olarak güçlü. Günler önce, Alpine barında Ellis ona çarptığında nasıl da haddini bildirdiğini hatırladım. Sevişirken de o gücü hissetmiştim. Bedeninin benimkine sürtünmesi, bana karşılık vermesi... Eğer onu böyle kaybedersem, beni ve halkımı kurtarmak için gönüllü olarak katille gittiğini bilerek...

İntikamımın sonu olmayacaktı. Stillwater'da çalışan herkes bunun bedelini ağır ödeyecekti.

River telsizden geri döndüğünü bildirdi. Ben de onayladım. Sonsuz gibi gelen birkaç dakika sonra River açıklığa çıktı ve biz de etrafına toplandık.

"Toprak yola bağlanan asfalt bir yol var. Lynx'in drone ile tespit ettiği kulübeye kadar uzanıyor. İşte burası." River'ın telefonunda, önemli yerleri işaretlediğimiz bir harita vardı. "Oradan aşağı doğru, yeraltı sığınağı veya bir tür depolama tesisi gibi görünen bir yere açılan sağlam bir kapı gördüm. İşte burası. Kameralarla korunuyor ve etrafında tuzak telleri var. Hiçbir yaşam belirtisi yok."

Öne doğru kaydım. "Sığınak kulübeye nasıl bağlanıyor?" Katilin yaklaştığımızda olası kaçış yollarını öğrenmek istiyordum.

"Burada bir yürüyüş yolu var. İyi düzenlenmiş ve sık kullanılan bir yol. Yeraltında bir tünel varsa, ben hiçbir belirtisini görmedim." River'ın parmağı telefon ekranındaki bir eğriyi takip etti. "Burada ve burada daha fazla tuzak teli var."

Lynx, drone üzerindeki normal kamerayla teyit ederken bekledik. "Kulübenin etrafında gözetleme görüyorum. Ancak mülkte başka bir güvenlik görevlisinin varlığına dair henüz bir belirti yok."

Tam bir katil. Dördümüz bir kişiye karşı. Ama Genevieve onun yanındaydı.

River, burası ile orası arasındaki araziye tarif etti ve biz de yaklaşım planımızı yaptık. Lynx insansız hava aracını ve ekipmanını topladıktan sonra tekrar yola koyulduk.

Her geçen adımda daha da sinirleniyordum.

Kısa süre sonra River'ın tarif ettiği sığınığın yanından geçtik. Tepenin içine açılan, güçlendirilmiş, ağır bir kapı vardı. İçeride Stillwater paraları olup olmadığını merak ettim. Nakit para. Sanki bir tür kan parası hazinesi gibi.

Ace Tucker bu yere tesadüfen mi rastlamıştı? İçeri nasıl girmeyi başarmıştı?

Sığınak kapısının önünde geniş bir alan düzleştirilmiş ve betonla kaplanmıştı. Beton zemin, birden fazla araç için park yeri olarak kullanılabilecek kadar büyüktü. Ya da belki bir tank için bile. Ama şu anda bomboştu.

Yürüyüş yoluna paralel olarak yokuş yukarı devam ettik. River durmamız için işaret verdi. "Burada tuzak teli var," dedi kulaklığımdan sessizce.

Tel örgüden uzak durduk. Sonra River'dan bir sinyal daha geldi. Dürbününü kaldırdı. "Kulübenin hemen dışında park etmiş bir araç görüyorum. İçeride kimseyi göremiyorum." Duraksadı. "Ama kapının hemen önünde yerde bir şey var. Pembe bir plastik parçası gibi bir şey."

“Bir bakayım.” River’ın ön tarafına geçtim ve çantamdan kendi dürbünümü çıkardım. Yerdeki cisim çok küçüktü. Bakmam gerektiğini bilmeseydim kaçırabilirdim. River’ın inanılmaz derecede iyi bir görüşü vardı.

Sonra neye baktığımı fark ettim ve kalbim sıkıştı.

“Bu, Gen’in tırnaklarından birinin ucu. O burada.” Dürbünü yerine koydum.

River bana doğru çenesini kaldırdı. “Plan ne, Tex?”

Başka bir zaman olsa, bu lakabı benimsemesine gülerdim, çünkü başka bir zaman River bana dalga geçerdi. Ama şu an değil. River bana güvenoyu veriyordu. Arkadaşım, takım arkadaşım, kardeşim, koruyucum olarak.

“İçeride neler olup bittiğini bilmemiz gerekiyor,” dedim. “Katili tespit edebilirsek, onu etkisiz hale getiririz. River, sanırım aramızda en iyi nişancı ya sen ya da Lynx'tir. Biriniz yeri tespit eder, diğeri ateş eder. Aiden ve ben de B planına geçmemiz gerekirse içeri girmek için pozisyon alacağız. Ben—”

Lynx elini kaldırdı ve ben anında sustum. “Gelen bir saldırı var.”

Havada kendine özgü bir ritim yankılanıyordu.

Bir helikopter.

Hepimiz yukarı baktık. Helikopter henüz görünmüyordu, ama yine de yukarıdan görünmemek için ağaçlara yaslandık. Lynx'in dronunu kaldırmış olması iyi oldu. Küçük olsa da, bir helikopter pilotu onu ağaç hattının üzerinden hızla geçerken fark edebilirdi.

“Stillwater.” Bundan emindim.

“Sığınağın önündeki beton zemin,” dedi Aiden. “Eğer o helikopter incekse, inebileceği tek yer orası.”

“Adamlarını kurtarmaya geliyorlar. Ayrıca burada değerli olabilecek her şeyi de almak istiyorlar.” Mesela sığınaktaki eşyaları. Ya Genevieve'i de yanlarında götüreceklerdi ya da onu öldürüp çöpe atılmış bir parça gibi geride bırakacaklardı. “Onlardan önce Gen'e ulaşmalıyız. Hadi gidelim.”

Ağaçların arasında koşarak, daha fazla tuzak olup olmadığına dikkat ederek ilerledik. Ormanın kenarında durduk. Kulübe hemen ilerideydi. Nefeslerim hızlı ve sığdı. Doğru atışı yapmak için oyalanacak zaman kalmamıştı.

"Saldırıya geçeceğiz," dedim.

Kabin içinden Genevieve çığlık attı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Genevieve

Duke elinde bıçakla bana doğru geldi. "Stillwater hakkındaki ihbar nereden geldi? Kaynağınız kim?"

Boğazım düğümlenmişti. Gözlerimi keskin bıçaktan alamıyordum. "Sana söylemiştim. Anonimdi."

"Ama bu ihbara inanmasaydın, bunca yolu gelip araştırma yapmazdın. Gazetecilerin kaynakları vardır. Belki onları gizli tutarlar, ama en azından kaynağın kimliği hakkında bilgiye güvenebilecek kadar bilgiye sahiptirler. Bana ne kadar zeki olduğunu kanıtladın Genevieve. Basit bir anonim ihbar için bu kadar risk almazdın."

Yanlarımdan terler süzülüyordu. "Neden söyleyeyim ki? Zaten beni öldüreceksin. Bunu biliyorum."

Duke atıldı. Bıçağın ucunu bacağımdan bir santim uzaktaki döşeme tahtasına sapladı. Çığlığımı zorlukla bastırdım.

"İhtiyacım olan bilgiyi alamazsam işverenimin bana ne yapacağını düşünüyorsun?" Sesini yükseltmemiştii. Nabzının hızlandığı bile belli olmuyordu. "Sonun senin elinde. Seni uyutacak bir şey enjekte edebilirim. Tamamen acısız. Ya da bunu tatsız hale getirebilirim." Bıçağı tekrar yukarı çekti. "Kaynak kim?"

"Sana söylemeyeceğim."

"Şu an cesursun. Ama bu uzun sürmeyecek. Kibir asla uzun sürmez."

Titrediğimi gizlemeye bile çalışmadım. "Bunu gösteriş mi sanıyorsunuz? Çok korkuyorum. Ama yine de size söylemeyeceğim. Çünkü drstlğm koruyorum. Doğru olanı biliyorum ve başkasını feda etmektense acı çekerek ölmeyi tercih ederim."

Sol elimi kavradı. Kelepçe derime saplandı. Duke bıçağı serçe parmağımla dördüncü parmağım arasına yerleştirdi ve bıçağı hızla geri çekerek oradaki hassas deriyi kesti.

Acı. Parlak. Keskin. Soğuk, sonra yakıcı bir sıcaklık. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve inledim.

"Kaynakınız kim?"

"Siktir git," diye dişlerimi sıktım.

Parmaklarımın arasından kesiden kan fışkırdı. Duke elimi ters çevirdi ve hiç tereddüt etmeden avucumun ortasına yeni bir kesik attı. Dudaklarımdan yüksek bir inilti ıktı. Tanrım, çok acıyordu. Soğuk odaya rağmen alnımdan terler akıyordu. ğrdm.

"Bu, bizi bekleyenlerin ilk tadı," dedi. "Bundan sonra işler daha da kötüye gidecek. Bakalım nasıl hoşunuza gidecek, sonra da—"

Sehpanın zerindeki telefon titredi. Arkasına baktı. Ayağa kalktı ve telefonu almak için gitti.

O meşgulken, elimdeki kesikleri inceledim. Kan zaten derimi ıslatmıştı. Parmaklarımı hafifçe araladım ve ne kadar derin olduğunu görünce başım döndü. Yumruk yaptım ve diğer elimi üzerine bastırarak kesiklere baskı uygulamaya çalıştım.

Başım o kadar şiddetli zonluyordu ki, sanki davul sesi ya da motor gürültüsü duyuyordum. Dilim acı bir tatla kaplandı. Sessiz kaldım ama içimden, ne kadar çok acı çektiğimi haykırarak küfürler savurdum.

"İyi bir şey düşün," dedim kendi kendime ve hemen Owen'ı hayal ettim. Gülümsemesi, sıcaklığı ve parmaklarımın altında hissettiğim yumuşak, kısa saçları... Gözlerim kendiliğinden kapandı.

Bu durumdan bir çıkış yolu bulurdum, bulamazsam da aklım başka yerlere giderdi. Pes etmezdim.

"Şerefsizler erkenden geldiler!" diye bağırdı Duke.

Nefesim kesildi ve gözlerimi açtım. Onun sesini yükselttiğini, en ufak bir duygu belirtisi gösterdiğini ilk kez duyuyordum.

"Gidiyoruz." Yanıma doğru ağır adımlarla yürüdü. İrkilerek irkildim ama o sadece sağ kelepçeyi açtı, zinciri borudan kurtardı ve hızla bileğime geri taktı. Sol elim kan içindeydi. Ceketimin koluna bulaşmıştı.

"Neler oluyor? Nereye gidiyoruz?"

"Beni getirecek araç erkenden geldi. Henüz hazır olmadığımı söyledim ama programı onlar yapıyor. Sen ve ben henüz işimizi bitirmedik, bu da senin de benimle geleceğin anlamına geliyor."

"Stillwater burada mı?"

"Bunu eline sar." Mutfaktan bir mutfak havlusu kapıp bana fırlattı. "Zaman kaybetmek için konuşmakta ısrar eden sendin. Sana söz veriyorum, işverenlerimi benden çok daha az seveceksin."

Havluyu elimde dolayarak sabit tuttum. Zaten neredeyse tamamen dolu görünen bir spor çantası kaptı. Dizüstü bilgisayar ve birkaç eşyası daha içine girdi. Sonra tabancasını alıp kapıyı işaret etti.

"Hadi gidelim."

"Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum."

Yanıma geldi ve saçlarımdan tutup beni yukarı çekti. Saçlarımdan kafa derimden koptuğunu hissettim, şoktan çığlık attım.

Dışarı çıktığımızda Duke, kulübenin bir tarafındaki, yokuş aşağı inen bir patikayı işaret etti. "O yöne."

Birkaç adım attım, sonra durdum. O ses... helikopter miydi? Saçma bir şekilde, bana Denver'daki haber helikopterlerini hatırlattı. İçeride de duyduğumu fark ettim ama bunun sadece hayal ürünü olduğunu düşünmüştüm.

Boynumu uzattım. Ses giderek yükseliyordu, ama henüz göremiyordum.

"Devam edin," dedi. "Acele etmeliyiz. Beni sınamayın."

Temiz hava her nefes alışımında beni daha da uyandırdı. Elimdeki ağrı, inatçı olsa da hafif bir zonklamaya dönüştü. Sağ kelepçe sıkıydı, ama soldaki biraz gevşekti. Ve derim kandan kaygandı. Çay havlusunun altında hareketi gizleyerek çekiştirdim. Başparmağımın eklemi neredeyse kelepçenin metal halkasının içine girdi. Tekrar çekiştirdim. Kesiklerdeki ağrı korkunçtu. Ve metal derimi tahriş ediyordu. Ama her seferinde elim kelepçenin daha da ötesine kayıyordu. Eğer kurtulabilseydim...

Hiç şüphe yok. Beni o helikoptere bindirmeden önce oradan kaçmalıyım. Beni işkence ve ölümden başka bir şey beklemiyordu ve Duke haklıydı. O sadece bir güvenlik görevlisiydi. Stillwater'ın gerçek tetikçileri muhtemelen ondan çok daha kötüydü.

Yol, ağaçların arasından yamaçtan aşağı doğru zikzaklar çizerek ilerliyordu. Rüzgar şiddetlendi, ağaç dallarını salladı ve gözlerime toz savurdu. Helikopter motorlarının kükremesi giderek arttı. Ağaçlar, esen rüzgarda gıcırdadı ve sallandı. Helikopter alçalmaktaydı.

Kanlı elimi kelepçeden kurtarıırken çıkardığım sesi iniltmek için kullandım. Ani bir acıyla sendeledim. Neredeyse düşüyordum. Duke'un eli ceketimi kavrayıp beni doğrulttu. "Dikkatli ol," diye bağırdı. "Bizi yavaşlatıyorsun."

Yolun virajını döndük ve helikopteri gördüm. Çok büyüktü. Geniş, asfalt bir açıklığa iniş yapıyordu. Pervaneleri vızıldıyordu.

Yüzleri maskeli, taktik teçhizat giymiş adamlar açık olan yan kapıdan dışarı atladılar.

Artık harekete geçmeliydim.

Duke hâlâ tam arkamdaydı. Döndüm ve kanlı mutfak havlusunu yüzüne doğru ittim, diğer elimle de silahını kenara savurdum. Hızıyla bir ağaç gövdesine çarptı.

Duke'un hemen arkasındaki ağaçların arasından başka bir silahlı adam fırladı. Çığlık attım ve hızla birkaç adım geri çekildim. Ama yeni gelen adam Duke ile kavga ediyordu. Neler oluyordu?

Güçlü kollar belimden yakalayıp beni yoldan çekti. Tekmeledim. Sonra dudaklar kulağıma yaklaştı ve bir ses, "Genny, benim," dedi.

"Owen?"

Devasa bir çam ağacının dibine çömeldik. Owen kamuflaj kıyafetleri giymişti, vücut zırhı ve silahları da üzerindeydi. Saçlarını bir bere örtüyordu ve yüzü boya lekeleriyle kaplıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Gerçekten seni terk edeceğimi mi düşünüyorsun? Beni daha iyi tanıdığını umuyordum."

Ona doğru atıldım ve ona sarıldım. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Yanımızda orman zeminine ağır bir şey düştü. Duke. Sonunda tanıdığım başka bir adamla boğuşuyordu. Son Sığınak'tan Aiden'dı. İkisinin de silahları kalmamıştı. Duke'un alnında bir yara vardı ama henüz pes etmemişti. Aiden'in yan tarafına dizini geçirdi.

Owen, Duke'a sertçe çarptı. Beni kaçırın adam yere serildi. Owen yüzüne sert bir yumruk attı. Bir kere. İki kere. Duke cansız kaldı.

Aiden ayağa kalktı ve patikadaki yere düşmüş silahları almaya gitti. Helikopter, çatışmanın seslerini örtmüştü. Aşağıdaki açıklıkta bağırışlar duyuluyordu, ama kimse patikadan yukarı çıkmadı. Stillwater komandoları aşağıda başka bir şeyle meşguldü.

Nefes nefese kalmış bir halde Owen, "Kulübede çığlığını duyduk. Kapıyı kırmak üzereydik ki sen ve silahlı adam dışarı çıktınız. Onu takip edip yolda pusuya düşürmeye karar verdik. Bunu çok kolaylaştırdınız, teşekkürler. Yaralandınız mı?" dedi. Elime baktı ve nazikçe ellerinin arasına aldı. "O şerefsiz seni kesti mi?"

"Önemli değil. O helikopter Stillwater'a ait. Silahlı adamlar gördüm."

Aiden, "River ve Lynx bununla ilgileniyor," dedi. "Bizi koruyorlar."

Owen sırt çantasını çıkardı ve içine daldı. İlk yardım çantasını çıkardı. Parmak boğumları kanıyordu ama onları önemsemedi. Elime hızla bir bandaj sardı. Bu sırada Aiden, baygın haldeki Duke'u bir ağacın önüne oturttu. Duke'un kollarını geriye çekti ve bileklerini ağaç gövdesine plastik kelepçelerle bağladı.

Duke'un çantasına işaret ettim. "İçinde dizüstü bilgisayar var. Telefonunu da al. Stillwater hakkında ne kadar parası olduğunu kim bilir?"

"İyi düşünmüşsün." Owen, bu eşyaları ve Duke'un tabancasını kendi çantasına koydu. Kelepçe anahtarını Duke'un cebinde buldu ve diğer elimi de serbest bırakarak kanlı kelepçeleri çantaya attı.

Owen yana baktı ve parmağıyla kulaklığına dokundu. Dinliyorum. Aiden çömelerek hızla yanına koştu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Aiden bana, "River, Stillwater halkının sığınakta olduğunu söylüyor," dedi. "Kutuları dışarı taşıyorlar."

Stillwater'ın nakit parası ve madalyonları. Orada bu kadar yoğun olmalarına şaşmamalı.

Aşağıdan daha acil bağırışlar geldi. Ardından hızlı silah sesleri duyuldu. Owen beni aşağı çekti. "River ve Lynx görüldü. Gitmemiz gerekiyor. Aiden ve ben seni güvenli bir yere götüreceğiz. Benimle kal."

Beni yokuş yukarı çekmeye çalıştı ama ben, "Şaka mı yapıyorsun? Hayır. En az yarım düzine komandonun o helikopterden atladığını gördüm. İki kişiye karşı altı veya daha fazla kişi mi? Onlara yardım etmek için geri döneceğiz." dedim. Owen'ın arkadaşları beni kurtarmak için buraya gelmişti. Kimseyi geride bırakmayacaktık.

"Biz?"

“Yeterince iyi nişan alabiliyorum, siper alabilirim. Yardımcı olabilirim.” Sol elim perişan haldeydi ama sağlaktım. İdare ederdim.

“Kesinlikle hayır. Asla olmaz.”

“Owen, beni dinle.” Yüzümdeki öfkeli ifadeyi hissettim. Elimdeki yaralar zonkluyordu. İçimde yükselen derin bir kararlılık vardı. “Bu bir Stillwater helikopteri. İkimiz de ne yaptıklarını biliyoruz. Sayısız masum insana neler yaptıklarını. Hartley'e onları durdurmak için geldim. Belki bu Stillwater'ın sadece küçük bir parçası, birçok tetikçisi arasında birkaç tanesi, ama o helikopteri doldurup cezasız kaçmalarına izin vermeyeceğim.”

Aiden öne eğildi. “Haklı. Onların ortadan kaldırılması gerekiyor.”

Owen da bunu biliyordu. Yine de, bir an için tereddüt etti. Sonra, ondan duyduğum en kötü küfürleri savurdu. Ama yeleğini çıkarıp bana giydirdi, ardından kamuflaj ceketini de geçirdi. Çantasından kendi tabancasını çıkardı, kontrol etti ve bana verdi. “Kulaklığımı da sana veriyorum.”

“Yedek bir cihazım var.” Aiden ceketinin cebini açtı ve küçük cihazı kulağıma yerleştirdi. “Sadece alabileceksin, gönderemeyeceksin, ama elimizde olan bu.”

Owen, derme çatma ekipmanımı kontrol etti, sonra bir kez başını salladı. “Önce ben gideceğim, sonra Aiden. Sen onun arkasında kal. Anladın mı?”

Ağaçların arasından yavaşça aşağı doğru indik. Açıklığın üzerinden silah sesleri geliyordu. Kurşunlar helikopterin metal gövdesine çarpıyordu. Telsizden River ve Lynx'in seslerini duydum. River helikopterin motorlarını etkisiz hale getirmeye çalışıyordu, ancak motorlar açıklığın diğer tarafında sıkışıp kalmıştı. Stillwater komandolarından bazıları helikopterin arkasından ateş ediyordu.

Ama artık helikopterin o tarafındaydık. Stillwater'lı silahlı adamlardan üçüne sinsice yaklaşmıştık. Bir diğeri yerde yatıyordu, River veya Lynx tarafından çoktan etkisiz hale getirilmişti. Kokpitte pilotun silüetini silik bir şekilde

görebiliyordum. Cam kurşun geçirmez olmalıydı, çünkü hasar görmemişti.

Pilot düğmelere basıyordu. Rotorlar dönüyordu.

Owen sessizce Aiden'a işaret verdi. Ateş açtılar. Stillwater adamlarından ikisi yere düştü. Üçüncüsü ateşe karşılık verdi ve helikoptere doğru geri çekildi. İçeri atladı ve orada Stillwater'ın bir başka tetikçisi bize ateş etmeye başlamıştı.

Helikopterin içindeki iki silahlı kişi bizim yönümüze ateş etti. Sonra Lynx ve River'ın helikopterlerine de ateş açtılar.

Owen'ın kolunu tuttum. "Diğerleri sığınakta olmalı," dedim. "İçeride en az birkaç komando değerli eşyaları topluyor olmalı."

"Çok uzun sürmeyecek." Aiden teçhizatından bir şey çıkardı. Ne olduğunu görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bir el bombasıydı. "Beni koruyun!" diye bağırdı.

Ağaçlık alan boyunca sığınağa doğru ilerledik. River ve Lynx, helikopterin içindeki silahlı adamlarla karşılıklı ateş açmaya devam ettiler.

"Genny, Aiden'ı ben koruyacağım," dedi Owen. "Sen de arkamı kolla."

Arkamı döndüm, sırtımı ona döndüm. Aşağıdaki açıklıktaki kaosa kıyasla orman ürkütücü derecede sessizdi. Owen tüfeğini ateşledi. Başımı çevirip karşı yönde bir hareket olup olmadığını gözlemledim.

Sol tarafımdan geldi. Birkaç metre ötede bir ağacın arkasından bir komando aniden ortaya çıktı. Ardı ardına ateş ettim. Atışlarımdan biri adamın boynuna isabet etti. Yere düştü.

"İyi misin?" diye bağırdı Owen arkamdan bana.

"Evet!" Bütün bedenim titriyordu sanki, ama iyiydim.

"Ateş!" dedi Aiden kulaklıktan. Onu göremiyordum ama el bombasının çoktan sığınak kapısından sekip geçtiğini hayal ederek bize doğru koştuğunu düşündüm.

Owen, bomba patlayıp gürültülü bir şekilde infilak ettiği anda beni bir ağaç gövdesine doğru itti.

Risk alıp geriye doğru bir bakış attım. Sığınaktan alevler, duman ve enkaz fişkırıyordu.

Açık alanda, rotor kanatları hızlanarak rüzgar ve toz bulutları oluşturdu. Helikopter yerden havalandı.

Aniden, Lynx ağaçların arasından fırlayarak helikopterdeki adamlara ateş açtı. Stillwater'lı silahlı adamlardan biri baş aşağı düştü. Diğerleri ise geriye doğru, kargo bölümünün karanlığına düştü. Helikopter beton zeminin üzerinde gittikçe yükseldi.

Sonra açıklığın karşısında River'ı keskin nişancı tüfeğiyle gördüm. Nişan aldı. Lynx siper almak için yere yattı.

Kuyruk pervanesi patladı.

Helikopter kontrolsüzce savruldu. Ağaçlık alana çarptı. Metalin bükülmesinden korkunç bir gıcırdama sesi geldi. Motorlar tekledi ve durdu.

Sonunda gürültü azaldı ve duman dağıldı. Nabzım hâlâ kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Barut ve yanan kimyasalların kokusunu alarak nefes nefese kaldım.

Owen hâlâ kollarını bana dolamıştı. Başımı onun göğsüne yasladım. "Herkes sağ salim kurtuldu mu?" diye sordu Owen mikrofonundan. "Aiden ve Gen de burada benimle birlikte."

"Lynx ve ben iyiyiz," diye yanıtladı River. "Ama Stillwater halkı? Sanırım çok kötü durumdalar."

Aiden, River ve Lynx, bölgeyi taradıktan sonra, sığınaktakiler de dahil olmak üzere tüm düşmanların etkisiz hale getirildiğini ilan ettiler. Duke bilinci yerindeydi ama sersemlemişti ve hala ağaca bağlıydı.

Owen silahı elimden aldı ve yere koydu. Saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı. "Nasılsın?" diye sordu.

"Elim ağrıyor. Ama iyiyim." Kollarımı onun etrafına sardım. "Norris'in nasıl olduğunu sormayı unuttum. Kurşun yarası ne kadar kötüydü?"

Owen sevgiyle gülümsedi ve alnımdan öptü. "Norris hastanede stabil durumda. İyi olduğunu duyunca çok

rahatlayacak. Kendini onun için feda etmeni istemiyordu.” Koyu mavi gözleri gözlerime kenetlendi. “Ben de istemiyordum. Bunu yapmanı izlemek çok acı vericiydi.”

"İyi ki işler yolunda gitti."

“Öyleydi. Çoğunlukla. Ama şimdi hastaneye gitme sırası sende ve ben hiçbir riske girmek istemiyorum.” Owen beni kollarına aldı, ayaklarım yerden kesildi. Ben de aceleyle omuzlarına tutundum.

“Hey! Yürüyebiliyorum. Bacaklarımda bir sorun yok.”

“Belki de buna ihtiyacım var. Kaçıp gitme ihtimalin çok yüksek ve seni kovalamaktan yoruldum.” Beni kucağına alıp diğerlerine doğru yürüdü, sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi göğsüne sıkıca bastırıyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Genevieve

Üç hafta sonra, Owen'dan önce uyandım. Bu sık sık olmazdı.

Yüzüstü yatıyordu. Güneş ışığı, pürüzsüz sırtındaki ince, soluk tüyleri aydınlatıyordu. Çarşaf kalçalarının etrafında toplanmıştı. Son Sığınak'ta geceleri soğuktan ama o, çok ısındığı için battaniyeleri üzerinden atma eğilimindeydi, hatta çıplak uyurken bile. Bu da işime yarıyordu çünkü ben de üzerime olabildiğince çok battaniye yığmıştım.

Owen genellikle erkenden alarm kurardı. Her gün, yaşananların ardından oluşan karmaşayla ilgilenmek için şehre gidiyordu. Ben de mümkün olduğunca Last Refuge'da kalıyordum çünkü Owen yokken bile burada asla yalnız değildim.

Denver'daki dairemin kirası gelecek hafta ödenecekti. Bir arkadaşım postalarımı kontrol ediyordu ve muhtemelen bundan sıkılmıştı. Ama ben bunu düşünmemeye çalışıyordum.

Owen yatakta dönüp gerindi. "Neden uyanıksın? Sana kahvaltıyla sürpriz yapacaktım."

Üzerine tırmandım. "Bunu birlikte başarmak zorundayız."

"Birlikte her türlü şeyi yapacağız. Bütün günümüz var."

Kendimize ayırdığımız bir gün. Haftalar süren karmaşanın ardından ikimizin de çok ihtiyacı olan bir şey.

Özellikle eyalet yetkilileri devreye girip Owen'ı kanunsuz hareket ettiği gerekçesiyle tutuklamakla tehdit ettikten sonra, cevaplanması zor sorular vardı. Colorado Başsavcılığı'ndan özel savcılar, aldığı her kararı soruşturuyordu. Ama ben onu elimden geldiğince herkese karşı savunuyordum.

Owen ve arkadaşları hayatımı kurtarmıştı. Ace Tucker ve Josh Ellis cinayetlerini çözmüştük ve katil artık hapisteydi. Duke tek kelime etmeyi reddetmişti. Kelimenin tam anlamıyla. Avukat bile istememişti. Yine de Owen, Duke'un Stillwater ile olan bağlarını tespit etmek ve kanıtlamak daha zor olsa bile, onu cinayet ve adam kaçıрма suçlarından mahkum etmek için yeterli kanıt olacağından emindi.

Soruşturmacılara da belirttiğim gibi, kaçırıldıktan sonra Owen'ın resmi kanalları kullanmamaya karar vermesi hiç de şaşırtıcı değildi. Eyalet polisi Sykes katille birlikte çalışıyordu, bu yüzden Owen kime güveneceğini bilemiyordu.

İronik bir şekilde, Bölge Savcısı Grissom da aynı fikirdeydi. O da Owen'ı savunuyordu. Muhtemelen Sykes'in savcının burnunun dibinde faaliyet gösteriyor olması ve Grissom'un ofisinin polis memurundan çok sayıda telefon alması nedeniyle. Grissom şimdi kendisinin de herkes kadar kandırıldığını iddia etti.

Grissom aradığım yozlaşmış politikacı mıydı? Yoksa Jud Hale miydi, ya da tamamen başka biri miydi? Henüz bu soruların cevabını bilmiyorduk.

Stillwater hakkında bazı küçük ayrıntıları eyalet müfettişlerine açıklamıştım. Duke'un bana anlattıklarını tekrarlamıştım: bir suç örgütü için çalıştığını ve onların mallarının bir kısmını sakladıkları bir depoyu koruduğunu söylemiştim. Bu malların çoğu Aiden'in el bombasıyla hasar görmüş veya yok edilmişti. Geri kalanlar, Stillwater altın madalyonlarının ele geçirildiği yer de dahil olmak üzere,

olayların basitleştirilmiş versiyonumu doğrulamaya yardımcı oldu.

Neyse ki, Owen ve arkadaşları aklanmış gibi görünüyordu. Özellikle de ölen komandoların ve helikopter pilotunun yabancı uyruklu ve bilinen paralı askerler olduğu ortaya çıkınca. Devlet müfettişlerinin üzerinde düşünecek çok şeyi vardı zaten.

Polis memuru Sykes ölmüştü. Rossiter delil çalmakla suçlanıyordu ve muhtemelen işini kaybedecekti. Hart County sakinleri ise Şerif Douglas'ı cesur bir kahraman olarak görüyordu. Gerçek bir kahramandı. Ama ben de serbest yazarlık yaparak kamuoyunun doğru yöne yönelmesine katkıda bulunmuştum.

Stillwater'la ilgili kendi araştırmamdan vazgeçmemiştim. Cerberus ve River ile birlikte çalışıyordum ve River'dan bulgularıyla ilgili yakında bir güncelleme almam gerekecekti.

Ama bugün değil.

Bugün Pazar günüydü ve Owen ile ben izinliydik. Onun için toplantı yoktu, gergin telefon görüşmeleri yoktu. Benim için de Stillwater hikayesiyle ilgili araştırma yoktu.

Birkaç yumuşak öpücükle yetindik, Owen kalçasını yukarı kaldırıp sertleşmiş penisini karnıma sürttüğünde ise öpüşme daha da yoğunlaştı. Kolunu belime doladı ve bizi ters çevirerek üstte o oldu. İçime girdiğinde ikimiz de inledik.

Zaman geçti, ama ikimiz de ne kadar zaman geçtiğine odaklanmadık. Ben Owen'a çok kaptırmıştım kendimi. Yanaklarındaki sert sakallar, beni öptüğü her yerde gıdıklıyordu ve teninin yumuşak dokunuşu... Ona dokunmayı, onu hissetmeyi, Owen'ın her zerresini deneyimlemeyi çok seviyordum. İçimde olsa bile, ona daha yakın olmayı hala çok istiyordum. Sanki henüz ulaşamadığı daha derin bir yanımda varmış gibi.

Ve o da benden aynısını istiyor gibiydi. İyileşmekte olan ve muhtemelen iz kalacak olan dikişli elime karşı

dikkatliydi. Ama bunun dışında hiç çekinmedi.

Owen, birlikte olduğumuz her an tutkuluydu. Muhtemelen bunun sebebi, hangisinin son birlikteliğimiz olacağını henüz bilmememizdi.

Yatakta birlikte, ten tene temas halinde, geleceği biraz daha erteleyebilirdik. Ama yakında, bunun nereye gideceğine karar vermemiz gerekecekti.

Karnımız doyduktan sonra, ne kadar az yerimiz olduğuna gülerek ama ayrı ayrı temizlenmek istemeyerek küçücük duşa sıkıştık. Birlikte kahvaltı yaptık, sonra şehre gittik.

Bunu yapma fırsatımız pek olmamıştı. Ana Cadde boyunca el ele yürüyüş yapardık. Üniforması yoktu ama insanlar yine de bizimle sohbet ediyordu. Hartley'deki herkes artık benim o muhabir olduğumu biliyor gibiydi. Ama bu kötü bir kelime gibi gelmiyordu. Şerifin o cinayetleri çözmesine yardım eden kadındım. Onu bir düzine kötü adamdan, hatta bazı söylentilere göre yüz kişiden kurtaran kadındım.

Şekerci dükkanına girdik, Scarlett ve Vivian orada bir şeyler hazırlıyorlardı. Dükkan çikolata, tarçın ve karamelize şeker kokuyordu. Scarlett tezgahın etrafından dolaşp hepimize sarıldı. "Sizi dışarıda görmek ne güzel! Tüm bu telaş sonunda dindi mi?" Owen'a anlamlı bir bakış attı.

"Oraya doğru gidiyoruz," dedi. "Hâlâ şerifim. Şimdilik."

Başını salladı. "Şaka bile yapma. Sana burada ihtiyacımız var." Scarlett gülümsemesini bana yöneltti. "Sana da, tatlım. Planlarını ayarladın mı henüz?"

Owen ve ben birbirimize bakmadık. "Henüz değil."

"Eminim başaracaksınız." Tezgahın diğer tarafına geçti. "Bu akşam Last Refuge'daki veda partisinde olacaksınız, değil mi?"

"Kaçırmam." Last Refuge'da koruma altında olan anne ve kızı Diane ve Cece, yarın Florida'ya gideceklerdi. Vedalaşmaların ve gelecek planlarının aklımda olmasının bir başka nedeni de buydu.

Veda partisinin benim partim olmaması beni rahatlattı.

Son birkaç haftadır Last Refuge'da Scarlett ve Jessi ile daha çok vakit geçirmiştim. Birlikte şarap içtik, tatlılardan örnekler tattık ve itiraflarda bulunduk. İki si de bana kendi hikayelerini anlattı, ben de onlara kendi hikayelerimi anlattım. Stillwater'ın ikisini de doğrudan ya da dolaylı olarak nasıl incittiğini biliyordum. Trace ve Aiden'ın, tıpkı Owen'ın benim için yaptığı gibi, onlar için nasıl devreye girdiklerini biliyordum. Büyük harfle yazılmış Koruyucularımız. Ve biz de onları korumak için elimizden gelenin en iyisini yapmıştık.

Scarlett ve Jessi ile kurduğum bağ, Stillwater'ı tamamen ortadan kaldırma kararlılığımı daha da güçlendirmişti. Hartley'de ne kadar kalacağımı düşünüyordum ve o hikaye üzerinde çalıştığım sürece burada kalmam mantıklıydı. Kasaba çok sevimliydi. Burada arkadaşlarım vardı. Burayı seviyordum.

Peki ya bunun ötesi? Burada kendime bir yuva kurabilir miyim?

Her şey yanımda duran adama geri döndü. Tutkulu bir ilişki yaşadığım, hayatımı emanet ettiğim ama bir aydan daha kısa süredir tanıdığım bir adamdı o.

İkimiz de o sabah Alpine Otelinde vedalaştığımızı sanmıştık ve kaçırılmamdan ve Stillwater'a karşı verilen savaştan sonra, ikimiz de bir daha ayrılmamdan bahsetmemişti k. O sırada çok fazla başka şey oluyordu.

Artık ne istediğimden, onun ne istediğinden veya bundan sonra ne olacağından bile emin değildim. Bu konulardan tamamen kaçınıyorduk, tek bildiğimiz şey şu anda, bu anda birbirimizi istediğimizdi.

Owen'la bu konuda konuşmam gerektiğini biliyordum. Böyle bir konuşmanın cevapsız kalması bana yakışmazdı. Özellikle onunla yüzleşmekten nadiren kaçınırdım. Ama bu büyük soruları sorsam, cevapları duymaya hazır olup olmadığımı bilmiyordum.

Peki ya Hartley'de daha uzun süre kalmak isteseydim? Bu bizim için ne anlama gelirdi?

Owen benim korkusuz olduğumu söylemişti. Ama onu kaybetme düşüncesi beni çok korkutmuştu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum Jessi'ye.

Bana bir yığın kağıt tabak ve bardak uzattı. "Bunları dışarı mı getirelim? Kocamı çok seviyorum ama dışarıda hava kırk derece iken mangal pikniği konusunda ısrar etmesine inanamıyorum."

"Bu Diane ve Cece'nin partisi değil mi? İçeride olmasını istiyorlar mı?"

"Sizce Aiden'la bu işin gerçekleşmesi için kim komplo kurdu? Ananaslı ızgara tavuğunu çok övdü ve Cece de bunu tropikal bir plaj partisine dönüştürme fikrine kapıldı. Hem de karlı bir dağda."

Güldüm. Last Refuge'un mutfağındaydık. Veda partisi için restoranı bu gece kapatmışlardı.

Jessi birkaç yan yemek aldı ve kapıya doğru yürüdük. "Baharın en sevmediğim kısmı bu," dedi. "Yarı çamur, yarı kar ve çiçekler açana, kavak ağaçlarında yapraklar belirene kadar sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor."

"Ama o barbekünün kokusu muhteşem."

"Elbette öyle. Aiden beni böyle etkiledi. Sihirli yemek pişirme yeteneğiyle."

"Daha önce anlattığın şekilden, onun başka bir sihir yeteneği olduğunu düşünmüştüm."

Sinsi bir şekilde sırıttı. "Sanırım beni bu konuda yakaladın."

Dışarıda, Owen ve Trace tropikal kokteyller hazırlamak için geçici bir bar kuruyorlardı. Scarlett'in çocukları Vivian ve Toby ise yemek masasına bir kule şeklinde kekler dizmişlerdi.

Cece, iki küçük elinde şemsiyeli bir içkiyi dengede tutarak aceleyle yanıma geldi. "Merhaba Gen! Owen bunu

sana getirmemi söyledi. Kravatım olduğunu söylüyor." Burnunu buruşturdu. "Bu mantıklı değil, ama belki de saçmalıyordu."

"Bir Mai Tai?"

"Ben de öyle dedim."

"Haklısın. Owen çok aptal. Muhtemelen bunu sana taşıtmamalıydı da." Bu, Tucker ve Ellis'in Alpine'de sipariş ettiği içkiydi. Tüm polislerin bir kara mizah anlayışı vardı ve Owen da bunu gösteriyordu. İçkiyi aldım ve ona başımı salladım. O da bana göz kırptı.

"Yarın için heyecanlı mısın?" diye sordum Cece'ye.

Diane'in kuzeni Florida'dan yoldaydı ve yarın sabah eşyalarını yükleyip güneydoğuya taşınmaları için hazırlıklara başlayacaktı. Diane'in istismarcı eski sevgilisi onları bulamamıştı ve ben de son birkaç haftadır onları daha yakından tanıma fırsatı bulmuştum. Cece tatlı, dirençli bir kızdı ve Diane harika bir anneydi. Cesur bir kadındı. Yeni başlangıçları için umutluydum. Ama yine de gitmelerini görmek zordu.

Cece etrafına göz gezdirdi. Verandaya peri ışıkları asılmıştı ve birileri de süsleme olarak parlak renkli kağıt çiçekler asmıştı. "Burayı seviyorum," dedi. "Last Refuge'da birçok arkadaşım var ve onları özleyeceğim. Ama annem beni seviyor ve onunla Florida'ya gelmeseydim beni özleyecekti, bu yüzden ait olduğum yer orası." Omuz silkti.

"Bu çok akıllıca bir davranış."

Partinin teması, hava sıcaklığı göz önüne alındığında beklenmedikti, ancak büyük bir başarıydı. Cece etrafta neşe saçarak herkesi güldürdü. Özellikle Koruyuculara hayran kalmış gibiydi. Aiden, Trace veya River onunla konuştuğunda kıkırdıyor ve kızarıyordu. Hartley'de uzun süreli kalan Lynx için de aynı şey geçerliydi. Sert görünümlü ödül avcısı, sağ dizinin altındaki protezi gösteren bir Hawaii gömleği ve şort giymişti. Cece'nin bununla ilgili birçok sorusu vardı.

Ve tabii ki Owen. Kovboy şapkası, kot pantolonu ve kanvas ceketıyla eski zamanların Batı filmlerinin yıldızları gibi klasik bir yakışıklılığa sahipti. Onu verandada her gördüğümde nefesim biraz daha kesiliyordu.

Bu gece kafamda bir sürü düşünce dönüp duruyordu. İyi arkadaşlar ve yeni yerler hakkında. Ait olabileceğim yerler hakkında.

River yanıma geldi ve Mai Tai bardağını benimkiyle tokuşturdu. "Şimdi sohbet etmek için uygun bir zaman mı? Şahsen paylaşmak istediğim bir şey var."

"Öyle mi...?" diye tereddüt ettim, burada Stillwater kelimesini söylemek istemiyordum. Akşamı bozmak istemiyordum ve bu akşam çalışmayacağımızı düşünmüştüm.

"Öyle değil. Kötü bir şey yok."

River ve ben binanın içine girerken Owen'ın bizi izlediğini gördüm. İçerisi sessizdi. Herkes dışarıdaydı. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Birkaç hafta önce, işler gerçekten patlamadan önce, tanıdığım bazı gazetecilere adınızı iletteceğimi söylemiştim, hatırlıyor musunuz? Bunlardan biri de küçük kardeşim Ross. Büyük bir medya grubunun Kore'deki dış muhabiri." River bana şirketin adını söyledi, ki ben de bu şirketi iyi tanıyordum ve saygı duyuyordum. Birkaç büyük gazetenin sahibiydiler. "Makalelerinizi ve referanslarınızı doğru kişilere iletti ve Pazartesi günü sizi arayacaklar. Önümüzdeki hafta Washington'da bazı röportajlar için sizi istiyorlar. Tüm detayları orada öğreneceksiniz. Sanırım mutlu olacaksınız."

Şok oldum. Çok büyük bir hayretler içinde kaldım. "DC mi? Washington gibi mi? O DC mi?"

Sırıttı. "İşte o. Ve bu da gazete." Telefonundan resmi internet sitesini açtı ve dizlerim titredi. Bu nasıl gerçek olabilir?

"Ross bana görüşmenin çoğunlukla formalite olduğunu söyledi. Etkilendiler. Sana bir şans vermek istiyorlar."

“Ama ben...bu çok...”

“Üzerinde düşünülmesi gereken çok şey var. Eğer haksız yere torpil yaptığım konusunda endişeleniyorsanız, söz veriyorum yapmadım. Ross, ağabeyine iyilik yapacak türden biri değil, inan bana. Bunu kendi sıkı çalışmanla hak ettin. Dürüstlüğüne ve genel olarak ne kadar cesur olduğuna kefil olmam da işe yaradı. Ama bu tek başına yeterli olmazdı. Bağımsız olarak büyük bir hikaye üzerinde çalıştığını biliyorlar, ancak ayrıntıları bilmiyorlar, bu yüzden Stillwater hakkında ne kadar bilgi paylaşacağına sen karar veriyorsun. Ben de seninle çalışmaya devam edeceğim.”

“Peki ya Owen?” diye kekeledim.

River başını yana eğdi. “Bunu sadece sen cevaplayabilirsin. Birkaç dakika önce ona bahsettim, yani haberdar. Onunla konuşmalısın.”

Onunla gerçekten konuşmam gerekiyordu. Ama ne diyecektim? “Teşekkür ederim, Riv. Nankör gibi görünmek istemiyorum. Değilim. Bu inanılmaz. Sadece...”

“Dediğim gibi, üzerinde düşünülmesi gereken çok şey var.” Bardağını kaldırdı.

İleri atılıp ona sarıldım. Sonra Owen'ı bulmak için dışarı çıktım.

Kenarda durmuş, uzun boyunlu şişesine bakıyordu ama beni görünce genişçe gülümsedi. “Tebrikler demek gerekiyor sanırım.” Kollarını açtı ve ben de onun sıcaklığına sokuldum. Son birkaç haftadır olmak istediğim tek yer orasıydı.

“Bu inanılmaz.”

“Ama bunu hak ediyorsun. Bunun için çok çalıştın. Baban gurur duyardı. Ben de gurur duyuyorum.”

Gözlerim ve boğazım yaşlarla doldu. “Almamı mı istiyorsun?”

“Bu senin hayalindeki iş. Bunu yapmaman için bir sebep düşünebiliyor musun?”

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Sen," dedi kalbim. "Sen, sen, sen. Bir sebep düşünebilir misin?"

" nceliğim sizin g venliğinizdi. Ama Stillwater sessizliğe büründü. River böyle söyledi. Tüm bu ilgiden sonra, yakın zamanda size karŗı harekete geçme riskini göze almazlar."

River'ın elinde hâlâ Duke'un dizüstü bilgisayar  ve telefonu vardı. Hiçbirimiz bu cihazlardan devlet m fettiŗlerine bahsetmemiŗtik. River Őifrelerini kolayca kırmıŗ ve Stillwater'a Cerberus'un daha önce baŗardıđından bile daha derin bir eriŗim sađlamıŗtı. İŗletmeleri hakkında daha iyi bir fikre sahiptik ve m ŗteri listelerinin yanı sıra r ŗvet verdikleri kamu görevlilerinin isimlerini de keŗfetme umudumuz vardı. Ancak bu çok daha fazla  alıŗma gerektirecekti. Bu bilgiler dađılmıŗ ve karanlık ağda gizlenmiŗti.

Stillwater'ın en büyük kabusu gün ıŗıđına  ıkmakt  ve son zamanlarda tam olarak bu olmuŗtu. River'a göre, Stillwater'ın faaliyetleri neredeyse sıfıra inmiŗti. Onlara mali açıdan büyük bir darbe vurmamıŗtik, ancak daha fazla ifŗa edilmekten korkuyorlard . Bu da en azından Şimdilik beni rahat bırakacakları anlamına geliyordu. Eğer bana kötü bir Şey olursa, yaptığım her iddianın doğruluğunu teyit etmiŗ olacaktı.

Owen, yüzünde sert bir ifadeyle, "River ayrıca bana DC bölgesinde eski SEAL arkadaŗları olduğunu söyledi," diye ekledi. "Eğer bir gün baŗın derde girerse yardımcı olabilirler."

"Senden ne haber?"

"Bana ihtiyacınız olursa gelirim. Ama Hartley Őerifinin Washington'da yapabileceği Şeyler sınırlı." Hüzünlü bir Şekilde gülümsedi.

Benim kastettiğim bu değildi.

Ge imimi yazarak sağlıyordum. Ama tüm kelimelerim yetersiz kalıyordu. "G venliğimden endiŗelenmiyorum.

Geride bırakacağım her şeyi düşünüyorum. Burayı sevmeye başlamıştım."

"Biz de sizi sevmeye başlamıştık."

O zaman kalmamı iste, diye düşündüm. Hartley'nin sunabileceği çok şey vardı. Ama kalırsam, bu onun için olurdu.

"Bu senin hayalin, General. Bunu reddedersen pişman olacaksın. Her zaman neyi kaybettiğini merak edeceksin." Beni tekrar göğsüne çekti ve saçlarımı öptü. "Bu yüzden bence kabul etmelisin."

Bu benim mutlu anım olmalıydı. Ama kalbimi kırmış gibi hissettim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Owen

Last Refuge'un önüne park ettim ve ana binaya doğru yürüdüm. Ek binanın inşaatından çivi tabancalarının ateş sesleri beni karşıladı. Otelin konuk odalarının yapımı hızla devam ediyordu.

Kulübeler de her zamankinden daha güzel görünüyordu. Her birinin arasına ekilen çiçekler ve yaz sebzeleriyle dolu yemyeşil bahçeler de dahil olmak üzere yeni detaylar eklenmişti. Hepsinin dolu olduğu anlaşıyordu. Kulübelerin birkaçında burada sığınak arayan insanlar kalırken, geri kalanlar ise Koruyucuların yeni geliştirilmiş güvenlik kontrollerinden geçmiş düzenli misafirlerle doluydu.

Ama o kulübeleri her gördüğümde aklıma sadece Genevieve geliyordu. Hartley'den ayrılmasının üzerinden elli sekiz gün geçmişti. Ve ona gitmesini ben söylemişim.

Bana ne olmuştu böyle?

Kendimi her türlü şekilde suçluyordum. Ona nasıl hissettiğimi söylemeden neden gitmesini söylemişim? Neden onun adına mutlu olamıyor ve gitmesiyle ilgili kendimi kötü hissetmeyi bırakamıyordum?

Artık Washington DC'deydi. Hayalindeki işte çalışıyor, hayalindeki hayatı yaşıyordu. Benim onu bırakma zamanım gelmişti. Kendi hayatımla ilgilenmem gerekiyordu.

İçeri girerken resepsiyondaki Jessi'ye el salladım. Ama bir an bile durmadım. Bunun yerine, Koruyucuların işleri için hala kullandığımız odaya gittim.

Bu yaz yapılacak inşaatın bir parçası da Son Sığınak güvenlik ekibine ayrılmış ayrı bir bina olacaktı. Karargahımız. Son teknoloji ürünü bir gözetim ve bilgisayar sistemi, silahlarımız ve teçhizatımız için birinci sınıf bir kasa ve daha fazlası. Hepsi burada, Sığınak Dağı'nda göz önünde saklı ve River'ın devamıza yaptığı cömert bağışlarla finanse ediliyor. Aiden her zaman bunların borç olduğunu ısrarla söylerdi ve River her zaman geri ödeme fikrini reddederdi. Trace ve ben bu işe karışmadık. Ama koruma altındakilere hizmetlerimizi ücretsiz olarak sunma konusundaki kararlılığımızda birleşmiştik.

Bugün Stillwater durumu hakkında görüşmek üzere buluşuyorduk. Şu ana kadar burada sadece River vardı ve Toughbook'unda bir şeyler yazıyordu. Bacaklarından biri koltuğunun koluna sarkmıştı. Ben içeri girince başını kaldırdı.

"Okudun mu?" diye sordu.

Gözlerimi kıstım. Gen'in yeni işine başladığından beri yazdığı her makaleyi okumuştum. "Elbette okudum. Dün bana gönderdi. Resmi olarak yayınlanmadan önce."

"Hala onunla mı konuşuyorsun? Sadece ben konuşuyorum sanıyordum."

Arkadaşımı boğmamak için ellerimi yumruk yaptım. River ortalığı karıştırmayı severdi.

Genevieve Hartley'den ayrıldığı günden beri sürekli iletişim halindeydik. Neredeyse her gün mesajlaşıyor, telefonda konuşuyor veya görüntülü görüşme yapıyorduk. Sayamayacağım kadar çok gece geç saatlere kadar sohbet etmiştik. Çocukluğumuzdan anıları paylaşıyor, müzik ve filmler hakkında tartışıyorduk. Saatlerce hiçbir şey hakkında konuşarak zaman kaybedebiliyorduk.

Ve o konuşmaların her biri kalbimi paramparça etti.

Gen ile konuşmaktan daha kötü tek şey, birbirimizden uzaklaşma düşüncesiydi. İletişimi kaybetmek kaçınılmazdı. Önünde parlak bir gelecek vardı. Onu Hartley'e geri getirmeyecek bir gelecek.

Bu sabah, Stillwater'ın suçlarının bir kısmını ortaya koyan makalesini yayınlayarak onları gün yüzüne çıkarmıştı. Bu, büyük bir uyarıydı. Her zaman olduğu gibi, onun güvenliği konusunda endişeliydim. Ama her şeyden çok, onunla gurur duyuyordum.

"Stillwater'dan şu ana kadar herhangi bir yanıt geldi mi?" diye sordum.

River ve Cerberus, ayrıca geniş hacker ağları, son birkaç aydır Stillwater'ı takip ediyordu. Suç örgütü sessiz kalmış, Hartley'de ifşa edilmelerini beklemeye çalışmıştı. Genevieve'in makalesi, onları harekete geçmeye ve kendilerini ifşa etmeye zorlamak için tasarlanmıştı. Cerberus'un da üyesi olduğu aynı hacker grubundan Stillwater hakkında ipuçları alan başka gazeteciler de vardı. Daha fazla haberin geleceğine inanıyordu. Daha fazla baskı.

"Karanlık ağdaki konuşmaları takip ediyoruz. Ayrıca birkaç SEAL kardeşime de Genevieve'i gözetmelerini söyledim. Bu olaya ulusal çapta dikkat çekilmişken, ona karşı misilleme yapmaları son derece aptalca olurdu. Ama insanlar her zaman aptalca şeyler yaparlar."

"Bu gerçekten doğru," diye mırıldandım. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Elbette. Büyük haberini bitirdiğine göre, eşyalarının geri kalanını toplamak için Denver'a geri dönüyor. Hâlâ depoda bazı eşyaları var. Havaalanından itibaren birinin onu takip etmesini sağlayacağım. Zaten yolculuk için resmi bir refakatçiyi reddetti, bu yüzden işi gizli tutacağım."

Uzaktaki duvardaki eski duvar kağıdına son derece ilgiliymiş gibi davrandım. "Doğru. Mantıklı." Bu sırada göğsüm, sanki çivi tabancasıyla doğrudan ateş edilmiş gibi yanıyordu.

Denver gezisinden bana bahsetmemişti.

Gen makaleyi bana önceden göndermişti, yani beni tamamen görmezden gelmiş gibi değildi. Ama River'a

yaptığı geziden bahsetmişti. Anlaşılan River onun yeni en iyi arkadaşı olmuştu.

Belki de seyahatiyle ilgili ayrıntılar son birkaç günde unutulmuştu. Çok yoğun bir gün geçirmişti.

Eğer benim bilmemi istememiş olsaydı belki.

Bu, aylardır Hartley'e en çok yaklaştığı an olacaktı. Uzun bir yolculuktu, evet. Ama eğer benden Denver'da buluşmamızı isteseydi, yapardım. Onu birkaç günlüğüne görmek, ona dokunmak ve tekrar veda etmek ne kadar acı verse de, buna değerci.

Ben o kadar kötü durumdaydım ki. Ama Gen aynı şeyi hissetmiyordu.

"Peki ya sen, Tex?" dedi River. "İşler nasıl?"

Göğsümdeki şu kanayan deliği bir kenara bırakırsak? diye düşündüm.

"İyiyim."

Başsavcılık nihai raporunu henüz yayınlamamıştı, ancak bana herhangi bir suçlama yöneltilmeyeceğim konusunda defalarca işaret vermişlerdi. Norris, kurşun yarısından iyi iyileşiyordu; kurşun vücudundan geçip gitmişti, sakat dizine zarar vermemişti. Artık masa başı görevindeydi ve genel olarak formdaydı. Örgüt hakkında daha fazla şey öğrendikten sonra, Stillwater'ı devirmek konusunda benim kadar istekliydi. Belki de onun patronuydum, ama her gün onun tavsiyelerine ve rehberliğine güveniyordum. Ona henüz Koruyucular hakkında ayrıntılı bilgi vermemiştim, ama oraya da geleceğimizden emindim.

Keira da çok iyi gidiyordu. Arkadaşım Dean ile yakın arkadaş olmuştu. Orada neler olup bittiğini bilmiyordum ama ona güvenebileceğimi biliyordum.

"Bu yılın sonlarında yapılacak seçimler hakkında ne düşünüyorsunuz? Jud Hale hakkında muhalefet araştırması yapmam konusundaki fikrinizi mi değiştirdiniz?"

Gözlerim yaşarmış bir şekilde gülümsedim. "Yok canım. Hala ilgilenmiyorum."

Kamuoyu Genevieve'i kurtarmak ve bir katili durdurmak için aldığım önlemleri desteklese de, Jud resmen şeriflik yarışına katılmıştı. Sorun şu ki, umurumda bile değildi. Alaycılığım doruk noktasındaydı. Elbette aday olmayı planlıyordum, ama gönlümün buna hazır olup olmadığından emin değildim.

Belki de kalbim yanlış şeylere odaklanmıştı.

River parmaklarını dizüstü bilgisayarının kenarına vurarak ses çıkardı. "Az önce şaka yapıyordum. Genevieve ile sık sık konuştuğumu biliyorum. Ve inan bana, ne zaman onunla konuşsam, senden bahsediyor. Seni ancak beş dakikada bir konuşmaya dahil edebiliyor."

Sandalyeimde kıpırdandım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki, köpeğini kaybetmiş bir çocuk gibi ortalıkta sızlanıp durmanızdan bıktım. Kadın Colorado'ya gidiyor. Bununla ilgili bir şey yapmayacak mısınız?"

"Riv, geleceğini bana hiç söylemedi bile. Bu ne anlama geliyor?"

"Muhtemelen o da senin gibi hayatına devam etmeye çalışıyor. Ama ikiniz de bunu başaramıyorsunuz. Bu sinir bozucu. Aiden ve Trace de bundan bahsetti. Sadece ben değilim."

"Sorunlarımın size rahatsızlık vermesinden dolayı çok üzgünüm. Gen'den Hartley'de kalmasını istemediğimi mi düşünüyorsunuz? İstedim. Ama bu doğru olmazdı."

River o veda partisinde bana olası iş teklifinden bahsettiğinde, ilk tepkim bencilce olmuştu. Genevieve'in bunu reddetmesini istemiştim. Ve neredeyse o da benden bunu yapmamı, kalması için gereken nedeni vermemi istiyormuş gibi gelmişti.

Ama o, dünyanın en iyisini hak ediyordu. Tüm övgüleri ve takdirleri. Bunu ondan alsaydım kendimden nefret ederdim.

Hartley, Genevieve'in hayalleri için çok küçük bir kasabaydı. Bunu itiraf etmek beni çok üzdü ama doğruydı.

"Ne hissettiğini biliyorum," dedi River. "İster inanın ister inanmayın, ben de bir zamanlar birini sevmiştim."

Az önce kullandığı "seni seviyorum" kelimesini inkar etmeye bile çalışmadım. "Sen?"

"Ona söylemeye çok korktum, ya da belki de çok aptaldım."

"O zaman belki de bu ilişki ikimiz için de kismet değildi."

Ama başını salladı. "Hayatım belli bir yönde ilerliyordu ve onun bu yola uymadığını düşündüm. Bir yol bulabilirdim. Sonra çok geç oldu ve hâlâ pişmanım."

"Ona ne oldu?"

"O ise benim küçük kardeşime aşık oldu."

Yüzümü buruşturdum. "Ouch."

"Şaka değil. O da artık onunla birlikte değil ve her şey geçmişte kaldı. O daha büyük ve daha iyi şeylere yöneldi. Genevieve de aynısını yapacak. Ama Owen, senin için henüz çok geç değil. Hala bir şansın var."

Boğazım düğümlendi. Sanki River'ın söyledikleri karşısında bütün vücudum donup kalmıştı.

Bir yolunu bulabilirdim.

"Burada sorumluluklarım var."

"Ne olmuş yani? Kalbiniz sizi farklı bir yere götürüyorsa, hiçbir şeyin sizi bundan alıkoymasına izin vermeyin. Ve eğer Koruyucular konusunda endişeleniyorsanız, hiçbirimiz sizi suçlamayacağız. Hepimiz anlıyoruz."

Kapı açıldı ve Aiden ile Trace odaya girdiler. "Geç kaldığımız için özür dileriz. Biz..."

Yerimden fırladım. "Gitmem gerek."

"Acil bir durum mu var?" diye sordu Trace.

"Evet. Denver'a gitmem gerekiyor."

Aradığım otel odasına vardığımda ter içindeydim. En sevdiğim kot pantolonumu, güzel bir gömleğimi ve Ariat

çantamı giymiştim. Çantamı omzuma astım, kapıyı çaldım. Bekledim.

Ayak sesleri.

Kapı aniden açıldı ve Genevieve yalınayak, tayt ve askılı bir tişörtle kapıda duruyordu. Saçları dağınık bir örgü halindeydi. "Owen?"

Vay canına. Çok güzel görünüyordu. "Merhaba."

"Aman Tanrım. Çok iyi görünüyorsun."

Güldüm. "Ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

"Buraya gel." Gen beni odaya çekti ve kapıyı kapattı. Çantamı yere bıraktım. Sonra kollarımın arasına atladı, gülümseyerek beni öptü ve şapkamı yana doğru eğdi. Fena bir karşılama değildi. Bu cesaret vericiydi.

Dün Last Refuge'dan ayrıldıktan sonra başım dönüyordu. Ama ne yapmam gerektiğini biliyordum. Almam gereken riski biliyordum. Uçağının ne zaman ineceğini ve Denver şehir merkezindeki bu otele giriş yapmak için ne kadar sürede ulaşacağını tahmin ederek bu sabah ilk iş olarak yola koyuldum. Lanet olası vale bana kırk dolara mal olacaktı, bu da suç sayılmalıydı.

Şehre gelmekten nefret ediyordum aslında. Gürültü, trafik sıkışıklığı, kirlilik... Bana dağ havası, sessizlik ve çam kokusu verin. Kalbimde hep küçük bir kasaba çocuğuydum. Denizci olarak dünyayı yeterince görmüştüm, bunu kendim hakkında biliyordum.

Ama buna alışmam gerekecekti. Aslında bundan çok daha fazlasına.

Gen için her şey buna değdi.

Onu yere bıraktım ve elini tutarak diğer elimle şapkamı çıkardım. "Seni yakaladığıma sevindim. Yolda arayıp haber vermeyi düşündüm ama..."

"Ama ben de geleceğimi söylemedim." Utangaç bir şekilde başını aşağıya eğdi. "River?"

"Evet. Stillwater haberinin yayınlanmasıyla çok meşguldünüz. Bu arada tebrikler. İnanılmaz bir duygu

olmalı."

"Evet, öyle. Yapılacak daha çok şey var ama bu önemli bir başlangıçtı."

"Görünüşe göre harika bir iş çıkarıyorsunuz." Washington'a taşındığından beri Stillwater hikayesinden çok daha fazlasını yazmıştı. "Yeni patronlarınız mutlu olmalı."

Yine gözlerimden kaçınıyordu. Şapkamı elimden aldı ve tepesi aşağıya gelecek şekilde masanın üzerine koydu. "İşten izin mi aldın?"

"Uzun bir hafta sonu." Norris'i sorumlu bırakmıştım. Beni neredeyse kapıdan dışarı itmişti. Git onu getir, demişti.

"Beni nerede bulacağını nereden bildin?" diye sordu Gen.

"Yine River'dayım. Buraya gelmemde bir sakınca yoksa sevinirim."

"Hayır, harika. Sana anlatacak çok şeyim var. Henüz her şeyi yoluna koyamadım ama sana dokunamadığımdan beri çok uzun zaman geçti." Gen kollarını boynuma doladı. Açık kahverengi gözleri parlıyordu. "Seni çok özledim," diye fısıldadı.

"Ben de seni özledim."

"Bana göstermek ister misin?"

Dudaklarımız yeniden buluştu, mıknatıs gibi birbirini çekti. Karşı koymak imkansızdı. Ama istemeyerek de olsa geri çekildim. "Kendimizi kaptırmadan önce, birkaç şeyi bilmeni istiyorum."

Bana sorgulayıcı bir bakış attı. Açıklamamı bekliyordu.

"Sensiz geçen bu iki ayda seni çok özledim. Seni önemsiyorum. Bu zaten açıkça belli olmadıysa diye söylüyorum."

Gülümsedi ve bana bakarak gömleğimin yakasını tuttu. "Devam et."

"Seni çok kolay kaybetmeme izin verdiğimi fark ettim."

"Beni kovalamaktan yorulduğunu sanıyordum."

O gün onu kurtardıktan sonra söylediğim şeyi aktarıyordu. Onu neredeyse kaybettikten sonra, ona bu kadar yakın olmaya ihtiyacım olduğu için onu dağdan aşağıya kadar taşımıştım. "Sanırım yanılmışım. Henüz pes edemem. Bana dur demediğin sürece seni kovalamaya devam edeceğim."

Dudaklarını benimkine değdirmek için parmak uçlarına kalktı. "Lütfen durma."

"Seni Washington'a kadar kovalasam bile mi?"

Derin bir nefes aldı ve geriye doğru sendeledi. "Ne?"

"Gerçekten neyin önemli olduğunu düşünüyorum. Anne ve babam öldüğünde, kendimi kamu hizmetine adamakta teselli buldum. Kariyerim benim için her şey demek. Birçok insana yardım ettiğimi biliyorum ve bunu yapmaya devam etmeyi düşünüyorum. Ama bunun Hartley'de olması gerekmiyor. Görev süremi tamamlamam gerekiyor, ancak yeniden seçilmek için aday olmayacağım."

Gen'in eli ağzına gitti. "Söylediğin şeyin tam olarak tahmin ettiğim şey olup olmadığını mı düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Eğer seçim, sensiz Hartley'de kalmakla, seninle başka bir yerde olmak arasında ise, başka bir yere giderim. Seni seçiyorum. Eğer beni istiyorsan."

Gözleri benimkiler arasında gezindi. "Bu, bana şimdiye kadar söylenen en güzel şey."

"Yani evet mi? Sizinle Washington'a geliyorum? Hemen değil, ama mümkün olan en kısa sürede."

Başını salladı ve gözlerini kapatıp bir damla gözyaşını sildi. "Bekle, hayır. Bunu kastetmedim."

Bu sözleri göğsüme yediğim bir yumruk gibi hissettim. Sanki elimi uzatıp umut dolu kalbimi yumruğuyla ezmiş gibiydi.

Beklediğim cevap bu değildi ve bu gerçekten canımı acıttı.

"Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacınız yok mu?"

"Owen, ben Washington DC'de kalmayacağım." Köşede duran ve nedense daha önce fark etmediğim bavul yığının

işaret etti. "Colorado'ya geri taşınıyorum."

Şok olma sırası bana gelmişti. "Ne?"

"İki hafta önce istifa dilekçemi vermeye karar verdim. Stillwater haberini yayınlamak, yapılacaklar listemin en sonuncusuydu."

"Neden? İş beklediğin gibi değildi mi?"

"İnanılmazdı. Umduğum her şeydi. Bir zamanlar istediğimi sandığım her şeydi. Ama sonra seninle tanıştım."

Gen yatağın kenarına oturdu. Ben de yanına oturdum, nefesim ciğerlerimde donmuştu.

"Annemin beni ve babamı yeterli olmadığımız için terk ettiğini söylemiştim," dedi. "Dünyayı görmek istiyordu. Bizimle yaşayacağından daha büyük bir macera yaşamak istiyordu. Ve sen de bana, birini sevmenin de bir macera olabileceğini söylemiştin." Avucunu yanağıma bastırdı. "Sana aşığım. İstedğim macera sensin."

"Aman Tanrım, şükürler olsun. Ben de sana aşığım."

Gözyaşlarını kirpiklerinden silerek genişçe gülümsedi.

"Ama Genny, benim için hayalindeki işten vazgeçmek zorunda değilsin."

"Cidden benim için Washington, DC'ye mi taşınacaksınız? Şeriflik görevinizi, Koruyucu rolünüzü bırakacak mısınız? Hartley'den vazgeçecek misiniz?"

"Evet. Bunu anlamam biraz zaman aldı ama evet."

"Washington'dan nefret ederdin."

"Orada bulundum. Şimdiden DC'den nefret ediyorum."

"Tanrım, seni seviyorum." Yüzümü tuttu ve beni öptü. "Ama istediğim bu değil. Prestijli bir yazıya ya da büyük bir medya şirketinde çalışmaya ihtiyacım yok. Aslında DC'yi çok sevdim, ama Hartley'i sevdiğim kadar değil. Hartley'de seni sevdiğim kadar değil. Bu yüzden Denver'a geleceğimi sana söylemedim. Buradaki son eşyalarımı toplayıp sana gelecektim. Seni büyük, romantik bir jestle şaşırtacaktım."

"O halde ben de seni önce kendi yöntemimle şaşırttım."

"Evet."

"Hartley'de mutlu olacağınızdan emin misiniz?"

“Kesinlikle. Hayatımızın orada olmasını istiyorum.”

“Bizim hayatımız. Bu kulağa gerçekten hoş geliyor.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Stillwater'a karşı savaşmaya devam edeceğim. Ama bunu Hartley'de yapmayı planlıyorum. Sizinle ve Koruyucularla birlikte. Orada olmamı istemeniz beni rahatlattı.”

Çenesini tuttum ve burunlarımızı birbirine değdirdim. "Size söz veriyorum, Bayan Blake. Benim için dünyadaki en güzel şey sizi eve getirmek olacak."

Şablonun son parçasını duvardan söktüm ve yaptığım işi hayranlıkla izlemek için geri çekildim.

Arkamda, kapıdaki zil çaldı ve alçak bir ıslık sesi duyuldu. "Şuna bakın. Hartley Gazetesi. Baş Editör Genevieve Blake."

"Kulağa hoş geliyor."

"Öyle." Owen'ın bedeni sırtıma yaslandı. Kollarını bana doladı, şapkasını çıkarıp boynumu öptü.

"Üniformanıza boya bulaşacak."

"Umurumda değil."

"Şerifin yerel gazetenin editörüyle samimi bir şekilde görüştüğünü herkesin görebileceğinin farkında mısınız? Bu bir skandala yol açar."

"Bunu da umursamıyorum."

Kollarının arasında döndüm ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Güzel."

Omuzlarının üzerinden, pencerelerimden görünen manzara nefes kesiciydi. Yaz sonunun en güzel zamanında Ana Cadde. Masmavi gökyüzü, her dükkanın önünde açmış çiçekler, her turistin elinde dondurma.

"Daha erken geleceğini sanıyordum," diye yakındım.

"Özür dilerim. İstasyonda yoğun bir sabahıtı. Kasabanın güneyinde birkaç izinsiz giriş yapan oldu, onlarla Keira

ilgilendi, sonra da hırdavatçıdan bir hırsız çıktı. Ama şimdi buradayım ve çalışmaya hazırım."

Gözlerimi devirdim. "Bugünlük yapılacaklar listemin tamamını bitirdim."

"O zaman başka bir şey yapmamız gerekecek." Şapkasını başına geçirdi ve bana çarpık bir sırtışıla baktı. Ah, kovboy işlerine bayıldığımı biliyordu.

Owen elimi tuttu ve beni arka odalara doğru çekti.

Owen'la birlikte Hartley'e döndüğümünden beri iki ay geçmişti. Gelir gelmez, bir zamanlar bu binanın sahibi olan adamı bulmuştum. Gazeteyi tekrar çıkarmak istediğimi duyunca o kadar mutlu olmuştu ki, bana kira indirimi yapmıştı. Buna çok ihtiyacım vardı.

Serbest yazarlık yapıyordum ama bu pek kazançlı değildi. Gazetenin beni zengin edeceğini de beklemiyordum. Birkaç reklam verenimiz ve makale yazacak gönüllülerimiz vardı. Bunların dışında, ve sakladığım eski Gazete logosu hariç, her şeye sıfırdan başlıyordum.

Ben de Owen'ın evine onunla birlikte taşınmıştım. İkimiz de bunun hızlı bir süreç olduğunu kabul etmiştik, ama her zaman birlikte olmak istiyorduk. Ayrı geçirdiğimiz o aylar bize bunu öğretmişti.

Hartley'e giderek daha çok ısıniyordum. Yakında, Owen kadar sevecektim. Bu yüzden Hartley Gazette'i yeniden hayata döndürmek istemiştım. Bu kasaba bir sesi hak ediyordu. Ve yerel yetkililer de hesap vermeliydi. Şerif bile. Sadece ona aşık olduğum için ona göz yummayacaktım. Çok aşıktım.

Binanın arka tarafındaki, küçük banyonun karşısında bulunan depoya ulaştık. "Burada pek bir şey yok, Şerif. Biz Gazette'de sade insanlarız."

"Öyle mi?" Owen'ın şapkasının kenarı gözlerinin üzerine kadar inmişti, ama bana verdiği bakış öfke doluydu. Beni duvara yasladı. "Burada çalışan muhabir hakkında bazı

endişe verici söylentiler duydum. Yaramaz bir tarafı varmış. İlçemde böyle şeyleri hoş karşılamıyorum."

Kıkırdayarak şapkasını aldım ve başıma taktım. "Kendin karar vermelisin. İşimi iyice incelemekte özgürsün." Gömleğinin düğmelerini çoktan çözmeye başlamıştım. Owen'ı üniformasından soyamak en sevdiğim eğlencelerden biriydi. "Ama vaktimiz olduğundan emin misin? Bir saat içinde River'da olmamız gerekiyor."

"Sevgilim, bir saatte neler yapabileceğimi biliyorsun."

Altmış dakika sonra haklı olduğunu doğrulayabildim. Owen beni depoda bir duvara yaslamıştı, ellerim önümdeki alçıya yapışmış haldeyken arkamdan içime girmişti. Kovboy şapkasını takmama izin vermişti. Ama eminim ki asıl o benimle birlikte olmuştu.

Hiçbir şikayetim yoktu.

Birlikte sokağın sonuna kadar yürüdük, meyhaneye gittik, sonra da ikinci kattaki River'ın dairesine çıktık. İçeri girdiğimizde gülümsedi. "Gazete işleri nasıl gidiyor?"

Owen kot pantolonumun üzerinden kalçamı okşadı. "Bence işi mükemmel." Adamıma başımı salladım, River ise kahkaha attı.

Buluşma sebebimize geçmeden önce biraz sohbet ettik. Stillwater'daki son gelişmeler hakkında konuşacaktık. Üçümüz River'ın mutfak masasının etrafına oturduk ve üzerinde çalıştığım belgeyi şifreli transfer yoluyla telefonuna gönderdim.

Hâlâ hem Stillwater hem de Hartley ile bağlantıları olan yolsuzluk yapan yetkiliyi arıyorduk. River ve Cerberus veri yığınlarını bulup analiz etmede harika olsalar da, ben insanları araştırmada, motivasyonlarını ortaya çıkarmada ve tutarsızlıkları aramada çok iyiydim.

Stillwater hakkındaki ifşaatıma rağmen, bana veya arkadaşlarıma karşı henüz hiçbir adım atmamışlardı. Henüz değil. Ancak kaynaklarıma ulaşmak isteyen eyalet ve federal kolluk kuvvetlerinden telefonlar almıştım. Bu talebi

reddetmiş olsam da, karşılıklı bilgi alışverişine razı olmuştum.

Stillwater kaçabilirdi ama saklanamazdı. Sonsuza kadar değil.

"Şu anki şüpheli listem bu," dedim. "Savcı Grissom veya Jud Hale'i henüz elemedim. Burada daha önce konuştuğumuz birkaç isim daha göreceksiniz. Ama en çok ilgimi çeken son eklenen isim. Colorado Vali Yardımcısı Charlotte McKinley. Eskiden Jud Hale ile çıkıyordu ve yıllar içinde onu burada birkaç kez ziyaret etti. Bu, Hartley bağlantısı olabilir. Ve onun hakkında başka birçok şüpheli nokta var ki—"

"Hayır." River tamamen hareketsiz kalmış, ekrana dik dik bakıyordu. "O değil."

"Charlotte McKinley'i tanıyor musunuz?"

"Onun olmadığını biliyorum."

Owen sandalyesine yaslandı. "Riv, bize bundan biraz daha fazla bilgi verebilir misin?"

Koyu renkli gözleri Owen'inkine doğru kaydı. "Bana güvenebilirsin. Bu yeterli olmalı."

Erkek arkadaşımın rahatsız edici bir bakış alışverişinde bulundum. River, Charlotte'ın adını gördüğünde tüm tavrı değişmişti. Bu hikayenin daha fazlası vardı. Ama River'ın bize gerçeği anlatmaya niyeti olmadığı açıktı.

River oturduğu yerden kalktı. "Teşekkürler General. Buradaki diğer isimlere de bakacağım. Sizin için başka neler bulabilirim bakalım. Başka işlerim var. Siz çıkabilirsiniz." Yatak odasına girdi ve kapıyı kapattı, Owen ve beni mutfağında şaşkın halde bıraktı.

Toplantımız henüz on dakika bile sürmemişti.

"Bu neydi?" diye fısıldadı Owen.

"Bu adam sırlarını çok sıkı saklıyor," diye düşündüm. "Gitmeliyiz."

Sokakta tekrar bir araya geldiğimizde, Owen ile alçak sesle konuşuyorduk. "River'ı hiç bu kadar üzgün görmemiştim," dedim. Son birkaç aydır River'ı Hartley'deki

en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görmeye başlamıştım. "Bunun neden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama üzüldüm. Genellikle çok sakin biridir."

"Ne olursa olsun, bu senin suçun değil. River sadece paylaşmak istediği şeyleri paylaşır. Hazır olana kadar beklememiz gerekecek."

Yaklaşık bir hafta sonra, Jessi'nin doğum günü şerefine akşam yemeği için Trace ve Scarlett'in evine vardık. Scarlett, bizi aydınlık mutfağına davet ederek, "İçeri gelin!" dedi. "Hazırlık yapıyoruz." Tezgahların üzerine yemek tabakları dizilmişti.

Ona hızlıca bir öpücük verdim ve getirdiğimiz salatayı masaya bıraktım.

Owen ona sarıldı, sonra altı kutu birayı havaya kaldırdı. "Soğutucu nerede?"

"Arka tarafta. Aiden ve Trace orada. Jessi, Vivian ve Toby ile mısır atma oyunu oynuyor."

Owen kahkaha attı. "Mısır deliği şampiyonuna hazır olsalar iyi olur. Çimleri yerle bir edeceğim." Arka kapıya yönelmeden önce bana göz kırptı.

Scarlett'e yardım etmek için kaldım. "Bu harika görünüyor. Ama Aiden'in Jessi'nin doğum günü için görkemli bir ziyafet planlamamasına şaşırdım. O adam Jessi'ye aşık olmuş."

"Hım, doğru. Ama Aiden'in bu gece için başka planları olabilir. Bekleyip görelim." Bana anlamlı bir sırtışla baktı. "Vivian ve Toby'nin Gazette'de sizinle staj yaptığını duydum? Çok heyecanlılar. Yazmak istedikleri hikayelerle bizi sürekli meşgul ediyorlar."

"Onlara sahip olduğum için çok mutluyum. Harika çocuklar."

"Teşekkürler. Ben de öyle düşünüyorum."

Scarlett'in ne kadar genç görüldüğünü düşününce, iki ergen çocuğu olmasına şaşırmıştım. Ama sonra onun ve Trace'in geçen yılın sonlarına doğru bu iki çocuğu evlat edindiklerini öğrendim. Çok sıkı bağlara sahip bir aileydiler. Bir gün benim de sahip olmak istediğim türden bir aile.

Bu bana, sık sık olduğu gibi, Owen'ın sözlerini tekrar hatırlattı. Birini sevmenin, bir aileye sahip olmanın bir macera olabileceğini söylemişti. Geriye baktığımda, ona aşık olmaya başladığım anın bu olduğundan oldukça emindim. Sadece birazcık.

"Peki ya sen ve Owen? Nasılsınız? Şerif son zamanlarda çok neşeli görünüyor." Scarlett, ben cevap verme fırsatı bulamadan güldü. "Vay, yanaklarındaki kızarıklık her şeyi anlatıyor."

Yüzüme dokundum, oradaki sıcaklığı hissettim. "Owen muhteşem. Ona delicesine aşığım ve bu hayal ettiğimden çok daha güzel."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Birkaç ay önce Denver'dan dönerken, büyük anne ve babasının çiftliğine uğramıştık. Douglas ailesiyle tanışmıştık. Owen'ın büyükannesi güçlü bir kişiliğe sahipti ama tıpkı onun gibi yumuşak kalpliydi. Büyükbabasıyla arasında hâlâ bir gerginlik vardı ama işler düzeliyordu. Bizi bu sonbaharda Şükran Günü yemeğine davet etmişlerdi ve Owen bana ata binmeyi öğreteceğine söz vermişti.

"Aslında çok da şaşırmadım," dedi Scarlett. "Hartley'de son bulacağınızı tahmin ediyordum."

"Sen ve kasabanın yarısı. Bunu nereye gitsek duyuyoruz." Bizden başka herkes Owen ve benim birlikte olacağımıza inanmış gibiydi. Belki de daha önce dinlemeliydik. Ama bunun doğru olduğundan emin olmak için ayrı kalmaya ihtiyacımız vardı.

Arka bahçeye açılan pencerelerden içeriye baktım. "River bu akşam geliyor mu?"

"Gelemedi. Acil bir işi olduğunu söyledi."

Hayal kırıklığıyla başımı salladım. Yaklaşık bir hafta önceki garip konuşmamızdan beri River'ı görmemiş veya ondan haber almamıştım. Meraklı olduğum için evde olduğunu biliyordum. Sohbet etmek isterse beni dinlemeye hazır olduğumu belirten mesajlarıma da cevap vermemişti.

Ama Owen, River'ın hazır olduğunda konuşacağını söylemişti. Benim de sabırlı olmam gerekiyordu.

Birkaç saat sonra, arka bahçe insanlarla, müzikle ve kahkahalarla dolmuştu. Konukların yarısını zaten tanıyordum ve Owen beni diğerleriyle tanıştırmıştı. Keira, Vivian'ın iyi bir arkadaşı olan küçük kız kardeşiyle buradaydı. Hartley Saloon'un barmeni ve River'ın ev sahibi Marco ile bir süre sohbet ettim.

Sonra, görmeyi beklemediğim başka bir tanıdık yüz gördüm.

"Lynx!" Ona sarıldım. Gerçi onu Cole olarak düşünmeyi tercih ediyordum. Bana göre Lynx, günlük kullanım için biraz fazla insanüstüydü. "Uzak duramadın, değil mi? Hartley böyle yapışkan biri."

Güldü. "Öyle duyuyorum. Bu sadece bir ziyaret. Aiden bana bunun önemli olacağını söyledi, bu yüzden kaçırmak istemedim."

"Öyle mi?" diye sordum.

Ama dudaklarını büzdü ve arkadaşını işaret etti. "Sanırım gösteri başlamak üzere."

Aiden herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpı. "Tatlıyı Scarlett'in Şeker Dükkanı sağladı. Şekerlemeyi pek sevmem ama iyi olduğunu duydum." Scarlett için alkışlar ve Aiden'in tatlıya düşkün olmamasına yönelik yuhalamalar arasında kısa bir sessizlik oldu. "Ama çikolatayı çıkarmadan önce yapmam gereken başka bir şey daha var. Sadece bir saniye sürer."

Diz çöktü ve kot pantolonunun cebinden bir yüzük çıkardı.

Jessi nefesini tuttu ve birasını kenara bıraktı, diğerleri ise sessizce, gülümseyerek olanları izledi.

“Jessi, sen hayatımda başıma gelen en güzel şeysin. Beni hayatına kabul ettiğin için her gün minnettarım. Bunu yapmak için seni Paris'e götürmeyi düşündüm ama Hartley'de, ailemizin yanında olmanın daha iyi olacağını fark ettim. Çünkü gerçekten ihtiyacımız olan tek şey bu.” Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Seni hayattan daha çok seviyorum ve karım olmanı istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Jessi'nin yanaklarından gözyaşları silmeye fırsat bulamadan akmaya başladı. “Çok güzel ifade edilmiş. Sanırım yapacağım.”

Aiden ayağa kalktı ve yüzüğü parmağına taktı.

Kolumu Owen'ın beline doladım, o da kolunu omzuma atıp şakağıma bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Acaba o da benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyordu? Bir gün bu biz olabilirdik. Kendimi nikah masasına doğru yürürken, Owen'ın da beni orada beklediğini hayal edebiliyordum.

Daha yeni başlamıştık. Ama her şeyi çözmek için önümüzde koca bir hayat vardı. Bu bizim maceramızdı ve her günün tadını çıkaracaktık.

Owen ve Genevieve'in bonus öyküsünü kaçırmayın; Owen, Genevieve'i büyük anne ve babasının çiftliğine götürüyor! Buradan ücretsiz okuyabilirsiniz.

River'ın hikayesi, İKİNCİ ŞANS KURTARICI'da devam ediyor. Kitabınızı buradan edinebilirsiniz.

Hannah'dan Bir Not

Umarım Owen ve Gen'in hikayesini yazmaktan ne kadar keyif aldıysam, siz de okumaktan o kadar keyif almışsınızdır! Artık Koruyucuların bu seride (ya da en azından serinin bu bölümünde) karşılaşacağı daha büyük bir kötü adam olduğunu biliyorsunuz. Koruyucular nihayet kuruldu. Ancak sayıları arttıkça ve daha iyi organize oldukça, karşılaştıkları tehlikeler de artacak. Peki sırada ne var? River, Stillwater'ı karanlık ağda takip etmeye devam ediyor, ancak Stillwater bir suikast planında onu hedef aldığı anda geçmişinden bir kadın ön plana çıkıyor. Size söz veriyorum, Home Town Knight'ta kalan açık uçlara da cevaplar bulacaksınız. Ve gizemli hacker'ımız için mutlu bir son!

Her zaman olduğu gibi, bu kitabın hukuki ve polis yönleriyle ilgili tavsiyeleri için savcı olan eşime çok teşekkür ederim. Owen'ın soruşturmasını gerçeğe uygun hale getirmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Ancak aynı zamanda, bu hikayenin ön planda olduğu bir aşk romanı, bu yüzden bazı özgürlükler aldım. Örneğin, polis karakterleri gerçek Colorado polis memurları kadar sık vücut kamerası kullanmadılar. Gerçekçiliğin sınırlarını zorladığım yerlerde lütfen beni affedin. Burada hiçbir şeyin kelimesi kelimesine alınması amaçlanmamıştır.

Bir daha görüşmek üzere! -Hannah

Hannah Shield'in diğ er eserleri

SON SIĞINAK KORUYUCULARI

Zorlu Hayat Kahramanı (Aiden ve Jessi)
Eğ ik Kanatlı Melek (Trace & Scarlett)
Memleket Ş övalyesi (Owen ve Genevieve)
İkinci Ş ans Kurtarıcısı (River ve Charlotte)
- *Ve yakında daha fazlası gelecek* -

WEST OAKS KAHRAMANLARI

Altı Gecelik Ateşkes (Sean ve Janie)
Beş Dakikalık Hata (Nash & Madison)
Dört Günlük Aldatmaca (Jake ve Harper)
Üç Haftalık Anlaşma (Matteo ve Angela)
Son İki An (Danny ve Lark)
Sonsuza Kadar Birlikte Olacak Kişi (Rex ve Quinn)

BENNETT GÜVENLİK

Ellerinizi Çekin (Aurora ve Devon)
Baş Önde (Lana ve Max)
Hard Wired (Sylvie ve Dominic)
Sıkıca Tutun (Faith & Tanner)
Asılı Kalmak (Danica ve Noah)
Merhamet Et (Ruby & Chase)

Nazar Hakkında

Hannah Shield, heyecan dolu, gerilim yüklü, nefes kesen aksiyon, eğlenceli ve flörtöz diyaloglar ve bolca duygu içeren romantik romanlar yazıyor. Ailesiyle birlikte Colorado dağlarında yaşıyor.

Hannah Shield'ın web sitesini www.hannahshield.com adresinden ziyaret edin. Bonus içeriklerden ve yeni yayınlardan asla mahrum kalmayın: bültenine abone olun.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM